

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Uğruna savaştığı adaletin
pençesinde kalmak mı, yoksa onu
alev alev saran tutkuya esir olmak mı?*

**MONICA
McCARTY**

İhanet

KORİDOR

Ihanet

Muhafızlar arasında soğukkanlılığı ve gizli görevlerdeki ustalığından dolayı “Yılan” lakabı ile anılan Lachan MacRuairi güvenilmesi zor biridir. Sadakatini yıllar önce yitirmiş, kayıtsızlığı ise acı bir ihanetle mühürlenmiştir. Ancak Lachan, Bella MacDuff’ı kaçırıp onu kralın taç giyme törenine ulaştırmakla görevlendirildiğinde her şey değişir. Kibirli görünümüyle kontes, onun yeniden aşık olmama yeminini tehlikeye atacaktır.

Tutkulu ve fedakar bir kadın olan Bella, tacı Bruce’a giydirerek hem İngiltere kralına hem de kocasına meydan okuyunca bunun bedelini ağır bir şekilde öder. Kızını ondan uzaklaştırırlar, artık kısıtlanmış olan özgürlüğü de elinden alınmıştır. Barbarca mahkum edildiğinde çocuğunu geri almak için tüm varlığını ortaya koyar, ne var ki bu, çelik bakışlı acımasız savaşçıya ruhunu açmak anlamına gelecektir.

₺ 20.00

9 786054 629763

KORİDOR YAYINCILIK – 255

ISBN: 978-605-4629-76-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

İhanet

Monica McCarty

Özgün Adı: **The Viper**

© 2011 by Monica McCarty

© Bu kitabın Türkiye'deki hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Kapak uygulama ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul

S.E.M MATBAACILIK SEZGİN ARSLAN

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/33

Zeytinburnu/İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2014

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

www.koridoryayincilik.com.tr

info@koridoryayincilik.com.tr

İhanet

MONICA
McCARTY

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

İSKOÇ MUHAFİZ ALAYI:

Tor “Lider” MacLeod: Ekip Lideri ve Kılıç Ustası

Erik “Şahin” MacSorley: Denizci ve Yüzücü

Lachlan “Engerek” MacRuairi: Gizlilik, Sızma ve Kaçırma

Arthur “Korucu” Campbell: Keşif ve Araştırma

Gregor “Okçu” MacGregor: Nişancı ve Okçu

Magnus “Aziz” MacKay: Hayatta Kalma Uzmanı ve Demir Silah Dövmecisi

William “Tapınakçı” Gordon: Simya ve Patlayıcılar

Eoin “Vurucu” MacLean: “Korsan” Savaş Taktiklerinde Strateji Uzmanı

Ewen “Avcı” Lamont: İz Sürücü ve İnsan Avcısı

Robert “Akıncı” Boyd: Fiziksel Güç ve Teke Tek Savaş

Alex “Ejderha” Seton: Hançerler ve Yakın Dövüş

ÖNSÖZ

Robert Bruce'un İskoç tahtını çaresizlik içinde ele geçirmek için Mart 1306'dan, Brander Savaşı'nda MacDougalls'ı yendiği 1308 senesinin yaz sonuna kadar olan süre, tarihin en dramatik düşüşlerinden ve ardından yükselişlerinden birine işaret eder.

Eylül 1306'ya kadar, kendisine Buchan Kontesi Isabella MacDuff tarafından Scone'da kral olarak taç takılmasının altı ay ardından, Bruce'un tüm amacı anlamını yitirmişti. Krallığından bir kaçak olarak ayrılmak ve Batı Adaları'nın karanlık puslarına sığınmak zorunda kalmıştı.

Ancak İskoç Muhafız Alayı olarak bilinen gizli ve seçkin savaşçı grubunun yardımcıları sayesinde, kesin bir yenilginin pençesinden kurtulup altı ay sonra İskoçya'ya döndü ve sırf İngilizleri değil, kendisine karşı olan İskoç soylularını da yendi.

Ama bu, öykünün sadece yarısı. Bruce'un tüm destekçileri tarihteki en güçlü kralın gazabından kendilerini kurtaramamıştı: İngiltere Kralı Edward Plantagenet, kendisine verdiği isimle "İskoç Çekici." Birçok kişi feci bir bedel ödedi, ama diğerleri hâlâ özgürlüğüne kavuşmayı bekliyor. Acımasız zamanlarda, yaşamla ölümün arasındaki çizgi bir gölgeden ibaret olduğunda, Bruce bir kez daha İskoç Muhafız Alayı'nın efsanevi savaşçılarını toplayacak ve onları özgür bırakmaya çalışacak.

GİRİŞ

“Kılıçla savaşmadığından, ölümü kılıçla olmayacak; ancak, gerçekleştirdiği yasadışı taç giyme töreniyle, taştan ve demirden yapılmış bir haç biçimindeki kafeste sıkı bir mahkumiyet altında olacak. Berwick’te açık havada asılacak ki, yaşarken de ölüyken de gezginlere ibret olsun, sonsuza dek ayıplansın.”

1. Edward’ın Buchan Kontesi Isabella MacDuff hakkındaki mahkumiyet emri

Berwick Kalesi, Berwick-Upon-Tweed, İngiltere Hudutları,
Eylül sonu, 1306

Onu almaya gelmişlerdi.

Bella kapının açıldığını duydu; bir avuç muhafızla birlikte kapıda duran emniyet şefini gördüğü halde, akli gerçekleri kabullenmek istemedi.

Bu, gerçek değildi. Gerçek *olamazdı*.

Onun için bu özel hapisaneyi hazırladıkları birkaç hafta boyunca, kendi kendine birisinin araya gireceğini söylemişti. Birisi ortaya çıkıp, adaletmiş gibi gösterilen bu saçmalığa bir son verecekti.

Birisi ona yardım edecekti.

Belki de Edward onu Robert Bruce’un kızı ve karısı gibi

affedip, öldürmek yerine bir manastıra yollardı. Ya da eski kocası, Buchan Kontu nefretini bir kenara bırakacak ve onun için merhamet dileyecekti.

Düşmanları bir şey yapmasa bile, arkadaşlarına güvenebileceğini düşünüyordu. Erkek kardeşi, kralın oğlunun en sevdiği dostlarından biri olarak gücünü kullanıp yardım edebilirdi, ya da Robert... Robert *bir şeyler* yapardı. Ne de olsa, onu kral ilan ederek hayatını tehlikeye atmıştı. Robert onu yüzüstü bırakmazdı.

Daha çaresiz hissettiği anlarda, Lachlan MacRuairi konusunda yanıldığını bile kendisini ikna etmeye çalışmıştı. Belki de Edward'ın ona yapmayı planladığı şeyi duyunca, yardımına gelir ve onu kurtarmanın bir yolunu bulurdu.

Kendisine bu adamların onu bu korkunç kaderle baş başa bırakmayacağını söylemişti.

Ama kimse gelmedi. Kimse müdahale etmedi. Edward onu bir örnek yapacaktı. Kocasından nefret ediyordu. Erkek kardeşi sevildiği halde, bir mahkumdu. Bruce canını kurtarmak için savaşıyordu. Lachlan'sa... Onu bu duruma düşüren kişiydi.

Yardımcısı olarak görev yapan kuzeni Margaret haricinde yapayalnızdı. Soylu olduğu için Edward ona bu ayrıcalığı tanımıştı.

Berwick Kalesi'nin emniyet şefi Sir John de Segrave, yani Edward'ın İskoçya'ya karşı yürüttüğü seferin komutanlarından biri, huzursuz bir tavırla hafifçe öksürdü. Gözlerine bakamıyordu. Belli ki Edward'ın dalkavuğu bile o gün kralının 'adaletini' onaylamıyordu.

"Vakit geldi, leydim."

Öylesine ani bir paniğe kapıldı ki, kalbi duracakmış gibi hissetti. Bir avcının eline düşmüş ceylan gibi kaskatı kesildi. Ama sonra içgüdüleri devreye girdi ve nabızı çılgınlar gibi

atmaya başladı. Oradan kaçıp gitmek, kalbine nişan alınan oktan kurtulmak için dayanılmaz bir istek duydu içinde.

Muhafızlardan biri neler hissettiğini anlamış gibi öne çıkıp kolundan tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Bella adamın dokunuşuyla irkildi. Muhafızların gaddar lideri Sir Simon Fitzhugh kıpkırmızı ve terli suratıyla, leş kokulu nefesiyle ve şehvet dolu bakışlarıyla tüylerini ürpertiyordu.

Fitzhugh onu kapıya doğru çekti. Bella'nın bedeni bir an için itiraz etti. Geriye uzandı, ayaklarını sıkıca taş zemine yasladı ve gitmemek için direndi.

Ta ki adamın gülümsediğini görene dek. Fitzhugh'un gözlerindeki parıltı, Bella'ya onun bu davranışı beklediğini anlatıyordu. Direnmesini istediği apaçık ortadaydı. Korktuğunu görmek istiyordu. Onu kale duvarlarına kadar onca insanın gözleri önünde sürükleyecek, utanç içinde kaldığını, rezil olduğunu görecekti.

Direnmeyi kesince, uyuşan kolları ve bacakları da normale döndü. Ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Çek ellerini üstümden."

Fitzhugh onun sesindeki kibirli ifadeyi duyunca, öfkeden kızardı ve Bella onu kışkırtmanın bir hata olduğunu anladı. Bu sözlerinin bedelini daha sonradan, tamamıyla onun insafına kaldığında ödeyecekti. Bu adam kişiliğini yerle bir etmeyecekti. Bir asi olarak damgalandığı ve ihanetten suçlu bulunduğu halde, hâlâ bir kontesti. Ama Fitzhugh cezasını vermenin milyonlarca yolunu bulacak, hayatını bir süre mahvedecekti...

Bella bir kere daha büyük bir panik hissetti. Bu süre günler mi olacaktı, aylar mı? Yutkunmaya çalıştı. Tanrı yardımcısı olsun, *seneler* mi sürecekti yoksa?

Boğazına kadar yükseldiğini hissettiği safrayı yutkunarak gidermeye çalıştı, ama emniyet şefinin ardından geçici

hapishanesi olan muhafız evinden dışarı çıkarken, midesi kasıldı.

Bir ay orada kaldıktan sonra ilk kez dışarı çıktığında fark ettiği şey, gün ışığının parlaklığı, taptaze hava veya bu işkenceyi izlemek için toplanmış olan kalabalık değil, keskin rüzgar ve iliklerine kadar işleyen soğuktu. Soğuktan korunmak için üstüne giydiği kat kat yünlü giysiler, iç eteğinin keten kumaşı kadar hafifti sanki.

Dondurucu bir soğuktu ve henüz aylardan Eylül'dü. Acaba onu acımasız doğu rüzgarından bir tek o yüksek kuledeki hücresinin soğuk demir parmaklıkları korurken Aralık, ya da Ocak ayı nasıl geçecekti? Ürperdiğini hissetti.

İşkencecisi bunu fark etti. "Bu sene kış erken gelecek gibi, değil mi, Kontes?" Simon son sözcüğü tiksinererek söylemişti, sonra kuleyi işaret etti. "Şu hücren acaba yağmurda ve karda nasıl olacak?" Leş gibi nefesini Bella'nın tenine vererek biraz daha yaklaştı. "Bana çok yalvarırsan, seni sıcak tutabilirim."

Bakışlarını Bella'nın göğüslerine indirdi. Boynuna kadar kat kat yünlü giysiler içindeki Bella kendisini yine de kirlenmiş gibi hissetti. Simon'ın bakışlarındaki şehvet bir şekilde ona değmişti sanki ve ne kadar yıkansa da o pis kokuyu üstünden atamazmış gibi hissetti.

Tiksintiyle ürperdi ve Simon'ın işaret ettiği yöne bakmak için direndi. *Bakma*. Bakamazdı. O hapishaneye bakarsa, bu işi asla yapamazdı. Onu avludan oraya kadar sürüklemek zorunda kalırlardı.

İçinde biriken korkuyu yutkunarak gidermeye, ondan korktuğunu belli etmemeye gayret etti. "Donarak ölürüm daha iyi."

Simon'ın gözleri, Bella'nın sözlerinin ardındaki doğruluğu anlayınca öfkeden parıldadı. Bella'nın güzel elbisesi-

nin altın yaldızlı bir şeritle çevrili eteğinin biraz ötesine tükürdü. “Küstah sürtük. Bir, iki hafta sonra bu kadar kibirli olamayacaksın.”

Yanılıyordu. Elinde kalan tek şey gururuydu. Gurur onu güçlü tutacaktı. Hayatta kalmasına yardımcı olacaktı.

Bella, MacDuff soy ismini İskoç soyluları arasındaki yeri ve önemi tartışmasız Mormaers of Fife isimli eski bir aileden almıştı. Bir kontun kızı ve kız kardeşi olmanın yanı sıra, bir başka kontun da reddedilen karısıydı.

Bir İngiliz kralının onun hakkında yargıya varmak gibi bir hakkı yoktu.

Ama bunu yapmıştı. Üstelik çok da barbarca bir biçimde. Bella’nın bir örnek olması gerekiyordu. Robert Bruce’un İskoç tahtına çıkmak için sergilediği girişimi destekleme cesaretini gösteren ‘asilere’ karşı caydırıcı bir örnek olacaktı.

Ne asil kanı, ne de bir kadın olması kurtarmıştı onu. İngiltere Kralı Edward Plantagenet bir kadın olmasını umursamıyordu. Bir ‘asiye’ taç giydirecek cüreti göstermişti ve bu davranışı yüzünden halkın görebileceği ve korkacağı bir biçimde, Berwick Kalesi’nin en yüksek kulesindeki bir hücrede asılacaktı.

Bella bu davranışının ona nelere mal olacağını asla hayal etmemişti. Kızı. Özgürlüğü. Ve şimdi... Bu durum.

Önemli bir şey yapmak istemişti. Ülkesine yardım ettiğini sanıyordu. Doğru olanı yapmak istemişti. Asla bir sembol olmayı düşünmemişti.

İşlerin böyle bir hal almaması gerekiyordu.

Tanrım, dedi içinden. Ne kadar da idealist bir aptal gibi davranmıştı. Tıpkı Lachlan’ın onu suçladığı gibi. Öylesine kendinden emin davranmıştı ki. Kendisine çok güvenmişti ve haklı olduğuna emindi.

Ama şimdi o haldeydi.

Hayır! Lachlan haklıydı; değildi. Haklı çıkmasına izin veremezdi. Buna izin verirse, her şey boşa gitmiş olacaktı.

Eşkiyayı düşünemezdi. İçi fazlasıyla acıyordu. Bunu ona nasıl yapmıştı?

Hayır, şimdi değil. Daha sonradan, o şeytani Lachlan MacRuairi'yi lanetleyecek yeteri kadar vakti olacaktı.

Yumruklarını iki yanına sarkıtmış, güç toplamaya çalışıyordu. Korktuğunu belli edemezdi. Onu yerle bir etmelerine izin veremezdi. Ama ağır adımlarla avluda yürürken, kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi.

Tersliğin ne olduğunu bir süre sonra fark etti. Ceza çekmesine seyirci olan kalabalığın bağırıp çağırıyor, tezahüratlar yapıyor, onu lanetliyor olması ve üstüne çürük meyvelerle yiyecek parçaları atıyor olması gerekirdi. Ama dışarıya bir ölüm sessizliği hakimdi.

İskoç halkı İngiliz Kralı'nın gaddarlığını çok iyi biliyordu. On yıl önce, Bertwick yıkılmış, insanlar İskoçya'yla İngiltere arasında süren o uzun ve yıkıcı savaşta müthiş bir zulümle katledilmişlerdi. Berwick'in iki kahrolası gün süren kanlı ve binlerce kişinin hayatına mal olan savaşından, ne kadınlar, ne de çocuklar sağ çıkabilmişti.

Kalabalığın sessizliği bir protestoydu. Bir kınamaydı. O gün yapılan korkunç hataya karşı Kral Edward'a bir uyarıydı.

Bir duygu seline kapıldı. Gözyaşları aktı akacaktı; bu beklenmedik destek onu güç bela ayakta tutan o narin gurunun parçalamak üzereydi.

Kimse onu terk etmemişti.

O anda, gözünün ucuyla ani bir hareket gördü. Birisinin nihayet ona bir şey fırlatmaya karar verdiğini sanıp irkildi.

Ama ayaklarının dibinde bir elma ya da çürük bir yumurta yerine, pembe renkli kusursuz bir gül tomurcuğu gördü.

Gülü almak için yere eğildiğinde, muhafızlardan biri onu engellemek istedi, ama Bella onu durdurdu. “Sadece bir gül,” dedi. “Edward’ın ordusu çiçeklerden mi korkuyor yoksa?”

Bu iğneleyici sözlerini duyan kalabalıktan alaycı gülüşmeler ve sesler yükseldiğini duydu. Edward’ın şövalyeleri yürekliliğin çiçeği olarak bilinirdi. Ama o gün yapılan iş kesinlikle yüreklilikle alakalı değildi.

Simon çiçeği elinden çekip alabilirdi, ama Sir John onu durdurdu. “Bırak alsın. Tanrı aşkına, ne zararı var?”

Bella gülü çevresi kürkle çevrili pelerinin ön tarafındaki broşa sıkıştırdı, sonra da sessizce destek veren kalabalığa başını eğip selam verdi.

Önemsizmiş gibi görünen gül tomurcuğu ona güç verdi. Kimse onu terk etmemişti. Halkı hâlâ onunla birlikteydi.

Ama kuleye girerken, kendini yapayalnız hissetti. Ani karanlık onu bir mezar gibi sarmıştı. Onu orada neler beklediğini düşününce, nefesi kesildi. Merdivenden yukarı attığı her adım daha yavaş, daha ağır ve daha zor hale geldi. Bir bataklığın giderek derinliklerine battığını, oradan çıkamayacağını hissetti.

Korkusunu bastırmaya gayret etti, ama bu his onu aç bir kurt sürüsü gibi didikliyordu.

Her nasılsa, en tepeye çıkmayı başardı. Emniyet şefi kulenin mazgallı siperlerine açılan kapıdaki yeni kilitle uğraşırken, kalabalık basamaklarda durdu. Kapıda bir muhafız da vardı. Kaçmasına olanak tanımayacaklardı.

Nihayet kapı açıldı. Ani rüzgar, sendelemesine neden oldu.

Tanrım! Korktuğundan da soğuktu. İçgüdüsel bir hare-

ketle daha ileriye gitmek istemeyerek geriledi, ama arkasında muhafızlar yürümeye, onu çatıya doğru ilerletmeye başlamışlardı.

Rüzgar etrafı dövüyor, pelerinini omuzlarından uçuracakmış gibi sert esiyordu. Pelerinini sıkıca etrafına sarıp, muhafızların peşinden siperlere doğru yürüdü.

Adamlar durduklarında, Bella vaktin geldiğini anladı. Bundan daha fazla kaçamayacaktı.

Bakışlarını ağır ağır Edward'ın onu cezalandıracağı yere çevirdi.

Boğazından boğuk bir haykırış yükseldi. Neyle karşılaşacağını biliyordu, ama dizleri yine de boşalmıştı. Korkuluk duvarlarının arasına bir haç biçimindeki taş ve demir hücresi inşa edilmişti.

Ama o dehşetengiz şeye bakarken, aklından geçen en son şey inancıydı. Duvarlar kafes biçiminde tahtalardan oluşuyordu; çapraz demir çubuklarla sağlamlaştırılmış, taşla ve demirle duvara çakılmıştı. Çok ufak ve dardı; iki metre genişliğinde, bir buçuk metre derinliğindeydi. Hareket etmesi bile neredeyse imkansızdı. İçeride bir yatak da yoktu. Üstüne yatabileceği sadece bir ot minder duruyordu. Küçük bir ocak da dondurucu soğuğa karşı pek bir koruma sağlamayacaktı. Bir köşeye kaba saba bir sıra koyulmuştu, diğer köşeyse tuhaf görünümlü, ahşap bir kutu duruyordu...

Bunun ne olduğunu fark edince midesinin alt üst olduğunu hissetti. Tuvaleti kullanması için kafesten çıkmasına bile izin vermeyeceklerdi. O kutu tuvaletti...

Dehşet içinde, öne doğru sendeledi. Sağlam iradesi bile o korkuyu dindiremezdi.

Elinde olmadan geriye doğru bir adım attı, ama gardiyanı onu durdurmak için yanına geldi. "Pişman mı oldunuz yoksa, Kontes? Bunun için geç kaldığınızı söyleyebilirim. Hı-

ristiyan dünyasının en muhteşem kralına karşı gelmemeniz gerektiğini bilmeliydiniz.”

Bella o korkunç kafese bakarken, içine girmesi gerektiğini ve ne zaman çıkacağını bilmediğini itiraf etmekten utan-
dı. Adamın haklı olup olmadığını düşündü. O anda inançla-
rı, yaptığı şeye olan bağlılığı müthiş bir korkuyla sarsıldı.

Ama sadece bir an için.

Sadece bir kafes, dedi içinden. Daha kötülerini de gör-
müştü. Kocasının suçlamalarıyla ve şüpheleriyle yaşamıştı.
İskoçya’da bir köpek gibi takip edilmişti. Asla güvenmeme-
si gereken bir adamın ihanetine uğramıştı. Daha da kötüsü,
kızı elinden alınmıştı.

Kızı ona güç verecekti. Joan’u tekrar görebilmek için,
oradan sağ çıkmalıydı.

Adamın korku saçan gözlerinin içine bakacak cesareti
buldu. “O, benim kralım değil.” Sonra, başını dikleştirip,
Buchan Kontesi Bella MacDuff olarak kafesin demir kapı-
sından içeri girdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Balvenie Kalesi, Moray, 6 Ay Önce

Bella'nın dikkati dağılmıştı; aklından gitmeden önce yapması gereken şey geçiyordu. *Broş!* Tören için MacDuff broşunu takmayı unutamazdı.

Çok geç olana dek, kapısının önünde muhafızın olmadığını fark etmedi. Bir adam aniden ortaya çıkıp, onu odasına girerken arkadan yakaladı.

Şok ve panik içinde kalp atışları hızlandı; yabancından dalga dalga yayılan tehlikeyi hissetmişti. Adam iri yarı, güçlü ve kaya gibi sağlamdı.

Ama Bella ona direnmeden teslim olamazdı. Elinden kurtulmaya çalıştı, ama bu çabası adamın onu daha da sıkı sıkı tutmasına neden oldu. Çılgılık atmaya çalışınca da, adam ağzını tıkadığı için ağzından sadece boğuk bir ses çıktı.

Sert bir ses tonuyla “Sakin ol,” diye fısıldadı adam kulağına. “Sana zarar vermeyeceğim. Buraya seni Scone’a getirmek için geldim.”

Adamın sözleri dehşet hissini delip geçince, Bella durdu. Scone mu? Ama Scone’a gitmek için ertesi gün yola çıkı-

caktı. Robert'ın adamları kilise dönüşünde onu ormandan alacaklardı, kaleden değil.

Adama inanıp inanmaması gerektiğine karar vermeye çalışırken, deri bir giysinin altındaki çelik gibi kuvvetli kol göğsünü sıkı sıkı tutarken, kalbi gümbür gümbür attı. Bu eşkiya onu biraz daha sıkı, ikiye ayırabilirdi.

Yarı karanlıkta bir dakika kadar hiç kımıldamadan öylece kaldılar. Adam sözlerinin anlaşılmasını bekledi.

“Anladın mı?”

Boğuk ses ona hiç güven vermemişti, ama başka seçeneği var mıydı? Adam eliyle ağzını sıkı sıkı kapatmışken nefes de alamıyordu. Hem adam onu öldürmeye niyetli olsa, bunu çoktan yapardı.

Bu düşünce onu biraz rahatlatınca, Bella evet der gibi başını salladı.

Adam da ağır ağır, temkinle onu bıraktı.

Ciğerlerine tekrar hava dolan Bella öfkeyle ve gururla arkasına döndü. “Bu da ne demek oluyor? Kim...”

Adamı görünce, nutku tutuldu. Gece çökmek üzere olduğundan, kulenin penceresinden içeri cılız bir ışık sızıyordu, ama ondan korkmakta haklı olduğunu görebileceği kadar aydınlıktı. Karşısındaki adam, hiçbir kadının karanlıkta ya da gün ışığında yalnız kalmak isteyeceği birisi değildi. Kalbi yine gümbür gümbür atmaya başladı.

Tanrı aşkına, bu adam gerçekten de Robert tarafından yollanmış olabilir miydi?

İri yarı, uzun boylu, geniş omuzlu ürkünç adamın bedenini kat kat kaslardan ibaretti. Her karışı gerçek bir savaşçıya aitti: Sağlam, güçlü ve ölümcüldü.

Ama bir şövalye değildi. Bu, bir bakışta anlaşılıyordu. Savaşmak için dünyaya gelmiş bir adamın görüntüsüne sa-

hipti. Beyaz atlı, zırhlara kuşanmış bir prens değildi, toz toprağın içinde dövüşen bir vahşiydi.

Üstünde, ufak bir orduya yetecek kadar çok silah vardı. Bella sırtında asılı duran iki kılıcın kabzasını görebiliyordu. Çok az zırh giymişti: Siyah renkli deri bir *cotun*'u ve ufak çelik parçalarıyla kaplı bacak zırhları vardı. Boynunu koruyan siyahlaştırılmış bir şapka takıyordu.

Ama Bella'yı asıl duraksatan şey gözleriydi. Korkunç çelik burunlu miğferinin altından gözükken gözleri doğaüstü bir canlılığa sahipti; karanlıkta öylesine delip geçen bir rengi vardı ki, adeta parıldıyor gibiydi.

Hayatında hiç öyle gözler görmemişti. Sırtından buz gibi terlerin boşaldığını, incecik bir buz tabakası gibi her yanına dağıldığını hissetti.

Kedi gözleri, dedi içinden. *Vahşi kedi gözleri*. Tüyler ürperten ve kesinlikle avcı bir hayvana ait gözler.

“Lachlan MacRuairi,” dedi adam Bella'nın bitirmeye fırsat bulamadığı sorusunu yanıtlayarak. “Sizi korkuttuğum için özür dilerim, kontes, ama elimden başka bir şey gelmezdi. Fazla vaktimiz yok.”

Bella o gece ikinci kere ne diyeceğini bilemedi. Lachlan MacRuairi mi? Gözleri fal taşı gibi açıldı. Scone'a sağ salım varması için Robert'ın yolladığı adam bu muydu? Bir paralı asker mi? Hem o sırf bir paralı asker değildi, Batı Adaları'ndaki keşifleri onu İskoçya'nın o meşum piyade askerlerinden biri yapmıştı. Bir korsanlar denizindeki en büyük felaketti.

Bir hata olmalıydı. Lachlan MacRuairi annesini bile en yüksek fiyatı teklif eden kişiye satardı... Tabii, annesi olduğunu kabul edecek bir kadın varsa. Bir piçti, ama Batı Adaları'ndaki en büyük sömürgelerden birinin de kan bağıyla mirasçısıydı. Klan toprakları yasal olarak kız kardeşi

Adaların Christina'sına gitmiş olmasına rağmen, Lachlan hâlâ önderlik unvanını elinde tutuyordu. Ama görevlerini ve sorumluluklarını görmezden gelip, klanının halkını yüzüstü bırakmış ve kendi çıkarlarına odaklanmıştı.

Kendi karısını öldürdüğü iddia edilen bir caniydi. Kara kalpli bir adam varsa dünyada, bu kişi oydu.

Bella hayretler içindeydi. Riske attığı onca şeyin arasına, Robert'm ona bu... Bu... Bu adam bir hayduttan başka bir şey değildi!

Gölgelerin arasına baktı, daha önceden göremediği ayrıntıları inceledi. Azizler aşkına, neydi bu adam? Görünüşü de bir hayduttan farksızdı. Suratı bir haftadır tıraş yüzü görmemişti. Tek yanağının altına kadar ince bir yara izi uzanıyordu ve keskin, kısık gözleri bir kayayı bile delip geçebiliirdi. Miğferinin altında kalan koyu renk saçları gürdü ve dağınık dalgalar halinde çenesine sarkıyordu.

Görebildiği kadarıyla, suratı sert ve soğuk granitten yontulmuş gibiydi. Bella şaşkınlıkla o karanlık bakışların, kare biçimli çenenin, çıkık elmacık kemiklerinin ve dolgun dudakların yakışıklı olabileceğini, hatta *son derecede* yakışıklı olabileceğini fark etti, ama adamın suratında pis bir ifade vardı. Kapkara bir kalbin o suratı mahvetmiş olması çok yazıktı.

Göz göze geldiklerinde, Bella karşısındaki kişiyi inceleyen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Lachlan da onu aynı dikkatle inceliyordu. Gözlerinin karanlıkta onu tepeden tırnağa süzdüğünü hissedebiliyordu.

Bu ani kıvılcım onu rahatsız etti, ama nedenini anlayamamıştı. Bella erkeklerin gözlerinde o kıvılcımı görmeye alıştıktı.

Bu durum, on üç yaşına bastığında başlamıştı. Göğüsleri o yıl dolgunlaşmış, kalçaları kıvrımlı hale gelmiş, suratı o çocuksu yuvarlaklığını yitirmişti. O zamandan beri, erkekler ona farklı bakardı. Ondan adeta tek bir şey isterlerdi.

Bunu görmezden gelmeyi de öğrenmişti. Ama bu adamla her şey farklıydı. Daha önceden hiç hissetmediği kadar tehdit altında hissediyordu. Nabızı hızlı hızlı atıyor, suratına tuhaf bir pembelik yayılıyordu.

Ne yaptığını düşünmeden, geriye doğru bir adım attı.

Lachlan Bella'nın tepkisini fark etti ve bakışları sertleşti. "Lachlan MacRuairi," dedi yine sabırsızlığını gizlemeden. "Beni Bruce yolladı."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Bella sesindeki hoşnutsuzluğu ele vererek.

Lachlan dudaklarını daha da birbirine bastırdı. "Bu gece beni beklemediğini biliyorum, ama planda bir değişiklik oldu."

Bella neredeyse durumun saçmalığına gülecekti. O gece onu görmeyi beklemediğini söylemek hafif bir ifade kalırdı. Robert böyle bir adamı ona yollayarak ne yapmaya çalışıyordu?

Scone'a gitmek ve tacı başına yerleştirmek için her şeyi tehlikeye atıyordu. Edward'ın İngiliz sarayında resmen bir mahkum olan erkek kardeşinin yerine getiremediği görevi yerine getirecekti.

Annesi Joan de la Clare bir hafta önce ona bu teklifi yaptığında, Bella afallamıştı. Tacı Robert Bruce'a, asi ve kanun kaçağı ilan edilmiş bir adama takmak, sırf batının en güçlü kralı olan Edward'a değil, kocasına da karşı gelmek demekti.

Buchan Kontu John Comyn, İskoçya'nın Brucelar'ın en dişli rakiplerinden ve düşmanlarından biri olan en güçlü ailelerinden geliyordu. Bu rekabet, Robert kocasının kuzeni Badenoch Lordu'nu Dumfris'daki Greyfriars Manastırı'ndaki yüksek sunakta bıçakladığında, ölümcül bir hal almıştı.

Kocası o sırada bile İngiltere’de Kral Edward’dan kuzenin ölümüyle ilgili olarak adaletin yerine getirilmesini istiyordu. Buchan, Bruce’tan nefret ederdi ve Robert Bruce’u tahtta görmektense, Edward’ı efendisi olarak görmeyi yeğlerdi. Sağduyulu davranmıyordu. İskoçya’nın iyiliği, hissettiği nefretin yanında sönük kalıyordu.

Bunu yaparsa, kocası onu asla affetmezdi. Görevini bir ihanet olarak görürdü. Evlilikleri zaten kötü gidiyordu, ama bu görevle birlikte resmen biterdi.

Ama MacDufflar İskoç krallarını tahta çıkarma yetkisine doğuştan sahipti ve kimsenin törenin geçerliliğini sorgulama hakkı yoktu. Öte yandan, Robert’ın tahta çıkma isteğine kocası da dahil olmak üzere, İskoçya’daki birçok önemli soylu tarafından karşı gelinecekti. Başkalarının gözünde krallığının meşruluk kazanması için, Bruce’un geleneklere yönelik tüm sembolizme ve bağlılığa ihtiyacı olacaktı.

Ama tahta o şekilde çıksa bile zor bir durumdu. Robert uzun ve güç bir yola çıkmak üzereydi. Amacı kesinlikten oldukça uzaktı. Bella hayallere kapılmıyordu: Bunu yaparak, kendisini bu kadar aleni bir biçimde Bruce’un tarafında göstererek, geleceğini de bir belirsizlik bekliyor olacaktı. İskoçya’yı hükmü altında ilan eden İngiliz kralı tarafından bir asi olarak damgalanacaktı.

Robert kaybedecek, İskoç soylularının desteğini yeteri kadar toplayamayacak olursa, Edward’a karşı zerre kadar olmazdı. Edward Plantagenet’a meydan okumaksa, gerçekten ciddi bir riskti.

Bella yol göstereceğini diye annesiyle konuşmuştu. Annesi yakın tarihte Bruce’un adamlarından biriyle evlendiği halde, bir tek ona danışmaması gerektiğini biliyordu. Bella gibi, annesi de İskoçya’nın İngiliz zorbalığından kurtulmasını istiyordu; her ikisi de Robert Bruce’un bunu başarabilecek

kişi olduğuna inanıyordu. Annesinin Bruce'un amacına olan inancı en az onunki kadar güçlüydü. Edward Plantagenet demir yumruğunu İskoçya'nın gırtlığının etrafına sarmıştı ve Robert Bruce da son nefesiydi. Bunu başaracak tek kişi oydu.

Riski göze almalıydı. Aslında, birçok açıdan Bella tüm hayatı boyunca bu anı beklemişti. Gerçekte önemli bir şey yapma fırsatının karşısına çıkmasını beklemişti. İnandıkları uğruna direnmeyi istemişti. Görev, bağlılık, kendi ihtiyaçlarını ailesinin ve İskoçya'nın iyiliği için bir kenara bırakmak. Bunlar sadece sözcükler, ya da idealler değildi, gerçektir. Uğruna savaşmaya değer şeylerdi.

Görevi onu bunca zamandır kocasının yanında tutmuştu, ama Buchan asla bağlılığını kazanamamıştı. Kızlarının hatırı için, kocasının öfke krizlerine, şüphelerine ve takıntılı şehvetine göğüs germişti.

Kızını korumak adına, yapacağı işi tekrar düşünebilirdi, ama kocası büyükannesinin ismi verilen on iki yaşındaki Joan'u adamlarından biriyle, yaşça Joan'dan dört misli büyük bir adamla evlendirmeyi düşünüyordu.

Bella buna izin vermektense ölmeyi yeğlerdi.

Annesi Joan'un onunla gelebileceğine dair ona güvence verince, Bella bu işi yapmaya razı olmuştu.

Ama onu Scone'a götürmesi için yollanan adamı görünce, nasıl bir işe bulaştığını düşünmeden edememişti. Lachlan MacRuairi Robert'in güvendiği türden bir adamsa, isyan daha başlamadan lanetlenmiş demektir.

Ona ne kadar para ödemek zorunda kalmıştı? Onun gibi bir haydudun bağlılığını kazanacak kadar yüksek bir miktar olamayacağını düşündü.

MacRuairi kollarını göğsünde kavuşturdu. Devasa kolları sabırsızlıkla yaptığı bu hareketi bile tehditkar kılıyordu. O

tür kaslara ancak savaşırmışsanız sahip olabilirdiniz. Hem de birden çok kez.

“Bir sorun mu var?”

“Ben şeyi bekliyordum...” Adamın ardındaki karanlığa bakıp, gölgelerin arasından parlak, demir zırhlı şövalyelerin fırlamasını bekledi.

MacRuairi aklından geçenleri okumuş gibi gözlerini kıstı.

“Adamların geri kalanı nerede?” diye sorabildi Bella sadece.

MacRuairi’nin dudaklarının kıvrılışı bir gülümseme olarak kabul edilebilirse, Bella’nın bu sorusunu komik bulmuş gibiydi. “Aşağıda bekliyorlar.”

“Buraya nasıl girdiniz? Muhafıza ne oldu?”

“Muhafızlar,” dedi MacRuairi. Dik dik ona baktı. “Buchan’ın hiçbir şeyden şüphelenmediğini sanıyordum.”

Bella neredeyse gülecekti. Kocasının yaptığı tek şey şüphelenmektir. Boş yere şüphelere kapılmış olması da artık önemli değildi. Ama Lachlan’ın Bruce’a taç giydirme planlarından söz ettiğini biliyordu. “Beni bu yüzden muhafızların gözetimi altında tutmuyor.”

Soru sorar gibi Bella’nın suratına baktı, ama ne demek istediğini sormadı. Zaten Bella ona söylemezdi.

Haydudun ne kadar nazik olduğu tartışılırdı, ama nezaket sözleri tükenmişti ve oraya gelme nedenini yerine getirmek için sabırsızlandığı belliydi. Pencereye gitti, kimseye görünmemeye çalışarak dikkatle aşağıdaki avluya baktı. “Gelin,” deyip Bella’nın dirseğini tuttuğunda, Bella dokunuşu karşısında tüm sinir uçlarının gerildiğini hissetti. “Gitmemiz gerek. Fazla vakit kalmadı. Pelerininizi ve yanınıza almak istediğiniz diğer eşyalarınızı alın. Ama elinizi çabuk tutun.”

Neden söz ediyordu? Ertesi güne kadar yola çıkmaları gerekmiyordu. Hiçbir şey hazır değildi. Akşam yemeğini bile hazırlanabilmek için yarım bırakmıştı.

Bella onunla hiçbir yere gitmek istemediği için, kolunu geri çekti. “Neler olduğunu duyana dek, sizinle hiçbir yere gitmiyorum.”

Adamın suratının daha da meşum bir hal almasının mümkün olabileceğini düşünmemişti. MacRuairi ona biraz daha yaklaşıp, ürkünç, delip geçen gözlerini gözlerine dikti. Bella gözlerinin yeşil olduğunu o anda fark etti. Gözleri karanlıkta bile güneşin altındaki iki altın zümrüt gibi parlıyordu.

“Neler mi oluyor?” dedi MacRuairi. Bella’yı omuzlarından tuttuğu gibi pencereye doğru itti. “Şu ileride, ağaçların ardındaki bayraklarla ilgili. On dakikaya kadar, kocanız ve adamları şu kapılardan içeri girecek. Yerinizde olsaydım, geldiklerinde burada olmak istemezdim.”

Bella şaşkınlıkla nefesinin kesildiğini, suratının kireç gibi bembeyaz olduğunu hissetti. Haydudun düşmanca, acımasız gözlerine baktı ve sorusunun yanıtını aldı: Kocasını biliyordu. Buchan her nasılsa planlarını öğrenmişti.

Tanrı yardımcısı olsun diye dua etti. Kocasını öldürecek.

Lachlan onun bu halini görünce, o kadar sert davrandığına neredeyse pişman oldu. Ama sadece neredeyse. Küstah küçük kontesinin ona bakışlarından, koluna dokunduğunda irkilişinden, vicdanı sızladı.

Ama öyle olmamalıydı.

Tanrı biliyordu ya, insanlara şüphe ve küçümsemeyle yaklaşmaya alıştıktı... Bunları yapmak zorundaydı. Piç. Acımasız. Avcı. Fırsatçı korsan. Bunlar ona yakıştırılan isimler-

den sadece birkaçıydı. Birçoğu da doğruydı. Yeni kurulmuş olan İskoç Muhafız Alayı arasında bile bir şüpheliydi.

Ama kimin ne düşündüğünü hiç umursamazdı. Genellikle. Yine de o iri, masmavi gözlerdeki aşağılayıcı tavır sinirlerini germiştir. Aslında, Bella MacDuff'la ilgili birçok şey onda aynı etkiyi uyandırmıştı.

Tanrım! Bedenine yayılan o şehvet dalgasını hâlâ hissedebiliyordu. Çok uzun zamandır böyle bir deneyim yaşamamıştı.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Juliana'yı ilk gördüğünden beri bunları hissetmemişti. Ama o hain, sürtük karısını düşündüğü anda kanı donuyordu. Ona böyle şeyler yaşatabilecek birileri yoktu. Ama Juliana artık umurunda değildi, sekiz güzel yıl boyunca da olmamıştı. Ait olduğu yerdeydi: Cehennemde, şeytana işkence çektiirdiği yerde.

Dışarıdan bakıldığında, Bella MacDuff ölen karısını hiç andırmıyordu. Juliana ince uzun, narin surat hatları ve kap-kara yüreği gibi koyu renkli saçları olan bir kadındı. Kontes ise açık tenliydi, saçları kumraldı, daha belirgin surat hatları vardı, orta boyluydu ve kıvrımlıydı. Kolunda hissettiği göğüslerinin ağırlığından, oldukça kıvrımlı olduğunu tahmin ediyordu.

Her iki kadın da çekiciydi, hatta güzeldi, ama birbirlerine benzemelerine neden olan şey bu değildi. Fransızların *je ne sais quoi* dediği gibi, insanın kanını kaynatan özellikleri belirgin bir şey değildi. Gözlerindeki çekiklik, dudaklarının şehvetli kıvrılışı ve o saf cinsellikleri bir adamın en hassas bölgesini etkiler, etkisi de kolay kolay geçmezdi.

İkisi de erkeklerin becermek isteyeceği türden kadınlardı.

Juliana'yla ilişkisi bundan ibaret olsaydı, başı bir sürü belaya girmekten kurtulurdu. Ama şehvet iş işten geçene

dek karısının gerçekte nasıl birisi olduğunu görmesini engellemiştir. Erkekliği onu bir kere aptal durumuna düşürmüştü. Buna bir daha izin veremezdi.

“Kontese dikkat et,” demiştir Bruce esrarengiz bir gülümsemeyle. “Oldukça... Dikkat dağıtıcı olabilir.”

En azından o anda Bruce’un uyarısının nedenini anlamıştı. Ama kralın endişelenmesine hiç gerek yoktu. Şehvet Lachlan’ı bir görevden alıkoyacak son şeydi.

Zaten yeteri kadar sorunu vardı. Gayet basit olan işleri, bir saat kadar önce, MacKay kontun kaleye gelişine hazırlanan Buchan’ın iki muhafızının yolunu kestiğinde karmaşık bir hale gelmişti.

Buchan’ın tek başına dönüşü bir sorun yaratmazdı. Önceden planladıkları gibi, kontesle kızının yolunu kilise ayininden geri dönerlerken kesebilirlerdi. Kontesin kaleden ayrılacağı kesin zamanlardan biri buydu.

Ama planların her zaman yolunda gitmediğini en iyi kendisi biliyordu. MacKay atlıları sorguladığında, kontun taç giyme töreninden ve kontesin bu törendeki rolünden haberdar olduğunu da öğrenmişti.

Bu, her şeyi değiştiriyordu. Kont geri döndüğünde, kalenin her karışı kilit altına alınacaktı ve kontesin aylarca dışarı çıkamayacağını, kiliseye bile gidemeyeceğini tahmin ediyordu.

MacKay yaklaşık olarak bir saatleri olduğunu söylemişti.

Lachlan bu sürenin çeyreğini kale girişini aşmak, neredeyse iki misli süreyi de kontesi bulmak için harcamak zorunda kalmıştı. Gordon kaçışlarını ayarlamadan önce, olsa olsa beş dakikaları kalmıştı.

Küçük küstah kontesin ona eşlik etmesi konusunda kapıldığı yanlış fikirleri düzeltecek kadar vakti kesinlikle yoktu.

Ama sert sözleri kontesin tavrının mucizevi bir biçimde

değişmesine yol açtı. Korku güçlü bir motivasyon kaynağıydı. Kontes en yakındaki dolaba koşup koyu renkli bir pelerin alıp telaşla omuzlarına attı ve bir raftan üstü süslü oymalarla kaplı ufak bir ahşap kutu aldı.

Lachlan kutunun içinde mücevherler olduğunu düşündü ve kontes kapağı açınca kutunun içinde gördüğü bir sultanın hazinesini andıran altınlar ve değerli taşlar tahmininin doğru olduğunu gösterdi. Tanrı aşkına!

Kutunun içindekileri kontesin beline bağladığı üstü nakışlı bir çantaya koyacağını sandı, ama kontes kutunun içinden sadece bir tek şey alıp kapağı kapattı ve kutuyu tekrar rafa koydu.

İşi bitikten sonra tekrar MacRuairi'ye döndü. "Hazırım."

Lachlan kutuya baktı. "Bir tek onu mu alacaksınız?"

Kontes sanki onun kutuyu almasını beklermiş gibi gözlerini kıstı. MacRuairi bunu düşünmemiş değildi. O tür mücevherler bir sürü borcu kapatırdı.

"Gerisi kocama ait. Önemli olan tek parça bu."

Bu, ancak hayatını varlık içinde geçirmiş birisinin söylebileceği bir şeydi. Bir köyü haftalarca beslemeye yetecek kadar pahalı giysiler içindeyken, bu tür laflar etmek kendini beğenmişlikti. MacRuairi kontesin uzun ve gür saçlarını tutan kalın altın taca, üstündeki ceketin kalın, altın renkli işlemeli kumaşına, kürkle çevrili pelerinine, kalın inci ve safir kolyesine, yüzüklerle dolu ince, süt beyazı parmaklarına ve narin ipek terliklerinin uçlarına baktı.

Kontesin yanakları kızarınca, aklından geçenleri anladığını fark etti.

Kontes başını dikleştirdi. "İşiniz bittiyse, kızımı alabiliriz."

Kahretsin, o veledi unutmıştu. İnsan neden küçük bir

kızı ülkenin diğer ucuna bir savaşın ortasına sürüklemek isterdi ki?

Ama soru sormak onun görevi değildi.

Üç yıldır, Bruce ona ne iş verdiyse yapmıştı. İster iyi, ister kötü olsun. Ama yaptığı kötü işlerin ona Bruce'un seçkin savaşçılardan oluşan gizli muhafız birliğine girmesine yardımcı olduğundan şüpheleniyordu. Savaşta acımasız, iyi birer kılıç ustası olan, istenilen yerlere girip çıkmakta becerikli başka adamlar da vardı, ama birçok şüpheli yönü olan bir adama savaş sırasında önem verilirdi.

Görevini yerine getirmek için ne gerekirse yapmıştı.

Savaş bir lağım çukurundan farksızdı. Herkes kirlenirdi. Herkes. Onunla diğerleri arasındaki tek fark, olduğundan farklı davranmaması veya mazeretlerini asil amaçlarla ya da milliyetçilikle örtbas etmemesiydi.

Lachlan politikayla zerre kadar ilgilenmezdi. Kiralık kılıçların inançlarla bir ilgisi yoktu. İşler bu şekilde daha kolay yürürdü.

Bruce için savaşmaya tek bir koşulda razı olmuştu: Hem kişisel, hem de maddi borçları vardı. Bruce'la yaptığı anlaşma her ikisini de ödemesine olanak verecekti.

Başka insanların pis işlerini yapmaktan usanmıştı. Her şey yolunda giderse, bir daha bu işi yapmak zorunda kalmayacaktı. Ödülünü alacak, borçlarını ödeyecek ve başka bir yere gidip izini kaybettirmesine yetecek kadar parası da artacaktı. Batı'da ücra bir ada işini görürdü. Kendisinden başka kimseye hesap vermek zorunda kalmazdı.

Ama bunların gerçekleşebilmesi için, Bruce'un kral olması gerekiyordu. Isabella MacDuff bunun gerçekleşmesine yardım edecekse, Lachlan da ne yapıp edip onu oraya götürecekti. Onu ve kızını.

"Kızınız nerede?" diye sordu.

Kontes dudağını ısırıldı. Onunki gibi dudaklarla yapılan bu masumane hareket bir anda erotik bir manzaraya dönüşüyordu. Tanrım. O yumuşacık pembe dudakların neler yapacağını düşünmenin hiç sırası değildi.

Bacaklarının arasında derin bir sızı hissedince, bir anlığına boş bulunmasına sinir olarak derhal bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Onu Büyük Salon’da bıraktım.” Kontes açıklama yapmaya çalışırken, sesinin gitgide endişeli bir tona büründüğünü fark etti. “Yemeğini yiyordu. Bilemezdim...” Lafını tamamlayamadı. “Yarına kadar vaktimiz olduğunu sanıyordum.”

MacRuairi’nin kolunu tuttu. Bedeni bir anda hazır ola geçti, kaslarının hepsi bu dokunuşla birlikte gerildi. Şimşek çarpmış gibi hissediyordu. Kontes ilk kez ona isteyerek dokunmuştu, ama ne yaptığının farkında olmadığına emindi. Kızı için hissettiği korku onu el geçirmişti.

“Onsuz gidemeyiz,” diye yalvardı kontes onun buna karşı çıkacağından korkarak. O güzel suratı çok etkileyiciydi. İri mavi gözlerini koyu renkli gür kaşlar ve koyu kahverengi uzun kirpikler çevreliyordu; dümdüz burnu, pürüzsüz kaymak gibi teni ve bir fahişenin kıskanacağı türden dolgun dudakları vardı... Birçok erkek bunlara karşı koymakta zorlanırdı.

Ama Lachlan sıradan bir erkek değildi.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Lafı dolandıracak bir adam değildi. Ona Büyük Salon ile aralarındaki alanda bir karmaşa yaratıp kaçmalarını sağlayacak olayın her an gerçekleşebileceğini söylemeliydi. Ortalık karışmadan önce, kıza ulaşmaları pek de büyük bir olasılık değildi.

Ama kontesin sesindeki çaresizlik onu durdurdu.

Isabella MacDuff, kocasının rakibine taç takmak için kocasına ihanet etmek üzere olabilirdi, ama çocuğunu sevdiği

her halinden belliydi. Lachlan duygusallıktan ya da güzel bir surattan ve muhteşem göğüslerden etkilenecek son adam olduğunu bildiğinden, dilini tutmasının başka bir nedeni olması gerektiğini düşündü: Görevi. İçgüdüsel olarak, ona doğruyu söylediği takdirde, direneceğini biliyordu. Bu gecikmeyi göze alamazlardı. Herhangi bir gecikmeyi de. O anda bile, son derece büyük bir tehlike altında oradan kaçmayı deneyeceklerdi.

“Adamlarımdan biri onu alır,” dedi, kontesin onlara eşlik etmesi için herhangi birisini daha gölgelerin arasında görmeye çalıştığını hatırlayarak. Sadece üç kişi olduklarını duyduğunda, kontesin ne diyeceğini merak etti.

Söylediğinde samimi bile olabilirdi... Ama sadece bir dakikalığına. Tam dışarı çıkmışlardı ki, geceyi müthiş bir patlama sesi böldü.

Vakit sona ermişti.

Bella ertesi günkü yolculuk için hazırlık yapmak üzere odalarına gidip Joan’u Büyük Salon’da bıraktığına lanet etti. Böyle olacağını bilemezdim, diye düşündü. Ama içinde giderek yükselen endişe ve korku hissini dindiremedi.

Fazlasıyla meraklı olan kızının soru sormaya başlamasını istememişti. Joan için, aslında her ikisi için de, planladığı şeyi bilmemesi daha iyiydi. Ağzından bir şey kaçırması bir felakete neden olabilirdi.

Ama bir felaketle zaten karşı karşıya kalmışlardı. Kocasının planlarını nasıl öğrenmiş olabilirdi?

Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, bundan haberdar olmuş olmasıydı. Buchan’ın öfkesi sınır tanımazdı. Onca yıldır nedensiz yere ona ihanet ettiğine dair yönelttiği şüphelerin ve suçlamaların ardından, Bella nihayet onu haklı yere öfkeliendirecek bir şey yapmıştı.

Kanının donduğunu ve ürperdiğini hissetti. Robert'ın kötü şöhretli kiralık kılıç adamını meşalelerin aydınlattığı koridorda izleyip, baş kulenin merdiveninden avluya indi. Kocasının geride bıraktığı iki muhafıza ne yaptığını sormadı; bunu bilmek istemiyordu, ama kuleden kazasız belasız çıktıklarına memnundu.

Kaldırım taşlı avluya adım atar atmaz, müthiş bir gümbürtü kulaklarını sağır etti, zemini salladı. Bir saniye sonra da ikinci bir gümbürtü koptu ve karanlık göğü parlak alevler bürüdü.

Bir anda ortalık karıştı. İnsanlar kale duvarlarının etrafındaki binalardan avluya fırladılar. Kadınların çığlık attığını duyabiliyordu. Erkekler bağırıyorlardı. Gök gürültüsünü andıran bu bağırışlar...

“Dikkat et!” diye bağırdı MacRuairi. Tam o sırada, ürken atlar hızla yanlarından geçerken, kontesi yana çekti.

... Duyduğu şey, toynak sesleriydi. Kıl payı kurtulduğunu fark edince, kalp atışları hızlandı.

Ahırlar, diye düşündü. Ahırları yakmışlardı ve ahşap bina bir anda çıra gibi alev alan samanlarla doluydu.

Alevler tüm göğü kaplamaktaydı. Her yer duman altında kalmıştı.

Joan! Tanrı aşkına, kızı hâlâ içerideydi.

Büyük Salon'a gitmek üzere öne atıldı, ama Lachlan bunu yapacağını tahmin ettiğinden, onu hemen geriye çekti.

“Kızınla birileri ilgilenecek. Gitmemiz gerek. Muhafızları daha fazla oyalayamazlar.”

Bella kalbini buz gibi bir elin sardığını hissedip paniğe kapıldı. Lachlan'm elinden kurtulmaya çalıştı, ama adam onu öylesine sıkı tutuyordu ki kıpırdaması bile mümkün değildi. “Kızım olmadan gidemem.”

Lachlan onu sert bir biçimde kendisine doğru çevirdiğinde, dudaklarını o kadar sıkımişti ki, ağzı ince, beyaz renkli

bir çizgi gibi görünüyordu. Bella bu adamın ne kadar tehlikeli olabileceğini fark edince, nefesini tuttu. Lachlan, hakkında söylendiği kadar zalim ve kötü yürekliydi.

Dehşete kapılması gerekirdi, ama teninde tuhaf bir sıcaklık duydu. O karmaşanın ortasında, farkındalığın ani şokunu hissetti. Nefes alıp veriş düzeldi. Lachlan'ın ceketinin deri kokusunu, tenindeki rüzgarın ve nefesindeki ılık baharat kokusunu alabiliyordu. Ama en çok da kendi bedenine yaslanmış olan kaya gibi sert bedeninden yayılan sıcaklığı hissediyordu. Bu, bir savaşçı bedeniydi.

Panik hissi her yanını sardı. Yanakları korkudan alev alev yanıyordu. Nesi vardı? Yıllarca hiçbir şey hissetmeyen bedeni, neden şimdi canlanmaya karar vermişti? Bu tür bir adama tepki vermek utancın da ötesindeydi.

Lachlan'm sert ses tonu onu düşüncelerinden sıyırdı.

"Bakın, kontes. Kocanız gelmeden önce buradan gitmek istiyorsanız, derhal gitmeliyiz. Kızınız tehlikede değil. Alevler Büyük Salon'dan çok uzakta. Kuleden inerken, adamlarıma işaret verdim. Şu anda kızınızın yanına gidiyorlar."

"Ama..."

Lachlan lafını kesti. "Hemen karar verin. Derhal buradan gitmek istiyorsanız kararınızı verin. Bu işi yapacak mısınız, yapmayacak mısınız?"

Bella çaresizlik içinde avluya bakarak, kızının mucizevi bir biçimde dumanların arasında belirmesini diledi. Tüm içgüdüleri o karmaşanın arasına dalıp onu bulmasını söylüyordu. Ama o ilk paniği atlattıktan sonra, adamın haklı olduğunu anladı. Yangın ilk başta düşündüğü kadar büyük değildi ve Büyük Salon'dan epey uzaktı.

Ona döndü ve "Adamlarınızın emrinizi iyi anladığına emin misiniz?" diye sordu. "Birisi onu alacak mı? Onsuz gitmeyecekler değil mi?"

Lachlan'ın surat ifadesi sertleşti, ama gözünü bile kırpmadan kontesin gözlerinin içine baktı. "Evet."

Bella da ona güvenmesi için hiçbir neden olmadığını bilerek gözlerinin içine baktı. Onu tanıdığı kadarıyla, ona güvenmemek için gayet geçerli nedenleri vardı.

Ama bir seçeneği de yoktu. Robert'ı tahta çıkarmayı kabul ettiği anda, zaten kararını vermişti.

Evet der gibi başını salladı. *Tanrı yardımcım olsun*, dedi içinden. Hayatının en kötü kararını vermediğini umarak başını salladı.

Lachlan'ın onu dehşet içindeki diğer insanların arasından kalenin kapılarına doğru sürüklemesine ses çıkarmadı. Muhafızlar onlarla ilgilenmediler bile, çünkü o sırada hem yangını söndürmeye, hem de kocasının değerli atlarının kaçıp kırılık alana çıkmasını engellemeye çalışıyorlardı.

Haydut onu ağaçların arasına çekti. Bella sürekli olarak arkasına bakıyor, kalabalıkta kızını görmeye çalışıyordu. Joan'un üstünde kırmızı bir giysi vardı. Altın dikişli ve incilerle süslü koyu kırmızı bir elbise.

"Nerede?" diye sordu bir ara. "Onu göremiyorum."

Lachlan yanıt vermedi, onu ormanın derinliklerine doğru sürüklemeye devam etti. Çok geçmeden, Bella artık kaleyi görmeyecek kadar uzakta olacaktı.

"Dur," dedi Bella geri çekilip, topuklarını sağlamca yere basarak. "Adamların nerede? Kızım..."

Arkalarında duydukları tiz bir ıslık sesi onu susturdu. Lachlan sese yanıt verdi ve birkaç saniye sonra, iki adam iki fazladan atla birlikte yanlarına geldi. Atlardan biri kocasına aitti.

"Kontesi aldınız mı?" diye sordu atlılardan biri.

Lachlan gibi, diğer iki adam da şövalyeler gibi giyinmemişlerdi; üstlerinde rengi koyulaşmış burun miğferleri, çelik

parçalarıyla bezeli siyah deri savaş ceketleri ve tuhaf görünümlü, koyu renkli kareli etekler vardı.

“Evet,” dedi Lachlan.

“Sorun çıktı mı?” diye sordu diğer adam.

“Başa çıkamayacağım bir şey olmadı,” dedi Lachlan atlardan birinin dizginlerini tutup.

Bella etrafına bakınıp, daha fazla adamın yanlarına gelmesini bekledi. “Adamlarının geri kalanı nerede?”

At sırtındaki daha ufak tefek olan ve ilk konuşan adam sırtıttı. “Geri kalanı biziz, leydim.”

Bella hışımına Lachlan’a baktı. “Kızımı kim alacak o zaman?”

Lachlan istifini bozmadı. Huzursuz olduğuna dair en ufak bir belirti göstermedi. Olduğu gibiydi: Gaddar ve kötü yürekli bir haydut gibi.

Kayıtsız bir tavırla omuz silkti. “İmkansızdı. Vakit kalmamıştı. Bakın.” Kaleyi işaret etti. “Durumu kontrol altına aldılar bile. Muhafızlar kapılara geri döndüler.”

Ama Bella bakmak istemedi. Lachlan’ın ne dediğini idrak ettiğinde, içini bir dehşet hissi kapladı. Ne yaptığını anlamıştı. Gözlerini gözlerine dikti ve öfkeyle konuşmaya başladı. “Bana yalan söyledin.”

Öfkesi hiçbir işe yaramadı. “Bizi oradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yaptım.” Ne özür diledi, ne de pişmanlık gösterdi. *Sadece durum böyle, yapacak bir şey yok*, der gibi sakın sakın ona bakıyordu. “Kızın kalede kalması daha iyi. Gideceğimiz yer çocuklara göre değil.”

Bella öfkenin, içinde bir girdap gibi yükseldiğini hissetti. Bu ne cüret! Kızını nasıl güvende tutacağına bir tek o karar verebilirdi. “Buna sen karar veremezsin.”

“Verebilirim. Sizi Scone’a götürmek benim görevim.”

“Beni ve kızımı Scone’a götürmek görevin.”

Ağzı belli belirsiz gerildi, ama bunun haricinde istifini bozmadı. O sırada, Bella’nın kalbi binlerce minik parçaya ayrılıyordu.

Dönüp tekrar kaleye baktı, muhafızların kapılara akın ettiğini gördü. Varlığının her zerresi oraya geri gitmek istiyordu. Ne kadar aptalca bir istek olursa olsun.

Kızıma zarar gelmemeli, diye düşündü. Joan hayatındaki en önemli kişiydi. Ona ihtiyacı vardı. Onu geride bırakması nasıl mümkün olabilirdi? Bu işin bu şekilde olmaması gerekirdi. Asla böyle...

Yardım istemek için diğer iki adamın suratına baktı, ama gözlerinde sadece bir acıma ifadesi gördü.

Haydut beklemekten usanmıştı. “Ne yapacağız, kontes? Bizimle Scone’a gelip Bruce’a verdiğiniz sözü tutacak mısınız, yoksa kızıma ve kocama mı döneceksiniz?”

Belli ki onun için bunların bir önemi yoktu.

Bella o anda bu adamdan nefret ettiği kadar kimseden nefret etmemişti. Adamın sesindeki ince alaycı ifadeyi hissedebiliyordu. Lachlan onun kapana kısıldığını biliyordu. Görevini göz ardı edip Bruce’a ve ülkesine sırtını dönse de geri dönemezdi. Kocasını onu yakalayacak olursa...

Kızını mezardan koruyamazdı.

İçini karmaşık duygular kapladı, boğazının yandığını hissetti. Gözleri. Göğsü. Lachlan MacRuairi’nin hain ağzından tek bir kelimeye bile inanmakla aptallık etmişti. Onu lanetlemek istiyordu. Ona vurmak istiyordu. Çılgın bir kadın gibi üstüne atılmak istiyordu.

Yere kıvrılıp çaresizlik içinde ağlamak istiyordu.

Ama yıllarca öfkesini ve duygularını gizlemesi o anda etkili oldu. *Asla zayıflık gösterme. Asla ona seni incitecek gücü verme.*

Bella duygularının yatışmasına gayret ederken, günün birinde Lachlan MacRuairi'nin yakışıklı, hiçbir şeyi umursamayan suratındaki alaycı ifadeyi sileceğine yemin etti.

Tek bir kelime bile etmeden, kendisine uzatılan dizginleri aldı ve adam ata binmesine yardımcı olurken sesini bile çıkarmadı.

At sırtında ilerlerken, Bella içini parçalayan duyguları beli etmiyor, çelikten bir duvar gibi dimdik duruyordu.

Uzun sürmeyecek, dedi içinden. Robert kral olduğunda, insanların kalbine giden yolu bulacaktı. Tıpkı onun kalbine girdiği gibi.

Ama kızı güvenli bir biçimde tekrar kollarında olana dek içi rahat etmeyecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Lachlan kurutulmuş etten ve yulaf çöreğinden oluşan basit yemeklerini afiyetle yiyen Gordon'la MacKay'in yanına oturdu. Mağaranın arka tarafından sırtına dik dik bakan kadının iştahını kaçırmadı bile.

Kadının ne düşündüğü umurunda değildi. Onu oradan kaçırmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Yalan söylemek, insanları kandırmak, hırsızlık yapmak... Bunlar savaşın birer parçasıydı. Kadın harekete geçireceği şeye karşı hazırlıklı olmalıydı.

Gerçi kontesin bir yargıda bulunma hakkı da yoktu. Tanrı aşkına, kocasının evinden onun en azılı rakibine taç takmak için kaçmıştı.

Buchan o kadar tahammül edilmez bir hergele olmasaydı, Lachlan ona üzülebilirdi. Ama kimseden, özellikle de bir eşten bağlılık beklenmemesi gerektiğini herkesten iyi biliyordu. Lachlan'ın bir daha asla evlenmemek için daha fazla nedene ihtiyacı olsaydı ki buna kesinlikle ihtiyacı yoktu, bu da bir başka harika örnekti.

Canı cehennemeydi. Misyonunu kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Kontesin kızına ulaşacak kadar vakit kalmamıştı. At sırtında daha bir dakika ilerlemişlerdi ki, yaklaşan ordunun atlarının gök gürültüsünü andıran toynak sesle-

rini duymuşlardı. Suçluluk hissetmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Bir görev kararı vermişti. Önemli olan tek şeyse, işi bitirmekti.

Aynı durumda olsa, yine aynı şeyi yapardı.

Ama bir dahaki sefere kontesin suratına bakmayacaktı. Kızını geride bırakırken bakışlarındaki ifadeyi gurur bile örtememişti...

Bu bakıştan etkilenen yeteri kadar erkek tanımıştı. Acı. Saf, ham ve bozulmamış bir acı.

Göğsündeki hafif sıkışmayı hissetmemek için etinden bir ısırık daha aldı, ama hissettiği şey açlık olamayacak kadar şiddetliydi.

Birden suratını buruşturdu ve deri matarasına uzanıp eti yutabilmek için *uisge beatha*'sından uzunca bir yudum aldı.

Gordon onu izliyordu. "Yemeği mi beğenmedin?"

"Kahrolası et ekşimiş."

"Benimkinde bir şey yok."

Lachlan omuzlarını silkip, uzunca bir yudum daha içti. Viskinin sıvı ateşi diğer her şeyin tadını sildi.

MacKay'ın bakışlarını üstünde hissetti, ama azılı İskoç bir şey demedi. Demesi gerekmiyordu. Bu durumdan hoşnut olmadığı gün gibi ortadaydı.

Magnus MacKay, Kuzey İskoç ormanlarından gelmişti. Uzun boylu, her yanı kaslarla kaplı ve neredeyse Robbie Boyd kadar güçlü olan adam, Lachlan'ın o güne dek tanıdığı en dayanıklı hergelelerden biriydi; en olmadık ve zorlu durumlarda bile hayatta kalabiliyordu.

Rahat olmadığı tek yerse at sırtı gibiydi. En iyi şartlar altında dünyanın en zarif binicisi olduğu söylenemezdi, en kötü şartlar altındaysa yerinde adeta sadece irade gücüyle durabiliyordu.

Geceleyn yaptıkları o asap bozucu yolculuktan sonra, ki

bunun son yarısı şiddetli yağmur altında geçmişti, dinlenmeye ihtiyaç duyan tek kişi kontes değildi.

MacKay, Lachlan'dan hoşlanmamıştı, ama bu da pek sıra dışı bir durum sayılmazdı. Lachlan'ın yoluna çıkmadığı sürece aralarında bir sorun çıkmayacaktı. Bruce'un gizli hayalet savaşçılara katılmaya razı geldiğinde, kesinlikle kendisine dost aramıyordu.

Ama itiraf etmeliydi ki, katıldığı grup oldukça ilginçti. Savaşın her disiplinin en iyi savaşçılar tek bir seçkin güç birliğinden bir araya gelmişti. Onların neler yapabildiğini görmüştü. Ama savaşı tek başlarına kazanamazlardı ve şövalyelik geleneğinden gelen Robert Bruce gibi adamların İskoç Muhafız Alayı'nın sinsi taktiklerini kabul edebileceğinden şüpheliydi.

Onlar kesinlikle birlikte savaştığı en iyi adamlardı. Ama ne onlara güvenmek, ne de onların kendisine güvenmelerini istiyordu. Karısının ihaneti ona güven konusunda acı bir ders vermişti ve bu yüzden, onu izleyen kişiler ölmüş, kendisi yok yere gözden düşmüş, malı mülkü elinden alınmıştı. Elinde kalan son şeye dönmüştü: Kılıcıyla yaşayan, kılıcı için yaşayan eğitimli bir katildi.

“Bir şey mi diyecektin, Aziz?” diye sordu. MacSorley'nin iri yarı adama taktığı lakabı kullanmıştı. Bu lakabın sebebi ona saygı duyulması değildi. Diğer adamların aksine, MacKay asla kadınlardan söz etmezdi. Oysa birçok savaşçı görevlerde, savaşta, evlerinden uzakta, geceleyin kamp ateşinin etrafında oturduklarında başka bir şeyden söz etmezlerdi. Lachlan bunun nedenini öğrenmek istiyordu.

“Kontes haklı,” dedi MacKay elinde evirip çevirdiği tuhaf aleti bir kenara koyup. Her zaman silahları daha etkili, daha doğrusu, daha ölümcül hale getirmeye çalışırdı. “Hem onu, hem de kızını almamız gerekiyordu.”

“Neler olduğunu anlattı,” diye araya girdi Gordon, Lachlan ona haddini bildirmeye fırsat bulamadan. “Vakit kalmamıştı.”

William Gordon çok özel bir beceriye sahipti. Üstelik bu, Lachlan’dan hoşlanan birkaç kişiden bir olmasıyla da ilgili değildi. Büyükbabası tarafından kutsal topraklardan getirilen gizli kara toz tarifiyle şimşekler çaktırmayı, göğse kadar yükselen alevler oluşturmayı biliyordu.

“Olabilir,” dedi inatçı Highland muhafızı. “Ama bize plandan söz etmiş olsaydı, belki bir faydamız dokunurdu.”

“Nasıl?” dedi Lachlan. “Yapacağınız hiçbir şey, durumu değiştirmezdi. Görevim gizlice kaleye girip kadını bulmaktı. Sen ve Gordon da muhafızların dikkatini dağıtacaktınız. Senin veya başka birisinin beni kollamasına ihtiyacım yok.” İşe karışmış olsalardı, mutlaka ayağına dolanırlardı. Bunu onlar da gayet iyi biliyorlardı. “Kadını oradan çıkardım, değil mi?”

MacKay suratına baktı. “Evet, onu aldın. Ama yerinde olsaydım, bir süre kendimi iyi kollardım.”

En azından bu konuda hemfikirlerdi.

Gordon omuzlarındaki ekoseli pelerini karanlığa karışmak için çıkarmıştı. Onu kalın bir rulo yapıp sıkıyor, suları toprak zemine akıtıyordu. “Başka bir konuda daha haklıydın,” dedi Lachlan’a alçak sesle. “Burası çocuk için uygun bir yer değil.” Titredi. “Kahretsin, keşke ateş yakabilseydik.”

Bunu göze alamazlardı. Lachlan Buchan’la aralarına mesafe koyduklarını umuyordu, ama karısının kaçtığını anlamasının ne kadar süreceğinden emin değildi.

Birisinin sırtına dik dik bakmadığını fark edince, mağaranın arka kısmına kaçamak bir bakış fırlattı ve kontesin onun sözünü dinleyip biraz dinlenmeye karar verdiğini gördü. Orada uzun süre kalmayacaklardı.

Gordon bakışlarını takip etti. “Çok cesur bir kadın,” dedi bariz bir hayranlıkla. “Acaba bunu neden yapıyor?” Lachlan da bunu merak ediyordu. “İnanılmaz bir kadın.”

Lachlan alaycı bir tavırla güldü. “Bence kocası seninle aynı fikirde olmayabilir.”

“Buchan kavgacı sersemnin teki. En az Edward kadar kindar bir zorba. Kontesin babası olacak yaşta ve...” Lafını tamamlamadı; Lachlan Gordon’un aklının nereye gittiğini fark edince, gerildiğini hissetti. Lachlan da kontese her baktığında aklı aynı yere gidiyordu: erkekliğine. Bu yüzden de ona bakmamaya gayret ediyordu. “Bu kadının tam olarak sözcüklerle ifade edilemeyen bir yanı var.”

Çekici. Baştan çıkarıcı. Erkekliği harekete geçiren bir özellik.

Gordon pes ederek omuzlarını silkti. “Yaşlı bir adamla birlikte heba oluyor. Buchan böylesine güzel bir kadını hak etmiyor.”

Lachlan kaşını havaya kaldırdı. “Demek gençlik ve güzellik ihanet için yeterli bir mazeret, öyle mi?” Teorisini test etmenin sırası gelmişti. “Umarım sen de karına karşı bu denli affedicisindir.” Gordon’la konuştuğu halde, MacKay’i izliyordu ve iri yarı muhafızın kılını dahi kıpırdatmadığını görebiliyordu. “Evlilik yeminini tekrar düşünmek için geç değil biliyorsun. Daha bir süre...”

“Kesin bir tarih yok,” dedi Gordon. “Skye’daki eğitime gitmeden hemen önce nişanlandık.”

MacKay hâlâ hareketsiz oturuyordu. Gordon’un yaklaşan evliliği ne vakit konu olsa, derhal ayağa kalkar ve uzaklaşırdı.

Belki de Lachlan yanlış bir tahminde bulunmuştu.

“O halde, bu evlilikten kurtulmak için henüz geç kalmış sayılmazsın,” dedi Lachlan. “İnan bana, evlilik insanın ru-

huna kara bir veba gibi çöker, bir eş de seni sadece mutsuz eder.”

Gordon’u kızdırmak mümkün değildi. Gülümsemekle yetindi. “Tek bir çürük üzüm, kocaman bir fıçı şarabı ekşitmez. Bütün kadınlar karın gibi değil.”

“Şükürler olsun,” dedi Lachlan ürpererek. Gordon haklıydı. Kötü olaylar herkesin başına gelirdi. Juliana’nın ihanetine takılıp kalmamıştı, ama bunu unutmak ona çok şeye mal olmuştu. O bok çukuruna tekrar atlamak istediği anlamına da gelmiyordu.

Gordon gülüp başını salladı. “Hem istesem de artık vazgeçemem. Nişanlılık sözleşmesi bir evlilik sözleşmesi kadar geçerli. Bunu yerine getireceğime şeref sözü verdim.”

Lachlan kahkahayı andıran boğuk bir sesle yanıt verdi. “Şeref sözünün evlilikle hiçbir ilgisi yok.” Tekrar MacKay’e baktı. “Senin nişanlın nasıl birisi? Bir domuz kadar çirkin mi, yoksa kontesimiz kadar güzel mi?”

Gordon omuzlarını silkti. “Bilmem.”

Lachlan bunu duyduğuna şaşırdı. “Onunla hiç tanışmadın mı?”

Gordon başını salladı. “Babalarımız tarafından ayarlandı.” Lachlan iki babanın da Bruce’a karşı olduğunu biliyordu. “Erkek kardeşiyle birlikte büyüdüm,” dedi MacKay açıklama yapmak istermiş gibi.

Belki de Lachlan başından beri yanılmıştı. MacKay ayağa kalkmaya hazırlandı. Ama Lachlan onu durdurdu. “Sutherland halkı, dostun değil mi, Aziz?” dedi alaycı bir tavırla. Gordon’un nişanlısı Sutherland kontunun kızı, Morayli Hellen’di. MacKayler ile Sutherlandler arasında çok uzun süren, şiddetli kan davaları olmuştu. “Gelini hiç görmedin mi?”

MacKay’in eli yemek bıçağının kabzasını daha sıkıca kavradı. İlginçti.

“Hayır,” dedi acı çekiyormuş gibi.

Gordon şaşkınlığını gizleyemedi. “Bunu hiç anlatmamıştın.”

MacKay kayıtsızca omuzlarını silkti, ama Lachlan onun bu konuda hassas olduğuna emindi. “Önemli olduğunu düşünmedim.”

Lachlan zayıf bir nokta yakaladığını düşünüp saldırıya geçti. “Peki, ne düşünüyorsun, Aziz? Gordon’un kahrolası gelinini becermek için birkaç galon viskiye mi ihtiyacı olacak, yoksa penisini karısının yumuşak, kadifemsi bacaklarının arasına sokmak için sabırsızlanacak mı?”

Lachlan bir an için çizgiyi aşıp aşmadığını düşündü. MacKay onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. Ama bu ifade hemen silindi, bunu hayal etmiş de olabilirdi.

Ama etmemişti.

“Çok acımasız bir herifsin, MacRuairi. Bruce senin neden bu grubun bir üyesi olabileceğini düşündü anlayamıyorum. Sen zehirsin.”

Lachlan gülümsedi. “Beni bu yüzden istedi zaten.” Sesiz ve ölümcül. Kusursuz bir silahtı.

Konuşmaya devam edebilirdi, ama Lachlan Gordon’un suratındaki sıkıntılı ifadeyi görünce, daha fazla üstelemedi.

Bella irkilerek uyandı. Etrafına bakınca, yabancı taş duvarlar gördü ve bir an için nerede olduğunu anlayamadı.

Derken olanları hatırladı ve gece boyunca hissettiği çaresizlik ve acı onu yeni ve ağır bir dalga gibi sarıp sarmaladı. Onu güvende tut. Lütfen kızımı güvende tut.

Buchan ona zarar vermezdi. En azından, fiziksel bir zarar vermezdi. Joan aralarındaki tek iyi şeydi. Kocasının öfkeli nutukları, kıskançlığı ve yersiz şüpheleri asla kızlarına bir zarar vermemişti.

Buchan iri, şefkatli bakışları olan kızını kimseyi sevmeye kadar çok severdi. Joan babası gibi siyah saçlı, mavi gözlü ve klasik surat hatları olan bir kızdı.

Tanrı'ya şükürler olsun.

Kocası onu yıllarca çok korkunç şeylerle itham etmişti, ama gayrimeşru bir çocuğu olduğunu asla söylememişti.

Joan'ı dünyaya getirdiğinde sadece on altı yaşındaydı, daha çocuk sayılırdı. Kocaman ahşap yatakta kucağında bebeğiyle oturduğunu, kocasının kollarındaki minnacık mucizeyi görmek için gelmesini beklediğini hatırlıyordu.

O anda, kocasını affedebilirdi. Evlendikleri gün ona yaşattığı kabaşa rağmen. On beş yaşında, daha yatağa girmek için çok küçüktü. Ama kocası kızışmış bir köpek gibi davranmış, giysilerini yırtarcasına üstünden çıkarmış ve onu yatağa fırlatmıştı. Bacaklarını zorla açıp, sert penisini içine sokarken, ne masumiyetini, ne de gençliğini düşünmüştü.

Bella onunla evlenmeden önce, siyah saçları ve mavi gözleriyle yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Yaşı daha büyüktü, belki ama yine de erkekliğinin en güzel yaşındaydı. Çok uzun boylu sayılmazdı, ama yirmi yıldan uzun bir süredir şövalyeydi. Yirmi bir yaşındayken, Kral Alexander tarafından şövalye ilan edilmişti. Dahası, bir savaşçı gibi iri ve kaslı bir vücuda sahipti.

Ama zamanla ilk başlarda beğendiği fiziksel gücünden nefret etmişti. Onu tamamıyla hükmü altına almasından nefret etmişti.

Kocası ona bir parça sevecenlik göstermiş olsaydı, kızlarının dünyaya gelişiyle birlikte evliliğinin ilk senesinin yarattığı hayal kırıklığını unutabilirdi. Bir tek güzel laf etmiş olsaydı. Sahip olma ve şehvet ifadesiyle değil, sevgiyle bakmış olsaydı.

Ama ona bir kez bakıp “Belki de seni hep hamile bırakmalıyım,” demişti. “Yaşlı bir inek kadar şişmanladın. Seni bu halinle kimse istemez.”

Kocasının bu sözleri, mutlu olabilme hayallerini de yerle bir etmişti. O andan itibaren, Bella evliliğinin ne olduğunu gayet iyi anlamıştı: Kocasının fahişeydi, o da onun kıskanç efendisiydi.

Ona karşı koyabileceği tek yol, taleplerini bir görev kabul edip bir heykel gibi yerine getirmektir. Kocasını onun yerine geçirmeye ne kadar çalışsa, ondan bir tepki almayı denese, daha da buz kesiyor, hiçbir şey hissetmemeye başlıyordu.

Ama evliliklerinin en zor kısmı kıskançlık ve şüphelerdi. Erkeklerin ona bakması onun suçu değildi. Ölçülü, hatta kapalı giyiniyordu. Saçlarını tuhaf tuhaf şekillendiriyordu. Ama kocasını onu hâlâ flört etmekle, erkekleri bakışlarıyla ve gülümsemesiyle baştan çıkarmakla suçluyordu.

Onunla birlikte saraya gitmekten vazgeçmişti. Diğer erkekler evlerine ziyarete geldiklerinde, arka planda kalıyordu. Bakışlarını önüne eğiyor, asla gülümsemiyordu. Ama kocasını onun bu davranışlarına hiç aldırmıyordu, gizli gizli hayali aşıklarıyla buluşmakla suçluyordu.

Ne yaparsa yapsın, suçlamalarla karşılaşlıyordu. Artık kendisini savunmaktan usanmış, en sonunda da vazgeçmişti.

Dilediği gibi giyiniyor, saçlarını istediği gibi şekillendiriyor, canı isterse diğer erkeklerle konuşuyordu. Kocasının suçlamalarına kulaklarını tıkayıp, bir göz hapsinde yaşamaya başlamıştı ve ondan kurtulacağı günün hayallerini kuruyordu.

Ama işlerin bu raddeye geleceğini asla tahmin etmemişti.

Kocasının yapacağı şeye ne kadar öfkeleneceğini, ondan nefret edeceğini bilse de, kızlarına bir zarar vermeyeceğinden emin olduğu için, bir teselli buluyordu.

Bunu umuyordu. Peki, Joan annesinin tek kelime bile et-

meden gittiğini duyunca ne düşünecekti? Buchan son derece gaddar ve içten pazarlıklı davranacaktı. İntikam almak için yanıp tutuşacaktı. Kocasının, genç kızı ona karşı zehirleyeceğinden korkuyordu. Joan'a planlarından söz etmiş olsaydı, onu geride bırakmayacağını en azından biliyor olurdu.

Bella doğrulup kısa şekerlemenin pek de dindiremediği yorgunluktan silkinmeye çalıştı. Kocasının peşinde olduğunu bilerek rahatlaması çok güçtü. Balvenie'den ayrılıklarından beri midesinde hissettiği korku hissi ona hâlâ eşlik ediyordu.

Kocası öfkeden deliye dönecekti. Bu olayın Robert Bruce'la ilgisi olduğunu anlayınca, durum daha da kötülecekti. Ona bir daha vurduğu takdirde, onu uyurken iğdiş etme tehdidi de bu sefer kocasını durduramayacaktı.

Mağarada etrafına bakınca, William Gordon'un girişteki duvara yaslanmış olduğunu gördü.

Adamın bakışlarını izleyince, dikkatini neyin çektiğini fark edip gerildiğini hissetti. Lachlan MacRuairi ve Magnus MacKay biraz ötede, ağaçlıklı bir alanda duruyorlardı ve tartışıyormuş gibi görünüyorlardı. Daha doğrusu, MacKay'ın tartıştığı belliydi. MacRuairi'nin suratında kayıtsız bir gülümseme vardı. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibiydi.

Hayduda karşı hissettiği öfke önceki gece deneyimledikleri uzun ve zorlu yolculuk boyunca dinmediği gibi, şafak sök-tüğünde de durum değişmemişti. Ondan kurtulmak için can atıyordu. Uzun sürmeyecekti. Adamlar Scone'a at sırtında yapacakları iki günlük zorlu bir yolcuktan sonra varacaklarını ve taç giyme töreninden önceki gece orada olacaklarını söylemişlerdi.

Bella ayağa kalkıp Gordon'un yanına gitti. Yanındaki ufak taşta oturup "Arkadaşın ondan pek hoşlanmıyor galiba," dedi.

Genç savaşıncının suratında dostane bir gülümseme belirdi. Çocuksu bir yakışıklılığı vardı. Dağınık, kumral saçlarıyla, ışıldayan mavi gözleriyle ve düzgün beyaz dişleriyle yakışıklı sayılırdı. Normal şartlar altında, Bella onun gösterişli olduğunu düşünebilirdi, ama MacRuairi'ye ve MacKay'e göre, fiziksel olarak çok daha az korkutucuydu.

Bella'nın ilk izlenimi, Gordon'un cana yakın, iyi huylu birisi olduğu yönündeydi. Herkesi seven bir adama benziyordu. Bu izlenimi, Gordon'un söyledikleriyle doğrulandı.

"MacRuairi mi? Ha, görüldüğü kadar kötü birisi değildir."

Bella hanımefendilere hiç yakışmayan bir ses çıkarmamak için kendisini zor tuttu, çünkü MacRuairi'nin hiç de öyle olduğunu sanmıyordu.

"Ne yazık ki iyi bir ilk izlenim uyandıramadı, ama o sırada biraz meşguldü."

Bella bunu umursamadı. "Onun yerine özür dilemene gerek yok. Sadece Robert'ın neden bu tür bir adamı yanına aldığını merak ediyorum. Yağmacı bir korsan ve fırsatçı bir adam olan Lachlan MacRuairi onu diğer soylulara sevimli göstermeyecekti. Acaba bağılılığını satın almak ne kadara patladı? Geçici bağılılık demek daha doğru olur herhalde."

Birden durdu... Sıcak bastığını, suratının kızardığını ve damarlarındaki kanın daha hızlı aktığını hissetti.

İçgüdüsel olarak, MacRuairi'nin ardında olduğunu anladı.

"Yeteri kadar pahalıya patlamadı," dedi MacRuairi duygusuz bir sesle. Gordon'a döndü. "Atları hazırla. MacKay geri döner dönmez yola çıkacağız."

Genç savaşçı söyleneni yapmak üzere yanlarından uzaklaştı.

Bella ayağa kalkıp suratına bakınca, samimiyetten başka bir şey görmedi. "Demek bunu reddetmiyorsun?"

MacRuairi Bella'nın gözlerinin içine baktı. Miğferini çı-

kardı ve şafağın soğuk ışığı altında Bella onun çok etkileyici olduğunu düşünmeden edemedi. Tabii, karanlık, tehlikeli ve her yanından erkeklik akan bir adamdan hoşlanan kadınlar böyle düşünebilirdi. Utanç içinde öyle düşündüğünü fark etti. Koyu renk saçlarıyla, muhteşem yeşil gözleriyle ve yontulmuş gibi görünen kusursuz yüz hatlarıyla, MacRuairi insanı günaha sokacak kadar yakışıklıydı.

Bunu düşünmek bile günah sayılırdı. Çünkü her ne kadar ondan hiç etkilenmiyormuş gibi davranmaya çalışsa da, yakışıklı bir adamın yanına gelmesine izin verildiğinde, hiç kimseyi bu kadar dikkatle incelememişti. Nabzının hızlanması, nefes alıp verişinin düzensizleşmesi ve teninin ürpermesi ona bunu anlatıyordu.

Tanrım, dedi içinden, nesi vardı?

Belki de kocası haklıydı. Hapis tutulduğu yerden kaçalı daha bir gün olmuştu, ama bedeni hayatında ilk kez yakışıklı bir şövalye gören genç bir kız gibi tepki veriyordu. Lachlan MacRuairi bir şövalye değildi, kendisi de öyle hissetmemesi gerektiğini bilen yetişkin Bir kadındı tabii.

Kendisinin, ya da bedeninin, bu denli sık olması onu endişelendiriyordu. Gözlere ziyafet çektiren bir görünümü olduğu halde, Lachlan MacRuairi'nin hiçbir şeyi çekici değildi.

“Neden reddedeyim ki?” Lachlan samimiyetle omuzlarını silkti. “Para da savaşmak için diğer nedenler kadar iyidir. Hatta birçoğundan daha iyidir.”

Adam hiç utanmıyordu. “Etrafında neler olup bittiği seni ilgilendirmiyor mu?”

Lachlan'ın suratında sinsi bir gülümseme belirdi. “Birçok şey umurumda.”

Bella küçümseyici bir tavırla çenesini kaldırdı. “Altın ve gümüş olmayan şeyler de mi?”

“Toprak da olur aslında.” Lachlan'ın gülümsemesi Bel-

la'yı öfkeliendirmişti, ama bunun nedenini anlayamamıştı. Bağlılığı sırf cüzdanına olan bir adamın onu anlamasını bekleyemezdi.

“Uğruna savaştığın hiçbir şey yok mu? Fedakarlık yaptığın? Ya şeref ve inançlar ne olacak? Görev ve sorumluluklarını, klanının ve İskoçya'nın iyiliğini de mi umursamıyorsun?”

MacRuairi'nin kahkahası Bella'yı manastırdan yeni çıkmış bir kadın gibi hissettirdi. “Tanrım, inanılmazsınız, kontes. Ne kadar da tutkulu ve inançlısınız. Ama bakalım bu saygın düşünceleriniz bir, iki ay sonra ne hale gelecek.”

Bella adamın suratındaki o küçümseyici sırıtışı silecek bir tokat atmamak için, yumruklarını sıkıp ellerini iki yanına sarkıttı. Lachlan'ın alaycı ve bencil tavrı İskoçya'yla ilgili ters giden her şeyi anlatıyordu. “Robert'a inancın yok mu? Kazanabileceğini düşünmüyor musun?”

Lachlan yine kayıtsızca omuzlarını silkti. “Her şey yolunda giderse, Bruce'un şansı var. Ama çok güçlü bir düşmana karşı kumar oynuyor.” Dik dik suratına baktı. “Edward ona ihanet edenlere karşı o kadar da affedici olmayacaktır.” Buz gibi bir ifadeyle onu süzdü, ama bu bakışın Bella üstündeki etkisi ters oldu. Her yerine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. “Güzel konteslere bile.”

Suratının kızardığını hissetti. “Neyi göze aldığımı gayet iyi biliyorum.”

İnandıkları uğruna savaşmazsa, başkalarının bunu yapmasını nasıl bekleyebilirdi? Herkes MacRuairi gibi olsaydı, İskoçya'yı Edward'ın demir pençelerinden asla kurtarma fırsatları olmazdı. Bazen olaylar kişilerden daha önemli olurdu. Bu da onlardan biriydi. Robert Bruce'a inanıyordu. İskoçya'nın İngiliz esaretinden kurtulması gerektiğine inanıyordu ve Bruce bunu yapabilecek kişiydi.

Yaptığı şey doğrudu.

“Öyle mi?” Lachlan dikkatle onu süzdü. “Göreceğiz.”

Yaklaşan toynak sesleri daha belirgin olunca, o yöne döndü. MacKay geliyordu; Bella adamın suratındaki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anladı.

“Bir sorun var,” dedi MacKay.

Lachlan kadar ürkünç görünmese de, iri yarı savaşı bir o kadar heybetliydi. Ama MacRuairi kadar tehditkar değildi. Dahası, ona şehvetle bakmayan birkaç erkekten biriydi.

Lachlan bir küfür savurdu. “Buchan mı?”

İri adam sikkın bir ifadeyle başını salladı. “Evet.”

“Yaklaştılar mı?” diye sordu Gordon atları yanlarına getirip.

“Evet, ilerideler. Yolun yarım mil ötesini kesmişler.”

Bella içine dolan ani panik hissini bastırmaya çalıştı. “Bizi nasıl bulmuş olabilir?”

Soruyu MacKay’e sormuştu, ama yanıtlayan Lachlan oldu. “Scone’a hangi yoldan gideceğimizi biliyordu. Bizi izlemesi zor olmamıştır. Yağmurun, izleri sileceğini umuyordum.” Diğer iki adama baktı. “Onun kayıp olduğunu hemen fark etmiş olmalı.”

Bella sırtından buz gibi terler boşaldığını hissetti. “Yani, şu anda nerede olduğumuzu biliyor mu?”

“Bu civarda olduğumuzu tahmin ediyordur,” dedi MacKay.

“O halde, yolu izlemeyi bırakıp başka bir yönden gidelim.”

Adamlar bir şey demeyince, Bella yine korkuya kapıldı. “Sorun nedir?”

Haydut yanıt verdi. “Bu, o kadar da kolay değil. Güneyde bir nehir var, kuzey yönüye bataklık bölgesi. Yağan onca yağmurla, atları oradan geçirmeye çalışmak çok tehlikeli olur.”

O halde, hiçbir kaçış yolu bulunmayan bir yerde bekleyecek miyiz?”

Diğer iki adamın lideri olduğunu anladığı Lachlan’a sormuştu soruyu. Lachlan’ın ifadesi değişmedi, ama Bella bu lafının onu kızdırdığını görebiliyordu. Altın benekli yeşil gözleri daha da alev alevdi.

“Burada durmamın nedeni, atların dinlenmesi gerektiği idi. Siz de attan düşmek üzereydiniz. Bu mağarayı kimse bilmez. Bu civarda güvende olacağımızı bildiğim tek yer burası. Ayrıca, yağmur geçirmiyor olması da hoşunuza gider diye düşünmüştüm.”

Lachlan’ın haklı olduğunu bilen Bella’nın yanakları kızardı. “Kapana mı kısıldık?”

“Şimdilik.”

Kendisi isteriye kapılmak üzereyken, bu adam nasıl oluyor da bu kadar sakin davranabiliyordu? “Bu kadar mı? Bir planın yok mu?”

Lachlan gülümsedi. Gerçekten de *gülümsedi*. Bella ona o kadar kızmamış olsaydı, gözlerinin kenarlarında incecik kırışıklıklar oluştuğunu fark edebilirdi. “Evet, burada kalacağız.”

“Ne kadar?” Taç giyme törenine iki gün kalmıştı.

“Ya kocanız pes edene kadar ya da...”

“Ya da ne?” diye sordu Bella, ama yanıtı duymak istediğinden emin değildi.

“Ya da bize çok yaklaşıp kadar.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lachlan mağaraya doğru ilerlerken alacakaranlık çökmüştü. Bütün gün iz sürdükten sonra, Buchan'ın adamlarının git-tiğinden emin olduktan sonra, yorgunluktan bitap düşmüş olmalıydı, ama yerinde duramıyordu.

Kontes yanlarındayken, fazladan atları olmadan Buchan'ın adamlarını geride bırakmaya çalışmanın aptallık olacağını biliyordu, ama neredeyse iki gün bekledikten sonra, Kral Edward'ın koleksiyon aslanlarının çok ufak bir kafese hapsediğini hissetmişti. Kim bilir kaçınıcı kez Bruce'u uyarmak için Gordon'un değil de kendisinin önden gidebilmesini istemişti.

MacKay'ın gitmesi söz konusu olmamıştı. Buchan'ın korumalarının yanından gizlice geçebilmek için becerikli bir sürücüyü ihtiyaçları vardı. Lachlan da gidebilirdi, ama Bruce ona liderlik görevi vermişti.

Bu, onun lanet olası göreviydi.

Daha doğrusu, verilen ilk görevden geriye kalanı tamamlamak onun sorumluluğuydu. Taç giyme töreni ertesi gündü ve hâlâ iki günlük mesafedeydiler.

Buchan'ın gücünü ve kararlılığını hafife almıştı. Adamlarının yarısını, karısının bulunması için kırlık bölgeye salmış olmalıydı. Bir ara, av oldukça tehlikeli hale gelmişti,

ama Lachlan gizlenecek iyi bir yer bulmuştu ve en sonunda, Buchan'ın son adamları da civardan uzaklaşmışlardı.

Yine de emin olmak için birkaç saat beklediler.

Tanrı'ya şükürler olsun ki, görev neredeyse sona ermek üzereydi.

Son iki gün çok zorlu geçmişti ve Bella MacDuff onu içten içe rahatsız ediyordu. Keşke kadının sürekli olarak sorun çıkardığı için bir baş belası olduğunu söyleyebilseydi: Makul olmayan isteklerde bulunduğunu, onu sürekli olarak eleştirdiğini veya içinde bulundukları durumdan şikayet ettiğini mazeret edebilseydi.

Ama bunu yapamazdı.

Aslında, kontesin hiç lüks sayılmayacak ortama gayet iyi uyum sağladığını itiraf etmesi gerekirdi. Tanıdığı birçok soylu kadın bir taşın üstüne oturur ve talihsizliklerine yakınmadıkları zaman öylece ilgi beklerlerdi. Ama gururlu, ufak tefek kontes mağarayı silip süpürmüş, örümcek ağlarını temizlemiş, birkaç tabak çanaklarını yıkamış ve ona değil ama MacKay'e elinden geldiğince yardım etmeyi teklif etmişti.

Dışarıdan yumuşak ve savunmasız görünüyor olabilirdi, ama vicdanlıydı. Cesur, güçlü ve gururlu olan Bella MacDuff'ı alt edebilecek çok az şey olduğunu tahmin ediyordu. Zaten kalkıştığı iş yüzünden, öyle olması da gerekiyordu.

Onu tedirgin eden şey, kontesin küstah veya talepkar kişiliği değildi. Kendisinin ona verdiği lanet olasıca tepkilerdi. O muhteşem kıvrımlarına bakınca, o dolgun dudakların arasından çıkan tek bir sözcüğü duyunca, ya da kadınısı kokusunu içine çekince, giderek göz ardı etmesi daha da güçleşen bir şehvet şımşığı bedenini alt üst ediyordu.

Mağara çok ufaktı. Bir kere kazara ona çarpmış ve neredeyse korkudan irkilmişti.

Kadın ondan nefret ediyor olabilirdi, ama erkekliği bunu

hiç mi hiç umursamıyordu. Bu zayıflığı da onu deli ediyordu. Sanki sekiz yıl boyunca kontrollü olmak onu bir anda gafil avlamıştı.

Mağaraya girerken kendisini hazırladı ve tam içeri girdiğini haber vermek için ısıklık çalacaktı ki, tiz bir gülme sesi onu durdurdu.

Yumuşak ve boğuk ses karanlıkta ta yanı başına kadar geldi, tenini ılık bir el gibi okşadı ve sinirlerini gerdi. Bedenindeki kaslar tamamıyla kaskatı kesildi. Ona on beş metre kadar yaklaştığında, neredeyse bir refleks haline gelmiş olan sıcaklık hissiyle başa çıkabilmek için yumruklarını sıktı.

“Çok lezzetli,” dediğini duydu.

Sesi bile baştan çıkarıcıydı. Ilık krema gibi yumuşacık ve pürüzsüzdü.

MacKay’ın bir şeyler mırıldanarak yanıt verdiğini duyunca, Lachlan öfkelenişini, azılı savaşçının kontesin iltifatıyla eridiğini hayal etti.

İçeri doğru birkaç adım daha attı ve neler olup bittiğini daha iyi görebildi. Kontesin sırtına bir çağlayan gibi dökülen dalgalı sarı saçları altın bir parıltıyla kaplanmıştı. Saçlarının tenine ılık, saten bir örtü gibi yayıldığını hayal etti. Parmaklarını aralarından geçirmek istedi. Suratını o saçların arasına gömmeyi, tatlı kokusunu derin derin içine çekmeyi istedi.

Kahretsin. Hissettiği o derin sızı geri gelmişti. Yine.

“Çiğ balığın bu kadar lezzetli olabileceği kimin aklına gelirdi?” Kontes narin parmaklarını kullanarak, MacKay’ın bir tahta parçasından oyduğu tabaktan bir lokma daha aldı. Düşünceli hergele. “Üstüne koyduğunuz sos neydi?”

MacKay gülümseyince, Lachlan yumruklarını daha da sıktı. “Biraz baharatla bir parça şarap.”

“Tüm bunları buralardan mı buldunuz? Çok beceriklisisiniz doğrusu, Magnus MacKay.”

Lachlan giderek öfkelenildiğini hissetti. MacKay birkaç baharat toplanmıştı, kontes de adeta adam suyu şaraba dönüştürmüş gibi onu iltifatlara boğuyordu. Oysa Lachlan saatleri, günleri, yağmur altında yakınlarda kimse olup olmadığını kontrol ederek geçirmişti ve kontese içeri girdiğini belli ettiğinde, kadın ona ters ters bakmakla yetinmişti.

İçini yakan bu karanlık histen hoşlanmamıştı. Öyle bir histi ki, yumruklarını sebepsiz yere MacKay'ın köşeli çenesine geçirmek istiyordu.

İkisinin davranışları gayet ölçülüydü. Kontes iri yarı İskoç muhafızından gerçekten de hoşlanmış gibiydi ve ona karşı hissettiği nefretten eser yoktu.

Birisinin ondan nefret etmesi yeni bir durum değil; peki, neden şimdi onu bu kadar rahatsız ediyordu?

MacKay utandığını ama bir o kadar da memnun olduğunu belli eden bir tavırla omuzlarını silktilti. “Neye baktığınızı bildiğiniz sürece, o kadar da zor değil.”

Kontes yine güldü. “Ama mesele de bu, değil mi? Bana da göstermenizi isterdim, ama bitkileri ayırt etme konusunda çok beceriksizim. Ailemizde asıl Joan...”

Birden sustu. Lachlan toparlanmaya çalıştı, ama göğsünde yine o huzursuz edici sıkıntıyı hissetti. İçinde suçluluk hissinin var olduğunu bilseydi, öyle olduğunu düşünebilirdi. Ama değiştiremeyeceği şeyleri düşünerek vakit kaybetmek istemedi.

Kontes lafına devam ederken, ses tonundaki duygusallığı da fark etti. “Bitkilerle kızımın arası iyidir.”

Azılı muhafızın sesi şaşılacak kadar nazikti. “Kızınız için endişeleniyorsunuz.”

Kontes evet der gibi başını salladı. Suratı diğer tarafa dönük olduğu halde, Lachlan gözlerinin yaşlarla dolduğunu anlamıştı. Ne vakit kızının ismi geçse, aynı şey oluyordu.

“Buchan ona zarar vermez, değil mi?” dedi MacKay soğukkanlı bir ses tonuyla.

Kontes başını salladı. “Hayır. En azından, vermeyeceğini düşünüyorum. Ama kızıma planlarımdan söz etmemiştim. Onu yanımda götürmek istediğimi söyleyemedim. Babasının aklını saçma sapan şeylerle dolduracağından korkuyorum. Keşke...”

Yine sustu. Çenesini sıkıp dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ben de ondan sizin gibi hoşlanmıyorum,” dedi MacKay, “ama MacRuairi’nin veya başka birisinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kızınızı vaktinde oradan çıkaramazdık. Patlama da kocanız da çok yakındaydı. Onun çok zor durumlarından kurtulduğuna şahit oldum, ama o bile çocuğuyla beraber bir kadını kocanız ve adamları peşimizdeyken Balvenie gibi bir kaleden çıkaramazdı.”

Kahretsin! MacKay’in onu savunmasına ihtiyacı yoktu. Öfkeyle mağaraya girip, sinyal vermediği için kaşlarını çatıyan MacKay’i görmezden geldi ve oturdukları yerden birkaç adım ötede durdu.

İçine nefes çekmemek için elinden geleni yaptı. Kontes bir mağarada iki gün kaldıktan sonra nasıl oluyor da bu kadar güzel kokabiliyordu? İçinden ona lanet olasıca bir kalıp sabun verdiği için yine MacKay’e küfretmek geldi.

Kontes gözleri yaşlarla ona şöyle bir baktı. Lachlan göğsündeki o rahatsız edici sıkışıklığın arttığını hissetti.

“Özür dilerim,” dedi hışımla, ne yaptığını düşünmeden. “Kızınızı geride bırakmak zoruna kaldığımız için özür dilerim.”

MacKay’in ağzının hayretten açık kaldığını gözünün ucuyla görebiliyordu.

Kontes de en az muhafız kadar şaşırmıştı. Tekrar ona baktı, ama bu sefer bakışlarını hemen ondan kaçırmadı.

Dikkatle suratına baktı. Lachlan suratının ifadeden yoksun olduğunu bildiği halde, yine de huzursuz hissetti. Hem de çok.

“Ama yalan söylediğiniz için özür dilemediniz,” dedi kontes.

Lachlan başını salladı. “Hayır. Sizi oradan kaçırmam gerekiyordu. Doğruyu söylemiş olsaydım, bana itiraz ederdiniz. Kaybedecek vaktimiz yoktu.”

“Ya kızım olmadan gelmeyi istemeseydim? Bu hiç aklınıza geldi mi?”

Lachlan sert bir ifadeyle ona baktı. “Belki de size bu kararı vermek zorunda bırakmadığım için bana teşekkür etmelisiniz,” dedi.

Kontesin şaşkınlıktan nefesi kesilir gibi oldu ve Lachlan’ın sözlerini idrak edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Yalan söylediği için ona öylesine kızmıştı ki, doğruyu söylemiş olsaydı neler olurdu diye düşünmemişti bile: Kızıyla Bruce’a verdiği söz arasında kalacaktı. Aklından geçen o asil düşünceler de bir annenin sevgisiyle sınanacaktı.

Suratındaki şaşkın ifade, kontesin de aynı sonuca vardığını gösteriyordu.

“Biraz uyumaya çalışın,” dedi Lachlan ters ters. Başını diğer yöne çevirdi. “Kocanızın son adamları da öğleden sonra çekip gitti. Birkaç saat sonra yola çıkıp hiç durmadan gideceğiz. Bruce’un ne kadar bekleyeceğinden emin değilim.”

Kontes konunun değiştiğine sevinmişti. “William’ın Scone’a varabildiğinden emin misin?”

“Evet, ama Buchan’ın bizi bu kadar oyalayabileceğini hesaba katmamıştım. Bruce kral olmak için bu kadar beklemenin riskli olabileceğini düşünebilir.”

Kontes evet der gibi başını salladı ve biraz yalnız kalmak için müsaade istedi. Lachlan arkasından bakmamaya çalıştı.

MacKay yerinden kalktı ve eşyalarını toparlamaya ko-

yuldu. Lachlan uyurken, daha doğrusu kontes o kadar yakınında uyumaya çalışırken, nöbeti o devralacaktı.

Lachlan muhafızın bakışlarını üstünde hissetti. Ve nihayet, MacKay konuştu. “Onu rahat bırak, MacRuairi. Kadın yeterince sıkıntı çekmiş zaten. Buchan hayatını cehenneme çevirmiş.”

Lachlan kan beynine sıçramış halde öne çıktı. “Ne demek istiyorsun? Onu dövmüş mü?”

MacKay uzunca bir süre suratına baktı ve bu ani tepkisinin sebebini anlamaya çalıştı. “Bilmiyorum. Ama kadın çok üzgün. Adam onu sürekli gözetim altında tutmuş.”

Lachlan kontesin kapısındaki ve merdivenlerin dibindeki iki muhafızın neden orada olduğunu şimdi anlayabilmişti. “Neden?”

“Çünkü herif kontrol manyağı. Karısının dizginlerini elden bırakmak istemediği için böyle yapmış.”

Lachlan kaşlarını çatı. Kıskacığın yıkıcı gücünü herkesten daha iyi bilirdi. Hak edilip edilmemesi de önemli değildi. Ama yine de kontesin buna değer bir davranışta bulunup bulunmadığını merak ediyordu.

Şüphyle MacKay’e baktı. “Sana bunları neden anlattı?”

“Anlatmadı. Söylediği şeylerden, parçaları ben birleştirdim. Nedenine gelince, ona senin baktığın gözle bakmıyorum.” Durup dikkatle ona baktı. “Neden umurunda ki?”

“Umurumda değil.” Ama bu durum, kontesin kocasına neden ihanet ettiğine yeni bir boyut kazandırıyordu.

Belli ki MacKay ona inanmamıştı. “Ona nasıl baktığını gördüm. İyi bir kadın... *Evli* ve iyi bir kadın ve sen ardından salyalarını akıtmazsan bile yapacağı şey yüzünden başı yeteri kadar derde girecek.”

Lachlan’ın MacKay’dan veya başka birisinden bir vaaz dinlemeye ihtiyacı yoktu. Kontesin ardından şehvetle bak-

tığı doğrudu. Bir adamın öyle hissetmemesi için hadım edilmiş olması gerekirdi. Ama Lachlan bir zamanlar şehvet hissettiği bir kadın yüzünden aklını yitirmişti. Bir kere bunu yaşaması da ona yetmişti.

Görebildiği kadarıyla, MacKay'ın asıl kendisi için endişelenmesi gerekirdi. "Onu istiyor *olsaydım*, bir evlilik sözleşmesinin beni engelleyeceğini de nereden çıkarıyorsun?"

MacKay tiksintiyle ona baktı ve mağaranın çıkışına doğru ilerledi. "MacLeod haklı. Sen bir yılan kadar namussuzsun."

MacLeod onun bir engerek yılanı olduğunu söylemişti. Eh, İskoç Muhafız Alayı'nın lideri haklı da olabilirdi. Orada bulunmasının sebebi bu değil miydi? Soru sormadan, verilen görevi yerine getirirdi.

Lachlan elinde olmadan gülümsedi. "Olabilir, ama en azından en yakın arkadaşımın nişanlısını istemiyorum."

MacKay irkilince, hedefi on ikiden vurduğunu anladı. Lachlan gözlerini MacKay'ın ellerinden ayırmadan bir şey yapmasını bekledi. Muhafız bir silaha uzandığı anda, Lachlan da ona karşılık vermek üzere hazır olacaktı. Karşısındaki adamın gözünü fena bir öfkenin bürüdüğünü hissettiği halde, MacKay Lachlan'ın kışkırtmalarına kapılmayacak kadar iyi bir savaşçıydı. "Yoluma çıkma, MacRuairi. Kahrolası zehrini başka yere saç."

Başka bir şey demeden mağaradan çıktı.

Bella ata binmeyi çok severdi. Kocasının ona tanıdığı nadir özgürlüklerden biri de buydu; ama tabii kocasının gizlice kaçıp onu bekleyen aşıklarının kollarına koşmaması ve uygunsuz ilişkiler yaşamaması için peşine taktığı bir düzine kadar muhafızla birlikte bunu yapabiliyordu.

Ama eyerin üstünde hiç mola vermeden kırk saat geçir-

dikten sonra, üstelik bu sürenin yarısında yağmur altında yolculuk ettikten sonra, bir daha at görmeyi bile istemediğini düşünmeye başlamıştı.

İyi bir binici olduğunu düşünürdü. Ama zorlu ve engebeli topraklarda yolun dışına çıkmaya zorlanınca ve dur durak bilmeden ilerleyince, bundan da şüphe etmeye başlamıştı. Ona eşlik eden iki savaşıya kıyasla, çelik iplerle bağlanmış bir çocuk gibi hissediyordu.

Arada sırada verdiği kısa molaların atlar kadar kendisi için olduğunu da biliyordu. MacKay de yorgunluk belirtile-ri göstermeye başlamıştı, ama MacRuairi bir kırk saat daha yolculuk yapabilirmiş gibiydi.

Bir korsan bu kadar iyi ata binmesini nasıl öğrenmişti? Somerled soyundan gelen *Gall-Gaeddiller* usta denizcilerdi ve resmen kadirgallarda doğmuş sayılırlardı.

MacRuairi'nin biraz ardından ilerlediği yan tarafına baktı ve buna anında pişman oldu. MacRuairi ona döndüğü anda başını diğer yöne çevirmişti, ama Bella bakışlarındaki ifadeyi de yakalamıştı. Ateşli, delip geçen ve vahşi bir ifadeydi. En saf ve ilkel haliyle şehvet akıyordu bakışlarından.

Bella bunu şaşkınlıkla karşıladı ve göğsünde yükselen o keskin hissi yatıştırmaya çalıştı. Bunu fark etmemiş gibi davranmaya çalıştığı halde, içini kasıp kavuran bir sıcaklık hissetti, midesi gerildi ve olmaması gereken bir yerinde ılık bir farkındalık hissetti.

MacRuairi'nin o kaçamak bakışlarını ilk kez fark etmiyordu. Adam onu istiyordu, ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Her erkek gibi aklında tek bir düşünceyle ona bakıyordu. Aradaki tek fark, bunu diğer erkeklerden daha iyi kontrol ediyor olmasıydı.

Bella bir erkeğin çılgınca arzularına zaten maruz kalmıştı, bir başkasına ihtiyacı yoktu. Daha ilk başlarda, tepkisizli-

gi kocasını öfkelenlendirmişti. Kocasını adeta giderek artan ilkel talepleriyle ondan bir tepki alabileceğini sanıyordu. Ondan ne istese, ona ne yapsa, Bella ürküp teslim olmayı, ona istediğini vermeyi ve utanç içinde kalıp onu memnun etmeyi reddetmişti.

Bella çok sonradan kocasının onu zorlayarak zevk almasını sağlamaya çalıştığını anladı. Bu tür bir şey gerçekleşmeyince de, kocasını doğal davranmamakla, soğuk bir kadın olmakla suçlamıştı.

Tuhaf bir biçimde, Lachlan MacRuairi'nin ateşli bir bakışı, kocasının ona zorla yaptırmaya çalıştığı şeylerden daha fazla tepki vermesine neden olmuştu.

MacRuairi'ye verdiği tepki onu rahatsız etse de, Bella onun da bu tepkileri en az kendisi kadar görmezden geldiğini görüp rahatlamıştı. Belli ki bu yolculuğun sona ermesini dört gözle bekleyen bir tek kendisi değildi.

Birkaç saat daha at sırtında yola devam ettiler; iki adam arkaya ve öne geçerek yolculuk boyunca yer değiştirmişlerdi. Bella artık devam edemeyeceğini düşündüğü raddeye gelene dek ilerlediler.

Eyerin üstünde kıpırdandı. MacRuairi yine onu izliyor olmalıydı ki "Atların su içmesi için ileride duracağız," dedi. "Birkaç saate Scone sınırına varmış oluruz."

Sadece mola vereceklerini değil, zorlu yolculuğun da yakında sona ereceğini duyan Bella hissettiği tüm sıkıntıyı bir kenara attı. Kiminle konuştuğunu unutarak, içine derin bir nefes çekti ve "Şükürler olsun!" dedi.

MacRuairi bir an için şok geçirmiş, hatta kafası karışmış gibi ona baktı.

Bella ona ilk kez gülümsemişti. Daha doğrusu, ona şüphe ve öfke ifadesi olmadan ilk kez bakmıştı.

Bella da bunu onunla aynı anda fark etti.

Bir süre göz göze kaldılar, sonra Bella tuhaf bir biçimde utandığını hissetti. Dahası, o anda yalnız olduklarını da fark etti.

MacRuairi tekrar konuştuğunda, ses tonu oldukça temkinliydi. Adeta bu hassas ateşkesi bozmamaya çalışıyordu. “Sanırım, bu yolculuk sona erdiğinde, hepimiz fazlasıyla rahatlayacağız.” Bir kez daha gözlerinin içine bakınca, Bella içinde tuhaf bir elektriklenme hissetti. MacRuairi’nin gözleri... *Delip geçiyordu*. Keskin ve meraklı gözleri öylesine kristal gibi berrak, öylesine canlı bir renkti ki, gerçekmiş gibi bile görünmüyordu. “Çok iyi dayandınız, leydim. Sizi o kadar zorladığıma üzülüyorum, ama Scone’a vaktinde varabilmemiz için gerekliydi.”

Bella bu ikinci özrü duyunca, en az ilk özrü duyduğu anki kadar şaşırıldı. Lachlan MacRuairi herhangi bir şey için özür dileyecek son erkek gibiydi ve Bella buna ne tepki vereceğini bilemedi.

Onun hakkında ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi.

Ama onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. MacRuairi onu kızını geride bırakmak gibi korkunç bir kararı vermekten kurtarmıştı. Yine de ona yalan söylemişti ve ona güvenmemesi gerektiğini de biliyordu, ama belki de bu adam ilk düşündüğü gibi kalpsiz bir haydut değildi.

Kalpsiz haydutlar kendileri buz gibi yağmurun altında nöbet tutarken, sizi yağmurdan korunabileceğiniz bir mağara yerleştirip geceleyin üstünüze bir şeyler örtmezlerdi. Önceki sabah ılık ve rahat mağarada uyandığında, üstündeki örtünün MacRuairi’nin omuzlarındaki lacivert gri kareli perlerin olduğunu fark etmişti. Ama bunun, üstüne nasıl örtüldüğünü bilemiyordu.

Ayrıca, adamın işini soğukkanlılıkla ve ustalıklı yapışına hayran kalmamak da mümkün değildi. Kısa molalar hari-

cinde, nöbetlerin büyük bir kısmını kendisi üstlenmiş, çok az uyumuş ve soğukta, yağmurun altında saatler geçirmişti. Atlardan biri kaçıp bir bataklığa gittiğinde de, peşinden Lachlan gitmiş, kemiklere kadar işleyen soğukta ve leş gibi kokan çamurların arasında uğraşmıştı.

Bella onun neden o kadar alaycı olduğunu düşündü. Gerçekten de her şeyi bu kadar az mı umursuyordu? Adam başlı başına bir gizemdi ve Bella nasıl birisi olduğunu azıcık da olsa merak etmeden duramıyordu. Kaşlarını çatı. Hayır, çok merak ediyordu.

“Sence bekleyecekler mi?” diye sordu *asıl* düşünmesi gereken konuya geri dönüp.

Lachlan tek kaşını kaldırdı. “Beklemelerini istiyor musunuz?”

Bella afalladı. Oraya varmak için katlandığı onca şeyden sonra, tabii ki törene vaktinde yetişmek istiyordu. Ama günlerce kocasının adamları tarafından izlendikten sonra, olacaklara hazır olup olmadığını da düşündü.

Düşüncelerinin tehlikeli bir biçimde MacRuairi’nin ilk uyarılarına kaydığını fark edince, omuzlarını dikleştirip gözlerinin içine baktı. “Tabii ki.”

Bu, sadece görevi değil, yapılacak en doğru şeydi. Robert Bruce İskoçya’nın İngiliz zorbalığından kurtulması için en büyük şans olmanın yanı sıra, İskoçya’yı kendi tarafında birleştirebilecek de tek kişiydi. Bunun gerçekleşmesinde bir payı olsun istiyordu. Önemli bir şey yapma fırsatını elde etmek istiyordu.

O bir erkeğin arzularını gidermek için bacaklarını açmaktan daha fazlasını yapabilecek bir kadındı.

Lachlan atından inip onu bir ağaca bağladı ve Bella’nın inmesine yardım etti.

Bella onun ellerini belinde hissetmemek için elinden ge-

leni yaptı. Keşke ona Magnus yardım etseydi diye düşündü. Magnus onu o kadar... ürkek hissettirmiyordu.

Magnus ona bir arkadaş gibi bakıyordu.

MacRuairi'ye giysilerini çıkarmak ve bedeninin her karışını yalamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Bunu düşününce tiksilmesi gerekirdi. Ama nabızı hızlanıp suratı alev alev yanmaya başlamıştı. Bu his her neyse, giderek artıyor ve ısrarcı hale geliyordu ve Bella bundan hoşlanmıyordu.

"Magnus bizi nerde bulacağını biliyor mu?" diye sordu konuşurken nefesinin biraz kesildiğini fark edip.

Diğer adamın ismini duyan Lachlan'ın suratının asıldığı- nı gördü. Lachlan onu o kadar ani bir biçimde yere bıraktı ki, uzun yolculuktan sonra bacaklarının pelteleştiğini hissetti. "Evet. Bizi bulur. Bizi bulduğunda da tekrar yola çıkmaya hazır olmamız gerek."

Başını sert bir biçimde eğdikten sonra onu bırakıp atlarla ilgilenmeye koyuldu.

Bella kaşlarını çatıp onu izledi, neden öfkелendiğini merak etti. Daha birkaç saniye önce gayet güzel konuşuyorlardı.

Eyerine bağlı olan çantadan birkaç şey çıkarıp göl kıyısına doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Lachlan.

"Temizlenmeye." Adam tam ona itiraz edecekti ki, Bella lafını kesti. "İskoçya'nın bir sonraki kralını bir dilenci gibi tahta çıkaramam."

O tuhaf ürkünç bakışlarını suratına dikti. "Dikkatli olun, sizi görebileceğim mesafede durun."

Bella sırtının ona dönük olduğu için, suratının kızardığını göremediğine sevindi. Mümkün oldukça uzağa gidip onun göremeyeceği bir yerde temizlenmeyi istiyordu.

Önce onu sıkıntıya sokan daha acil bir şeyi halletti, sonra

etrafına şöyle bir bakıp giysilerini çıkardı. Dişlerini sıkarak buz gibi göle girdi.

Suya girip çıkması iki dakika sürmüştü; MacKay'in ona verdiği sabunla saçlarını elinden geldiğince yıkamış, bir bezle ulaşabildiği her yanını keselemişti.

“Kontes!”

Öfkeli sesi duyunca irkildi.

“Buradayım,” dedi temiz bir bezle saçlarını silip, ıslanmış diğer bezle üstünü kurulamaya çalışarak. “Bir dakika ver bana.”

Soğuktan titreyerek iç eteğine uzandı. Ama bunu giymeye fırsat bulamadan, birisi onu arkadan yakaladı.

Bu kişinin MacRuairi olabileceği düşüncesi, nefes aldığı anda silindi. MacRuairi haydudun teki olduğu halde, temiz kalmaya büyük bir özen gösteriyordu. Her zaman... Güzel kokuyordu. İnsanın içine bir ılıklik yayan, derimsi, belli belirsiz erkeksi bir kokusu vardı. Bu adamsa ter ve çürük soğan gibi kokuyordu.

O anda anladı ki yakalanmıştı.

Kanının donduğunu, içini bir dehşet hissinin kapladığını ve duyularının birden keskinleştiğini hissetti.

Çaresizlik içinde çıplak olduğunu hatırladı, ama içgüdüleri ona derhal kaçmasını söylüyordu. Çılgılık atıp debelenmeyi denedi, ama adam ağzını kapatmış, diğer eliyle de onu belinden kavrayıp ağaçların arasına doğru sürüklemeye başlamıştı.

“İşimizi daha da zorlaştırmayın, leydim,” dedi adam boğuk bir fısıltıyla. “Kont sizi görmek için can atıyor.” Güldü. “Ama bu halde görünce şaşıracağına eminim.” Bella adamın sesindeki tuhaf ifadeyi fark edince, debelenmeyi kesti. Adamın eldivenli eliyle göğsünü sıktığını görünce, bunu kazara yapmadığını anladı.

İçini bambaşka bir korku sardı.

“Pardon,” diye fısıldadı adam. Bella adamın pis dokunuşundan kurtulmaya çalıştı, ama adamın onu daha da sıkı tutmasına neden oldu. “Kocanızın sizi bulabilmek için neden bu kadar uğraştığını şimdi daha iyi anlıyorum,” dedi. “Hayatımda hiç böyle güzel göğüsleri olan bir kadın görmemiştim. Buchanan’la evli olmasaydınız, ödülümü hemen buracıkta alırdım.”

Bella aniden duyduğu sesle irkildi. Metalin metale çarpış sesi onun, cesaretini yitirmesine neden oldu.

Bunu adam da duymuştu. “Adamlarım şu asinin işini bitirince, dilediğiniz kadar bağırabilirsiniz.”

Tanrım, Lachlan! Göğsünde hissettiği acı onu bile şaşırtmıştı.

Lachlan ona eşlik etmesi için seçtiği bir adam değildi, ama hayatını kurtarmak için savaştığını, belki çoktan öldüğünü düşününce... Yüreğinde buruk bir acı hissetti. Şaşılacak kadar derin bir acı...

Bella sanki direnmek için tüm gücünü yitirmiş gibi gevşedi. MacRuairi bile ona yardım edemeyecekse, bu adamın onu kocasına geri götürmesine asla izin vermeyecekti. Son gücüne kadar direnecekti.

Anlık gevşemesi işe yaradı. Hem bu, hem de ormanın birden sessizliğe bürünmesi, onu yakalayan adamın da gevşemesine neden olmuştu.

Bu fırsatı kaçıramazdı. Adamın iri elini var gücüyle ısırıldı, topuğunu sert bir biçimde bacağının iç kısmına indirdi ve dirseğini şişkin karnına savurdu.

Gafil avlanan adam Bella’nın darbelerinin şiddetiyle inleyerek onu bıraktı.

Bella ağaçların arasındaki en yakındaki boşluğa atıldı, çünkü adamın birkaç saniye sonra toparlanacağını biliyordu.

“Seni küçük...”

Ama korkunç bir ses adamın lafını kesti.

Bella arkasına bakınca, adamın yere devrilmek üzere olan kocaman bir meşe ağacı gibi sallandığını, boynundan bir hançer sarktığını gördü.

Adam yere düşmeden, MacRuairi sessizce ağaçların arasından çıktı. Ölmek üzere olan adamın üstüne eğildi, hançerini çıkardı ve büyük bir soğukkanlılıkla boğazına saplayıp adamın işini kesin bir biçimde bitirdi.

Yaprakların, dalların ve eğreltiotlarının arasında göz göze geldiler. “İyi misiniz?” diye sordu şaşılacak derecede sert bir sesle. Bella bunu duyunca, korkunç bir şey olduktan sonra annesinin de aynı şeyi sorduğu zamanki gibi, küçük bir kızken ağladığı gibi ağlamak istedi.

Boğazı düğümlenmiş halde başını salladı.

“Burası güvenli, dışarı çıkabilirsiniz.”

Bella öylesine derin bir oh çekti ki, gözlerinin dolduğunu hissetti. Ağaçların arasından öne çıktı.

Lachlan ona baktığı anda kaskatı kesildi. Bella o anda çıplak olduğunu unutmuştu. Adamın bakışları gözlerinden hiç ayrılmadı, ama onun her şeyi gördüğünü biliyordu.

Yine de koşup ona sarılmak istedi. Son derece aptalca bir şey yapıp sert göğsüne ve kollarına atılmak, kendisini güvende hissetmek istiyordu. Ama adamın bakışları onu durdurdu.

Bella onu daha önce de öfkeli gördüğü sanmıştı, ama yanıldığı belliydi. Lachlan dudaklarını birbirine bastırmıştı; ağzı bembeyaz bir çizgi gibi görünüyordu. Bakışları da yeşil renkli buz kalıpları gibi soğuk ve sertti. Bedenindeki bütün kaslar öfkeyle gerilmiş gibiydi. Bella onun çenesinin altında tekinsiz bir biçimde seğiren kasa bakmadan edemedi.

Bu adamın şahit olduğu müthiş öfkesinden ziyade o soğuk kontrolünde çok daha tehlikeli bir şey olduğu aşıkardı.

Nesi vardı?

Bella gerginliğini üzerinden atmaya çalışırken Lachlan iki uzun adımda yanına vardı.

Onu dirseğinden kavrayıp, göğsünün sert kaslardan oluşan duvarına çekti. Bella çaresizlik içinde Lachlan'ın kaslarının her çıkıntısını, uzantısını ve sertliğini hissetti. Kalbi o anda bir tek korkudan atmıyordu.

“Yıkanmanıza yardım edecek birisini istediyseniz, sormanız yeterli olurdu.” Bella şok içinde bu suçlama karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. “Size gözümün önünden ayrılmamanızı söylemiştim.” Lachlan omuzlarını sarsıyordu. “Neden uzaklaştınız? Ne yaptığınızı sanıyordunuz?”

Bella'nın hıçkırıkları boğazına kadar yükseldi, gözleri yanmaya başladı. Lachlan'ın neden o kadar öfkелendiğini anlayamamıştı. Tıpkı kocası gibiydi. Ona bağıırıyordu. Suçluyordu. Sindirmeye çalışıyordu. “Sadece temizlenmek istemiştim. Bir şey olacağını...”

“Hiçbir şey düşünmediniz. Kahretsin, neler olabilirdi biliyor musunuz? Ölebilirdiniz!”

Onu eli yanmış gibi bıraktı.

Birkaç saniye, hiç konuşmadan birbirlerine bakakaldılar. Bella kesik kesik nefes alıp verirken göğsü de inip kalkıyordu.

Lachlan fark etmemiş gibiydi, ama Bella utanç içinde göğüs uçlarının sertleştiğini, göğüslerinin tuhaf bir biçimde dolduğunu hissetti. Lachlan canı yanmış gibi irkildi, ama hemen toparlandı.

Konuşmaya başladığında, sesi yine sakin ve duygudan yoksundu. Kayıtsızdı. Önceki gibi... Korku dolu değil miydi? Yok, korku olamazdı. Korkmuş olsa, onu umursadığı anlamına gelirdi. Ama Lachlan MacRuairi birisini umursamaktan acizdi.

“Bir dahaki sefere dediğimi yaparsanız sorun çıkmaz.”

Bella'nın gözleri öfkeyle yandı. Lachlan nasıl olur da

onu suçlardı? Yanından uzaklaşıp yakalanması onun hatası değildi. O adamların onları bir süredir izlediği belliydi. Lachlan'ın gözlerinin önünde olsa da olmasa da onu yakalayabilirlerdi. "İşini iyi yaparsan, bir dahaki sefere bu durumda olmayız."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Lachlan'ın ona öfkelenmesi kadar yersiz olmuştu bunları söylemesi. Bu adam onu tehlikeye atmıyor, tam aksine koruyordu. MacKay keşfe çıkmış olabilirdi, ama Scone'a bu denli yaklaşmışken, onları bekleyen birilerinin değil, peşlerinden gelenler olduğunu düşünmüşlerdi.

Lachlan kaşını havaya kaldırdı. Bu sözler onu öfkelen-dirmekten ziyade etkilemiş gibiydi. "Böyle devam edin, kontes. Buna ihtiyacınız olacak."

Bella ağzını sıktı. Lachlan bu şekilde konuştuğunda, ondan nefret ediyordu. Sanki bu adam onun bilmediği bir şeyi biliyordu. Bella'nın saf idealizmine karşılık, soğuk ve içten pazarlıklı paralı bir asker gibi davranıyordu. İnsan hiçbir şeye inanmadığında, alaycı olması da kolaydı tabii.

Bella yumruklarını sıktı, Lachlan'ın alaycı suratını tokatlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Cehenneme kadar yolun var, MacRuairi."

Lachlan güldü. "Çok geç kaldınız, kontes. Oraya çoktan gidip geri döndüm." Bakışlarını belli belirsiz, heykel gibi bir ifadeyle aşağı indirdi. "Tanrı aşkına, üstünüze bir şeyler geçirin. Gösteri bitti."

Onu çıplaklığıyla utandırmaya çalıştıysa da işe yaramadı. Bella iffetini uzun süre önce yitirmişti. Kocasını saatlerce çıplak kalmaya zorlamış, bedeninin her karışığıyla ilgili laflar etmiş, ona dokunmuş, açık açık ona ne yapmak istediğini anlatmış ve onu utandırıp bir tepki vermesini sağlamaya çalışmıştı. Bella'nın incinmesi mümkün değildi. O göğüsler,

kalçalar ve çıplak uzuvlar o değildi. MacRuairi gerçekte kim olduğunu görmemişti.

Lachlan'ın azarlamasına istifini bozmadan yanıt veren Bella, başını dikleştirip koşarak değil, yürüyerek göl kenarına gitti. Giyinirken, Lachlan'ın onu izlediğini fark etti, ama adamın surat ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu.

Giyindikten sonra, hiç konuşmadan onun peşinden atların yanına gitti. Aralarında söylenecek ne varsa, söylenmiş gibiydi.

Ama onun tek başına öldürdüğü altı adamı görünce, dehşet içinde donakaldı.

Lachlan onun bu şaşkınlığını yanlış anladı. “Savaş, kontes... Tüm canlı renkleriyle savaş böyle bir şey işte. Buna alışsanız iyi olacak. Daha çok göreceksiniz çünkü.”

Bella ona tam hayatını kurtardığı için teşekkür etmek üzereyken ağzını kapattı. Neden teşekkür edecekti ki? Lachlan ya ona tekrar bağırır, ya da o zehirli diliyle onunla alay ederdi.

Bazen farklı birisiymiş gibi davransa da, Lachlan MacRuairi aslında kötü yürekli, vahşi bir hayduttu ve Bella bunu her zaman aklında tutsa iyi olacaktı.

Ama en sonunda, Bruce'un onu neden muhafızlarının arasına aldığını anlamıştı. Onun bağlılığını sorgulayabilirdi, ama adam öldürmeyi bu kadar iyi becerebilen bir adamın katıldığı her orduya büyük bir faydası olurdu.

Yaklaşık bir saat sonra, MacKay onlara yetişti, ama Bella ve MacRuairi bir daha konuşmadılar.

Scone Abbey'ye nihayet vardıklarında, taç giyme töreninin Credulity Tepesi'nde iki gün önce düzenlendiğini duyunca hayal kırıklığına uğradılar. Ama bu hayal kırıklığı kısa sürdü. İkinci bir tören daha düzenlenecekti. Druidlerin

eski ayin bölgesinde gizli bir tören yapılacaktı. Acele ederlerse, bu törene yetişebilirlerdi.

MacRuairi'nin liderliğinde, üçü birlikte hızla kırılık alanda ilerleyerek, Scone Abbey'den daire biçimindeki taşların bulunduğu Scone Wood'a olan kısa mesafeyi aştılar. Taç giyme töreni için Bruce'un seçtiği yer Bella'yı şaşırtmadı. Edward on yıl önce İskoç krallarının geleneklere uygun bir biçimde taç giydikleri ünlü Kader Taşı'nı çalmıştı. Druidler'in taşları tıpkı Bella gibi İskoçya'nın geçmişine uzanan bir bağ ve semboldü. Gücü ve krallığın devamını temsil ediyorlardı.

Rüzgarla yanlarına kadar gelen ürkütücü gayda sesleri, tepeyi aşıp da taş halkası gözler önüne serildiğinde ruhlarına işlemek üzereydi. Bella nefesinin kesildiğini hissetti, bu manzara karşısında kalakaldı. Altın renkli güneş ışınları gizemli taşların üstüne birer parmak gibi vuruyordu. Sanki Tanrı'nın eli gökten bu kutsal olayı kutsamak için o topraklara uzanmıştı.

Robert en büyük taşın başında, muhteşem kraliyet giysileri içinde duruyordu. Etrafında sadece bir avuç tanık vardı. Sol tarafında St. Andrews piskoposu William Lamberton'ın durduğunu fark etti, ama sağında duran heybetli savaşçının kim olduğunu bilmiyordu. Durduklarında, Bruce'un etrafındaki savaşçıların arasında Christina Fraser'ın da olduğunu gördü.

MacRuairi'nin attan inmesine yardım etmek için elini uzattığını görmezden gelip de suratında öfkeli bir ifade belirmesine neden olan Bella atından aşağı atlayıp telaşla Robert'ın yanına gitti. "Efendim," dedi reverans yapıp. "Mümkün olduğunca çabuk gelmeye çalıştım. Umarım çok geç kalmamışımdır."

Robert'ın MacRuairi'ye bakarkenki imalı ifadesini ve dudaklarını sıkıldığını görünce sevinmeden edemedi.

Robert ona Bella'nın yıllarca önce bağlılığını adamasına neden olan kocaman, kardeşçe gülümsemesiyle yanıt verdi. "Hayır, Bella, çok geç kalmadın. Asla çok geç kalamazsın. Buraya gelmek için onca şeyi feda ettin."

Bella da ona gülümsedi. Bir daha Lachlan MacRuairi'yi asla görmek istemeyebilirdi, ama en azından adam görevini yerine getirmişti. Onu oraya zamanında ulaştırmıştı.

Kısa bir süre sonra, Bella İskoçya'nın son umudunun karşısında, tüm kalbiyle inandığı adamın karşısında duruyor, piskoposun İskoçların ilk kralı yüce Kenneth MacAlpin'in soyundan nasıl geldiğini ve Robert'ın tahta çıkmasına hak kazandıran bir nesilden geldiğini anlatışını dinliyordu. Piskopos sözlerini bitirince, Bella, pelerinine iliştirdiği MacDuff broşuyla öne çıktı ve ailesinden ona miras kalan hakkı kullanarak tarihteki yerini almaya hazırlandı: Bir krala taç giydirme hakkı.

Piskopos tacı ona verdi. Bella tacı ellerine alınca, sorumluluğunun ağırlığını ve yapmak üzere olduğu şeyin ne kadar önemli olduğunu hissetti.

Ama o an geldiğinde, Bella ne tereddüt etti, ne de duraksadı. Titremeyen elleriyle altın tacı havaya kaldırdı, Robert'ın başına yerleştirmeden önce güneş ışınlarının tacın üstüne yansması için bekledi. Atalarının gücünü, kocasına ve bir krala ihanet etmesine neden olan olayın doğruluğunu tüm varlığıyla özümsedi. Bella iki gün önceki törende söylenen sözcükleri tekrarladı: "*Beannachd De Rìgh Alban*." Tanrı İskoç Kralı'nı korusun. Bu sözler ilk törende söylenenlerin aynısı olabilirdi, ama önemli bir fark vardı: Bu sefer, bir MacDuff tarafından söyleniyordu.

Bella bir anda rahatladığını hissetti. Başarmıştı. Artık bu işin geri dönüşü yoktu.

Görevini yerine getirdikten sonra, kenara çekildi ve şahit-

lerin teker teker gelip kralın önünde eğilişini izledi. Lachlan'ın sırası gelince, gerildi ve elinde olmadan kendisini kastı. Lachlan ona şöyle bir baktı, sonra alaycı bir gülümsemeyle kaşını kaldırdı.

Bella kızardığını, öfkenin dalga dalga bedenine yayıldığını hissetti. *Lanet olasıca adam*, dedi içinden. Bella bu işi neden yaptığını gayet iyi biliyordu.

Ama o gün gerçekleşen olaylar gelecekte ne tür şeylere sebep olacaksa olsun, Bella görevini yerine getirdiğine memnundu. Lachlan MacRuairi'yi bir daha asla görmeyeceğine ise daha da memnundu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Strathtummel, Atholl,
Temmuz sonu, 1306

Asla diye düşündüğü an, dört ay sonra gerçekleşti.

Ters giden onca şeyden sonra, Bella işlerin bu aşamaya geleceğini asla tahmin edememişti. Suçlular gibi hayatlarını kurtarmak için kaçmışlardı. İngilizler Robert'a Başlıklı Kral ismini takmışlardı. Acı veriyordu, ama gerçekti.

Dehşet içindeki kuzenine baktı. Margaret'in iri mavi gözleri solgun suratında daha da belirginleşmişti. "Emin misin, Margaret? Kraliçe, Kral ile ordunun geri kalanından ayrılmamızı mı söyledi?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülen Margaret evet anlamında başını salladı. "Eşyalarımızı toplamamızı söyledi. Bir saate kadar gitmemiz gerek."

Kuzeninin suratındaki korku ifadesi apaçık ortadaydı. Bella kim bilir kaçınıcı kere onu yardımcısı olarak yanına aldığına pişman olmuştu. Çekingen, tatlı genç kız bu işe hiç uygun değildi.

Kimse bu işe uygun değildi.

Son bir ay boyunca, hayatının sonuna kadar görmek is-

teyeceğinden çok daha fazla savaş, ölüm ve kan görmüştü.

Robert'ın taç giyme töreninin ardından verdiği cılız destek, Edward güçlerini "asilere" karşı harekete geçirdiğinde ve Methven'daki o feci yenilgiden sonra çökmüştü. İngilizlerle Methven'da buluşmayı kabul eden Robert intikam almak istiyordu. Ama bunun yerine, Aymer de Valence şövalyelik kurallarını hiçe sayıp savaş için kararlaştırılan süreden önce saldırıya geçince, Robert fena halde bozguna uğramıştı.

Robert'ın krallığını yürürlüğe koyacak kesin bir zafer için oynanan kumar berbat bir biçimde, bir felaketle sonuçlanmıştı. Kralın geriye kalan destekçileri Atholl Tepeleri'ne çekilip gizlenmeye zorlanırken ve toparlanmaya çalışırken, bir yandan da Robert'a destek olacak daha fazla kişi toparlamaya çalışmışlardı.

Ama bu çağrıya çok az kişi yanıt vermişti. Methven'dan önce, Robert'a verilen desteğin en iyi şartlarda bile temeli güçsüz kalmıştı. Ülkenin yarısından çoğu kocasıyla ve birçok güçlü soyluyla birlikte Robert'a karşı birleşmişti. Methven'dan sonra, Bruce'un yanında olanlar bile Edward'ın öfkesine ve oç alma tehdidine karşı gelmeye korkmuştu. Simon Fraser'ın yakalanıp Wallace gibi feci bir biçimde infaz edilişi de, hepsine bu işin sonuçlarını hatırlatmıştı.

Bella, Kraliçe Elizabeth, Robert'm ilk karısından kızı Marjory ve iki kız kardeşi Christina ve Mary de onlarla birlikte gizlenmek zorunda kalmışlardı. Son bir aydır, kaçaklar gibi basit tahtalarla çevrili eğreti kulübelerde, Trummel Gölü'nün yakınlarında, Donnachaidh Klanı lideri İri Duncan'ın koruması altında yaşamışlardı.

Önceki gün, İngilizlerin doğuda geri çekilmesi üzerine, Robert batıya doğru ilerlemeye çalışmıştı. Ancak, yolun, Lorn lordu John McDougall ve klanından bin adam tarafın-

dan Dal Righ'da kesildiğini görmüştü. Geriye kalan birkaç yüz adamıyla birlikte, Kral onlara karşı savaşmış ve canını zor kurtarmıştı. Lorn'un adamlarından biri onu yakalamış, üstünde broşun da bulunduğu pelerinini yırtarak kapıvermişti.

Artık bu geçici gizlenme yeri de onları koruyamazdı. Yine kaçmaları gerekiyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Joan yanında değildi. MacRuairi bu konuda haklıydı: Orası kızına uygun bir yer değildi.

Bella daha sonradan onun birçok konuda haklı çıktığını görmüştü. Kral Edward'ın "hükmü altında bulunan" asilere yönelttiği öfkeyi hafife almıştı. Edward baltasını var gücüyle bu insanların üstüne indirmişti. Bella'nın başına bir ödül bile koyulmuştu.

Şimdi, bir de o meşum "ejderha bayrağı" çekilmişti. Bu bayrak asilere karşı kesinlikle merhamet gösterilmeyeceğine işaret ediyordu. Yargılanmadan öldürülebilir, ceza olarak ırzlarına geçilebilirdi.

Korkuyla ürperip kuzenini teselli etmeye koyuldu ve Lachlan MacRuairi'yi aklından çıkarmaya çalıştı. Taç giyme töreninden beri, onun hakkında çok az şey duymuştu. Gerçi hakkında konuşulanları dinliyor da değildi. Savaşın gidişatı, o fırsatçı korsanın muhtemelen taraf değiştirmesine neden olmuştu.

Çenesini sıkı. O sırada düşünmesi gereken tek şey, güvenli bir yere varmaktı. Ancak bu şekilde kızını yanına almanın bir yolunu bulabilirdi. Dört ay ona sonsuzluk gibi gelmişti, ama en azından Joan zorla evlendirilmemişti. Bella'nın karıştığı skandal, evlilik işini de engellemişti.

Başını omzuna yaslamış, dehşet içinde ağlayan kuzeninin saçlarını okşadı.

"Bize ne olacak?" diye sordu Margaret hıçkırıklar arasın-

da. “Bizi koruyan sadece bir avuç adam varken, nasıl Kildrummy’ye varacağız?”

Bella hiçbir şey demedi. Bunun yanıtını kendi bile bilmiyorken, ona ne diyebilirdi ki? Kralın, kadınları ufak bir şövalye grubuyla birlikte oradan yolluyor olması, ona da dehşet verici geliyordu.

Kuzeni kıpkırmızı, şiş gözlerle ona baktı. “Bize eşlik edecek adamın adını bile duymamıştım. Lachlan Mac... Mac...”

Bella birden gerildi. “MacRuairi mi?”

Kuzeni hızlı hızlı başını salladı. “Evet, onu tanıyor musun?”

Bella dudaklarını sıktı. “Beni Balvenie’den kaçırان adamlardan biriydi.”

Kızından zorunlu olarak ayrı kaldığı sıkıntılı aylar boyunca, kocasının onun geri dönüp kızını alması için ona meydan okuduğu sırada, Bella kuzenine o yolculukla ilgili pek çok şey anlatmıştı. Hissettiği kalp kırıklığı geçmemiş, kızından ayrı kaldıkça her geçen gün daha da kötüye gitmişti.

Kendisine kızını bir daha ne zaman göreceğini sormaya cesaret edemiyordu, çünkü bunun yanıtını düşünmek bile ona acı veriyordu.

Ama en azından Joan annesinin onu isteyerek geride bırakmadığını biliyordu. Taç giyme töreninden birkaç hafta sonra, Robert ona kızına bir mesaj yollandığını söylemişti. Ona ayrıntılardan söz etmemişti, ama Joan’un her şeyi bildiği konusunda onu rahatlatmıştı. Bella da kralın bu inceliği karşısında duygulanmıştı.

Margaret hayretle ona baktı. “Sana Joan hakkında yalan söyleyen adam mı?”

Bella başını sallayınca, kuzeni daha da dehşete kapıldı.

Buna Bella da inanamıyordu. Kral onları oradan yollamakla kalmıyor, ailesini sadece cüzdanına sadık kalan bir adama emanet etmekten de çekinmiyordu. MacRuairi'nin güvenilir olmaması tek sorun da değildi. Son karşılaşmalarından sonra, güvenliği veya başka bir şey için tekrar ona teslim olmayı istemiyordu. Belki de en önemli neden, ona verdiği tepkilerin hoşuna gitmemesiydi. Lachlan MacRuairi onu huzursuz ediyordu.

“Endişelenme, kuzen. Robert’la konuşup işin aslını öğrenirim. Bir yanlışlık olmalı.”

Margaret’ı birkaç parça eşyalarını toplama işiyle başa bırakarak, Bella kralı aramaya koyuldu.

Bruce, Kral Salonu’nda değildi. Bu, ordunun kralın kulübesine verdiği isimdi. Kraliçe Elizabeth Margaret’ın anlatıklarını doğruladıktan sonra, Bella’yı kralın ordusundan geriye kalan askerlerin kamp kurduğu göl kıyısına yolladı. “Birkaç adamıyla buluşmaya gitti,” dedi Kraliçe, Bella’nın hissettiği korkuyu bakışlarında yansıtarak.

Bella telaşla göl kıyısına gitti.

Ama orada gördüğü manzara endişelerini daha da arttırdı. Ordudan geriye kalan askerler darmadağın vaziyetteydi. Belki iki yüz adam geriye kalmıştı, birçoğu yaralıydı ve kanaması vardı; bazılarının kolları bacakları kopmak üzereydi veya yığıldıkları yerde yatıyorlardı, ya da önceki günkü yenilgiden sonra atıldıkları yerde duruyorlardı.

Koku tahammül edilecek gibi değildi. Bella öğürmemek için ağzını kapattı. Buna alışmış olması gerekirdi. Ama kan, ter ve diğer beden sıvılarının iç bulandırıcı kokusu asla alılabileceği bir şey değildi.

Adamlar oradan oraya koşturuyorlardı. Çadırları söküyorlar, eşyalarını toparlıyorlardı. Onu fark etmemişlerdi. Fark ettilerse bile, ilgilenmeyecek kadar meşgullerdi. Ordu

dağılmak üzereydi. Canları pahasına kaçmaya hazırlanıyorlardı. Tanrı aşkına, nasıl bu hale gelmişlerdi?

Nihayet, Edward Bruce’u gördü. Robert’ın erkek kardeşinden pek hoşlanmazdı. Asabi, dengesiz ve küstah olan Sir Edward, savaş alanında ağabeyinin neredeyse dengi sayılırdı, ama Robert’ın yürekliliğine ve doğal şövalyeliğine sahip değildi.

“Kral nerede?” diye sordu Bella. “Onunla konuşmam gerek.”

Edward onu şöyle bir süzdü. Sert ve simsiyah gözleri ne düşündüğünü ele vermediği halde, Bella adamın aklından geçenleri anladı. “Şu anda meşgul. Ne istiyordunuz? Belki ben yardımcı olabilirim?”

Bella ses tonundan değilse bile, sözcüklerin ardındaki imayı anlayınca gözlerini kıstı. Ne demek istediğini anlamıştı. Kocasının onu bir kenara atmak için yaydığı o pis yalanlar, kamplarının dışına da ulaşmıştı demek. Edward Bruce’un bile Buchan’ın yalanlarını ima edebilmesi, Bella’yı çok öfkelenirdi. Bunlara inanmaması gerektiğini biliyordu.

“*Kralla* görüşmem gerek,” dedi, bir başkasıyla, kralın erkek kardeşiyle bile konuşmayacağını anlatmaya çalışarak. Edward’ın asil ağabeyiyle kıyaslanmasından ne kadar kızdığını biliyordu. “*Çok* önemli.”

Bella’nın sözlerinin ardındaki anlamı fark edince, dik suratına baktı. “Şurada,” dedi. Kralın geriye kalan birkaç değerli savaş atını koruyan barakanın yanında, diğerlerinden ayrı duran adamları işaret etti. “Ama yerinizde olsam, işi bitene dek beklerdim.”

Kral önemli bir toplantı yapıyor gibiydi. Robert’ın en güvendiği şövalyelerin de orada olduğunu fark etti: Sir Neil Campbell, Sir James Douglas, Atholl Kontu ve aralarında

William Gordon'un ve Magnus MacKay'in de bulunduğu birkaç adam daha vardı.

Bu iki adamı görmek ve son birkaç ay içerisinde yolları bir, iki kez kesiştiğinde sohbet etmek onu her zaman memnun etse de, kralın ordusunda bulunmaları onu şaşırtmıştı. Sıradan birer savaşçı olarak, oldukça nüfuzlu çevrelerde tanınıyor gibiydiler.

Bella onları özellikle kralın çok güvendiği bir adamın da dahil olduğu bir grupta birlikte görüyordu. Tor MacLeod isimli, Skye Adası'ndan gelen bir Batı İskoç klan lideriydi.

İki savaşçının birlikte vakit geçirdiği bu adamlarda farklı bir şey görmüştü. Bu farklılık sadece etkileyici yapıları ve güçleriyle ilgili değildi, çünkü İskoç Muhafız Alayı'ndakilerin hepsi uzun boylu ve kaslı adamlardı. Asıl fark, hal ve tavırlarındaki hakimiyet ve otoriteydi.

Diğer sıradan savaşçılarla birlikte yemek yiyor, aynı yerlerde kalıyor ve onlarla omuz omuza savaşıyorlardı, ama bazen nedensiz yere günlerce, hatta haftalarca ortadan kayboluyorlardı. Tuhaf bir durumdu.

Edward'ın tavsiyesine uydu. Neyse ki fazla beklemesi gerekmedi. Görüşme birkaç dakika sonra sona erdi ve adamlar dağıldı. Geriye tek bir kişi kaldı.

Tuhaf bir şok hissinin tüm bedenine yayıldığını hissetti. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Lachlan MacRuairi onu birkaç ay önce son gördüğünden beri hiç değişmemişti. Hatta daha bile berbat görüldüğü söylenebilirdi. Saçları daha uzundu, suratındaki kirli sakal uzamıştı, siyah deri renkli ceketini daha tozluymuş ve kan lekeleriyle kaplanmıştı. Sırtındaki silahlara da yenileri eklenmişti.

Suratı da daha ince ve sert görünüyordu.

Ama bunlar tehlikeli cazibesini daha da arttırmıştı.

Bella sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Belli ki

bazı şeyler hiç değişmemişti. Haydut yakışıklılığundan hiçbir şey kaybetmemişti, hâlâ ilkel ve erkeksi bir güç saçıyordu. Kalbinin çılgınca atması bir şeye işaretse, Bella onun bu çekiliğinin hâlâ farkındaydı.

Buna bir son vermesi gerektiğini düşündü. Bir eş olarak bir kenara atılmasına rağmen, Lachlan MacRuairi'ye karşı duyduğu bu ilgi yanlıştı. Hayatında yeteri kadar sorun vardı ve ona sadece zevk verebilirmiş gibi bakan kötü şöhretli korsan bir hergelenin daha fazla sorun yaratmasıyla uğraşamazdı. Bunu nasıl yapacağını gayet iyi biliyordu. Bu konuda kendisini iyi eğitmişti.

Açıklık alandan geçti, kalabalığı yararak yan taraftan barakaya yürüdü. Robert'ı rahatsız edip etmemesi gerektiğinden emin olmadığı halde, dikkatini çekeceğini umuyordu, ama iki adam onun yaklaştığını fark etmeyecek kadar derin bir tartışmaya dalmışlardı. Kulak misafiri olmak istemediği halde, iki adam gayet yüksek sesle konuşuyordu.

"Başka birisini bulun," diyordu Lachlan. "Douglas'ı ya da Atholl'u görevlendirin. Size Şahin'le batıda daha çok faydam dokunur."

Bella kaşlarını çatıp Şahin denen kişinin kim olduğunu merak etti, ama sonra Lachlan'ın neden söz ettiğini anladı. Durum o kadar vahim olmasaydı gülümseyebilirdi. MacRuairi ona eşlik etme görevine karşı çıkıyordu. Onlarla birlikte gitmek istemiyordu.

"Bana nasıl hizmet edeceğine sen değil, ben karar veririm. Emirlerime karşı mı çıkıyorsun?"

Bella durup Lachlan'ın, kralın sözlerine ne tepki vereceğini izledi. Lachlan çenesini dudakları bembeyaz kesilene dek sıktı, gözleri hışımla parıldadı. Kılını dahi kıpırdatmadı. Tıpkı saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi fazlasıyla hareket-siz duruyordu.

Yanıt verdiğinde sesindeki gerilimi fark etti. “Hayır, karşı çıkmıyorum. Sizden tekrar düşünmenizi rica ediyorum. Bunu yapmak için bu işe razı olmadım.”

Görev ve sorumluluk mu? Aslında, şaşırmaması gerektirdi. Kendi klanını bile gözden çıkaran bir adam lider olamazdı.

Ama MacRuairi ne kadar tehditkar olsa da, Robert Bruce batının en muhteşem şövalyelerinden biriydi ve kimseye boyun eğmezdi. Kötü yürekli, son derece iri yarı bir katile bile. “Bence tam olarak bunu yapmaya razı geldin. Neden sana bu görevi verdiğimi sanıyorsun?”

İki adam uzunca bir süre bakiştılar. Bella aralarındaki elektriklenmeyi resmen hissedebiliyordu.

En sonunda, Lachlan tamam der gibi başını salladı. “Atları hazırlayayım.”

Bella, Lachlan’ın eğreti ağıla girişini sıkıntıyla izledi. Robert’ı ikna edebilmiş olsaydı iyi olurdu diye düşündü, ama belki de ona ikna etmek kendisine düşüyordu.

Kral ona doğru yürümeye başladı, ama öylesine dalgındı ki, Bella onu durdurmamış olsaydı yanından geçip gidebilirdi.

“Efendim, biraz konuşabilir miyiz?”

Bruce başını kaldırınca onu gördü. Gerilmiş suratında hafif bir gülümseme belirdi. Bella bu değişimi görünce, kalbini bir hüzün kapladı.

Robert Bruce yenilgiye uğramış bir adam gibi görünüyordu. İki kez ölümden kıl payı kurtulmuştu. Yanı başında savaşılan sayısız dostunun ölümüne şahit olmuştu. Avlanan ve gizlenecek güvenli bir yeri kalmamış biri gibiydi.

Bella boğazının düğümlendiğini hissetti. Yaşadığı müdetçe, Robert Bruce’un suratındaki o yenilgi ifadesini unutamayacağını düşündü.

Babasından eğitim almak üzere gelen o yakışıklı ve genç şövalyeyle ilk tanıştığında kızı Joan kadardı. O zamanlar henüz on yedi yaşında olan Bruce, yaşından beklenmeyecek kadar görkemli biriydi. Nazik ve çekiciydi. Bella'nın burnunu sıkıp ona günün birinde erkeklerin canını yakacağını söylemişti. Ondan uzak durulması gerektiğini söylemişti.

Bella evlendiğinde, buna fazlasıyla ihtiyacı olacağını o zamanlar bilemezdi tabii.

Robert fikirlerinin önemli olduğunu ona hissettiren tek erkekti. Her zaman sahip olmayı istediği bir ağabey gibiydi. Sabırlıydı. Dediklerini ilgiyle dinlerdi. Sevecendi. En önemlisi de, onu var gücüyle korurdu.

Bella'nın babasının ölümünden önce onlarla birlikte geçirdiği aylar boyunca, onu defalarca babasından dayak yemekten kurtarmıştı. Babası sağı solu belli olmayan gaddar bir adamdı ve Bella onu ne vakit hoşnut etmeyi başaramasa ki bu sık sık olurdu, bir güzel dayak atardı. Ama Robert onun dikkatini çekmek gibi olağanüstü bir beceriye sahipti. Ekmeği yere düşüren, çorbasını içerken döken, ya da fazla yüksek sesle gülen zavallı kıza yönelttiği dikkatini her zaman başka bir şeye çekebilirdi.

Yakın akrabalarının birkaçı onu öldürdüğünde, Bella çok üzülmüştü. Ona karşı bir zorba gibi davranan yabancı bir adamın ölümünün ardından yas tutmamıştı da Robert'ın gitmesi gerekeceği için üzülmüştü.

Evlendikten sonra, Robert'la nadiren karşılaşmıştı. Ta ki birkaç yıl önce, her ikisinin de Londra'da bulunduğu bir zaman gelene dek.

Bu utanç verici anıları hatırlayınca, Bella'nın keyfi kaçtı. Londra'da kocası ona ilk ve son kez vurmuştu. Onu ve Robert'ı bahçede konuşurken yakalamış ve arkadaşlıklarını farklı anlamıştı. Bella Robert'ı bir ağabey gibi severdi ve

artık kralını seven soylu bir vatandaş gibi seviyordu. Fazlası söz konusu değildi. Ama kocası bu arkadaşlığı uygunsuz bir kılıfa sokmaya çalışmıştı.

“Doğru mu, Robert? Bizi buradan yolluyor musun?”

Kralın bakışlarındaki hüznü kalbini paramparça etti. “Seni buradan yollamıyorum, Bella, bir şans veriyorum.” Bella’nın şaşkın ifadesini fark edince “Beni izliyorlar,” dedi.

Tabii ya. Robert kadınlara bir kaçış fırsatı sağlayarak, düşmanları onlardan uzak tutmaya çalışacaktı. O sırada bile onları korumanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

“Nigel Kildrummy’yi tutuyor,” dedi en küçük kardeşini kastederek. “Orada bir süre güvende olabileceğinizi düşünüyorum. Ama İngilizler fazla yaklaşırlarsa, Enge...” Sustu. “MacRuairi’ye sizi Norveç Kraliçesi olan kız kardeşime götürmesini emrettim.”

Bella’nın bir şey demek üzere olduğunu fark edince, elini kaldırıp onu susturdu.

“Ondan hoşlanmadığını biliyorum, ama gençliğinde aylarca Norveç’te kalmış.” Bunu duymak Bella’yı şaşırtmadı. Somerled’in yarı Norveçli yarı Galli olan Gall-Gaedhil soyuna MacDougallar, MacDonaldlar ve MacRuairiler dahildi. MacRuairi kolu Norveçlilerle en yakından ilgisi olan klandı. “O da bunu biliyor ve gerektiği takdirde, sizi oraya götürebilir. Batı İskoçyalıların denizde ne kadar becerikli olduklarını bilirsin.”

Korsanlar kusursuz denizcilerdi, ama bu, Bella’nın hayatını bu kişilerden birine teslim etmek istediği anlamına gelmiyordu. “Ondan hoşlanmıyor değilim,” dedi. “Ona güvenmiyorum sadece.”

Robert dikkatle suratını incelerken, ifadesi daha da ke-yifsizleşti. “Bana anlatmadığın bir şey mi var, Bella? Sana hakaret edecek bir şey...”

Bella hızlı hızlı başını sallayarak Robert'ın lafını kesti. "Hayır, o tür bir şey yapmadı." Birkaç ateşli kaçamak bakışın bir önemi yoktu. Onu nasıl etkilediğinin de bir önemi yoktu.

"O halde, becerilerinden mi şüphe ediyorsun?"

Bella ormanda yere yığılmış altı adamı hatırlayıp yine hızlı hızlı başını salladı. Bundan şikayet edemezdi doğrusu. "Asıl sorguladığım şey bağlılığı. Bağlılığından nasıl emin olabiliyorsun? Adam bir hayduttan farksız."

Robert hafifçe gülümseyince, Bella uzunca bir süredir onun ilk kez bir şeyi komik bulduğunu fark etti. "Evet, kesinlikle öyle. Ama korkacak bir şey yok, Bella. MacRuairi bir şeyi yapacağını söylerse, bunu yapar. Asıl mesele, onu bir şey yapmaya ikna etmek."

Bu açıklama Bella'nın için yine de rahatlatmadı. "Lütfen, Robert." Kralın kolunu tuttuğunda, yanaklarının kızardığını hissetti. "Konuşmanıza istemeden de olsa kulak..." Dudağını ısırdı. "O da bizimle gitmeyi istemiyor. Kendi klanını gözden çıkaran bir adamın bize liderlik etmek isteyeceğine nasıl ihtimal veriyorsun? Bizi götürebilecek başka birisi yok mu?"

Robert hayır anlamına gelecek şekilde başını salladı. "Kararımı verdim, Bella. Senden ona değil, bana güvenmeni istiyorum."

Bella ona güveniyordu. Olan biten her şeye rağmen, Bruce'a güveniyordu. Bu konuda asla fikir değiştirmemişti. İskoçya liderini, özgürlük umudunu yitirmişti.

"Tabii ki güveniyorum." İtaatkar bir tavırla başını eğdi; gözlerinde parıldayan yaşlar kaybedilen ve kaybedilme ihtimali olan her şey gibi yanaklarından aşağı süzüldü.

"O halde, gidip toparlan. Fazla vakit yok. Lorn Lordu peşimizde."

Bella veda ettiklerini anlayınca, boğazı düğümlendi. "Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?"

O dalgın ifade tekrar gözlerine yerleşti. “Kıyıya doğru gideceğiz. Batıda dostlarım var. Toparlanacağız. Daha fazla destek toplayıp yeniden deneyeceğiz.”

Buna ikisi de inanmadığı apaçık ortadaydı. Robert Bruce’un amacı artık faydasızdı. İskoçya’dan sağ çıkabilirse, şanslı sayılırdı.

Bella ağlamaya başladı. “Elveda, Robert.”

Robert kollarını boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. “Elveda, haylaz kız.” Bella içinde bulundukları duruma rağmen, göz yaşları arasında gülümsedi ve Robert’ın ona eskiden böyle dediğini hatırladı. “Karıma iyi bak.” Duraksadı. “Çok zor günler geçirdi. Elizabeth zorluklara alışık değil. Sendeki mücadeleci ruh onda yok.” Geriye çekilip ona son bir kez baktı. “Özür dilerim, Bella, ben asla...”

Lafını tamamlayamadı.

“Özür dileyecek bir şey yok. Bugün yapmayacağım hiçbir şey yapmadım. Sen Aslan’sın.”

Aslan, İskoçya’nın kraliyet sembolüydü. Tüm gelişmelere ve onları bekleyen belirsiz geleceğe rağmen, Bella bunu inanarak söylemişti.

Robert uzaklaşıp giderken o da arkasından bakakaldı ve içini çekip ormana döndü. Kralın ne yaptığını bildiğine dua etmekten başka bir şey gelmezdi elinden.

Başını kaldırdığı anda, haydutla göz göze gelince irkildi. Kalbi duracak gibi oldu. Bakışlarını başka yöne çeviremedi. Gözlerine kilitlendi, bu bağlantının gücüne karşı koyamadı. Bakışlarının ne kadar delici olduğunu unutmuştu. Adeta içine işliyor, alev saçıyor ve onu delip geçiyordu.

Yanaklarının kızardığını, bir farkındalığın bedenindeki tüm sinir uçlarına yayıldığını hissetti. Ona verdiği tepkinin değişmediğini anlayınca da hayal kırıklığına uğradı. Değişmek bir yana, daha da güçlenmişti.

Ama nabzının çılgınlar gibi atmasına neden olan şey sadece kendi tepkisi değildi. Lachlan'ın gözlerine baktığı anda, onun kralla aralarında geçen konuşmayı duyduğunu anladı.

MacRuairi fena öfkelenmişti. Bir şey daha vardı. Gözlerinde ham ve ilkel bir şey parıldıyordu. Arkasını dönüp kaçmasını istemesine yol açan bir şey.

Ama Bella uzun süre önce zayıf yönlerini belli etmemesi gerektiğini öğrenmişti.

Duygularını kontrol ederek evliliğinde hayatta kalmayı başarmıştı. Bir heykel gibi istifini bozmadan itaat ederek ve kayıtsız kalarak, gözyaşları akıtarak ve korku içinde yaşayarak değil. Bir erkek bedenini kontrol edebilirdi.

Çenesini kaldırıp kendisini ona doğru yürümeye zorladı ve kalbinin çılgınlar gibi attığını belli etmemeye gayret etti. Gözleri sessiz bir düello edermiş gibi birbirine kenetlendi.

“Kontes,” dedi Lachlan başını hafifçe sallayıp, sesinde belli belirsiz alaycı bir ifadeyle.

Bella bunu hissetmemiş gibi davrandı. Kaşını kaldırdı. “Hâlâ buralarda olduğuna şaşırdım.”

Lachlan gülümsedi, ama Bella sözlerinin onu düşündüğünden daha çok rahatsız ettiğini fark etti. “Daha iyi bir teklif gelmesini bekliyorum.”

Lachlan'ın onu sinirlendirmeye çalıştığını biliyordu, ama dudaklarını sıkmadan edemedi. Bu adamın öfkesine küçümseyici bir tavırla karşı koymaya çalışmanın işe yaramayacağını anladı. Lachlan MacRuairi Buchan'a hiç benzemiyordu. Bedeninde tek bir zayıf kemik bile yoktu. Ona meydan okumak için birkaç sözcükten ve buz gibi bir bakıştan daha fazlası gerekiyordu. Ama onu sindirmesine izin de vermiyecekti. Onu tepeden tırnağa süzdü. “Bugünlerde kiralık bir kılıç kaç mal oluyor?”

Lachlan bir süre hiçbir şey demedi. Ama bakışlarını suratından da ayırmadı. “Sizin ödeyebileceğinizden çok daha fazlasına.”

Sesinde Bella’nın anlam vermediği tuhaf bir gerilim vardı. Ona kendisini yanlış bir şey yapmış gibi hissettiriyordu. Adeta Lachlan’ın o aşılmazmış gibi görünen alaycı tavrını delip geçmiş ve hassas bir noktasına dokunmuştu. Lachlan da onun gibi duygularını iyi örtbas ediyor gibiydi. Bella onun bir şeyler hissetmek gibi bir özelliği olduğunu düşünmemiştii, o kadar.

Ama Lachlan arkasını dönüp uzaklaşırken, Bella hiçbir şeyi umursamayan bir erkeğin neden o kadar öfkeliendiğini düşünmeden edemedi.

Lachlan birkaç adamla paylaştığı çadıra hışımla girdi, Gordon’u görmezden geldi ve öteberisini eyerine taktığı çantaya tıkmaya koyuldu.

Göğsündeki yanma hissini ve damarlarına akın eden duyguların şiddetini umursamamaya çalıştı.

Bu tür boktan şeyler için vakti yoktu.

Hoşuna gitse de, gitmese de bu gruba liderlik edecekti. Dikkatini bu görevi tamamlamaya verecekti. Bu iş ne kadar çabuk biterse, batıdaki akrabalarının yanına bir o kadar kısa sürede döner ve bedeni kontesi arzulamaktan kurtulurdu.

Ama gördüğü manzarayı bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Bunu düşününce bile, elini çantasının daha da dibine daldırdı. Ahırdan çıkıp da Bella’yla Bruce’u orada samimi bir halde konuşurken görünce, göğsüne yumruk yemiş gibi hissetmişti.

Bella’nın söyledikleri de onu rahatsız etmişti, ama öfkeden kanın beynine sıçramasının asıl nedeni kontesin ikna

teknikiydi. Bella ve Bruce aşıklar gibi birbirlerine yakın duruyorlardı. Bir keşişi bile baştan çıkarabilecek o dolgun ve diri göğüsler kralın göğsüne sürtünüyordu. Kontesin kralın koluna dokunuşu, başını geriye atışı ve yumuşacık, yalvaran dudakları bir erkeğin aklına tek bir şey getirebilirdi.

Tanrı biliyordu ya, ormandaki o günden beri aklından başka bir şey geçmiyordu. Kontesin çıplaklığı hâlâ onu deli ediyordu. Belli ki Adalar'da geçirdiği dört ay da ona karşı hissettiği arzuyu dindirmemişti. İçine yayılan o müthiş kıskançlık hissi de durumun kötüye gittiğine işaret ediyordu.

Robert. Kralın ilk ismi kontesin ağzından nasıl da kolaylıkla çıkıvermişti. Tıpkı aşığı gibi söylemişti.

Söylentiler doğru olabilir miydi?

Bunlara inanmak istememişti. Bruce'un sayısız metresi olduğu halde, bunu ona yakıştıramazdı, zaten kontesin farklı olduğunu düşünmüştü. Zamanla ona hayranlık bile hissetmişti. Bu da Lachlan'ın nadiren yaşadığı bir şeydi. Peki, ya az önce şahit olduğu manzara bir şeyin göstergesiye, Buchan'ın karısının zina işlediğine ve Bruce'a sırf onun aşığı olduğu için taç takmak uğruna onca şeyi feda ettiğine dair iddialarının ardında gerçekler yatıyor olabilirdi.

İskoçya'nın hacir altında oluşu yüzünden, papadan özel izin istemek de mümkün değildi. Ama Buchan karısını yine de gözden çıkarmıştı. Yasal bir boşanma, yatakların ve evlerin ayrılması, bir çiftin ayrı hayatlar yaşamasına olanak veriyordu, ama tekrar evlenmesine izin vermiyordu. Bunu yapmanın tek yolu evliliğin iptaliydi. Ancak, bu tür bir şey gerçekleşirse de, kızları piç kabul edilirdi.

Doğru muydu? Belki de kontesin taç takışının ardındaki neden buydu. Bruce'u tahta çıkarmak için onca şeyi feda etmesinin nedeni bu olabilirdi.

Lachlan yatak örtüsü olarak kullandığı fazladan kareli örtüyü öylesine hışımla çantasına tıktı ki, çadır bile zangırdadı.

“Hades aşkına, neyin var senin, Engerek?”

Lachlan yanıt vermeden önce etrafına bakınıp kimsenin orada olmadığından emin olmak istedi. “Bir şey yok,” dedi aksi bir tavırla. “Ne dediğine dikkat et, Gordon. Bu, alıştığın türden bir görev değil.”

Bruce ikinci taç giyme töreninin ardından onlara özel bir törenle savaş isimleri verdiğinde, bunu İskoç Muhafı Alayı’ndaki adamların kimliklerini gizli tutmak amacıyla yapmıştı. Bu savaşçılar görevlerinde takma isimlerini kullanıyorlardı, ama bu görevler haricinde, orduya sıradan birer asker gibi karışmaları gerekiyordu. Resmi olarak, Muhafız Alayı diye bir grup bile yoktu.

Bu gizli savaşçı grubuyla ilgili gizem arttıkça, Lachlan işlerinin zorlaşacağını, ama kimliklerini gizli tutmak zorunda olduklarını biliyordu. Kimliklerinin gizli tutulması sırf gruba daha büyük bir gizem katmıyor, aynı zamanda onları öldürmeyi de güçleştiriyordu. Savaş isimleri bu yüzden faydalıydı.

Bruce ona Engerek ismini verdiğinde şaşırmıştı, ama bu isim karşı çıkmayacağı kadar gerçekleri yansıtıyordu ve sırf espri niyetine yakıştırılmamıştı. Aslında, Lachlan’ın zehirli kişiliğine Tor MacLeod tarafından koyulan hakaret dolu bir isimdi, ama gayet yerindeydi. Lachlan yakalandığında bir yılan gibi esaretten sıyrılır, sessizce rakiplerini haklardı. Kimseye görünmeden bir yerlere girip çıkmayı başardığı için işe alınmıştı. Bu özelliği insanları kurtarmasında ve bilgi edinmesinde faydalı oluyordu.

İskandinav atalarının “Kanlıbalta Eric” ve “Kafa Yaran

Thorfinn” gibi lakapları olduğunu düşünenecek olursa, Enge-
rek o kadar da kötü değildi.

Ne yazık ki, uyarısı Gordon’u kendisine getirmemişti. “Anlamıyorum. Senin MacLeod’dan emir almaktan nefret ettiğini ve lider konumda olmaktan hoşlanacağını sanıyordum.”

Gordon haklıydı. Lachlan kimseden, özellikle de MacLeod’dan emir almaktan hoşlanmıyordu. Savaş alanında dengi olabilecek çok az sayıda adam vardı, ama İskoç Muhafız Alayı’nın lideri bunlardan biriydi. Ama emir almayı istememek, kralın kadınlarının sorumluluğunu üstlenmek anlamına da gelmiyordu.

Kontes onun klanına liderlik etmeyi reddetmesini görevden kaçması olarak değerlendirmişti. Haklıydı. Kırk dört adamı sırf karısına güvenecek kadar aptallık etti diye onu bir ölüm tuzağına düşürünce, klanın lideri olma görevini erkek kardeşine devretmişti.

Gözünü öylesine şiddetli bir şehvet bürümüştü ki, genç karısının ondan sıkılmaya başladığını anlamamıştı. Son derece şımarık, bir o kadar da güzel olan karısı Juliana onunla hiç düşünmeden evlendiğine pişman olmuştu. Kocasını bir klan lideriydi, ama bir piç olduğu için bu unvanına yaraşır topraklara sahip değildi. Kendisine daha varlıklı bir aday bulunca, erkek kardeşi Lornlu John’u MacRuairi’nin ona ihanet etmeyi planladığına ikna etmişti. MacDonalds klanına ait ufak bir grubun sürpriz bir baskınına uğramayı bekleyen Lachlan ve adamları kendilerini onları Kentra Körfezi’nde bekleyen yüzden fazla İngiliz askeriyle karşı karşıya bulmuşlardı.

MacDonaldlar, düşmanları ve klan üyeleri, onu omzuna saplanmış bir mızrakla bulduklarında öldüğünü sanıp gitmişlerdi. Geride sağ kalan tek kişi oydu. Hayatı boyunca ta-

nıdığı insanlar, ona güvenen arkadaşları, gözlerinin önünde birer domuz gibi katledilmişlerdi. Sağ kalmış olması bile bir mucizeydi. Ya da bakış açısına göre bir lanetti.

Hâlâ anlamadığı nedenlerden dolayı, MacDonald Klan Lideri'nin erkek kardeşi olan kuzeni Agnus Og bir MacDonald hapishanesinden kaçmasına yardım etmişti. Ama Lachlan ölümler diyarından gerçek dünyaya geri dönüp de karısının bir başka adamla evlendiğini ve erkek kardeşinin Dunstaffnage'taki şatosuna yerleştiğini öğrenince, kendisini bir hapishaneden diğerine nakledilirken bulmuştu. Agnus Og onu uyarmıştı, ama Lachlan onu dinlememişti. Lachlan bir hain ilan edilmişti ve bu yüzden, tüm mal varlığı elinden alınmıştı; İngilizlerle ateşkes ilan etmeye ve kralın adamlarına karşı son zamanlarda düzenlenen saldırılar konusunda suçlayacak birisini bulmaya çalışan Lorn için oldukça uygun bir adaydı.

Gözden düşüp bir asi ilan edilen, ölen karısını katletmek suçuyla şüphe altında olan Lachlan, ailesi, klanı ve kendisi için en iyisi olacağını anlayınca, oradan çekip gitmişti. Böylece, İrlanda'ya yelken açmış, ücretini ödemeye razı olan herkes için bir paralı asker olarak çalışmaya başlamıştı.

Omuzlarının kasıldığını hissetti. Sırf o gruba liderlik etmek istememesi, Bella MacDuff'ın da aynı şeyi istemediğini duymaktan kaçındığı anlamına gelmezdi. "Hâlâ buralarda olduğuna şaşırdım."

Kontesin küçümseyici tavrı sinirine dokunmuştu. Bella onu tanı mıyordu ki. Onu sırf hakkında söylenenler yüzünden tanıdığını *sanıyordu*, ama savaşmak için para alıyor olması, onu şüpheli konuma düşürmezdi. Olsa olsa onu pratik kılırdı. Alaycı bir tavır olabilirdi, ama aynı zamanda dürüsttü.

Lachlan bir şey yapmaya razı geldiğinde, bunu mutlaka yapardı. Kadınlar grubuna liderlik etmek istememiş olabilir-

di, ama bu, görevini yerine getirmemek gibi bir niyeti olduğu anlamına gelmezdi.

Kahretsin, onun ne düşündüğü neden önemliydi ki?

“Batı’da bana daha çok ihtiyaçları var,” dedi Gordon’a. “Tanrı bilir MacSorley ben onu denetlemeden ne tür belalara bulaşacak.”

Gordon güldü, ama Lachlan bunu espri olsun diye söylememişti. Erik MacSorley bir denizciler krallığındaki en iyi denizciydi ve bunu eline geçen her fırsatta sergilemekten hoşlanırdı. Başı her zaman dertteydi.

“Hımm. Kontes ile ilgili olabileceğini düşünmüştüm.”

Lachlan yaptığı işi bırakıp, Gordon’a boş boş baktı. “Neden öyle düşündün ki?”

Sesinde belli belirsiz bir uyarı ifadesi varsa bile, Gordon bunu umursamadı. Lachlan onun tehlikeli sularda yüzmeye başladığını biliyordu. Gordon kendisini onun arkadaşı olarak görmeye başlamıştı. Ama Lachlan’ın hiç arkadaşı yoktu. Artık yoktu.

“Son sefer, pek de dost gibi ayrılmadığınızı biliyordum. Sen biraz... Gergin görünüyordun.”

Gordon’un suratındaki gülümseme, Lachlan’ı daha da gerdi. “Bunu kısa süre sonra telafi ettim,” diye yalan söyledi. “Bir çift kadifemsi bacak, en az bir diğer çift kadar iyidir.”

Gordon başını salladı. “Cidden şair ruhlusun, MacRuairi. Günün birinde bir halk şairine ihtiyaç duyarsam, kime geleceğimi biliyorum.”

Gordon kontes hakkında daha fazla soru sormaya fırsat bulamadan, Lachlan ona herkesi toparlamasını ve ahırların orada beklemeleri talimatını verdi. Kral kadınların geriye kalan birkaç atı almasına karar vermişti. Bruce ve ona eşlik edecek birkaç adamı atların onları yavaşlatacağı fundalıklara ve dağlara doğru ilerleyeceklerdi.

Lachlan da birkaç dakika sonra Gordon'un peşinden dışarı çıktı. Öfkesi tamamıyla dinmemiş olsa da hafiflemişti. Ama her şeyden çok kendisine kızıyordu. Daha kontrollü olmalıydı.

Ormandaki saldırıdan sonra verdiği tepki ona bir uyarı olmamış olsa da, o gün olanlar olmalıydı. Kontesi çıırılçiplak görmek... O manzara onu kahrolası dört aydır mahvediyordu. Bunu düşündüğü anda, bedeni kasılıyordu. Tepki vermek için tüm gücünü kullanıyordu. Bakışlarının o krem rengi çıplak teninin her karışında dolaşmaması için de öyle. Tek bir bakış bile neredeyse sınırlarını aşmasına neden olmuştu.

Tanrım, o göğüsler... İnsanı günaha sokacak derecede iri, kusursuz yuvarlaklıkta göğüsler ve diri, pembe renkli göğüs uçları. Onları düşündükçe ağzı sulanıyordu.

Bella MacDuff erkeklerin fantezilerine göre tasarlanmış gibiydi. Onu hayatında hiçbir kadını arzulamadığı kadar arzulamıştı. İçgüdüsel olarak da sekiz yıl süren kişisel kontrolden sonra, onu yerle bir edecek kadınla tanışacağını biliyordu.

Çok öfkelenmişti. Kendisine. Ona. Bu yüzden de ani bir tepki vermişti. Sadece hissettiği şehvet yüzünden değil, bir o kadar huzursuz edici bir başka şey yüzünden de vermişti bu tepkiyi: Korku. Kontesi o hergelenin kollarında savunmasız bir halde görmek kanını dondurmuştu.

Bir de şimdi kıskançlık krizine girmişti. Ona neler oluyordu böyle? Bu zayıflığa yenilmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Şehvetle tetiklenen kıskançlık hayatını yeteri kadar mahvetmişti. İnsanlar ona son güvendiklerinde, duygularının dikkatini dağıtmasına izin vermişti. Adamları bu yüzden hayatını kaybetmiş, kendisi her şeyini yitirmişti. Şimdi de bunların bir kısmını geri almaya bu kadar yaklaşmışken, bir kez daha o hatayı yapması akıl kârı değildi. Bunu riske atamayacak kadar çok çaba sarf etmişti.

Kemerine astığı altın kesesini kontrol etti. Bruce o güne dek verdiği sözü tutmuştu, Lachlan da kendi verdiği sözü tutmak istiyordu. Eline geçen ilk fırsatta, kesesindeki altınlarla Adalar'a doğru yola çıkacaktı. İki buçuk yılda bir borcuna karşılık bir ödeme daha yapmayı planlıyordu.

Peki, Bella MacDuff'ın nesi onu bu denli etkiliyordu? Cesur sözleri mi? Bir fahişeninkini andıran bedeni mi? Bilemiyordu. Ama Tanrı bilir daha ne kadar süre kafasından aşağı bir çuval geçiremeyeceğine göre (bunu yapmayı ne kadar istese de), onu görmezlikten gelmek için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Zaten ne kadar dikkat dağıtıcı olursa olsun, kadınların tamamını güvenli bir yere ulaştırmakla fazlasıyla meşgul olacağından tek bir kadınla ilgilenmeye fırsatı da olmayacağını düşünüyordu.

Bu düşüncesi, birkaç dakika sonra ona eşlik edecek olan adamları görünce doğrulanmış oldu.

Kahretsin, dedi içinden.

Adalar'ın en korkulan paralı askerlerinden biri, bir yılan-dan daha zalim ve bir o kadar ölümcül, şartlar ne kadar kötü olursa olsun savaştan asla caymayan bir adamı gördü.

Sırf bu tür durumlardan kaçınmak için kiralık bir kılıç olmaya karar vermişti. Kral fazla bir şey istemiyordu. Hiçbir toprak ya da para buna değmezdi.

Bir, iki, üç... Kahretsin, tam üç çocuk! Dahası, saymak istediğinden de fazla kadın vardı.

Tanrım, dedi içinden. Birden kendisini hasta gibi hissetmeye başladı. Buna ihtiyacı yoktu. İngiliz ordusunun yarısı peşlerindeyken, bu grubu nasıl İskoçya'nın engebeli topraklarının bir kısmından yüz mil ötedeki güvenli bölgeye götürecekti?

Aklından geçenleri okumuş gibi ona bakan Bella Mac-

Duff'ın masmavi gözleriyle karşılaştı. Belli belirsiz meydana okuyan ifadesi onu harekete geçirmeye yetiyordu. Yapması gereken bir işi vardı ve bunu yapacaktı.

Adamları kısa sürede toplardı ve yolculuğun ilk kısmı için talimatlarını verdi, ama atları ayarlaması düşündüğünden uzun sürdü, çünkü kadınların çoğunun pek de fazla biniş deneyimi yoktu.

Onunsa bir grup kadını yönetmek konusunda pek deneyimi yoktu. Sert savaşçılar narin hisler beslemezlerdi; ayrıca bir, iki emir duyduklarında kesinlikle ağlayacakmış gibi olmazlardı.

Kadınlardan biri MacKay'le birlikte iri savaş atına binmek için direnince, Lachlan'ın sinirleri bozulmaya başladı.

Kadını atın sırtına fırlatmasına, ya da kahrolası ata binmediği takdirde, ona eşlik etmeleri için İngilizleri bekleyebileceğini söylemesine ramak kalmıştı ki, hiç beklemediği yerden bir yardım geldi.

Kontes elini onun koluna koydu. Lachlan içinde yükselen şiddetli isteğe engel olamayıp gerildi. Bu hafif dokunuş onu bir anlığına rahatlatmıştı. Kontes ona baktığında, kendisini kısa bir süre için masmavi bir denizde kaybolmuş gibi hissetti.

Ne kadar güzel, diye düşündü. Kirpikleri bir kuzgunun kanatlarının uçları gibi uzun ve gürdü.

“Belki ben yardımcı olabilirim.”

Sesinin ne kadar boğuk olduğunu unutmuştu. Tenine nasıl yayılıp, kemiklerine işlediğini de unutmuştu.

Kontes ona öyle sevecen ve anlayışlı bir ifadeyle bakıyordu ki, göğsü aniden sıkışmış gibi oldu. Bu yabancı tepki onu huzursuz ediyordu. Lachlan onca zamandır tehlikeleri derinden hissederek hayatta kalmıştı ve o sırada tüm içgüdüleri ona bir uyarıda bulunuyordu.

Onu yatağa atmayı düşündüğünde, kendisini çok daha iyi hissediyordu.

Ona verdiği güçlü tepkiyi kontesin anlamasını istemediğinden, başını sallamakla yetindi. Kontesin yardım teklifine, itiraf etmek istediğinden çok daha fazla minnettar kalmıştı.

Kontesten cesaret verici birkaç söz duyan kadın birkaç dakika sonra MacKay'le birlikte ata binmişti. Kontes diğer kadınlara kıyasla ata binmek konusunda daha becerikli gibi görüldüğünden, Lachlan onun diğer çiftlerle de ilgilenme teklifini kabul etti ve mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha kısa sürede yola çıktılar.

Bir kraliçe, bir prenses, iki kontes, beş kadın yardımcı, bir kralın kız kardeşi, biri sadece dört yaşında olan iki kont ve bir de kendisini kanıtlamaya hevesli genç bir şövalye.

İskoç Muhafız Alayı'nın beş üyesi onlarla batının en güçlü ve intikamcı kralının ordusunun arasında duran tek şeydi.

Lachlan içini kaplayan o tekinsiz histen kurtulmaya çalıştı, ama bu his onları Atholl ormanlarına ve tepelerine kadar karanlık ve kötü niyetli bir gölge gibi izledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bella içinde bulunduğu duruma daha fazla nasıl katlanabileceğini bilemiyordu. İngilizlerden üç gün boyunca kaçmaya ve gruplarının yarısının paniğe kapılmasını engellemeye çalışmak onu fena yıpratmıştı. Sinirleri artık boşalma noktasına gelmişti.

Kendisine bu durumun yakalanmak konusunda hissettikleri o bitmez tükenmez korkunun; herkese, özellikle de çocuklara moral vermeye çalışmanın, gün boyunca at sırtında ilerlemenin ve geceleri derin bir uykuya dalmaktan korkmanın yarattığı bir durum olduğunu söylüyordu.

Lime lime olmuş hislerinin onlara liderlik eden adamlara hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu.

“Yorulдум,” dedi Leydi Mary Bruce.

Bella yanında, atın üstünde ilerleyen genç kıza bakınca yüreğinin parçalandığını hissetti. Mary’ye her baktığında, aklına kendi kızı geliyordu. İki kız huy ya da görünüş olarak birbirlerine hiç benzemeseler de aynı yaşlarda sayılırlardı. Joan sessiz ve mesafeli bir kızken, Mary dışa dönük ve cesur bir kızdı; iki kız da esmer tenli oldukları halde, bir yaş daha büyük olan Mary çoktan bir kadın bedenine sahipti. Bella kızını hatırladıkça büyük bir ıstırap duyuyordu.

du, ama Robert'ın en küçük kız kardeşine karşı oldukça da korumacıydı.

“Biliyorum canım, biliyorum.” Hepsi çok yorulmuştu. Ama Kildrummy'ye doğru yola devam etmeleri gerekiyordu. Kaleye vardıkları anda güvende olacaklardı. Ya da en azından Bella öyle olacağını umuyordu. “Bir süre Magnus'la ilerlemek ister misin?”

Bella, Kraliçe Elizabeth, Robert'ın kız kardeşi Christina ve kraliçenin nedimesi; kendi başlarına at sırtında ilerleyen tek kadınlardı. Diğer kadınlar ve çocuklar yer değiştiriyor, zaman zaman kendi başlarına, bazen de erkeklerden biriyle birlikte yola devam ediyorlardı.

Yolda onca saat geçirdikten sonra, hepsi birlikte yolculuk etmek istedikleri kişiler hakkında tercihler yapmaya başlamışlardı. On dört yaşındaki Mar Kontu, yani Christina Bruce'un ilk kocasından olan oğlu, yeni kayınbiraderi Sir Alexander Stone'la yolculuk yapmaktan keyif alıyor gibiydi. Christina'nın ikinci kocası Christopher, Methven'dan beri kayıptı ve başına neler gelmiş olabileceği düşüncesi hepsinin üstüne bir kara bulut gibi çökmüştü. Batının en muhteşem şövalyelerinden biriydi o.

Robert'ın ilk karısından olan on yaşındaki kızı Marjory'yi Bella'nın hayatında gördüğü en ürkütücü savaşıtlardan birisi koruması altına almıştı. Robert Boyd İskoç sınırlarından gelmişti ve Bella sınırların her iki tarafında da ondan daha iri bir savaşçı olduğuna ihtimal vermiyordu. Şayet saf ve müthiş bir güç önemli bir şeyse, prenses güvenli ellerdeydi. Sir Alex gibi Boyd'un erkek kardeşi de kayıptı ve ölmüş olabileceğinden endişe ediliyordu.

Mary Magnus'la, bazen de Bella haricinde atını herkesle paylaşmaktan sıkıntı duymuyormuş gibi görünen Lachlan'la ilerliyordu. Gerçi Bella bunu fark etmemiş gibiydi.

Mary başını salladı. “İyiym. Şimdilik.” Bella onun kimi beklediğini biliyordu. Mary’nin kötü nam salmış liderlerine karşı bir genç kız hayranlığı beslemeye başladığından korkuyordu. Endişeyle bakan iri ve koyu renk gözlerini Bella’ya dikti. Sonra da neredeyse fısıldayarak “Onlara bir şey mi oldu sence?” diye sordu.

Bella hızlı hızlı başını salladı. “Hayır,” dedi kararlılıkla, ama kızın sesindeki korku onun hislerini de yansıtıyordu. “Hayır.”

Peki ama neredeydiler? Çok uzunca bir vakit geri dönmemişlerdi. Aradan bir hayli zaman geçmişti. Lachlan, Sir James Douglas’la ve William Gordon’la birlikte gruptan ayrılıp, düşman askerler ya da başka savaş birlikleri var mı diye keşfe çıkmışlardı. Peşlerinde bir tek İngilizler değil, kendi ülkelerinin insanları da vardı. Adamlar sürekli olarak sırayla keşfe çıkıyorlardı, ama ilk kez bu kadar geç kalmışlardı.

“Şimdiye dek dönmüş olmaları gerekmez miydi?”

Bella kuzeninin sesinde kendi düşüncelerini duydu. Margaret dar dağ geçidi sadece iki kişinin yan yana geçmesine izin verdiği için arkadan geliyordu, ama Mary’nin sorusunu duyacak kadar yakındı. O da endişeli görünüyordu. Oldukça savunmasız ve korkmuş bir halde olduğunu düşündü Bella. Merhametsiz ve bıkkın bir hali vardı.

Bella aynen böyle hissediyordu, ama bunu asla belli edemezdi. Diğer kadınların ve çocukların güçlü birisine ihtiyaçları vardı ve bu kişi Bella olmuştu. Onu dinleyip sayıyorlardı, Bella da onlara moral vermek için her şeyi yapıyordu... Yalan bile söylüyordu. “Yakında geri döneceklerine eminim,” dedi kuzenini teselli etmeye çalışarak. “Kaptan günün büyük bir bölümünde zaten dönmelerini beklediğini söylemişti.”

Mary ona kuzeniyle aynı fikirde değilmiş gibi baktı, ama

ikisi de havanın hızla kararmak üzere olduğunu görüp ümitsizliğe kapıldıklarını belli etmemek için büyük bir çaba sarf etti.

Yaz mevsiminin ortasında olmaları, zorlu durumlarının tek olumlu yanıydı. Bella'nın son yolculuğunun aksine, çok az yağmur yağıyordu ve geceleri dağlar serin oluyordu, ama tahammül edilmeyecek gibi de değildi.

Giderek yaklaşan toynak sesleri konuşmalarını böldü. Bella bir an için bekledikleri kişilerin mi, düşmanların mı geldiğinden emin olamadı. Kalbi korkudan kaskatı kesilmiş bedeninde çılgınlar gibi atıyordu. Geri kalan savaşçılar önlerine çıkıp koruyucu bir bariyer oluşturdular. Ama Bella sadece dört savaşçıyla, yolculuklarının sonuna varmış olabileceklerini de biliyordu.

Yüce Tanrım, bize ne olacak?

Üç adam ilerideki köşeden dönünce, Bella derhal en öndeki atlıyı gördü. Derin bir iç çekerek gözlerini yumdu.

Öylesine duygulanmıştı ki, ona ne kadar güvendiğini bu şekilde anlayabiliyordu. Kimse buna ondan daha fazla şaşıramazdı. Lachlan onları bunca yolu Bella'nın düşündüğünden çok daha büyük bir beceriyle ve kararlılıkla getirmişti.

Klanına liderlik etmekten kaçınan bir adam olmasına rağmen, şaşılacak derecede etkin bir liderdi. *Sadece etkin değil*, diye düşündü Bella. Aynı zamanda güçlüydü de. William haricinde, diğer adamlar ondan pek hoşlanmıyor olabilirlerdi, ama emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiriyorlardı. Lachlan alaycı ve fırsatçı olabilirdi, ama yine de aklı başında, kendine güvenen ve becerikli bir adamdı. Aşılması imkansız gibi görünen arazide onlara liderlik etmiş, o ana dek karşılarına çıkan pek çok tehlikeden onları korumayı da başarmıştı.

Onları güvende tutmuştu.

Ama Bella artık ona ne kadar güveniyorsa, Lachlan'ın da

ona o kadar güvendiğini hissediyordu. Bunun nadiren yaptığı bir şey olduğunu düşünüyordu. O bakımdan, ikisinin birbirine ne kadar benzediğini söylemek yanlış olmazdı.

Lachlan adamları idare etmekte olduğu kadar kararlı ve becerikliydi, ama kadınları ve çocukları yönlendirme konusunda deneyimi yoktu. Bu sıkıntısını hisseden Bella, yola çıktıkları ilk gün ona yardım etmeyi teklif etmişti ve sonraki günlerde, aralarında sır gereklilikten doğan sessiz bir ortaklık oluşmuştu: Lachlan güvenliklerinden sorumluydu, Bella da herkesin moralini yüksek tutmaktan.

Lachlan'ın sırf bu yüzden onunla konuşuyor olması da umurunda değildi. Ama bunu kendisine söylediği halde, yürekten inanmıyordu. İstese de istemese de, ona karşı bir çekim hissediyordu.

Adamlar yanlarına yaklaşırken, Bella'nın suratı kireç gibi kesildi. Toz toprak içinde kalmış, üstleri başları leş gibi olmuş adamların giysilerindeki o koyu renkli lekeler bir tek kan olabilirdi; hepsi farklı derecelerde sıyrıklarla ve morluklarla kaplanmıştı. Ama neyse ki hiçbirinin yarası ciddi görünmüyordu.

"Neler oldu?" diye sordu adamların Robbie diye hitap ettiği Robert Boyd herkesten önce.

"Bir tuzakla karşılaştık," dedi MacRuairi keyifsiz bir ifadeyle. Kadınlardan yükselen korku dolu seslerin ve bağırışların dinmesini bekleyip konuşmaya devam etti. "Birkaç mil ötedeki bir geçitte bizi bekliyorlardı."

Bekliyorlardı, sözcüğündeki vurguya özellikle dikkat etti Bella.

"Kaç kişiydiler?" diye sordu MacKay.

Lachlan omuzlarını silkti, ama Douglas gururla yanıt verdi. "Kalabalık bir gruptu. Birkaç kişiden daha kalabalıklardı."

Bella göğsünün sıkıştığını hissetti. *Yüce Tanrım! Ölebirlirlerdi.*

“Hepsinin işini bitirdiniz mi?” diye sordu Boyd.

“Evet,” dedi Douglas. “Beş tanesini ben öldürdüm.” Genç şövalye Atholl’u işaret etti. “Kont da bir o kadarını öldürdü.”

Bella düşmanların geri kalanını kimin öldürdüğünü anlamıştı.

“Kimdi onlar?” diye sordu Magnus.

“Comyn’nin adamları.” Bella’ya adeta kocasının adamlarının peşlerinde olmasının onu rahatsız edip etmediğini anlamak istermiş gibi baktı. “Birileri er ya da geç onları aramak için buraya gelecek,” dedi MacRuairi. “Farklı bir yoldan gitmeliyiz.”

Bella bunun iyi bir haber olmadığını anlayınca, bıkkınlıkla oflamamak için kendisini zor tuttu. Dağların arasından pek de fazla sayıda ‘yol’ geçmiyordu ve ana yolun haricindekielerin zorlu olacağı kesindi.

Zorlu sözcüğü bile aslında hafif kalırdı. MacRuairi geceleme için durmalarını işaret ettiğinde, herkes yorgunluktan yere yığılmak üzereydi.

Bella atını durdurdu ve birisinin, inmesine yardımcı olmasını bekledi. Onun gibi yalnız yolculuk eden Margaret da bekliyordu. Ama Bella’nın aksine, fazla beklemesine gerek kalmadı.

Bella arkasına kaçamak bir bakış fırlatınca, Lachlan’ın yardım etmek için uzanıp ellerini Margaret’m beline dölediğini gördü. Demek ki haydut nazik de olabiliyordu. Ama nedense Bella haricinde herkese öyle davranıyordu.

Kuzenine baktığında, Lachlan’ın bakışlarında hafif bir saygı ifadesi belirmişti. Ona baktığında olduğu gibi ateşli

ve şehvetli değildi. Onu yeniden çırılçıplak görüyormuş gibi de değildi.

Göğsü sıkıştı. Derhal bakışlarını diğer yöne çevirdi. Ama hissettiği acı öyle kolay kolay geçmedi.

Hayatında sadece bir kere bir erkeğin ona öyle bakmasını dilemişti.

Bu durum, Margaret'in suçu değildi. Kuzeni son derece tatlı ve masumdu. MacRuairi'nin saygısını hak ediyordu.

Bella'ysa bunlardan hiçbiri değildi.

Magnus yorgunluktan yola onunla devam etmeye razı gelen Leydi Mary'yi attan indirdikten sonra Bella'ya yardım etti. Ama Mary liderlerine ilgi duymaktan vazgeçmemiştir. Hatta onun Bella'nın kuzenine aşırı ilgi göstermesine Bella'dan daha fazla içerlemişti.

"Kuzenin çok tatlı."

Bella neredeyse gülümseyecekti. Mary'nin o sırada kaşlarını çatarak bunu söylediğinin bile farkında olmadığına emindi. "Evet, öyledir," dedi sadece.

Mary bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Sence onun hakkında söyledikleri doğru mudur?"

Kızın bakışlarındaki parıltı Bella'yı huzursuz etmişti. Bazı kadınların tehlikeli erkekleri fazlasıyla çekici bulduklarını bilirdi. Bu tür erkeklerin azgın davranışlarının onları çekici kılan esas özellik olduğunun farkındaydı.

Kim bu kadar saf ve aptal olabilir, diye düşündü sıklıkla bir ifadeyle.

Ona yanıt vermemenin en iyisi olacağına karar verdi; kızın daha çok meraklanmasını istemiyordu. Gerçi bunun pek de mümkün olmayacağını kendisinden biliyordu. MacRuairi gibi erkekler kadınları meraklandırır. Bir kadının ta derinlere inmek ve aslında her şeyin berbat olduğunu bildikleri

halde, kötü olan onca şeyin arasında iyi bir cevher bulmak istemesine neden olurlardı.

Ama bu, meraktan ve gizemden kaynaklanan bir şeydi, daha fazlası değil. Daha doğrusu, kendisini buna inandırmak istiyordu.

“Bazılarının doğru, bazılarının da abartı olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Mary Lachlan’a kaçamak bir bakış fırlatıp tekrar ona döndü. “Sence karısını o mu öldürdü?”

Bella hissettiği şoktan hemen kurtulup, dik dik kıza baktı. “Bu tür şeyler söylememelisin. Tabii ki doğru değil.” Ama bir ara kendi aklından da bu sorunun geçtiğini inkar edemezdi. “Sence ağabeyin ailesinin başına o tür bir adam koyar mıydı?”

Mary utanacak nezaketi gösterdi, ama hemen pes etmedi. “Bunu ben uydurmadım. Sadece duyduklarımı söylüyorum.”

Bella’nın bir kaşı havaya kalktı. “Bu tür şeyler söylediği duysa, ne düşünürdü sence?”

Aslında, Lachlan’ın bunu umursayacağını sanmıyordu, ama Mary bunu bilmiyordu ve asıl önemli olan genç kızın bu durumdan bir ders almasıydı.

Mary’nin gözlerini fal taşı gibi açıldı. “Ona söylemezsin, değil mi?”

Bella bunu ciddi ciddi yapmayı düşünüyormuş gibi göründü. Genç kızın suratında beliren dehşet ifadesine gülmemeye çalışırken dudakları titredi. “Bu gece, akşam yemeğinden sonra dosdoğru uyumaya gidersen söylemem. Artık çadırlarda adamların konuştuklarını dinlemek yok.”

Mary utanacağına kıkırdadı. “Ama onları... çok öğretici buluyorum.”

Bella gülmemeye çalıştı. Kesinlikle *çok* öğreticiydi. “Söz veriyor musun?”

Mary evet der gibi başını salladı. “Bu gece o kadar yorgunum ki, istesem bile uyanık kalamazdım.”

Bella onun nasıl hissettiğini gayet iyi biliyordu. Hayvan postlarından ve kalın yünlü battaniyelerden yaptıkları eğreti yatağına uzanmayı iple çekiyordu. O gece, belki doğru dürüst bir uyku bile çekebilirdi.

Lachlan karanlıkta tek başına oturmuş, ormandan gelen sesleri dinliyordu. Geç bir vakitti; sabahın ikisi, ya da üçü olmalıydı. Ama günün en sevdiği saatleriydi. Herkes uyuyordu.

Sesler genellikle onu rahatlatırdı, ama o gece içindeki o karmaşayı hiçbir şey dindiremezdi. Nöbet tutmaya kendisi gönüllü olmuştu, çünkü gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. İçinde hâlâ fırtınalar koparken, uyuması mümkün değildi.

Aklı, ardındaki üç çadıra gitti. Ne yazık ki, hissettiği tek şehvet bu değildi.

Üstünde oturduğu kütükten kalkıp, kamp kurdukları yerin etrafında dolanmaya koyuldu. Hareket etmesi gerekiyordu.

Ama kendisini işlerle, buz gibi bir gölle ve diğer kadınlarla meşgul etmesi de işe yaramıyordu.

Mesela, kontesin kuzeni. Margaret MacDuff tatlı, masum ve kendi halindeydi. Asla taleplerde bulunmayacak, başına dert açmayacak türden bir kadındı.

Ona baktığında, aklından geçen son şey onu yatağa atmaktı. Açık tenli suratının hatları huzur vericiydi, tıpkı bir meleği andırıyordu; insanı baştan çıkaran bir yanı yoktu. Lachlan kanının kaynadığını hissetmiyor, kasları gerilmiyor, birden öfkelenmiyordu ve Margaret’in o sabah kullandığı hangi kahrolası çiçekli sabunsa, bunun kokusunda kendisini kaybetmiyordu. Zaten leylakla gül kokusunu ayırt edebildiğini kimse bilmiyordu.

Margaret bütün gün MacKay'le ve Gordon'la konuşsa bile umurunda olmazdı.

Onu kesinlikle etkilemiyordu. Mantıklı bir biçimde düşünebiliyor, düzgün nefes alıp veriyor ve ilk kez bir kadınla yatmak üzere olan genç bir erkek gibi erkekliği sertleşmiyordu.

Margaret gibi bir kadınla beraberken, asla öfkelenmezdi; kıskançlık hissetmeyeceğiye kesindi.

Gururlu, asi ve ona meydan okumak için hiçbir fırsatı kaçırmayan kuzeninin aksine, Margaret tatlı, iyi huylu ve uyumluydu.

Ayrıca, sıkıcıydı.

Tutkudan yoksundu.

Bir kedi yavrusu kadar da ürkekti.

Kontese yapmak istediği şeyler bir yana, ona dokunmaktan bile korkardı.

Margaret asla inançlarının peşinden gitmeye – bunlar saf inançlar olsa da – ihanetle suçlanma tehlikesi altında inandıklarını yerine getirmeye cesaret edemezdi. Korku içindeki bir grup kadınla çocuğa, azılı askerleri bile çaresizliğe düşürecek şartlar altında liderlik edecek gücü bulamazdı.

Lachlan ağaçların arasında dolanırken, içinden bir küfür savurdu.

Yerinde duramayışını bir türlü harcayamadığı şehvet hissiyle ne kadar ilişkilendirmek istese de, daha fazlası olduğunu biliyordu. Onu asıl rahatsız eden de *buydu*.

Adalar'a geri dönmeyi dört gözle bekliyordu. Bir adalıydı, uzun süre karada kaldığında çıldırmaya başlıyordu. Kontesi düşünmesi bile, bu çılgınlığın nedeniydi. Bir kadını yatak odasının dışında hayal etmek bile bir hataydı.

Bunları düşünmeyi bir kenara bırakıp yapacağı işlere odaklanmaya karar verdi. Kampın etrafında dolandı, sıra

dışı bir şey olmadığından emin oldu ve o gece kamp kurdukları yerden birkaç metre ötede, ağaçların arasında yatacağı yere yöneldi.

İnce bir dağ kekiği dalı koparıp çiğnemeye başladı ve tam bir ağaca yaslanmıştı ki, bir ses duydu.

Derhal dalı bir kenara fırlatıp saldırı pozisyonu aldı. Duyuları, bedenindeki tüm kasları alarma geçirip gerdi. Hışırtıyı duyduğu gölün olduğu yöne doğru baktı. Gözlerini karanlığa dikti, ama son derecede keskin olan görüşü bile sık ağaçlıklı ormanda neler olup bittiğini göremedi.

Ağır ağır öne doğru ilerledi. Çıt bile çıkarmamaya gayret ediyordu. Ağaçlardan uzaklaşmadan, avını izleyen bir hayvan gibi, büyük bir dikkatle düşmana yaklaştı. Gölün etrafında dik bir tepe vardı ve ona daha önce düştüğü tuzağı hatırlatıyordu.

Göle yaklaşırken, fısıltılar duyup kaşlarını çattı. Sesler çok hafifti, ama bir saldırı sırasında konuşmak aptalcaydı. Fısıltılar göl seviyesinden geliyordu, bir tuzak kurulmasının daha büyük bir olasılık olduğu tepenin kenarından değil.

İleride kapkara gölgeler görür gibi oldu. Gözlerini kısınca, iki tane figür gözüne çarptı.

Kahretsin. Bu, bir saldırı değildi. Kadınlardan ikisiydi. Dudaklarını birbirine bastırdı. İçlerinden biri kontesti.

Savaşma isteğini, müthiş bir öfke hissi bastırdı. Lanet olasıca kadınlar geceleyin gölün ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorlar mıydı?

“Bekleyemedim,” dediğini duydu daha ufak tefek olan kadının. Yanılmıyorsa, konuşan kişi Bruce’un küçük kız kardeşi Mary’ydi. “Kendimi rahatlatmak zorundaydım.”

Kontes ona inanamıyormuş gibi, ellerini beline dayamıştı. “Beni uyandırman gerekirdi. Gece vakti, kamptan tek başına uzaklaşman çok tehlikeli.”

Ses tonu, Lachlan'a annesini hatırlatıyordu. Onu nadiren düşünürdü.

Kadınlar göl kenarından uzaklaşmaya başlamışlardı ki, yukarıdaki tepeden gelen bir sesle durdular.

Lachlan irkildi. Onları uyarmak için seslendi, ama geç kalmıştı.

Kadınlar bir hayvanı, muhtemelen bir geyiği ürkütmüşlerdi; hayvan sıçrayınca da tepeden ufak bir kayanın aşağı yuvarlanmasına neden olmuştu. Ne yazık ki, düşen kayalardan birisi bir domuz mesanesi kadar iriydi ve yukarıdan dosdoğru Mary Bruce'un üstüne düşmek üzereydi.

Genç kız tehlikeyi fark etmemişti.

Ama kontes fark etmişti. Hiç tereddüt etmeden, kıza doğru atıldı ve kaya tam arkasına düşmeden önce Mary'yi kenara itti.

Lachlan da elinden geldiğince hızla yanlarına gitti, ama onu vaktinde yakalayamadı. Bella tökezleyerek öne doğru uçtu ve insanın kanını donduran bir sesle yere yığıldı.

Lachlan birkaç saniye sonra yanına vardı. Onu yavaşça omuzlarından tutup kaldırdı ve kendisine çevirdi. "Tanrım, Bella, iyi misin?"

Kendi sesini tanıyamadı. Boğuk çıkıyordu. Katıydı. Enişeliydi.

Bella sersemlemiş bir halde, gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Sa-sanırım iyiyim."

Lachlan derin bir iç çekti.

Mary, Bella'nın diğer tarafına eğildi; gözleri iki gümüş para gibi irileşmişti. "Kayanın üzerimize doğru geldiğini görmedim. Sana sorun çıkarmak istemezdim."

Lachlan çenesini sıkı. Tam kızını sert bir dille azarlayacakken, Bella koluna hafifçe dokunarak onu susturdu.

Bunu nasıl beceriyordu?

“İyiym,” dedi kontes kızı yatıştırmaya çalışarak. Doğrulup giysilerindeki tozu toprağı silkelemeye koyuldu, ama sonra irkildi. Avuçlarını kendisine çevirince, Lachlan MacRuairi’nin tenine işlemiş toprağı ve taşları gördü. Kontes ellerini Mary’den gizlemeye çalışarak gülümsedi. “Birkaç sıyrık, o kadar.”

Bunu göstermek istermiş gibi ayağı kaktı. Ama Lachlan’ın ona yardım etmesi gerekti. Kontesi bırakamıyordu. Bella dengede durmaya çalışırken, hâlâ onu tutuyordu. Ona dokunduğu için de, gerildiğini ve ağırlığını sol tarafına verdiğini hissetti.

“İyiym,” dedi kontes tekrar. Adeta Lachlan’ın bir şey dememesi için sessizce ona yalvarıyordu.

Lachlan kaşlarını çatı. Tanrı biliyordu ya, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmezdi, ama Mary Bruce’un gece macerasının kontesin bileğini burkmasına neden olduğunu duyacak kadar olgun olduğunu düşünüyordu. Gerçi durum daha da kötü olabilirdi.

Kontes muhtemelen büyük bir acı içinde göle doğru gitti, ama gülümsemesi silinmedi. “Biraz üstümü başımı temizleyeyim. Mary’yi çadıra geri götürebilir misin?”

Kız çaresizlik içinde bir ona, bir Lachlan’a bakıyordu. Bella’nın yanında kalmak istediğı belliydi, ama Lachlan’la da gitmek istiyordu. Lachlan gözlerini kısıp, genç kızın akından neler geçtiğini merak etti.

“Beklerim,” dedi Mary en sonunda.

Bella hayır der gibi başını salladı. “Dinlenmen gerek. Geç kalmam.”

“Kontes haklı,” dedi Lachlan. “Yarın uzun bir gün olacak. Kontesin sağ salım geri dönmesini sağlarım, merak etme.”

Bella’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ama ben...”

“İsrar ediyorum,” dedi Lachlan kontesin karşı koyama-

yacağı bir sesle. Kontes ondan o kadar kolay kurtulamazdı. Önce mutlaka ayak bileğini kontrol etmeliydi.

“Teşekkür ederim, leydim,” dedi Mary ağlamaklı bir sesle. “Beni kurtardığınız için.”

Kontes kendisini tehlikeye atarak onu kurtarmıştı. Lachlan buna hiç şaşırmadı.

“Kim olsa, aynı şeyi yapardı,” dedi Bella büyük bir içtenlikle. Ama yanılıyordu. Lachlan karısının asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. “Haydi, biraz dinlen canım,” dedi Lachlan’ın içinde tuhaf bir his uyandırarak. “Sabaha görüşürüz.”

Lachlan geri dönerlerken Mary’nin ona fırlattığı kaçamak bakışları gördüyse bile, görmemiş gibi davrandı. Çok geçmeden, Mary’nin neden onunla yalnız kalmak istediğini de anladı. İhtiyacı olan son şey buydu: Kızı yaşındaki bir genç kızın ilgisinden kaçınmak. Bir sonraki Azizler Günü’nde, tam otuz üç yaşına basacaktı.

Neden bu işi kabul etmişti? Sürekli olarak, kendisine şunu hatırlatıyordu: İki yıl daha çalıştıktan sonra, borçlarını kapatabilecekti. İki yıl sonra, o çok istediği huzura ve özgürlüğe kavuşacaktı.

Mary’yi çadırına geri götürene ve Gordon’u nöbeti devralması için uyandırana dek, genç kızdan bir an önce kurtulmak istemesinin doğru olup olmadığını düşündü. Kontesin genç kızın elindeki yaraları görmesini istemediğini biliyordu, ama Bella MacDuff’la yalnız kalmak da hiç iyi bir fikir değildi.

Oraya Gordon’u göndermeliydi.

Ama onu göndermeyi istemiyordu.

Hızla ağaçların arasına daldı ve göle geri dönerken birisinin bir yerden fırlayıp ona saldırmasını diledi. Enerjisini harcamak için iyi bir dövüşe razıydı.

Sersemlemiş gibiydi. Onu arzuluyordu. Bunun ne zararı vardı? Hayatı boyunca, birçok kadını arzulamıştı. Kontesin özel bir yanı...

Gölü gördüğü anda, olduğu yerde kalakaldı.

Ağzının kuruduğunu hissetti. Her şey kurumuş gibiydi. Sanki iç organları erimiş ve yere akmıştı. Hayır, bunu bir daha kaldıramazdı.

Kontes göl kenarında bir taşın üstüne oturmuş, elbisesinin eteğini, incittiği bileğini soğuk suya sokmak için sıyırmıştı. Gerçi yaptığı şey doğrudu, ama Lachlan o anda bunu düşünemiyordu. Aklında bir tek karşısındaki süt beyazı, son derece biçimli bacaklar vardı. O ipeğimsi tenin her karışı zihnine kazındı.

İçinden bir küfür savurdu. Çenesini iyice sıkıp, kararlılıkla yürümeye devam etti. Bunu başarabilirdi.

Bu bir teselli olabilirse, ki değildi, kontes de rahat görünmüyordu. Bu *gerilimi* hisseden tek kişinin kendisi olduğunu bilmek de bir teselli değildi. Kontes ona karşı boş değildi, ama belli ki kötü ün salmış, kılıcıyla yaşayan bir piçe ilgi duymak da onu rahatsız ediyordu. Lachlan kontesin sevmediği her türlü özelliğe sahipti. Kontesin gönülden son derece bağlı olduğu milliyetçiliğe kıyasla, hiçbir şeye inanmayan paralı bir askerdi.

“Mary iyi mi?”

“Evet.” Yanına eğildi. “Bileğiniz nasıl?”

“Biraz sızlıyor.”

Lachlan tek kaşını havaya kaldırdı: “Biraz mı?” Kontes dik bakışlarını suratına çevirdi. “Kırık mı?”

Bella dudaklarını ısırды. *Tanrım*. Bu, adam için işleri daha da zorlaştırabilir miydi? “Sanmıyorum.”

“Bir bakayım.”

Kontes önce tereddüt etti, ama Lachlan’ın sert ve ciddi

ses tonu onu ikna etmişti. Ayağını sudan çıkarıp, bakması için ona uzattı.

Lachlan dişlerini o kadar çok sıkırmıştı ki, kırılmadıklarına şaşırdı. Kendisini dizginledi, ama hiçbir şey onu avuçlarındaki o pürüzsüz, kadifemsi tene hazırlayamazdı. Elini kontesin uzun bacağından yukarı gezdirmemek için kendisini zor tuttu. Aynı şeyi dudaklarıyla yapmamak için de. Kontesin bacaklarının arasındaki o tatlı boşluğa ne kadar yakın olduğunu bilmek, bedeninin her karışını yakıyor ve onu kasatı yapıyordu.

Kontes bu dokunuşu karşısında ürperdi. Ondan etkilendiğini gören Lachlan buna neredeyse dayanamayacaktı. *Sakin ona bakma*. Şiddetli tutkuya benzer bir şey gördüğü anda, aptalca bir şey yapabilirdi.

Alnında boncuk boncuk terler birikti. Kasları gerilip kassıldı. Müthiş bir isteğin alevleri bedenini yalayıp geçti, etrafını sardı ve iradesinin son kalıntılarını da yakacak gibi oldu.

Odaklan. Kahretsin, kontes yaralı. Ama temkinli olması gerekiyordu. Bella MacDuff tehlikeliydi. Yapması gereken bir iş vardı ve bu yolculuğu sağ salim yapacaklarsa, dikkatinin dağılmaması gerekiyordu.

Peşlerinde lanet olasıca iki düşman ülke vardı.

Kontesin ayağını elinde tutup toparlanmaya çalıştı. Kontes dışarıdan ne kadar güçlü görünse de, kemikleri bir kuşunki kadar narin ve inceydi. Hayatında hiç o kadar zarif bir ayak görmemişti. Minicik parmaklarıyla, kusursuz hatlarıyla ve incecik, ama biraz şiş bileğiyle, bir perinin ayağını andırıyordu.

Kontes yaralı, dedi içinden. Ama bu sefer, ona sadece bakmıyor, bir yandan da dokunuyordu. Kalp atışları hızlanmıştı. Elini ağır ağır bileğine sardı, şiş deriyi hafifçe sıktı ve kontesin canının fazla yanmadığını görüp rahatladı. Emin

olmak için ayağını azıcık çevirdi, ama kontes haklıydı. Bi-leği kırılmamıştı. Ama buna rağmen, birkaç gün boyunca yürürken canı yanacaktı.

Kendi başına ata binmesi de mümkün değildi. Birisinin yanında olması gerekiyordu. Lachlan dudaklarını sıktı ve bu fikrin neden ona hoş gelmediğini bilemedi.

Kontesin ayağını dikkatle tekrar suya koyup, çok zorlu bir işi başarmış gibi elini geri çekti. Bunu bir daha yapmak-tansa, kızgın kömürlerin üstünde yürürdü.

Ayağa kalkıp ona kaçamak bir bakış fırlattı ve karanlık yüzünden yanaklarında gördüğünü sandığı pembelik konu-sunda yanıldığını düşündü. “Kampa geri döndüğünüzde onu sargıya almamız gerek. Nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız gösterebilirim.”

“Kendim yapabilirim,” dedi kontes hemen.

Belli ki kontes de bir daha ayağına dokunmasını onun gibi istemiyordu. Lachlan öfkesini dindirmeye çalıştı. “El-leriniz ne durumda?”

Kontes avuçlarını gösterecek biçimde ellerini kaldırdı. “Fena değil.”

Elleri sıyrılmış, kızarmıştı. Leydi her İskoç gibi, bu sıyrı- rıklar önemli değilmiş gibi davranıyordu.

“MacKay’de biraz merhem var. Ellerinize sürün ve bir parça bezle veya eldivenlerinizle koruyun.”

Kontes tamam der gibi başını sallayınca, Lachlan çenesi- nin altında bir şey fark etti. Elini uzatıp çenesini iki parmağı- nın arasına aldı ve başını yukarı kaldırdı. Sonra da bir küfür savurdu. “Çeneniz de sıyrılmış.”

Kontes içgüdüsel bir hareketle elini çenesine götürdü ve sıyrılan deriye elleyince istemeden de olsa irkildi. Lach- lan’ın ona karşı hissettiği hayranlık, neredeyse şehvet duy- gusu kadar sinir bozucuydu. Neredeyse.

Eğilip kareli eteğinin ucunu suya soktu ve iyice ıslattı.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi kontes telaşla.

Lachlan onu duymazdan gelip, kontesin çenesini temizlemek üzere ıslak kumaşı suratına yaklaştırdı ve yarayı temizlemeye koyuldu.

Lachlan ona çok ama çok yakın duruyordu. Onu gergin hissettirecek kadar. Kontesin teninin kokusunu biraz hissecek kadar. *Kahretsin*, dedi içinden. O gün kullandığı sabundan gül kokuları yayılıyordu.

Kontesin nefes alıp verişinin hızlandığını duyabiliyordu. Gözlerinin içine bakınca, onun da şaşırılmış vaziyette olduğunu fark etti.

Ama sonra bir hata yaptı. Bakışlarını aşağı çevirdi ve göl sularının üstünden kontesin yakası açık duran iç gömleğinden içeri baktı. Islak olan kareli eteği yüzünden, kontesin sırlısklam olan iç gömleği muhteşem göğüslerine yapışmıştı.

Tanrım. Ağzı birden kurudu. Hayır, sulandı. Kontesin göğüsleri hatırladığından da güzeldi. Kusursuz bir yuvarlaklıkta, iri ve diriye; göğüs uçlarıysa emilmeyi bekleyen iki küçük böğürtlen gibiydi.

Şehvet hissi her yanını dalga dalga kapladı. Çok farklı bir şehvet duygusuydu. Alev alev yakan ve ilkel bir his, bedeninin her santimini kaplamıştı. Kasları karşı koyma çabasıyla titredi.

Kontes telaşla pelerini üstüne örttü. “Yapma,” diye bağırdı. “Bana öyle bakma.”

Ses tonu Lachlan’ın hissettiği o şehvet duygusunu bastırdı. Bakışlarını tekrar suratına çevirdi.

“Şimdi ne yapacaksın? Giysilerimi erkeklere zevk verecek bir et parçasıymışım gibi yırtacak mısın?” Kontes birden hıçkırıklara boğuldu. “Beni yere yatır ve bunu istediğimi söyle. Hak ettiğimi söyle.” Göğüslerini avuçlayıp, küstah

bir tavırla ona kaldırdı. “Ben bir tek bu işe yararım. Bir fahişe gibi görüldüğüm için, öyle olmalıyım.”

Lachlan alçak sesle yine bir küfür savurdu. Sırf kontesin sözleri onu utandırdığı için değil, ki utandığına kendisi de şaşırmişti, ama kontes bir itirafta bulunduğu için de gafil avlanmıştı. Birden, parçalar yerine oturdu. Kontesin neden o denli temkinli davrandığını ve zaman zaman ona gösterdiği ilgiye gücendiğini anladı.

Tanrı aşkına, Buchan denen adam bu kadına ne yapmıştı? O hergele karşısında olsaydı, onu anında öldürürdü.

Yumruklarını sıktı. “Anlatın,” dedi. “Size ne yaptığımı anlatın bana.”

Kontes boğuk bir kahkahayla yanıt verdi. “Tüm müstehcen ayrıntıları mı duymak istiyorsun?” Gözlerini kıstı ve suratına abartılı bir şehvet ifadesi çökerken gözlerini yumdu. Sesi boğuk çıkıyordu. “Bana ona nasıl zevk vermem gerektiğini nasıl öğrettiğini mi merak ediyorsun?” Bakışları Lachlan’ın bedenine kaydı ve bacaklarının arasındaki tepki vermenin ne denli yanlış olduğundan habersiz olan şişkinliğin üstünde durdu. Alt dudağını bir kedi gibi yaladı. Öne eğilip, uzun kirpiklerinin altından ona baktı. “Göstereyim mi, Lachlan? Becerilerimi sergilememi ister misin?”

“Yeter.” Lachlan hem kendi tepkisine, hem de kontese o şekilde davrandığı için kızıp omuzlarını kavradı. “Demek istediğim şey bu değildi.”

Kontesin suratındaki o yapmacık ifade silindi ve daha önceden gördüğü acı ve öfke ifadesiyle kaplandı. “Ne istiyorsun? On beş yaşımdan beri bana nasıl kadınlık görevlerimi yaptırdığını mı? On beş diyorum, Lachlan. Mary’den ve Marjory’den fazla büyük değildim.” Lachlan tiksintiyle suratını buruşturdu. Kontes bu ifadeyi fark edince, daha da ileri gitti. “Ama ona teslim olmam, karısından ziyade fahişesi

olmam da yetmedi. Yaptıklarımın zevk de almam gerekiyordu. Almadığım zaman, bunu da zorla elde etmeye çalıştı. O kadar büyük bir çaresizlik içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Her hareketinin kontrol edilmesi sence nasıl bir şey olabilir?” Evet, Lachlan bunu gayet iyi biliyordu. “Bir şey yapmaya zorlanmanın, sonra da bundan zevk almadın diye suçlamalarla ve şüphelerle cezalandırılmanın ne olduğunu... Çünkü ondan zevk almıyorsam, başkasından alıyorum demekti. Benimki gibi bir ağızla ve bedenle, geriye başka ne kalıyor?”

Lachlan da aynı sonuca vardığını düşünüp utandı. Bruce’la onu gördüğünde, yanlış bir şey mi düşünmüştü?

“Bütün erkekler öyle değildir,” dedi alçak sesle.

Kontesten bir hıçkırığı andıran yumuşak bir ses çıktı. “Bana nasıl baktığını görüyorum. Beni arzuladığını biliyorum.”

Lachlan sert bir ifadeyle ona baktı. “Hayır, bunu reddetmiyorum. Çok güzel bir kadınsın. Ama bir kadını asla yapmak istemediği bir şeye zorlamam.”

Juliana’yla her şey berbat bir biçimde sonuçlanmasına rağmen, ona zorla bir şey yaptırmak veya kaba güç kullanarak kontrol etmek, aklının ucundan bile geçmemişti. Ancak zayıf bir adam koruması gereken birisine bu şekilde hükmedebilirdi.

“Buna inanmamı mı bekliyorsun? Onca savaştan sonra hem de! Erkeklerin savaş ‘ödülleri’ aldığını herkes bilir.”

“Bazı erkekler için doğru olabilir, ama ben öyle değilim. Düşündüğünün aksine, benim de ilkelerim var. Asla aşmayaacağım sınırlar var.” Kontesin ona inanması için gözlerini gözlerine dikti. “Beni istemeyen bir kadına zorla bir şey yaptırmamak da bunlardan biri.”

Aslında, onu kastetmişti. Kontesin onu istemediğini düşündüğü için ona dokunmuyordu.

Kontes tabii ki istemiyordu onu. Bileğine dokunduğunda, sadece bir anlığına şaşırmıştı, o kadar.

Bella kendisini hiç öyle hissetmemişti. Lachlan'ın parmaklarının bileğinde dolaşması, teninde oldukça yabancı hisler uyandırmıştı. Kirli, zevk veren hisler...

Teninin hassaslaştığını hissetti. Lachlan'ın dokunduğu her noktayı, parmaklarının ılıkliğini, elindeki nasırların tenine değişimini hissedebiliyordu. Eli bir an için baldırına değdiğinde nefesi kesilmişti. Dahası, boş bulunup elini daha da yukarı götürmesini istemişti.

Bedeninin her yanına ateş basmış, bacaklarının arasında ılık bir kıpırtı hissetmişti. Arzu. Hissettiği şey buydu. Bir erkeğin dokunuşuna asla tepki veremeyeceğini düşündüğünde ne kadar da yanılmıştı.

Lachlan ona öylesine sevecen bir tavırla dokunmuştu ki, kontes onun hakkında yanılmış olabileceğini düşündü. Aralarındaki bu tuhaf bağın bir anlamı olabilirdi. Belki ama belki, Lachlan onu gerçekten de umursuyor olabilirdi.

Ama bu durum, iç gömleğinden içeri baktığında gözlerinde beliren ifadeyi daha da zalim kılıyordu. Olduğu kadını değil, göğüslerini görüyordu. Hiçbir erkek bunun ötesini görmemişti. Bir kez olsun, bir erkeğin ona bakmasını diledi.

Lachlan'ın ona sunduğu şey, kısa süre önce kaçtığı şeydi. Kendisini bir daha asla aynı durumda bulmayı istemiyordu.

O anda, kendisini aptal gibi hissetti. Bir yumuşacık dokunuşun ardından, acınası, aşık bir genç kıza dönüşmüştü. Bir dokunuştan böylesine etkilenecek kadar mı birisinin onu umursamasını istiyordu?

Aşırı tepki vermişti, çünkü Lachlan onda farklı duygular uyandırmıştı ve bunu yaparak, Bella'nın istediğinden daha fazlasını açığa vurmasına neden olmuştu. Ona az önce söy-

lediklerini kimseye söylememişti. Annesine bile söylememişti, ama annesinin bunları tahmin ettiğini düşünüyordu.

“Hazırsan, seni geri taşıyabilirim.”

Gözleri panikle irileşti. Tanrı aşkına, hayır! “Buna gerek yok,” dedi hemen.

Lachlan’ın suratına son derece aşılmaz bulduğu o biraz sıkkın, biraz da alaycı ifade geri gelmişti, ama çenesinin altında seğıren kas Bella’ya verdiği aşırı tepkinin onu rahatsız ettiğini hissettirdi. “Sanırım, birkaç dakika kendimi kontrol edebilirim, kontes.”

“Sorun o değıl.” Bella suskunluğunun onu rahatsız ettiğini fark etti. Paralı bir askerin, kendisini en yüksek parayı veren kişiye satarken gözünü bile kırpmayan bir adamın, bir kadına karşı zor kullanmayacağına inanabilir miydi? Kendisi de buna şaşırdı, ama ona inanıyordu. “Sana inanıyorum.”

Onu asıl tedirgin eden şey, buna hazır oluşuydu.

Lachlan birkaç saniye gözlerini gözlerinden ayırmadı, sonra tamam der gibi başını salladı. Bella daha fazla itiraz edecek neden bulamadan, Lachlan onu taşın üstünden kaldırdı ve bir çocukmuş gibi kucakladı.

Bella şaşkınlıkla nefessiz kaldı ve düşmemek için boynuna sarıldı. Ama Lachlan’ın onu düşürmesi söz konusu değıl-di. Onu küçük bir çocuğu taşır gibi rahatlıkla kucaklamıştı.

Bunun kollarındaki kaslarla ve çelik gibi göğsüyle bir ilgisi olduğu doğruydu. Ne kadar güçlü olduğunu daha önce de fark etmişti tabii. Öylesine iri yapılı ve uzun boyluydu ki, bunu fark etmemek mümkün değıldi. Ama esnek kollarını bedenini sarıp sarmalarken hissetmek, daha farklı bir şeydi.

O kadar sıcak olabileceğini düşünmemişti. Sıcaklığı onu sarıyor, içini bir tuhaf yapıyordu. İçini alev bastığını, eridiğini hissediyordu.

Başını çevirip yanağını göğsüne yasladı, üstünde yarattı-

ğı etkiyi görmesini istemiyordu. İçine o ılık, erkeksi kokusunu çekerek, bir haydudun nasıl bu kadar güzel kokabileceğine bir kez daha hayret etti. Hayatında tanıdığı her erkekten daha sık yıkanıyor olmalıydı. Belli ki soğuk nehirlerle karşı tuhaf bir ilgisi vardı.

Bella istemeden de olsa rahatladı. Lachlan onu bir süre sessizce taşıdı ve karanlık ormanda rahatlıkla ilerledi. Bella kirpiklerinin ardından ona baktı. Lachlan birkaç gündür tıraş olmamıştı ve çenesini hafif bir kirli sakal kaplamıştı. Bu haliyle daha da tehlikeli görünüyordu. Kirpikleri dışında. Ne kadar uzun olduklarını daha önce fark etmemişti. Sivri hatlara sahip yüzünde, bir parça yumuşaklık görmek onu şaşırttı. Kasının seğirdiğini ve dudaklarının etrafında ince çizgiler olduğunu fark etti. Belki de onu o kadar da kolaylıkla taşııyordu.

Bir şey daha dikkatini çekince tek kaşı yukarı kalktı. Yüzünde birkaç yeni sıyrık ve morluk vardı, ama bunların hiçbirini yanağındaki yara izi kadar derin değildi. Ne yaptığını düşünmeden, parmağını izin üstünde gezdirdi. Lachlan'ın gerildiğini hissediyordu, ama emin olamadı. "Canın çok yanmış olmalı."

Lachlan önemsiz bir şeyden söz ediyorlarmış gibi omuzlarını silkti.

"Nasıl oldu?"

Ona yanıt vereceğini düşünmemişti, ama Lachlan bir süre sonra "Hançerli birisine sırtımı döndüm," dedi.

Bu hikayenin elbette bir devamı olmalıydı, ama Lachlan başka bir açıklama yapmadı. "Hapisteyken mi oldu?"

Bu sefer, kasları bariz bir biçimde kasılmıştı. Kaşını alaycı bir tavırla havaya kaldırıp yanıt verdi, ama onu suratına çok yakın tutuyordu: Bella bunu hissetmişti. "Geçmişimi bu kadar iyi bildiğini bilmiyordum, kontes."

Lachlan'ın ona yönelttiği suçlayıcı bakışların altında ya-

naklarının kızarmasını engellemeye çalıştı. “Bir sır olduğunu söyleyemem doğrusu.”

“Öyle mi? Başka neler biliyorsun?”

Buz gibi bir ses tonuyla soru sorduğu halde, Bella içinden hiç de öyle hissetmediğini tahmin etti. Birden, Mary’yi söylentileri yaymakla suçladığında onun nasıl hissettiğini anladı: Suçluluk duymuş, savunmaya geçmişti. “Lorn Lordu’na, yani kayınbiraderin John MacDougall’a savaşta ihanet ettiğini, onun da seni yakalayıp hapse attırdığını.”

“Hakkımda öyle mi diyorlar?” Lachlan güldü, ama sesi sert ve keyifsiz çıktı.

“Olanları inkar mı ediyorsun yoksa?” Lachlan’ın bunu reddetmesini ne kadar çok istediğini fark etti.

Bella farkına varmadan çadıra kadar gelmişlerdi. Lachlan onu dikkatle yere indirdi. “Öğrenmek istediğin bir şey varsa, bana sor. Duyduğun her şeye inanmamalısın, kontes.”

Sesindeki belli belirsiz alaycı tavır hissediliyordu. Bu adam hiçbir şeyi umursamıyor muydu? “Karını öldürdüğün gibi şeyler mi?”

Lachlan donakaldı. Gözleri birden parladı ve Bella bunu sorduğuna pişman oldu.

“Hayır,” dedi. “Bu, doğru.”

Bella nefesinin kesildiğini hissetti. Lachlan onu şok etmek istemiş ve başarmıştı, ama yine de söylemediği bir şey var gibiydi.

Daha fazla soru sormasına fırsat kalmadan, Lachlan alaycı bir tavırla önünde eğildi. “İyi geceler, kontes. Biraz dinlemin. Yarın uzun bir gün olacak.”

Sonra, arkasını döndüğü gibi uzaklaştı, gölgelerin arasından gözden kayboldu.

ALTINCI BÖLÜM

Lachlan bir kalenin surlarını gördüğüne hiç o kadar sevinmemişti.

Kildrummy Kalesi'nin zırh biçimindeki koruyucu duvarı, Valhalla'nın savaşçılar cenneti gibi dağlık arazide yükseliyordu.

Yontma taşlı duvarlarıyla ve altı devasa kulesiyle, Kildrummy Mar Kontları tarafından sadece korunaklı bir kale olarak değil, aynı zamanda kontluğun ne denli varlıklı olduğunu gösteren muhteşem bir kanıt olarak da inşa edilmişti.

Lachlan'ın kaleyi görünce sevinmesinin tek nedeni, İs-koçya'nın en iyi kalelerinden biri olarak kabul edilmesi de değildi. Hayır, kaleyi gördüğüne sevinmişti, çünkü son iki günü at sırtında geçirmek resmen bir işkenceye dönüşmüştü.

Üstelik buna kendisi sebep olmuştu. Ne yaptığını sanıyordu ki?

Cotun'unun kalın derisinin altından bile kontesin ılık ve yumuşak bedenini hissetmişti. Sırtının şekli ve vücudunun kıvrımları adeta bedenine kazınmıştı. Hele poposu... Kendisine hakim olamayıp inledi. O yumuşacık, yuvarlak poponun iki gün boyunca bacak arasına yaslanması, hiçbir erkeğin dayanabileceği bir şey değildi.

Onun farkında olmadan nefes bile alamıyordu; her kokuya sanki silik bir gül kokusu karışmış gibiydi.

Bella ona doğru döndü, uykusunda huzurla içini çekti ve çenesinin altındaki ipeğimsi saçlarını göğsüne daha sıkıca yasladı.

Uyurken, ona karşı temkini elden bırakmış gibi duruyordu. Lachlan bundan hoşlanmıştı. Hem de fazlasıyla. Ona daha da sıkıca sarıldı. Ama bunun tek nedeni, kontesin düşmesini engellemekti.

Onun diğer adamlardan biriyle yola devam etmesini söylemesi gerekirdi. Fakat Bella'nın bileğini burkuşundan sonraki sabah atların yanında dikilirken, kiminle yola devam etmesi gerektiğine karar verirken, birden ona kendi atına binmesini söylemişti.

Bunu kontes MacKay'le gitmek istediği için de yapmamıştı. Bir başka erkeğin ona dokunacağını düşündüğü için de yapmamıştı. Sadece Mary Bruce'un çocukça flörtlerinden kaçınmak istemişti. Ayrıca, kontesin bileği hâlâ şişti ve diğer adamlar onun bu durumda olduğunu unutabilirlerdi.

Ancak saatlerce kontesin beline sarılmanın, şekli ve göğsüne çarpan büyüklüğü hafızasına kazınan muhteşem göğüslerini hissetmenin ne kadar zor olacağını tahmin etmiş olsaydı, bunu tekrar düşünebilirdi.

Aşağı baktı. Göğsüne tuhaf bir his çöktü ve bakışlarını derhal ilerideki yola çevirdi.

Tanrı aşkına, neden bu kadar tatlı olması gerekiyordu? Göğsüne yasladığı yanağıyla, şakaklarında toplanmış açık sarı bukleleriyle, açık teniyle bir tezat oluşturan uzun ve koyu renk kirpikleriyle ve yumuşak bir ifade yansıtan belirgin yüz hatlarıyla, gururlu kontes neredeyse savunmasız görünüyordu.

Göğsünde o kabarma hissi her neye işaretse, Lachlan

müthiş bir huzursuzluk hissediyor, kendisini sürekli olarak savunması gerektiğini düşünüyordu.

Neyse ki, bu, kontes uyanır uyanmaz, o muhteşem gözlerini ona diker dikmez silinip giden bir histi.

Ama Lachlan bundan hiç hoşnut değildi. Kontrolü elden kaybetmek üzere olduğunu anladı. Onun yanında mantıklı düşünemiyordu ve böyle olması hepsi açısından tehlikeliydi. Bir şey yapmalıydı. Belli ki, ona karşı hissettiği bu şiddetli arzu da işe yaramıyordu.

Aradan çok uzun zaman geçmişti. Bu gerginliği dindirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Bella onun ne düşündüğünü anlamış gibi kıpırdandı. Sırtının gerildiğini ve ondan uzaklaştığını hissedince, kontesin uyandığını anladı. Çenesini sıkı. Gerçi ondan uzak olmak onu rahatsız etmiyordu.

Birden, kontes omuzlarını dikleştirdi. “Başardık mı?”

Dönüp ona baktığında, Lachlan kontesin gözlerindeki rahatlama ifadesinin ses tonuna yansıdığını fark etti.

“Evet,” dedi kontesin dudaklarının onunkine ne kadar yakın durduğunu göz ardı etmeye çalışarak.

Kontesin bakışlarında başka bir ifade belirdi. “Teşekkür ederim,” dediğinde, sesinde bu sefer minnet ifadesi de vardı.

Yine göğsünde o tuhaf kabarmayı hissetti ve başını hızla başka yöne çevirdi. “Teşekkür etmek için acele etme.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İngilizler kolay kolay pes etmeyecekler. Şu anda bile bize doğru yaklaşıyor olabilirler.”

Bella’nın ürperdiğini hissedince, *keşke bu kadar açık konuşmasaydı* diye düşündü. Ama gerçekleri ondan saklayarak onu güvende tutamazdı. Bella’nın neyle karşı karşıya olduk-

larını bilmesi gerekiyordu: Batı dünyasının en güçlü, hilekâr ve intikamcı kralı kan dökmenin peşindeydi.

Bella MacDuff, Bruce'a taç taktığında, çok güçlü bir düşman edinmişti. Lachlan buna degeceğini umuyordu.

Havanın alacakaranlıkla birlikte hızla kararmasına rağmen, kontesin inatçı suratındaki korkuyu ve endişeyi görebiliyordu. "Ama en azından biraz vakit kazanmış olacağız. Bizi hemen bulamazlar. Bizi izlemediklerini söylemiştin."

Lachlan başını salladı. "Gördüğümüz kadarıyla öyle." İngilizlerin kadınların ordudan ayrıldığını öğrenmeyeceklerini umuyordu. Daha doğrusu, ordunun geri kalanından.

"İstedikleri, kral, yani Rob. Onu batıya doğru takip edecekler."

Lachlan bu sefer aklından geçenleri söylemedi. Peşlerinden intikam ateşiyle gelen tek kişi Edward değildi. Kadınların ordudan ayrıldığını öğrendikleri takdirde, onların da peşlerine düşeceklerdi. Dahası, Kildrummy Kalesi, Buchanan'a ve Atholl'a kuzey yönünde ilerleyen yolların kesişme noktasında olduğundan, stratejik açıdan Kraliçe'den ve Bel-la'dan da önemliydi.

Bella onun bu sessizliğini sözlerinin bir teyidi olarak kabul etti ve Kildrummy'ye uzanan patikada ilerlerken, hafifçe ona yaslandı. Kale bir tepedeydi, ön tarafında geniş bir hendek, arkasındaysa dik bir nehir yatağı vardı. Doğal savunma hattı zaten sağlam olan kalenin aşılmasını güçleştiriyordu. Yüksek, kalın taşlı ve çok sayıda kulesi bulunan duvarlar da hendeği aşmaya çalışacaklar için bir savunma oluşturunuyordu. Devasa büyüklükteki baş kule Kar Kulesi olarak biliniyordu ve hem yedi katlıydı, hem de kalınlığı yer yer 5.5 metreye ulaşlıyordu.

Lachlan kalenin ana girişini koruyan iki giriş kulesine varmadan önce bile bir terslik olduğunu anlamıştı. Hava karanlık olmasına rağmen, köylülerin orada olduklarını göre-

cek kadar ışık vardı. Ama kale terk edilmiş görünüyordu.

Hava oldukça gerilimliydi. Gordon Nigel Bruce'a geldiklerini haber vermek için önceden gitmemiş olsaydı, kale kapısını yıkık, girişleri kilitli, kulelerdeki ok deliklerinin ardında okçular olacağını düşünebilirdi.

Huzursuzluğunu kontesten gizlemeye, suratında beliren gülümsemeyi bozmamaya gayret ederek kapılardan geçti.

Ama avluya varır varmaz, içgüdüleri devreye girdi. Gordon'u onları karşılamak için toplanmış ufak kalabalığın arasında gördü. Adam başını hayır der gibi salladı.

Kahretsin.

Lachlan hızla attan inip Bella'nın bileğini zorlamadan inmesine yardım etti, ama Bella'nın ayağı çok daha iyi görünüyordu.

Nigel Bruce kız kardeşlerini, yeğenlerini ve Bella'yı selamladıktan sonra, genç şövalye ona döndü ve elini uzattı. "MacRuairi."

Lachlan İskoçların kol sıkarak selamlaşma âdetine aynı şekilde karşılık verdi. Gordon ve MacSorley gibi, Nigel Bruce da sevilmeyecek bir adam değildi. Bruce'un en sevdiği erkek kardeşi zekiydi, çekiciydi ve insanların hoşlandığı iyi huylu bir adamdı. Ayrıca, diğer soylularda pek olmayan büyük bir azimle savaş alanında da başarılı olduğunu Lachlan'a göstermişti.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi genç şövalye. "Ama ne yazık ki bu uzun süremeyecek."

Şövalye alçak sesle konuştuğu halde, Bella dediklerini duymuştu. Kale kapılarından içeri girerken Bella'nın suratında beliren geçici rahatlama ifadesi silinmişti. "Sorun ne?" diye sordu kontes.

Nigel ona acı acı gülümsedi. "Gelin," dedi elini tutarak. "Aç ve yorgun olmalısınız. Sizlere neler olup bittiğini anla-

türken, Büyük Salon'da yemek yiyebilir, şöminenin karşısında dinlenebilirsiniz.”

Ama Lachlan çoktan genç Bruce'un ne diyeceğini biliyordu: İngilizler artık kapıya dayanmıştı.

Bella, Robert'ın küçük kardeşinin anlattıklarını giderek şiddetlenen bir sıkıntıyla dinledi. Kildrummy'de bulmayı umduğu güvenli ortam, gaddar bir hayale dönüşmüştü. Bir türlü uyanamadığı bir kabus gibiydi. Buna daha ne kadar dayanabilirdi? Sürekli olarak tehlike altında olmaya, kaçmaya... Bu iş ne zaman sona erecekti?

“Galler Prensi, Aberdeen'e dünden önceki gün vardı,” dedi Nigel. “Kuşatma silahlarını sürüklemeleri bile, onların kırk milden daha ufak bir alanı birkaç gün içinde aşmalarını engellemez. Keşif grupları geri dönünce daha emin olacağız, ama bu gece Alord civarında kamp kuracaklarını ve yarın akşam güneş batmadan kale kapılarında olacaklarını düşünüyorum.”

Sadece Bella, Christian Bruce ve Kraliçe yemekten sonra erkeklerin planlarını duymak için oradaydı. Üç kadın endişeyle birbirine baktı.

“Norveç sınırlarına varmak üzere, sabahleyin denize doğru ilerlemeye başlayacağız,” dedi Lachlan.

Bella bağırarak kendisini zor tuttu. Norveç mi! Çok uzaktı.

Nigel başını salladı. “Gemiyle gidemezsiniz. En azından, buradan gidemezsiniz. Kardeşimin deniz yoluyla kaçmasını beklediklerinden, Edward'ın filosu doğu kıyısını Buchan Knuckle'dan Berwick'e kadar tarıyor.” MacRuairi'yi susturdu. “Siz Adalıların bir gemide ne kadar becerikli olduğunuzu biliyorum, ama yanınızda kadınlar ve çocuklar da olacak, deneyimli denizciler değil. Size verecek kadar adamım da

yok. Ağabeyim için kaleyi savunmak üzere bütün adamlara ihtiyacımız olacak. Firth'e varana dek, kara yoluyla gitmeniz çok daha güvenli. Buchan'dan çıktıktan sonra, bir gemi bulabilirsiniz."

Bella sessiz kalmaya daha fazla dayanamadı. "Ama neden gitmemiz gerekiyor ki? Neden burada sizinle kalamıyoruz?"

Lachlan gözlerinin içine baktı. Bella bakışlarındaki merhamet ifadesini gördü ve o güne dek çok şeye şahit olduğunu anladı. Norveç'e neden gitmek istemediğini anlamıştı. Joan'dan aylarca ayrı olması zaten yeteri kadar zor olmuştu. Bir de İskoçya'dan ayrılırsa...

"Sadece bir sürelğine," dedi alçak sesle.

Bella'nın gözleri doldu. Bu sefer, her ikisi de onun yalan söylediğini biliyordu. "Ama bu kale, İskoçya'daki en sağlam kalelerden biri. Edward'ın Savaşkurdu'na bile dayanmak üzere inşa edilmişti," dedi İngiltere Kralı'nın kötü namı-lı mancinığından söz ederek. "Kırlık alanda avlanmaktansa, bu duvarların ardında kalmamız daha güvenli değil mi?"

Nigel neden olduğunu anlamamış olabilirdi, ama huzursuzluğunu hissetmişti. "Hiç bir kuşatma altında kaldınız mı, leydim?" Bella hayır anlamında başını sallayınca devam etti. "Kalmayı istemezsiniz. Ağabeyim geri gelene dek kaleyi korumam gerek. Aylar sürebilir."

Bella yutkundu. Ya da daha uzun.

"Bana verilen emir, İngilizler yaklaştığı takdirde sizi Norveç'e götürmektir," dedi Lachlan.

Bella yumruklarını sıktı. Bedenindeki her kemik, kaleden ayrılma fikrine karşı çıkıyordu. İskoçya'dan ayrılmayı ve kızını yine geride bırakmayı hiç mi hiç istemiyordu.

Kraliçe elini Bella'nın elinin üstüne koydu. "Robert böyle istedi," dedi nazikçe.

Bella bir süre bakışlarını Kraliçe'nin gözlerinden ayır-

madı, korku dolu ifadesini gözlerinde gördü ve tamam der gibi başını salladı.

Affet beni, Joan. Yemin ederim ki uzun sürmeyecek. Mesafe daha da artacak olabilirdi, ama hedefi asla değişmeyecekti: Kızını en kısa zamanda kollarına alacaktı.

Lachlan'ın bakışlarını yine üstünde hissetti ve öfkelenmesini görünce şaşırdı. Sonra, tekrar Nigel'a döndü.

Şimdi ne hata yapmıştı?

"Bir avantajımız var," dedi Lachlan.

"Nasıl bir avantajımız olabilir ki?" diye sordu Christina Bruce.

"Nigel civarda casusların ve ilerleyen savaş birliklerinin olduğunu ve muhtemelen kaleye girişimizi ördüklerini söyledi. Kaleden kimseye görünmeden çıkabilirsek, hâlâ burada olduğumuzu düşünür, peşimizden gelmezler."

"Kimseye görünmeden nasıl gideceğiz?" dedi Kraliçe.

Lachlan Nigel'a döndü. "Eski su deposu odasından nehrin diğer tarafındaki kuyunun bulunduğu eve giden geçit hâlâ duruyor mu?"

Nigel kaşını kaldırdı. "Bunu biliyor muydun? Evet, geçit hâlâ duruyor. Kuyu seneler önce kurudu. Kar Kulesi'nin hemen dibine yeni bir kuyu açıldığı için de eskisine ihtiyaç kalmadı. Ama geçit senelerdir kullanılmıyor ve kötü durumda olduğunu söyleyebilirim."

Lachlan planını anlattı. Şafak sökmeden önce arka kapıdan çıkıp yeraltındaki basamaklı, nehir yatağının yüksek duvarına inen geçitten su deposu odasına girecekler ve bir tünelden terk edilmiş kuyu evinin bulunduğu diğer taraftan çıkacaklardı. Sıradan giysiler ve koyu renkli pelerinler giyip at alabilecekleri bir yere gelene dek de yaya olarak yola devam edeceklerdi.

"Yanınıza fazla eşya alamazsınız," dedi.

Kadınlar hiçbir şey demediler. Zaten fazla eşyaları kalmamıştı. Sahip olduklarının çoğunu Methven’da bırakmışlardı.

“Ama Moray’ye kadar altmış milden uzun bir yol olmalı,” diye bağırdı Christina Bruce. “Oğlum asla o mesafeyi aşamaz.”

“En kısa sürede atlar bulacağız. O zamana kadar da sırayla genç kontu taşıyoruz,” dedi Lachlan.

Her şeyi planlamış, diye düşündü Bella keyifsizce. Keşke gitmemelerini sağlayacak bir neden olsaydı.

Gözünün ucuyla birisini gördü. Kırk yaşlarında, Robbie Boyd’un kaslı kollarıyla yarışabilecek kadar iri kolları olan bir adam omuzlarında tahıl torbalarıyla masanın yanından geçti. Ardından bir başka adam daha geldi. Sonra bir tane daha.

Adamlar planlarını konuşana dek bekleyen Bella, Nigel’a “Ne yapıyorlar?” diye sordu.

“Nalbantla oğulları tahılların kuşatma için Büyük Salon’a taşınmasına yardım ediyorlar.”

Bella bunu neden yaptıklarını anlayınca, gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyük Salon taştan inşa edilmişti ve duvarlardan ateşli oklar atılsa da kolay kolay yangın çıkmazdı.

İçinde bulundukları kasvetli durum göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Diğerleri hazırlık yapmak üzere gittikten sonra, Bella biraz daha masada kaldı. Kuzeni ve kadınlardan birkaçı çocukları yatırıp geri gelmişlerdi ve Lachlan onlara planını anlatıyordu. Kadınların kireç gibi kesilen suratlarından bu haberi iyi karşılamadıkları belliydi. Hepsi oldukça bitkin düşmüştü ve korkuyorlardı.

Lachlan da onları teselli etmeye çalışıyordu. *Ne kadar centilmence,* dedi Bella içinden. Bıkın bir hali vardı. Lachlan’ın onları Büyük Salon’dan çıkardığını görünce, bu

bıkkınlık hissi arttı. Neden kendisini o denli unutulmuş hissettiğini bilemeden gidişlerini izledi.

“O kadınlarla ilgilenmiyor, bunu biliyorsun, değil mi?”

Bella William’ın, yanına geldiğini gördü. Yaklaştığını bile duymamıştı. Yanakları kızardı. “Kim?”

William onun masumane bir biçimde sormaya çalıştığı soru karşısında gülümsedi. “MacRuairi. O kadınların yanında rahat, çünkü kendisini güvende hissediyor.”

Ben ona güven vermiyor muyum?

William ne düşündüğünü anlamış gibi güldü. “Aynen öyle. Senden özellikle kaçınıyor.”

Bella utanınca, yanlış bir izlenime kapılmasın diye fikrini değiştirmeye çalıştı. “Beni ilgilendirmiyor. Bir leydinin ilgi duyabileceği bir adam değil.”

Bunu unutmaması gerekiyordu.

Doğruyu söylediği halde, Bella yine de kendisini kötü hissetti. Sözleri kulağa küstahça geliyordu. Ama bir piç, kalpsiz bir paralı asker, kötü nam salmış bir yağmacı gerçekten de leydilere yaraşır bir adam olamazdı. İlk başlarda düşündüğü kadar kötü birisi olmasa da bir şey değişmiyordu.

William kaşlarını çattı. “Onu bu kadar ağır yargılama. MacRuairi de bir sürü zorluklar atlattı.”

Bella’nın daha önceden hissettiği o tehlikeli merak yine canlandı. “Ne demek istiyorsun?”

Genç savaşçı omuzlarını silkti. “Ona sor. Sana anlatır.”

Bella hayal kırıklığını kayıtsız bir tavırla örtbas etti. “Önemli değil. Umurumda değil.” William’ın yanlış fikirlere kapılmaması için konuyu değiştirdi. “Sen de bizimle gelecek misin?”

“Evet,” dedi William anlayışlı bir tavırla gülümseyerek. “Norveç o kadar da uzak değil, leydim. Norveç’e adalardan gemiyle gitmek, Edinburgh’e gitmekten daha kolay. Kızını-

zın size ihtiyacı olursa, ona ulaşabilirsiniz. Başka bir seçeneğiniz olmadığı için gittiğinizi biliyor.”

Bella gözlerini yakan gözyaşları arasında gülümsedi. William iyi yürekli bir adamdı. “Biliyorum, ama söylediğin için yine de teşekkür ederim. En azından, Joan onu geride bırakmayı planlamadığını biliyor. Bunu düşünüp teselli bulabiliyorum. Robert’ın ona ulaşabilmem için bunları düşünmüş olmasına minnettarım.”

Gordon kaşlarını çattı. “Bruce’un bununla hiçbir ilgisi yok.”

“Ama bana bir haberciyle Joan’a bir mesaj yolladığını söyledi.”

“Evet, ama bunun emrini kral vermedi.”

“O halde, kim...” Bella sustu. Bakışlarını William’in gözlerine dikti.

William masadan kalkıp, salonunun diğer tarafına baktı. “Sence kim olabilir?”

Bella onun baktığı yere bakınca, şaşkınlıktan donakaldı. Lachlan geri dönmüştü ve Nigel’la konuşuyordu. Joan’a mesajı o mu götürmüştü? Ama neden yapmıştı bunu?

İyi ve düşünceli bir davranıştı. Onu düşündüğünde, aklına ilk olarak bu sözcükler gelmiyordu.

Onu yanlış mı tanımıştı? Lachlan ilk düşündüğü gibi sadece cüzdanına bağlı kalan bir haydut değil miydi? Etrafındakileri umursamayan bir adam değil miydi? Gösterdiğinden daha fazla mı ilgiliydi her şeyle?

Onu... Umursuyor muydu?

Bunun doğru olmasını ne kadar çok istediğini fark edince şaşırdı.

Tam bu soruyu sormak üzereyken, Nigel belindeki kürk torbadan ufak deri bir kese çıkardı ve bunu hemen *cotun*’una koyan Lachlan’a verdi.

Bu hareketi Bella'nın suratına bir tokat gibi indi. Paralı bir asker olduğunu gizlemek gibi bir amacı yoktu. Asla farklı birisiymiş gibi davranmamıştı. Neden farklı olduğunu düşünecekti ki? Nedenini biliyordu: Ona karşı hissettiği bu yersiz çekime bir mazeret uydurabilmek için.

Kendisini aptal gibi hisseden ve sinirlenen Bella Salon'dan çıktı. Biraz fazla hızlı yürüyorsa, bunun nedeni kaleden ayrılmadan önce yapması gereken bir sürü işi olduğuydu. Bir şeyden kaçmıyordu. Gözlerini biraz fazla kırıştırıyorsa da, bunun nedeni yakılan tezeklerin havayı kurutmasıydı.

Nesi vardı böyle? Neden şeytan peşinden geliyormuş gibi Büyük Salon'dan kaçarcasına çıkmıştı?

Lachlan peşinden avluya kadar çıktı. "Kontes!"

Bella irkilince onu duyduğunu anladı, ama kontes yürümeye devam etti. Lachlan ona yetişip kolunu tuttu. "Kahretsin, neyin var?"

Bella'nın gözleri meşalelerin ışığı altında parıltıydı. "Bir şey yok." Kolunu geri çekmeye çalıştı. "Bırak beni."

Lachlan Bella'nın buz gibi ses tonunu duyunca şaşkınlıkla kolunu bıraktı.

"Bir şey mi istiyordun?" dedi Bella duygudan yoksun bir sesle. Ona bakmamaya çalışıyordu.

Lachlan şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bileğine dikkat etmelisin. Çok sert ve hızlı adımlar atıyordun."

Bu kadının böyle konuşması onu deli ediyordu.

"Unutmamaya çalışırım."

Kahretsin, Bella. Sorun ne? Neden bu kadar öfkелisin? Norveç yüzünden mi? Burada kalamayacağımızı görüyor olmalısın. Kral'ın emirleri böyle." Bella'nın daha önce-

den nasıl ikna olduğunu hatırladı. “Robert böyle istiyor,” demişti Kraliçe. Bruce’un Bella’yı etkilediği apaçık ortadaydı. Lachlan’ın aklını meşgul eden soruysa, neden öyle olduğuydu.

“Güvenliğimizi sağlamak sana ne kadar kazandırdı?”

Lachlan kontesin sesindeki öfkeyi hissedince irkildi. “Neden söz ediyorsun?”

“Nigel’in sana para dolu bir kese verdiğini gördüm. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Ücret yüksek olsa, anneni bile satardın herhalde.”

Lachlan bedenindeki kasların kaskatı kesildiğini hissetti. Yavaş yavaş gevşemeye çalıştı. Hafifçe gülümsedi. “Annemin pek değerli olacağını sanmam.”

Bella şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Nasıl bu kadar korkunç bir şey söyleyebilirsin?”

Lachlan kayıtsızca omuzlarını silkti. “Gerçek çünkü.”

Bella bir şey demeden bir süre suratına baktı. Bella “Kimdi o?” diye sorunca, Lachlan onun bu öykünün ardında daha fazlasının olduğunu anladığını fark etti.

“Babamın baskınlarından birinde görüp, İskandinav atalarının köle alma geleneğine uyarak kaçırdığı Galli bir prenses.” İğneleyici bir yanıt vermeyi ihmal etmemişti. Geçmiş geçmişte kalmıştı ve değiştirilmesi mümkün değildi.

“Ona ne oldu?”

Lachlan dikkatle ona bakıp doğruyu söylemeye karar verdi. Gerçek ne kadar çirkin olsa da. “Daha fazla piç dünyaya getirmemek için, en küçük erkek kardeşim doğduktan sonra intihar etti.”

Bir zamanlar bir prenses olan ufak tefek, güzel kadın, piç çocuklarını görmeye bile tahammül edememişti. Onu ve erkek kardeşlerini hizmetçiler büyütmişti.

Bella koluna dokundu. “Çok üzüldüm.”

Lachlan bu tür merhametli davranışları artık çoktan geride bırakmıştı, ama Bella’ya yine de başını sallayarak yanıt verdi.

İstemedен de olsa bir kahkaha patlattı. “Ama en sonunda kazanan o oldu.” Kontes kaşlarını çattı. Lachlan da sormadığı soruyu yanıtladı. “Babama beddua okuyarak öldü ve bunların her biri gerçekleşti.”

“Bir daha erkek çocuğu olmaması için beddua etti. Olmadı. Adalar’daki en eski krallıklardan birine yasal bir erkek vâris bile bırakmadı.”

“Topraklar kız kardeşine geçmiş olabilir, ama hâlâ klan lideri olabilirdin.” Lachlan bir şey demedi. “Neden klanına sırtını döndün?”

Öyle daha iyi olacaktı. Lachlan elinde olmadan gülümsedi. “Konteslere eşlik etmek daha keyifli bir iş.”

Bella hafifçe dudaklarını sıktı, ama Lachlan’ın sözleri dilediği kadar kötü bir etki yaratmamıştı.

Kontesin parayla ilgili olarak vardığı sonucun onu rahatsız etmemesi gerekirdi. Genellikle, insanlar öyle düşünürlendi. Yaptığı işten utanmıyordu. Dahası, ne yaptığını kimseye açıklamak gibi bir zorunluluğu da yoktu. Ama kontesin sözleri yine de canını sıkıyordu. Uzun süredir ilk kez birisinin ne düşündüğü onu etkilemişti.

Bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Kızıma sen mi bir mesaj götürdün?”

Konunun bu kadar kısa sürede değişmesi Lachlan’ı gafil avladı. Hemen yanıt veremedi. “Neden söz ediyorsun?”

Lachlan’ın huzursuz oluşu Bella’yı yıldırmadı. Lachlan giderek kontrolü kaybediyor gibiydi.

“Birisini kızıma bir mesaj ulaştırmış, sen miydin?”

Ay ışığı altında kontesin gözlerinin içine baktı ve görme-

yi ummadığı bir şeyi görmeye çalıştı. “Bir önemi var mı?”

Bella hemen yanıt vermedi. “Bence var.”

Lachlan kontesin bakışlarındaki o tuhaf hisse kapılıyordu. Merak. İlgi. Ama en tehlikelisi ve cezbedici olanı olası-
lıktı.

Bella’nın samimiyetle yanıt verdiğiğine inanabilirdi.

Bakışları dudaklarına kaydı. Ona biraz yaklaştı. Bella’nın dudakları onun bu hareketine aralanarak yanıt verdi. Lachlan içinden bir küfür savurdu. İçini yakan ilkel ve saf bir şey hissetti. Onu öpebilirdi. Tanrı biliyordu ya, bunu çok istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, korkuyordu. Dudaklarının tadını neredeyse hissedebiliyordu.

Göldeki o akşamdan sonra, ona karşı hissettiği arzuyu gizlemek için elinden geleni yapmıştı, ama bir şey değişmemişti. O his hâlâ içinde bir yerde fokur fokur kaynıyordu. O anda da öyleydi. Bu müthiş isteğin yükseldiğini ve onu çelik pençeleriyle kavrayıp derinlere sürüklemek istediğini hissediyordu.

Elini uzattı. Ağır ağır. Temkinli bir biçimde. Kontes dünyanın en narin porseleniymiş gibi, yavaşça yanağını okşadı.

Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Tanrım*. İnledi. Yanağı o kadar yumuşacıktı ki... Bir çocuk gibi pürüzsüz ve ipek gibiydi. Kendisinin iri ve savaş yaralarıyla kaplı eli, o denli narin bir şeyin yanında tuhaf görünüyordu.

Çenesini tutup kaldırdı ve bakışlarındaki vaat ifadesini görünce boşluğa düşüyormuş gibi hissetti. Başını eğdi ve...

Son anda toparlandı.

Elini geri çekti. Ne yaptığını sanıyordu? Bu histen hiç hoşlanmamıştı. Neredeyse... *Şefkati* andıran bir şeydi. Ama ancak bir aptal aralarında bir şey olabileceğini düşünebilirdi. O, toprakları ve itibarını yitirmiş bir adamdı. Bir hayduttu. Utanmıyordu, ama gerçekçi birisiydi.

Kontes meraklıydı, o kadar. Karakterindeki tutarsızlıklar olarak gördüğü şeyler onu meraklandırmıştı. Onda kayda değer bir şeyler olduğunu sanmıştı. Ama her şey karanlıktı.

İkisinin de aklının karışmasını istemiyordu.

“Hayır,” dedi hemen yalana başvurarak. “Bununla bir ilgim yok.”

Kontesin bakışlarından üzüldüğünü anladı, ama görmezden geldi.

Bir adım geri atıp, başını eğip selam verdi. “İyi geceler, leydim. Yürürken biraz daha dikkatli olman gerek. Önümüzdeki birkaç gün boyunca güce ihtiyacın olacak.”

Bella’nın ısrarla ardından baktığının farkında değilmiş gibi oradan uzaklaştı.

Yalan söylüyor. Bella bunu nasıl anladığını bilemiyordu, ama yalan söylediğini biliyordu. Mesajı kızına Lachlan götürmüştü.

Peki, neden bilmesini istemiyordu? Onu öpmemesiyle aynı neden yüzünden miydi? Karısını öldürdüğünü söyleyerek onu korkutmak istemesi de mi bu yüzdendi? Lachlan’ın anlatmadığı bir sürü şey olduğunu biliyordu.

Onu öpecek olsaydı, karşı koyardı tabii. Buna neredeyse emindi. Dudakları dudakların değmeden aklı başına gelirdi. İkisini birbirine çeken o tuhaf şeye neredeyse yenik düşmenin ne kadar yanlış olacağını anlardı.

Kocası onu gözden çıkarmıştı, ama suçlamalarından senelerce unutamayacağı kadar çok etkilenmişti. Lachlan asla kocası olamazdı; aralarında ancak uygunsuz bir şey geçebilirdi. Ona dokunmasına izin vermesi, Buchan’ın onu her zaman suçladığı kadın gibi davranması anlamına gelirdi.

Lachlan’ın onu öpmediğine memnundu. Bunun bir hata

olacağını ondan önce fark ettiğine sevinmişti. Onu herhangi bir yanlış anlaşılmadan kurtarmıştı.

Lachlan'da en ufak bir iyilik işareti görse bile, yanılmış olurdu.

Lachlan ona annesini anlattığında onun için üzölmüş olsa bile, ne ona üzölmesini istemişti, ne de anlayışlı davranmasını.

Lachlan o öyküyü bir başkasından söz ediyormuş gibi anlatmıştı. Duygudan yoksun. Monoton bir sesle. Gerçekleri saptırmadan. Sanki komutanlarından birine rapor veriyormuş gibi.

Çocukluğunda başına gelenler artık onun için bir şey ifade etmiyordu. Hiçbir şey önemli değildi. Bunu hatırlasa iyi olurdu. Hatta Lachlan zaman zaman onu unutmaya zorlasa da.

İçine derin bir nefes çekip, sıkışan göğsünü biraz rahatlatmaya çalıştı. Hissettiği acı belki bu şekilde dinerti.

Ama düşündüğü gibi olmadı. O son derece kısa gece boyunca, bu his içini yakıp kavurmuştu ve şafaktan önceki gaddar ve karanlık saatlerde, yine onunla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Lachlan onu avluda toplanan yola çıkacak ufak grubun arasında görürken, Bella yaşadıklarını yeni baştan yaşıyormuş gibi hissetti.

Kayıtsızlığı suratına bir tokat gibi çarpıp, onu gerçeklere geri döndürdü. Lachlan onlara, grubun tamamına liderlik etmekle görevlendirilmişti. Esas ve tek önem vermesi gereken şey buydu.

Daha bir hafta önce liderliğine hararetle karşı çıkarken, şimdi bunu bu kadar rahat bir biçimde kabullenmesi komikti. Ama bir haydut olsun olmasın, Robert onun hakkında söyledikleri konusunda haklıydı. Onları güvenli bir yere götürebilecek birisi varsa, Lachlan'dı.

Ona başka konularda güvenmese bile, hayatını teslim edecek kadar çok güveniyordu.

“Kapüşonlarınızı indirmeyin,” dedi Lachlan. “Elimizden geldiğince, karanlıkta kalmamız gerek.”

Kaba saba, insanın tenini kaşındıran koyu kahverengi kapüşonları karanlıkta görmek zordu. Grup sadece su deposu odasına inmek üzere arka kapıdan çıkarken kısacık bir süre boyunca görülür olacaktı, ama işlerini şansa bırakmamaları çok daha iyi olurdu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Lachlan karşısındaki kadınlarla çocukları süzerek.

Anlık bir duraksamadan sonra, herkes evet der gibi başını salladı.

Bella sonra kapıların mümkün olduğunca ağır ve sessiz bir biçimde açıldığını duydu. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Etrafındaki solmuş, endişeli suratlara baktı ve herkesin korktuğunu anladı.

Grup önceki gece kaleye varan grubun aynısıydı: Kraliçe, Robert’ın kızı Marjory, Mary Bruce, Christian Bruce ve oğlu genç kont, Atholl, Magnus, William, tanımadığı iki asker ve tabii Lachlan vardı.

Onlara daha önceden eşlik eden Sör James Douglas kısa süre önce krala bir mesaj götürmek üzere gitmişti (tabii, kralı bulabilirse) ve Robbie Boyd’la Alex Seton kaleyi korumak için Nigel’la kalmışlardı.

Kapı açılınca, Lachlan çabucak dışarısını kolaçan etti, sonra da grubu teker teker dışarı çıkarmaya koyuldu. Önce Magnus dışarı çıktı ve grubu uzun bir yılan gibi sıraya soktu. Genç kont konuşmaya başladı, ama annesi Christina onu derhal susturdu.

“Sıra sizde, kontes.”

Bella etrafına bakınca, sona kaldığını gördü. Tamam

der gibi başını sallayıp, su deposunun basamaklarından aşağı inmeye başladı. Lachlan'ın bir hayalet gibi sessiz ilerlediğinden, ardından geldiğini duyamıyordu, ama orada olduğunu biliyordu.

Sağladığı doğal savunmanın avantajını kullanmak için, savunma duvarı yerel halkın arka ahır dediği dik ve kayalık nehir yatağının kenarına inşa edilmişti. Kayalıkları kaleyi eski su deposuna ve geçidin diğer tarafındaki kuyu evine bağlamak amacıyla, yeraltına inen dik basamaklar inşa edilmişti. Çürümeye yüz tutmuş bir kütükle gizlenmiş, yıllardır kullanılmadığı için fark edilmeyen kapıya varabilmek için kaleden birkaç adım öteye yürümeleri gerekmişti.

Magnus kütüğü kaldırıp, arasından geçebilecekleri kadar yaprakları temizledi. William da onları yamacın kenarına inşa edilmiş dar basamaklardan aşağı indirmeye başladı.

Aşağı inmek, kapkara bir delikten aşağı ilerlemek gibiydi. Neyse ki, Bella ilerideki tünelde yanan meşalelerin yumuşak ışıklarını görebiliyordu.

İçeri açılan ilk basamağa bastı ve bir anda burnuna misk ve ıslak toprak kokusu çarptı. Tereddüt edince, içgüdüsel bir hareketle arkasına baktı.

Ay ışığının son parıltısı Lachlan'ın suratına vurmuş, onu bir hayalet gibi aydınlatmıştı.

Başını sallamasını, sabırsızlıkla bir hareket yapıp cesaret vermesini bekledi. Ama suratının acı dolu bir ifadeyle buruşmasını, dudakları bembeyaz kesilene dek ağzını sıkmasını ve gözlerinde ancak panik olarak tanımlanabilecek bir ifadenin belirmesini beklememişti.

Ama bu ifade bir anda kayboldu ve suratı karanlıkta kaldı. “Merak etme,” dedi alçak sesle. “Ağır ağır ilerle. Birazdan bir meşale yakacağım.”

Ama meşalelerin ışığında bile etrafı görmek çok zordu;

kubbeli su deposu odasına varabilmek için uzunca bir süre basamaklardan indiler.

William bir küfür savurdu.

“Ne oldu?” dedi Lachlan.

“Kuyu evine giden tünelde bir kapı var. Kilitli.”

“Bir bakayım.” Lachlan öne çıkıp, belindeki kürklü çantadan bir şey çıkardı. Bella bunun ne olduğunu görebilmek için ona yaklaştı. Bir çiviye benziyordu. Lachlan bunu boşluğa sokup biraz çevirdi ve bir, iki saniye sonra kilidi açtı.

“Yeteri kadar kuvvetli bir şekilde çekmedim herhalde,” dedi William keyfisiz bir tavırla.

“Bunu nasıl yaptı?” diye fısıldadı yanında duran Mary.

Bella kaşların çatı. “Bilmiyorum.”

Kapı açıldıktan sonra tünele girdiler. Bir başka merdivene varınca, adamlardan birkaçının orada kimse olmadığından emin olmak için kuyu evine tırmanmasını beklemek zorunda kaldılar.

On yedi kişinin mümkün olduğunca sessiz bir biçimde ilerlemesinin ardından, karanlık tünelden önce örümcek ağlarıyla ve tozla kaplı ahşap kuyu evine vardılar, sonra da iç ferahlatıcı temiz havaya çıktılar.

“Atımı bulamıyorum,” dedi cılız bir ses sızlanarak. “Dü-düşürdüm galiba.” Küçük kontun ses tonundan, Bella çocuğun ağlamak üzere olduğunu anladı.

Christian Bruce oğlunun yanına çömelip, onu hem sakinleştirmeye hem de susturmaya gayret etti. “Kalede mi bıraktın?” diye sordu.

Çocuk gözyaşları içinde başını salladı. “Belimdeki çantada duruyordu.”

“Yolda hiç çıkardın mı?”

Küçük kont evet der gibi başını salladı. “Korkunç odada çıkarmıştım.”

Christina oğlunun yanaklarından süzülen yaşları parmağıyla sildi. “O halde, kaybolmuştur canım. Norveç’e vardığımızda, sana yeni bir tane alırız.”

Küçük çocuk başını sallayıp daha da çok ağlamaya başladı. “Ama onu benim için babam yapmıştı.”

Christina ona bakınca, Bella boğazının düğümlendiğini hissetti. Çocuk babasını daha bir yıl önce kaybetmişti. Onun yerine geçen adamsa kayıptı.

“Üzgünüm hayatım,” dedi Christina.

Lachlan yanlarına geldi. Çocuğa baktı. “Sorun nedir?”

Bella olanları anlattı. William kuyu evinin kapısının yanında duruyordu ve konuşmayı duymuş olmalıydı. Lachlan’ın onu durdurmasına fırsat vermeden “Gidip alırım,” dedi. “Zaten girişi tıkamam gerekiyordu. Siz yola devam edin, bir süre sonra size yetişirim.”

Lachlan dudaklarını sıktı, ama itiraz etmedi.

Magnus’un ve diğer askerlerin önderliğinde, kuyu evinden etrafındaki ormanlık alana doğru ilerlemeye koyuldular. Bella birkaç dakika sonra tok bir ateş sesi duydu.

Derhal Lachlan’a baktı. “Bu da neydi?”

“Merak edilecek bir şey yok. Gordon kimsenin kaleye yaklaşmak amacıyla tüneli kullanamaması için bir şey yapıyor.”

Ama bu sözlerin hemen ardından, arkalarında büyük bir gümbürtü koptu ve keskin bir duman kokusu her yanı kapladı.

Lachlan bir küfür savurdu.

Bella tam arkasını dönmüştü ki, kuyu evi alevler içinde kaldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bella cehennemvari alevlere bakarken, göğsünün sıkıştığını hissetti. Yüce Tanrı aşkına, William içeride kalmıştı!

Diğerleri de olanları fark edince, bağırdıklarını duydu.

Lachlan sırtındaki kılıçlardan birini çekip MacKay'e döndü. "Kadınları ve çocukları geri götür. Birisi sesi duymuş olabilir."

Sesi sakindi. Telaşsız ve kontrollü konuşuyordu.

MacKay tamam der gibi kasvetli bir tavırla başını salladı; diğer adamlara emirler yağdırmaya başladı ve karmaşayı dindirmeye çalıştı.

Bella birden Lachlan'ın ne yapmak istediğini fark etti. Gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. Onu durdurmak için kolunu tuttu. "Oraya giremezsin. Çok geç. Ona asla ulaşmazsın."

Eski ve ahşap kuyu evi alevler arasında kalmış, çıra gibi yanıyordu.

Ama Lachlan ona kulak asmadı. Gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Denemem gerek, kahretsin. Onu orada bırakmam."

Bella tekrar itiraz edemedi, Lachlan öne atıldı ve kuyu evine doğru hızla koşmaya başladı. Kareli pelerini suratinin etrafına dolayıp, yanan kapıya bir tekme savurdu ve

kılıcı tavandan düşen tahta parçalarından korunmak için kullanıp alevlerin arasına daldı.

“Hayır!” Bella ormanda insanın kanını donduran bir çığlık duydu. Öylesine büyük bir acı hissetmişti ki, çığlığın kendisine ait olduğunu bir süre sonra fark etti.

Öne atıldı, ama birisi onu arkasından yakaladı. Magnus’du bu. “Oraya giremezsiniz. Ölürsünüz. Onların size ihtiyacı var, leydim.”

Magnus’un bu sözleri Bella’nın hissettiği dehşeti ve şoku bastırdı. Gruptaki kadınların ve çocukların ona ihtiyacı vardı ve Lachlan’la William için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Uyuşmuş gibi başını salladı, ama sıcacık gözyaşları gözlerine akın etti. Magnus’un onu çekmesine ses çıkarmadı. Yüreği müthiş bir acıyla sıkışırken, Magnus onu alevlerden uzaklaştırdı.

Tanrım, Lachlan bunu neden yapmıştı? Alevler arasında kalan binaya girmek resmen intihardı. Lachlan’ın bencil birisi olması gerekiyordu. Sadece para için savaşan bir adamdı. Kimseyi umursamazdı. Neden bir kez olsun karakterine uygun davranmamıştı?

Ona ihtiyaçları vardı. Lachlan’ın görevi yanlarında kalıp onları korumaktı, bir kahraman olmak değil.

Bir kişiyi kaybetmeleri bile kötüyken, şimdi iki kişiyi kaybedeceklerdi.

Onu kaybedeceklerdi.

Arkasında büyük bir gümbürtü koptuğunu duydu. Sesin geldiği yöne bakınca, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Lachlan yığınların arasında yürüyor, peşinde de bir adamı sürüklüyordu. Gözlerine inanamadı. *Lachlan* gerçek değil gibiydi. Oradan nasıl sağ çıkmıştı? Ölmüş olması gerekirdi. Her ikisinin de ölmüş olması gerekirdi.

“Magnus?” dedi tereddütle, gördüklerini teyit etmek için.

“Oydu, leydim,” dedi iri yarı İskoç sırtarak. “Onu kurtarmış.”

Bella gözlerini yumup, boğazı düğümlenmiş bir halde içinden bir minnet duası okudu.

Magnus’un yardım etmek için Lachlan’ın yanına gidişini, William’ı tutup onu alevlerden uzaklaştırışını izledi. Lachlan iki büklüm olup öksürdü ve içine temiz hava çekmeye çalıştı, ama William kıpırdamıyordu.

Bella baygın savaştının yanına çömeldi. William’ın saçları yanmıştı, suratı da dumanla ve isle kaplanmıştı. Nefes alıp almadığı anlaşılmıyordu. “Ne yapabilirim?”

Lachlan ona baktı. “Burada ne işin var? Sana uzak durmanı söylemiştim.”

Kalbi duracak gibi oldu. Lachlan’ın sesi dumandan boğuk çıkıyordu, suratı neredeyse William’ınki kadar kapkardı ve gözlerini Bella’nın anlamdıramadığı bir ifadeyle suratına dikmişti. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Hayattaydı.

“İyi misin?” Bella sesindeki korkuyu gizleyemiyordu, bir şeyi gizleyebilecek durumda değildi.

Lachlan’ın öfkesi atışır gibi oldu. Bir an için, tüm dünya silinmiş gibi göz göze kaldılar. Bella buna bir anlam veremiyordu, ama bu adama karşı hissettiği bağ daha önceden hiç hissetmediği kadar kuvvetliydi. Lachlan onu umursuyordu. Umursaması gerekiyordu.

“Evet,” dedi alçak sesle. “İyiyim.” Kendisini toparlayıp hâlâ baygın olan William’ın başındaki Magnus’a döndü. “Durumu nasıl?”

“Nabızı yavaş atıyor, nefes alıp verışı de kesik kesik. Bilemiyorum...”

Birden, William’ın göğsü inip kalkmaya başladı. Hırıltılı bir sesle nefes almaya çalıştı, sonra da tüm bedenini sarsan

bir öksürük krizine tutuldu. Yana yuvarlanıp dizlerini göğsüne çekti ve Bella onun ciğerlerinin yerinden çıkacağını düşünene dek öksürdü.

Başını kaldırınca, Lachlan'la göz göze geldi ve derin bir oh çekerek ona gülümsedi. Lachlan da hafifçe gülümseyerek yanıt verince şaşırıldı.

Nefesi kesilecek gibiydi. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Bu dönüşüm inanılmazdı. Kalpsiz, tehlikeli paralı asker gitmiş, yerine neredeyse çocuksu bir yakışıklılığa sahip bir adam gelmişti. Üstelik ona izin verse, kalbini de çalabilirdi. Bunu fark eden Bella alt üst oldu.

“Durumu nasıl?”

Bella arkasına bakınca, Kraliçe Elizabeth'i gördü. O ana öylesine kilitlenmişti ki, kadınların yanlarına geldiğini fark etmemişti.

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi Bella.

William Kraliçe'nin sorusunu öksürük krizi arasında duymuş olmalıydı. “İ-yi olacağım,” dedi. Sesi Lachlan'ınkinden çok daha kötü çıkıyordu.

Doğrulamaya çalışırken, Magnus ona yardım etti. “Acele etme. Çok duman yuttun.”

“Daha da çok yutabilirdim.” Lachlan'a baktı. “Teşekkür ederim. Hayatımı sana borçluyum.”

Lachlan bu teşekkürle omuzlarını silkerek yanıt verdi. “Ellerin nasıl?”

William ellerini havaya kaldırıp, eldivenlerinin yanan derisine baktı. “Önemsiz yanıklar,” dedi. “Daha kötüsü de olmuştu.”

“Neler oldu?” diye sordu Lachlan.

“Çok fazla barut kullanmış olmalıyım. Binanın tamamı çöktü, bu arada başıma bir kiriş düştü.”

William aniden *cotun*'una uzanıp gülümsedi. Tahtadan oyulmuş oyuncak bir at çıkarıp genç kontu uzattı. "Ama bunu kurtarmayı başardım."

Çocuk sevinçle gülümsedi. "Bulmuşsunuz!"

"Evet," dedi William. "Umarım bir daha kaybetmezsin."

Çocuk gözlerini iri iri açarak başını salladı. "Kaybetmeyeceğim. Teşekkür ederim, Sir William." Lachlan'a döndü. "Size de Sir Lachlan."

Çocuk öylesine ciddiye ki, kimse bu hatasını düzeltmeye yeltenmedi. İkisi de şövalye değildi.

Ama sıradan askerler de değillerdi. Bella kaşlarını çatıp teker teker Lachlan'a, MacKay'e ve Gordon'a baktı. Hiçbiri değildi. Dolayısıyla, akla tam olarak ne oldukları sorusu geliyordu.

Bu üç adamın arasında bir şey vardı. Lachlan'ın içlerinden birinin ardından yanan bir binaya girmesine neden olacak kadar güçlü bir bağ söz konusuydu.

Magnus William'ın ayağa kalkmasına yardım etti, Bella da arkasına bakınca, Lachlan'ın elini ona uzattığını gördü. Parmaklarını parmaklarının arasından geçirdiğinde, ona dokunur dokunmaz içine bir ılıkliğin yayıldığını hissetti. Gözleri birbirine kenetlendi.

Bunu Lachlan da hissetmiş olmalıydı, çünkü ona yardım ederken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kadınları hazırla," dedi başını diğer yöne çevirip. "Derhal yola çıkmamız gerek. Yakınlarda birileri varsa, neler olduğuna bakmak isteyeceklerdir."

Uzaklaşmak için arkasını döndü, ama Bella kolunu tutarak onu durdurdu. Lachlan durunca, parmaklarının altında kaslarının gerildiğini hissetti.

"Bunu neden yaptın?" dedi Bella. "Neden peşinden gittin? Ölebilirdin."

Lachlan ona bakınca, Bella yine göğsünün sıkıştığını hissetti. Lachlan hafifçe gülümsedi. “Benden kolay kolay kurtulamazsın, kontes. O kadar kolay ölmem.”

Bella onu öldürmenin hiç de kolay olmayacağını biliyordu, ama Lachlan sorusuna yanıt vermekten kaçınıyordu. “Neden buradasın? Neden Bruce için savaşıyorsun?”

Lachlan delici bakışlarını suratına dikti. “Neden olduğunu söylemiştim.”

“Evet, para ve toprak için, ama dahası da olduğunu düşünüyorum. Senin, William’la ve Magnus’la arandaki şey nedir? Boyd ve Seton’la da tabii.” Lachlan istifini bozmadı, ama Bella onun bir şeyler gizlemeye çalıştığını fark etti. “O adamlar senin için ne ifade ediyorlar?”

Lachlan’ın bakışları ve sesi ifadeden yoksundu. “Geçici olarak emrim altında olan savaşçılar.” Kolunu geri çekip, diğer adamlarının yanına doğru yürüdü. “Davranışlarım için asil mazeretler uydurmaya çalışma, leydim. Sadece hayal kırıklığına uğrarsın.”

“Sana güvenilmesini zorlaştırıyorsun.”

Lachlan uzun uzun ona baktı. “Bana güvenmek, yapman gereken son şey.”

Gayet imalı bu sözleri, uzaklaşırken Bella’nın kulaklarında çınladı. Doğruyu söylediğini hissediyordu, ama durumun bundan çok daha karmaşık olduğunu da biliyordu.

Bir şey değişmişti. Onu artık kötü yürekli, fırsatçı ve sadece kendi çıkarları için çalışan bir haydut olarak göremiyordu. Bencil erkekler ölüm tehlikesi altında olan bir başka adam için kendilerini yanan binalara atmazlardı. Kalpsiz bir adam kızına bir mesaj götürmeyi görev edinmezdi.

İstese de istemese de, içinde iyilik vardı. Herkesin kötü ve kalpsiz, gaddar bir paralı asker olduğunu, hiçbir şeyi umursamadığını düşünmesini istiyordu, ama bu sadece bir

maskeydi. O alaycı ve kayıtsız maskenin ardındaysa, Bella Lachlan'ın içinde patlamaya hazır bir acının ve dinmek bilmeyen bir enerjinin olduğunu düşünüyordu.

İçinin ta derinliklerinde onu güvenmesini isteyen bir şey vardı. Hem de Lachlan ne demiş olursa olsun. Onun öldüğünü sandığında verdiği tepki bir göstergeyse, artık ona karşı kayıtsız değildi. Son birkaç ayda, Batı'nın haydudu Lachlan MacRuairi onun için önemli hale gelmişti. Hem de çok önemli. Lachlan ne düşünmesini isterse istesin, Bella onun da ona karşı kayıtsız olmadığını anlamıştı.

Kahretsin ki soylu değildi. Lachlan'ın kontesin ona öyleymiş gibi bakmasına da ihtiyacı yoktu.

Adamlarını geride bırakmazdı, o kadar. Elinden bir şey geldiği takdirde, Gordon'un ölmesine asla izin vermezdi.

O anda üvey kardeşinin suratı gözlerinin önüne geldiyse bile, bunu aklından çıkarmaya çalıştı. O zaman da elinden geleni yapmıştı, ama yetmemişti. Bu seferse başarılı olmuştu.

Ama kontesin yeni yeni onun asil bir adam olduğuna inanmaya başlaması onu huzursuz ediyorsa bile, bunu düşünenecek vakti yoktu. Savaşta etkilenmiş bölgede atları bulmak kolay olmamış olsa da yola çıkmışlardı. İki gün boyunca da yaptıkları tek şey yola devam etmek olmuştu. Kadınlar ve çocuklar çiftler çiftler atlara binmişlerdi, erkeklerse yürüyerek arkalarından ilerliyorlardı. Bazen hızlı hızlı yürüyorlar, bazen de ağır bir tempoda koşuyorlardı.

Lachlan onları dur durak bilmeden, acımasız bir biçimde, sadece çok kısa molalar vererek ilerletiyordu. Adamlar her molada sadece birkaç saat uyuyorlar, kadınlarsa sırayla eyer üstünde uyuyorlardı.

Üçüncü günde, yağmur yağmaya başladı. Hiç durmadan yağan şiddetli yağmur ve sert rüzgar onları birer kamçı

gibi dövüyor, güçlerini ve morallerini düşürüyordu. O gece, Moray kıyısına yaklaşırlarken, Gordon keşif yapmak üzere yanlarından ayrıldı. Kötü haberlerle de geri döndü. Deniz bir yolculuğa çıkılamayacak kadar azgındı, kıyı şeridinde de gemiler devriye geziyordu.

Daha da kuzeye gitmeleri gerekiyordu.

Havanın düzelmesini bekleyen Lachlan mola vermedi. Düşmanlarının onlara yaklaştığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Moray'deki gemiler canını sıkımişti. Sanki düşmanları nereye gittiklerini biliyorlardı.

Ertesi gün şafak söktükten sonra, Tain'in hemen dışında atların su içmesi için mola verdiler. MacKay ve Gordon'la basit bir haritanın üstüne eğilmiş, izleyecekleri yolu belirlemeye çalışıyorlardı. O bölgeden en kısa sürede çıkmak istiyordu. Ross'talardı ve Ross Kontu'yla arasının iyi olmadığını söylemek hafif bir ifade kalırdı. Ross da en az peşlerindeki İngilizler kadar büyük bir tehditti.

"Sutherland'a kadar kuzey yolundan ilerleyeceğiz," dedi haritada yolu göstererek. "Sonra, Caithness'a gideriz. Umarım Wick'e vardığımızda, hava Orkney'ye geçebileceğimiz kadar durulmuş olur."

Orası MacKay'in memleketiydi. Aziz onlara orada iyi yol gösterebilirdi.

Lachlan daha Bella bir şey demeden onun yanlarına geldiğini hissetti. Tüyleri ürperdi ve sinir uçları hassaslaştı.

"Bu gece, daha fazla ilerleyemeyiz, dinlenmemiz gerek."

Ağır ağır ona döndü. "Henüz olmaz."

Bella'nın yanakları öfkeden kızardı. "Ama dinlenmemiz lazım. Çocukların daha fazla ilerleyecek hali kalmadı. Kadınların birkaçı öylesine bitkin vaziyette ki, atların sırtından düşmek üzereler. İliklerimize kadar ıslanmış ve aç haldeyiz. Birkaç saatten daha fazla uyumamız gerek."

Lachlan kararlı bir biçimde dudaklarını sıktı. “Yapabileceğimiz bir şey yok. Wick’e vardığımızda gemide uyuyabilirsiniz.”

“Gemiye sağ salım varamazlar. Bu hızda mümkün değil.” Gözlerinin içine baktı. “Neden bunu yapıyorsun? Neden bizi bu kadar zorluyorsun?”

Lachlan onu gereksiz yere endişelendirmek istememişti. İçine sadece kötü bir his doğmuştu. “Norveç’e varana dek güvende olmayacağız.”

“Lütfen, Lachlan.” İsmi Bella’nın ağzından duyunca, kalp atışları hızlandı. “Onlara bir bak. Bu şekilde devam edemezler.”

Kasıtlı olarak yapmaktan kaçındığı şeyi yapmıştı. Bir zamanlar şık giyimli olan, ama o sırada dilenciler gibi pespaye bir halde olan ve destek almak için ağaçlara ya da taşlara tutunan kadınlara baktı. Küçük kont annesinin kucağına kıvrılmıştı, Mary Bruce yanağını yosunla kaplı bir kütüğe yaslayıp uyuyakalmıştı, genç Prenses Marjory ise Kraliçe’nin kollarında uyuyordu.

“Tain’de bir sığınak var,” dedi. “Geceyi St. Duthus şapelinde geçirebiliriz.”

Bunu düşünmüş olduğu belliydi. Haklıydı; Kral Malcolm Tain’e iki yüz yılı aşkın bir süre önce bir bildirgeyle sığınma statüsü tanımıştı. Yasalara ve geleneklere göre, orası kaçakların sığınabileceği bir yerdi.

Lachlan dudaklarını sıktı. Onları ancak bu kadar zorlayabileceğinin farkındaydı. “Peki. Geceyi Tain’de geçiririz.” Göğsüne bakınca, yağmurun ince ince yağmaya başladığını fark etti. Hava bozarsa, oradan bir gemi bulmaya çalışırız.”

Daha kiliseye varmadan önce, Lachlan içgüdülerine karşı geldiğine ve kontesin isteğine göre davrandığına pişman

olmuştu. Ona neler oluyordu? Bir kez daha, bir kadının davranışlarını kontrol etmesine izin veriyordu.

Kontesin onu bu şekilde etkilemesine izin veremezdi. Bu şiddetli istek, onu öyle hissettiren şey her neyse, buna bir son vermeliydi. Bir kadının onu bir daha bu şekilde etkisi altına almasına izin veremezdi. Adamlarının hepsi bir kadından cinsel olarak etkilendikleri için hayatını kaybetmişti. Aynı zayıflık, onun da başına dert olmuştu. Tıpkı karısı gibi.

Ama Bella karısına hiç benzemiyordu... Yoksa bu konuda yanılıyor muydu?

Bella'yı ve Bruce'u konuşurken gördüğü anı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bu manzara zihnini didikliyor, kurcalıyor ve bedenindeki bir yara gibi onu rahatsız ediyordu.

Denize bakan bir tepede bulunan eski şapele vardıklarında keyfi iyiden iyiye kaçmıştı. Dokuza altı metre boyutlarında olan taş ve ahşap kubbeli binada birkaç sıra, bir taş sunaktan başka pek bir şey yoktu. Neyse ki vakit geçti ve içeride kimsecikler yoktu. Rahip muhtemelen yakınlardaki bir kulübede uyuyordu.

Peşlerinden kimsenin gelmediğinden emin olmak için keşfe çıkmadan önce, kadınları şapele yerleştirdi. Yağmur kesildiği için, bir gemi aramaya da çıkabilirdi. Ne kadar çabuk yola çıkarlarsa, bir o kadar iyi olacaktı.

Ahşap kapıyı tam ardından kapatmıştı ki, Bella da köşeyi döndü. Birbirlerine çarpmaktan son anda kurtuldular.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bella. Dikkatle suratına baktı. "Bir sorun mu var? Öfkeli görünüyorsun."

Bella'nın öne doğru bir adım attığının farkında olmadığına emindi, ama bunu fark etmişti. Bedenindeki kaslar Bella'nın tatlı kokusu duyularını ve zihnini alt üst ederken kasıldı.

"Gidip bir gemi bulmaya çalışacağım," dedi gergin ve sert bir sesle.

Ona dokunmamak için ne kadar büyük bir çaba sarf ettiğini Bella'nın anlayıp anlamadığını merak etti. Onu kapıya dayayıp, içinde kopan fırtınalara teslim olmamak için direndiğini... Belki bunu yapsa, tüm benliğini saran o müthiş isteği hafifletebilirdi. Yıllardır başarıyla uyguladığı kontrolü, kontes bir anda lime lime etmişti. Öyle hissetmek istemiyordu.

Dişlerini sıktı. *İşini yap*. Ama bu duruma daha ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu.

Bella başını geriye atıp ona bakınca, Lachlan'ın gözlerinde hüznünlü bir ifade gördü. "İskoçya'dan gitmek zorunda mıyız? Gizlenebileceğimiz başka bir yer yok mu?"

Lachlan onun yorulduğunu biliyordu. Mantıklı düşünemediğini de. Kızını geri bırakma düşüncesi onu mahvediyordu. Ama birden öfkelenildiğini hissetti.

Onu neleri tehlikeye atacağı konusunda uyardığı halde, kontes bunlara kulak asmamıştı. Bir yanı hâlâ ne kadar önemli bir şey yaptığını idrak edemiyordu. Norveç'te, ya da İskoçya'da olsun, gerçekler hâlâ aynıydı. "Anlamıyor musun, kontes?"

Lachlan'ın keyifsiz ve alaycı ses tonu Bella'nın geri çekilmesine neden oldu. "Neyi?"

"Bruce'a taç taktığın anda, kızını kaybettin. Buchan onu geri almana asla izin vermez. Hatta şu anda onu İngiltere'de bir yerde gizliyor bile olabilir."

Bella şaşkınlıkla ona baktı, ama Lachlan suratındaki bu ifadeyi görmezden geldi.

"Neden bunları söylüyorsun? Neden bu kadar acımasız davranıyorsun?"

"Çünkü gerçekler bunlar, istesen de istemesen de öyle."

"Yanlıyorsun. Kızımı geri almaktan *asla* vazgeçmeyeceğim. Bir yolunu bulacağım. Robert..."

Kralın ismini duyunca, Lachlan'ın sabrı tükendi. Bel-

la'nın kolunu kavrayıp, bir yandan onu sert bir biçimde sarsmak, bir yandan da kendisine çekmek istiyordu. "Robert mı?" dedi aksi bir tavırla. "Bruce'un işi bitti, Bella. Ülkeden sağ çıkarsa, şanslı demektir." Bu soruyu sormaktan hiç hoşlanmadı, çünkü ardındaki o zayıf hissin farkındaydı. "Neden yaptın bunu? Neden o kadar çok şeyi tehlikeye attın?"

Bella dikkatle suratına bakarken, Lachlan'ın sorusunun ardındaki gerilimin farkında değil gibiydi. "Çünkü ona inanıyorum. İnsanın inandığı şeyler uğruna mücadele etmeye değer." Bir şey demesini, muhtemelen onunla hemfikir olmasını bekledi ve Lachlan bunu yapmayınca, hayal kırıklığına uğradı. "Yardım edebilmek için bir fırsatın olduğu halde, elim kolum bağlı bekleyemezdim. Robert İskoçya'nın bağımsızlığı için tek şans. Ondan önceki kralların ne yapmadığını gayet iyi biliyor: Savaşı kazanmak için sadece İngilizleri savaş alanında yenmemiz yeterli değil, kendi içimizde de yenilgiye uğramamalıyız. Bruce İskoçya'yı kendi arkasında birleştirmek için elinden geleni yapacaktır. Hatta bu, eski düşmanları affetmek anlamına gelse de. Yanılıyorsun. İş bitmedi. Efsaneler bunu söyleyerek başlar."

Kontesin Bruce konusundaki bitmek bilmez idealizmi, Lachlan'ın şüphelerini daha da tetikledi. "Tek neden bu mu?"

Kontes gözlerini kıstı. "Başka ne tür bir neden olabilir ki?"

Lachlan bir şey demeyip, gözlerinin içine bakmakla yetindi.

Birden, suratına bir şok ifadesi yerleşti. Gözleri irileşti, dudakları da hayret dolu bir sesle aralandı.

Lachlan o anda mantıklı davranabiliyor olsaydı, Bella'nın bakışlarına çöken acıyı görür, bu suçlamanın onu incittiğini fark edebilirdi. Hassas bir noktaya bastığını, o gururlu maskenin ardında bir başka savunmasızlık bulduğunu anlaya-

bilirdi. Dudaklarını dudaklarına yaslamaktan başka bir şey düşünebilseydi, hata ettiğini de görebilirdi. Kıskançlığın bir kez daha salak gibi davranmasına neden olduğunu da.

Ama akli yerinde değildi. Anlam veremediği hislerle boğuşuyordu. Öfke, kıskançlık, şehvet ve varlığının her zerresiyle karşı koyduğu bir his.

Düşünebildiği tek şey, onu kendisine çekip dudaklarına yapışmak ve Bella onu böyle hissettirmeyi kesene dek öpmekti. Bella bunu reddedene dek. Ama gözlerinin içine baktığı anda, bunu yapmayacağını anladı.

Onu bıçaklamış olsaydı, hissettiği acı daha hafif olabilirdi. Bütün erkekler aynı mıydı? Lachlan da kocası gibi, kıskanç ve şüpheciydi; iri göğüslerin ve dolgun dudakların onu bir fahişe yaptığına inanıyordu.

Lachlan onun bunları kralla gizli bir ilişki yaşadığı için yaptığını sanıyordu. Nasıl böyle bir şey düşünebilirdi? Söylentilere nasıl inanabilirdi?

Lachlan onu hiç tanımıyordu. Onun farklı olduğunu düşündüğüne, onu gerçekten umursuyor olabileceğine bir an için bile ihtimal veremiyordu.

Lachlan bir fahişe olduğunu düşünüyorsa, onu bu fikrinden vazgeçirmeyecekti. Gururla çenesini dikleştirdi ve saf bir kötülükle öfkeli bakışlarına yanıt verdi. Omuzlarını geriye itti ve göğsünü öne çıkardı.

Lachlan'ın ağzından boğuk bir ses çıktı ve suratı kireç gibi kesildi.

Bella içinde keskin, kadınsı bir içgüdünün yükseldiğini hissetti. Bir sonraki yemeğini midesine indirmeye hazırlanan aç bir örümcek gibi dilini alt dudağının üstünde gezdirdi. Gözlerini hafifçe kıstı, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla sordu: "Sence?"

Ama yaptığı hatayı da anında fark etti. Belki de bunun olacağını zaten biliyordu ve öyle olmasını istemişti. Ondan nefret etmek için daha fazla nedeni olmasını istemişti. Ama Lachlan MacRuairi kışkırtılacak türden bir adam değildi.

Onu kollarına çekti. Bella'nın bakmaması gerektiğini bildiği halde, birçok kere kendisini bakmaktan alıkoyamadığı güçlü göğsüne dayadı.

Bella, Lachlan'ın bedenine değince nefesinin kesildiğini hissetti. Lachlan çok sertti. Göğsü bir granit duvarı gibiydi. Rahatsız ve ürkütücü olması gerekirdi, ama öyle değildi. Gücünü içinde hissetmek, ona bir güven ve koruma hissi de veriyordu.

Lachlan başını eğerken, Bella'nın kalbi hem ürktüğü hem de çok istediği bir biçimde, acı ve dehşet veren bir anda duracak gibi oldu. Nihayet, Lachlan onu öptü.

Bella inleyişini ta parmak uçlarına kadar hissetti. Bu ilkel ve erkeksi ses damarlarına erimiş lavlar gibi akın etti.

Onu ilk kez dudaklarında hissetmek bir şok etkisi yarattı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. İçinde bir duygu patlaması meydana geldi. Dudakları öylesine yumuşak ve ılıktı, tadı öylesine lezizdi ki. Tıpkı karanfilli, koyu renkli zengin bir şarap gibiydi.

Bu tadın hücrelerine dolduğunu hissetti. Bedenindeki tüm hücreler onunla dolmuştu. Sanki bir dokunuş ve bir tat, ömür boyu onu etkisi altında tutabilirmiş gibi gibiydi.

Lachlan'ın dudakları sert, tutkulu ve bir tepki beklentisiyle dudaklarını kapladı.

Onu geri itmeliydi. Yaptıkları doğru değildi. Böyle olması gerekiyordu. Genellikle, hiçbir şey hissetmezdi. Ama bu sefer hissetmişti. Bedeninin ısındığını, nabzının hızlandığını ve duyularının yabancı isteklerle yanıp tutuştuğunu inkar edemezdi.

Ona neler olduğunu anlayamıyordu. Her yanı alev alev-di. Bedeni ağırlaşmıştı. Midesinde geçmek bilmeyen bir düğümlenme vardı sanki.

Bedeninin kasılmasını bekledi. Lachlan onu öperken, belli belirsiz bir tiksinti hissetmeyi bekledi.

Ama bunların hiçbirisi olmadı. Her istediğini alan bir hayduda göre, Lachlan'ın öpücüğünde hiçbir zorlama yoktu. Ilık ve baştan çıkarıcı bir biçimde öpüşüyordu, soğuk ve gaddar değil. Bir saldırı, ya da hırpalama gibi de değildi, şeytani bir baştan çıkarma gibiydi.

Lachlan'ın kollarını boynuna dolaması, bedenini ona daha da yaslama isteği uyandırıyor. Onunla bir olup erimək istiyordu. Yumuşak kıvrımlarının, Lachlan'ın bedenindeki her sert çıkıntının şeklini almasını istiyordu.

Lachlan onda bir teslimiyet hissi yaratıyordu. Dudaklarını aralayıp, kocasının ondan almaya çalıştığı şeyi ona isteyecek vermesini sağlıyordu.

Lachlan onda... *İstek* uyandırıyor.

Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü. Onu istiyordu. Hem de çok. Kimseyi istemediği kadar. Oysa bir erkeğe karşı istek duyabileceğini bile düşünmüyordu. Kocasının onu suçladığı gibi, buz gibi bir kadın olduğunu sanıyordu. Ama şimdi hissediyordu. Bedenini kaplayan bir sıcaklık ve zevk hissiyle, içinde bir şeylerin uyandığını fark ediyordu.

Kendisini ona bıraktı, göğüslerinin göğsüne dayanışının yarattığı o müthiş hissin keyfini çıkardı. Sonra içini çekerek dudaklarını araladı.

Lachlan onun kontrolü elden bıraktığını görünce, zevkle inledi. Kendi kontrolünü kaybettiği için, onu cezalandırmak istiyordu. Teslim olmamaya yemin ettiği şehvet duygusuna yenik düştüğü için. Çıldırılmış gibiydi. Öfkeliydi. Dayanacak hali kalmamıştı. Ama dudakları dudaklarına değdiği

anda, öfkesi dinmişti. Yumuşak ve güçlü bir başka his dalgası onu ele geçirmişti. Şefkat hissi, diye düşündü öfkeyle. Ona asla zarar veremezdi. Ona karşı asla zor kullanmayacağını söylemişti ve bu sözünü tutacaktı.

Bella çok tatlıydı. Hayal ettiğinden bile tatlıydı. İstese de, geri çekilmesi mümkün değildi.

Bella'nın onu geri iteceğini düşünmüştü, hatta bundan emindi. Ama onun tereddütlü ve masumane tepkisi Lachlan'ın çözülmesine neden olmuştu.

Bella'nın yumuşak ve dolgun dudaklarının kendi dudaklarına karşı aralanışı onu çılgına çevirmişti. Dilini dudaklarının arasına soktu, onu daha da sert öperek, Bella'nın ona vermeye razı olduğu her santimini yokladı.

Bella da onu öpüyor, hafif zevk inlemeleri devam etmesi için cesaret veriyordu. Bedeninin onunkine dayandığını hissediyordu. Onu tutkuyla istediğini biliyordu. Onu giderek daha da büyük bir arzuyla öptüğünü biliyordu.

Dilini Bella'nın dilinin etrafında çevirdi. Önce yavaşça, sonra hızlanarak bunu yaparken, aralarında gitgide yükselen hisler de şiddetlendi.

O kadar uzun süre bunu yapmayı beklemişti ki, ağırdan alması imkansızdı.

Damarlarında alevler akıyor gibiydi. Teni ısınmıştı. Gerilmişti. Büyük bir tutkuyla kavru lan bedenine dar geliyordu. Duygularına karşı koymaya çalışan kaslarını esnetti. Penis uzadı ve Bella'nın bedenine karşı sertleşti.

O baştan çıkarıcı, yumuşak kıvrımların her birini hissedebiliyordu, ama bu da yeterli değildi. Daha da yakın olmalıydı. Ona daha da yaklaşmalıydı.

Parmaklarını Bella'nın ipek gibi saçlarının arasına daldırdı ve onu kapıya itip bedenine biraz daha yaslanırken başını yukarı kaldırdı.

İşte. Tanrım, oradaydı. Bir sıcak dalgası neredeyse işini bitirecekti.

Bedeni onunkiyle birlikte eridi, penisini bacaklarının arasındaki o yumuşak bölgeye yasladı. İçine girme isteği onu deli ediyordu.

Çok güzel bir histi. Fazla güzeldi. İçine girmenin nasıl bir his olabileceğini biliyordu. Poposunu nasıl avuçlarının içine alabileceğini, onu yukarı kaldırabileceğini, bacaklarını beline nasıl saracağını ve Bella'nın o yumuşak, ıslak ve ılık yerine nasıl gireceğini hayal edebiliyordu.

Korsesini yırtarak açıp sertleşmiş göğüs uçlarını teninde hissedecekti. Bella'nın teniyse alev alev yanacak, sıcacık olacak ve daha da güçlü bir gül kokusu saçacaktı.

Dudaklarına daha sert bir biçimde dayandığında, Bella'nın da kalbinin çılgınlar gibi attığını fark etti ve uzun süredir engellemeye çalıştığı tutkuya teslim oldu.

Bella tahmin bile edemeyeceği bir istekle sarsılıyordu. Lachlan onu daha da tutkulu bir biçimde öpmeye başlamıştı. Dilini tutkuyla dilinin etrafında her dolandırdığında, içindeki sıcaklık daha da alevleniyordu.

Bacaklarının arasında onun sertliğini hissediyor ve onu daha da çok arzuluyordu. Lachlan ona sürtünmeye başlamıştı. Kalçalarını hafifçe daire biçiminde oynattığında, Bella sırtından yukarı doğru müthiş bir farkındalık hissediyordu. Onu içinde hissetmek istiyordu. İçinde hareket ettiğini...

Yüce Tanrım!

Aklından geçenlerin nahoşluğu onu bir anda gerçek dünyaya döndürdü. Ne yapıyordu? Ona nasıl bu kadar kolay teslim olmuştu? Kendisini nasıl olduğu gibi bırakmıştı? Nesi vardı?

O ateşli tutkunun yerini bir anda utanç hissi aldı. Yıllarca kendisine şüpheyle ve nedensiz bir kıskançlıkla yakla-

şılmıştı ve en sonunda kocasının tüm suçlamalarını doğru çıkarmıştı.

Onu geri itti. “Dur!”

Gözlerindeki karanlık tutkuyla geri çekildi. Müthiş bir istekle ona baktı. Bella görmekten o çok korktuğu ifadeyi görünce, harekete geçti. Lachlan’a sert bir tokat attı. “Bana bu şekilde dokunmaya nasıl cesaret edersin?”

Kendi davranışının şiddetine hangisinin daha fazla şaşırdığını bilemiyordu. Lachlan başını ağır ağır ona çevirdi ve Bella suratındaki el izini gördü.

“Sana dokunuşum kendini aşağılık biri gibi hissetmene mi neden oldu, kontes? Yoksa bundan zevk aldığın için öfkelendin mi?”

Lachlan’ın bu suçlaması canını yakmıştı. Boğazı düğümlendi. “Benden ne istiyorsun?”

Lachlan ağır ve bezgin bir gülümsemeyle yanıt verdi, ama gülümsemesi bakışlarına ulaşmadı. “Ne teklif ediyorsun?”

Alaycı haydut geri gelmişti. Hiçbir şeyi umursamayan adam yine karşısında duruyordu. Onun farklı olabileceğini nasıl düşünebilmişti? “Her şey senin için para demek, değil mi?”

Her zamankinden daha parlak olan yeşil gözleri Bella’nın kirlenmişlik hissini daha da arttırdı. “Paradan söz etmiyordum.” Bella hayretle ona baktı. “Kontes, senden para istiyor olsaydım, seni Edward’a kendi ellerimle teslim ederdim.”

“Senin için bir tek para önemli olduğundan, bunu yapmadığına şaşıyorum zaten. Bana Robert’in işinin bittiğini kendin söylemedin mi? Sanırım, bu sefer yanlış tarafa oynadın. Sana vaat edilen paraya ne olacak şimdi?”

“Beni anladığını sanıyorsun, değil mi kontes?” Bella’nın gözlerini içine bakınca, Bella söylediklerine pişman oldu.

“Haklısın aslında. Bunu düşünmem gerek. İnsanın seçeneklerini tartması her zaman iyi sonuç verir.” Abartılı bir biçimde önünde eğildi. “Şimdi, müsaadenle yapmam gereken daha önemli işler var.”

Bella onu neredeyse geri çağıracaktı. Haksızlık ettiğini biliyordu. Lachlan’ın kollarında eriyip gitmesinin yarattığı utanç hissi ona saldırmasına neden olmuştu. Onu gerektiği gibi geri çevirmemesi Lachlan’ın hatası değildi.

Ama onu geri çağırmadı. Bu, hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu işten sağ kurtulsalar bile, nasıl bir gelecekleri olabilirdi? Kendisi bir başka erkeğin gözden düşmüş karısıydı. Aralarında asla iyi bir ilişki olamazdı. İçindeki hislerin yoğunluğu onu korkutuyordu. Ona neler yaptırabileceğinden korkuyordu. Böylesi daha iyiydi. Bunun bir daha tekrarlanmaması için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Ama bir kere tutkuyu tatmıştı ve keşke hiç tatmasaydı diye düşünüyordu.

Şapele geri dönüp diğerlerine katıldı ve uyumaya çalıştı. Ama bir kulağı kapıdaydı, Lachlan’ın geri dönmesini bekliyordu.

Lachlan’sa o gece geri gelmedi.

Şafak sökmeden hemen önce, kapının kapandığını duyup uyandı. Magnus gelmişti. Geceleyin muhtemelen dışarıda nöbet tutan adamları kontrol etmek için birkaç kere dışarı çıkıp geri gelmişti. Onun William’a “Artık geri gelmesi gerek,” diye fısıldadığını duymuştu.

Telaşla kalkıp yanlarına gitti. “Bir sorun mu var?”

“Bilmiyorum,” dedi Magnus samimiyetle. “Ama kadınları toparlayıp derhal yola çıksak iyi olacak.”

Bella bunu yaptığında, çok geç kalınmıştı.

“Bunu yapamazsınız!” Rahibin korku dolu sesi olacaklının ilk işaretiydi. Kemerli pencerelerin birinden, yaşlı ada-

mın kollarını iki yana açmış, şapelin kapısının birkaç metre ötesinde durduğunu gördüler.

Ama askerler ona kulak asmadılar. Ross Kontu ve en azından yüz kadar muhafızı kiliseyi kuşatmıştı.

Yüce Tanrım, bizi buldular! diye düşündü Bella. Buna inanamıyordu. Hissettiği sadece yerlerinin bulunmuş olmasının yarattığı şok değil, aynı zamanda gözlerini şaşkınlıkla kırpıstırmasına neden olan manzaranın nahoşluğu: Ross kilisenin dokunulmazlığını ihlal ediyordu.

Magnus'un bir küfür savurduğunu duydu. O ve William birbirlerine baktılar. Bella iki adamın da savaşmak istediğini biliyordu. William başını salladı. Onlar gibi usta savaşçıların bile karşı koyamayacağı kadar kalabalıktı düşman birliği.

“Birileri yaralanabilir,” dedi William.

Magnus da Bella'nın hiç şahit olmadığı kadar kasvetli bir tavırla başını salladı.

Erkekler cezalandırılacak, hapse tıklılacak ya da yargısız idam edilecek ilk kişilerdi. “Gidin,” dedi Bella. “Canınızı kurtarın. Artık bize yardımcı olamazsınız.”

İki adam hayretle ona baktılar. “Görevimiz sizleri korumak, leydim,” dedi Magnus. “Bedenimdeki son nefese kadar, bunu yapacağım.”

Magnus, hain Ross Kontu'yla bir anlaşma yapmak üzere dışarı çıkarken, Bella da paniğe kapılan diğer kadınları yatıştırmaya gayret etti. Ama söyleyebileceği tek bir şey bile yoktu. Bir ay boyunca gizlendikten, canlarını kurtarmak için kaçtıktan sonra, her şey sona ermişti. Ross onları Edward'a götürecekti ve kralın merhametine kalacaklardı.

Neyse ki, Lachlan orada değildi. Bu hazin sondan kaçmayı başarmış olması büyük bir şanstı.

Peki, o sırada neredeydi? Uzaktan olanları izliyor olabilir miydi? Bella bir yandan onları kurtarmak için aptalca

bir şey yapabileceğinden korkuyordu. Bir yandan da bunu başarabileceğine inanıyordu. Lachlan MacRuairi hakkında öğrendiği bir şey vardı: Üstlendiği görevi, ne olursa olsun yerine getirirdi. Adamlarından birini kurtarmak için alevler içindeki bir binaya bile girmişti, ama hepsini kurtarmak için ne yapabilirdi?

St. Duthac Şapeli'nden Ross Kontu'na teslim olmak üzere soğuğa çıkınca, ağaçların arasına bakmaktan ve Lachlan'ın bir yerden fırlayıp yanlarına gelmesini dilemekten alıkoymadı kendisini.

Kont onu izliyor olmalıydı. Ross, kocası Buchan'a yaş ve ifade olarak yakın bir adamdı; en az onun kadar katı ve gururluydu. Dunbar'da yakalandıktan ve Edward'ın hapishanelerinde altı yıl geçirdikten sonra, onun bu ihanette bulunabileceği asla Bella'nın aklına gelmezdi. "Birisini mi arıyorsunuz, kontes?"

Bella şaşkınlığını gizlemeye gayret etti, ama kalbi bir anda gümbür gümbür atmaya başladı. Ross'un Lachlan'dan haberi varsa... *Tanrım, ona ne oldu?*

Ross bilmiş bilmiş gülümsedi. "Açıkçası, Bruce'un başınıza MacRuairi gibi fırsatçı bir yağmacı koymaktan daha mantıklı bir şey yapacağını umardım. O adama güven olmaz. Yıllardır benim için kira toplar. Bruce'un kadınlarının yakalanmasının karşılığından bile fazla para toplamıştır."

Bella onun dediklerine kulak asmamaya çalıştı, ama Lachlan'la ilgili olarak ilk izlenimlerinin bu yönde olduğunu da düşünmek istemiyordu.

Lachlan'a karşı yaptığı tüm suçlamalara rağmen, onlara ihanet etmiş olabileceği aklına gelmemişti. Gelmiş olması mı gerekirdi? Ama kontun bir ödemededen söz ettiğini duyunca, içine kötü bir his yerleşti. "Nerede o? Ona ne yaptınız?"

Ses tonu bir şeyleri beli etmiş olmalıydı. Ross merakla

kaşını kaldırdı. “O piç onu düşündüğüne bile değmez, kontes. Yerinizi söylediği için ona teşekkür etmeniz gerek. Artık size yardımcı olamaz. Ama merak etmeyin, Lachlan MacRuairi yaptığı işin karşılığını alacak. Tüm borçları silinecek.”

Bella karnına bir hançer saplanmış gibi hissetti. *Yerinizi söylediği için...*

Hayır, bunu yapmış olamaz. Lachlan’ın bu tür bir ihanette bulunabileceğine inanamıyordu. Onları Ross’a sattıysa, başlarına gelecekleri de düşünmüş olmalıydı.

“*Bana güvenme...*” Lachlan’ın uyarısı aklına geldi.

Ross adamlarına onları Aulderm Kalesi’ne götürecek bir arabaya yerleştirmeleri için adamlarına emir vererek yanlarından uzaklaştı.

William suratında beliren dehşet ifadesini görmüştü. Bella askerler tarafından sert bir biçimde arabaya itilmeden önce yanına gitti. “Bir hata olmalı, leydim. Liderimiz asla...”

Bakışlarında hayret dolu bir ifade uyandı ve sustu. Bella onun baktığı yere dönünce donakaldı. Kalbi göğüs kafesinin içinde adeta büzüldü. Bir hata yaptığına dair tüm umutları da sönmüştü.

Lachlan etrafında Ross’un birkaç askeriyle birlikte tepenin dibinde duruyordu. Gözlerini ona dikmişti. Göz göze geldiklerinde, Bella gördüğü şeyden emin oldu: Suçluluk.

Göğsü içi boşalmış gibi, korla dağlanmış gibi yanmaya başladı. ona güvenmişti. Onun...

Başını geri çevirdi. Hayatında ona en büyük hayal kırıklıklarını yaratan kocası ve babası olmuştu, ama onların yaptıkları bile içini bu denli acıtmamıştı. Oysa şimdiye dek dersini almış olması gerekirdi. Artık ne on beş yaşında bir gelin, ne de babasının onunla ilgilenmesi için elinden geleni yapan bir kız çocuğuydu.

Lachlan ona ne tür bir adam olduğunu göstermiş, ona

güvenmemesi gerektiğini açık açık söylemişti, ama Bella kafasında birtakım romantik hayaller kurmuş, onun göründüğü gibi olmadığına kendisini inandırmıştı. Onu umursadığına ciddi ciddi inanmıştı. Ama Lachlan'ın istediği tek şey bacaklarının arasında olan şeydi ve Bella bunu bir kez ona vermeyi reddetmişti...

Tanrım, canı bu denli yanmamalıydı.

“Zincir...” diye bağtırmaya çalıştı Gordon araba ilerlerken, ama Ross'un askerlerinden biri onu yere yıktı.

Ne zinciri? Ne söylemeye çalışmıştı? Bella artık bunun bir önemi kalmadığını fark etti. Yakalandıkları için, hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Atlı araba Auldern'e doğru ilerlerken, Mary Bruce başını omzuna yaslamış ağlıyordu. Bella onu teselli etmeye çalıştı.

Ona öylesine kızını hatırlatıyordu ki. Dehşet içindeydi ve gözleri yaşlarla dolmuştu. “Şimdi bize ne olacak, leydim?”

“Bilmiyorum, tatlım. Kulede bir süre kalabiliriz. O kadar da kötü değil. Bazı odaların gayet güzel olduğunu duymuştum.”

Ama ikisi de bu konuda ne kadar yanıldığını bilmiyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Nigel Bruce nerede? Ya De la Haye,
Ve yenilmez Seton—Neredeler?
İyi yürekli ve özgür Somerville nerede?
Ya şövalyeliğin çiçeği Fraser?
Darağacına mahkum edilmediler mi,
Şahinler ve tazılar düşmedi mi peşlerine?
Biz de burada meşum bir tartışmayla,
Aynı sona daha fazla kurban mı yolluyoruz?*

Sir Walter Scott, Adaların Lordu, Kanto II, XXVI
10 Ekim 1308, Dunstaffnage Kalesi, Lorn

Buydu. Lachlan'ın beklediği bilgi buydu. Kral onu daha fazla bekletemeyecekti. Lachlan iki yıldan uzun süredir beklemeye zorlanmıştı. Bu kadarı yetmişti. Bella'nın peşinden gidecekti ve onu kimse durduramayacaktı. Ne Bruce, ne MacLeod, ne cehennem, ne de kahrolası İngiliz ordusu.

Onu açıklık alana kadar takip eden şenlik sesleri vak-tin geldiğinin kanıtıydı. Sadece Arthur Campbell'la Anna MacDougall'ın evliliği değil, Ross'un, yani Kral Robert'a karşı direnen İskoçya'nın son büyük adamının kafasının ke-

silmesi de kutlanıyordu. Bella'yla diğer kadınları Edward'a teslim eden hergele sonunda huzura kavuşmuştu.

Bruce kesin bir yenilginin pençesinden kurtulmuş, külle-rin arasından bir Anka kuşu misali yeniden doğmuştu; önce İngilizleri, sonra da ona karşı olan İskoç soylularını yenmiş-ti. Bella haklı çıkmıştı: Bruce'un mucizevi geri dönüşü bir efsaneydi. Krala olan inancı boşa çıkmamıştı.

Onlar Bella'yı hayal kırıklığına uğratmışlardı.

Ama buna artık seyirci kalamazdı. MacDougall ve Ross tehdidi ortadan kalktığı için, artık bu işin bahanesi kalmamıştı. Ona varabilmesi için yenmesi gereken düşmanlar kalmamıştı.

Lachlan beklerken ufak odada kafesinde volta atan bir aslan gibi yürüyor, içini kaplayan heyecanı bastırmaya çalışıyordu. Geçmişte birçok hayal kırıklığı yaşamıştı. Yanlış istihbarat. Salıverileceğine dair söylentiler. Hiçbir yere varmayan görüşmeler. Bir de başarısızlıkla sonuçlanmış bir kurtarma girişimi.

Onu kurtarmasına ramak kalmıştı. Ama muhafızlardan biri Lachlan Edward'ın barbar hapisane kafesinin asılı olduğu kuleye çıkan merdivenleri yarıladığında onu fark etmişti. Ona eşlik eden İskoç Muhafızları ve kendisi, canlarını zor kurtarmışlardı.

Onu o korkunç kafesin içinde görmek hayatının sonuna dek unutmayacağı bir andı. Öylesine solgun ve incecik kalmıştı ki. İri, yuvarlak gözleri suratının büyük bir bölümünü kaplıyor gibiydi ve insanın kemiklerine işleyen bir çaresizlik ifadesiyle ufka bakıyordu. Lachlan hayatında kendisini hiç o kadar çaresiz hissetmemişti. Onu görmek ve ona ulaşmamak onu çıldırtıyordu.

Bella'nın bir süre sonra kafesten çıkarılması, içini biraz olsun rahatlatırsa da, bu başarısızlığı hazmedememişti.

Ama bu sefer başaracaktı. Bir daha başarısız olmaya-caktı.

Kapı açılmadan önce birkaç dakika daha geçti. Kral, ardından da İskoç Muhafızları lideri, ya da nam-ı diğer Şef savaş isimli Tor MacLeod girdi. İki adam da düğün kutlamalarından çağrıldığı için memnun değildi.

Kral kısa süre önce Lorn Lordu John MacDougall'ın oturduğu tahtı andıran sandalyeye oturdu ve dikkatle suratına baktı. "Bu konuşma birkaç saat daha bekleyemeyeceğine göre, kontesle ilgili sanırım."

Lachlan masanın diğer tarafından son derece sakın bir ses tonuyla konuşan adama baktı. Ama Lachlan da onun gibi İskoç Kralı Robert Bruce'un hiç de sakın olmadığını biliyordu. Kadınların Tain'de yakalanışının üstünden geçen iki yıllık süre, Bruce için neredeyse Lachlan için olduğu kadar zordu. Neredeyse. Tam olarak değil.

Bruce yakalanışları konusunda sorumluluk taşıyan tek kişi değildi.

"Kontes de Mary de başka yere nakledilecek."

Kral öne doğru eğildi; Lachlan'ın onu şaşırttığı belliydi. "Bunu nereden duydun?"

"Lachlan omuzlarını silkti. "Kaynaklarım var."

Bruce gözlerini kıstı. "Casuslara rüşvet mi yediriyorsun? Kahretsin Engerek, neden bana bundan bahsetmedin? Sana verdiğim paranın tamamı buna mı gidiyor?"

Lachlan dudaklarını birbirine bastırdı. Kimseye, bir krala bile açıklama yapmazdı.

MacLeod gerginliği yumuşatmak için araya girdi. "Nereye nakledilecekler?"

Lachlan başını salladı. "Bilmiyorum. Önemli değil. Beklediğimiz fırsat bu. Bella'nın kaleden çıkacağı düşünülürse, onu kurtarmak için en iyi fırsat bu."

Kral ve MacLeod birbirlerine baktılar, ama ikisi de ses çıkarmadılar.

“Bella konusunda bir şey yapmaya karar verdiklerine şaşırmadım,” dedi Bruce kısa süre sonra. “Buchan öldü ve peşini bırakmış oldu; De Monthermer da yeni İngiliz kralını onun kafesten çıkarılması için ikna etti, ama o zamandan beri kimse onun ne yapacağını bilemiyordu. Kimse onu istemiyor. 1. Edward’ın ve İngiltere’nin geçmişinde kara bir leke; ayrıca, serbest bırakılamayacak kadar güçlü mü güçlü bir isyan sembolü. Ortadan yok olmasını istiyorlar. Tahminimce, onu İngiltere’nin ücra bir yerindeki bir manastıra veya kaleye yollayacaklar. Ama Mary’yi neden oradan çıkacaklarını bilemiyorum.”

Kimse bilemiyordu.

“Bu olay ne zaman gerçekleşecek?” diye sordu MacLeod. İskoç Muhafız Alayı’nın lideri ve Lachlan’ın bir zamanlar en azılı düşmanlarından biri olan adam tüm ayrıntıları öğrenmek istiyordu.

“Kaynağım birkaç güne olacağını söyledi. Şu anda hazırlıklar yapıyormuş. Tahmin edebileceğimiz nedenler yüzünden, bu işe sessiz sedasız hazırlanıyorlar.”

“Kaynağının doğruyu söylediğinden nasıl emin olabiliriz?” diye sordu kral. “Ya bu bir tuzaksa?”

Lachlan dudaklarını sıktı. “Göze almaya razı olduğum bir risk. Bu gece yola çıkacağım.”

Her iki adama da baktı, ona karşı çıkmaları için meydan okur gibi bekledi.

Sessizliği önce kimse bozmadı. Lachlan söyleneceklerden hoşlanmayacağını hissetti. Hakkı da çıktı.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” diye sordu Bruce. “Bu işi MacLeod’a bıraksan, belki de...”

Lachlan öne eğildi. “Kimse beni durduramaz.”

Kral ses tonundaki tehdidi duymazdan geldi, ama MacLeod kaşlarını çatı. “Dikkatli ol, Engerek. Bu konuda pek de mantıklı davrandığın söylenemez.”

Bu ifade hafif kalırdı. Bu konuda *takıntılı* davrandığını söylemek de hafif kalırdı. Bella’nın o arabaya bindirildiğini gördüğü anda, buna kendisinin sebep olduğunu bildiği için Bella’yı özgürlüğüne kavuşturmaya yemin etmişti.

Bella’nın başına gelenleri öğrendiğinde, onu kurtarma isteğiyle neredeyse aklını oynatmıştı. Ama gecikmeler, savaş ve başarısız bir girişim önünü kesmişti. Şimdiyse öğrendiği bu yeni bilgiyle, bir fırsat daha geçmişti eline. Gitmesine kimse engel olamazdı. Bunu artık *görev* edinmişti.

“Kral dikkatli olman gerektiği konusunda haksız değil,” dedi MacLeod.

“Doğru,” dedi Bruce. “John Lorn yüzünden, ‘gizli’ ordunun bir üyesi olarak kimliğin ifşa oldu. Şu anda, İskoçya’da en çok aranan adamlardan birisin. Yakalanacak olursan, İngilizler diğerlerinin isimlerini öğrenene dek sana işkence yaparlar. Başına konulan üç yüz altınlık ödül de herkesin peşine düşmesine yol açacak. Bir süreliğine ortalıkta görünmemen gerek. Belki de yakında yuva olarak göreceğin şu adaya gitsen iyi olur.”

Lachlan’ın bakışları isyan eder gibiydi. Kral başına konulan ödülde bahsederek onu vazgeçiremezdi. Lachlan’ın ona hizmet etmek için söz vermiş olduğu üç yıl dolmuştu. Bruce ilk konseyini topladığında, ona vaat edilen topraklara ve altınlara sahip olacaktı. Borçları kapanacaktı ve aradığı huzuru ve barış ortamını elde edecekti. İş neredeyse tamamlamak üzereydi. Ama oradan gitmeden önce, yerine getirmesi gereken son bir görev vardı.

“Daha önce de işkence gördüm,” dedi en sonunda monoton bir sesle. “Bana yapacakları hiçbir şey muhafız dost-

larımın isimlerini vermeye zorlayamaz. Tıpkı yola çıkmamı engellemeyeceği gibi.” Kralın gözlerinin içine baktı. “Bunu yapmam *gerek*.”

Kral, MacLeod’a dönmeden önce bir süre hiçbir şey demeden ona baktı. Sert Ada Şefi omuzlarını silkti. “Bize kulak asacağını sanmıyordum zaten.”

“Ben de öyle,” dedi kral pes etmiş gibi. Tekrar Lachlan’a döndü ve kaşlarını çatı. “Çok dikkatli olsan iyi olur.”

Kralın bu uyarıda bulunmasına gerek yoktu. Lachlan’ın bir başka kuyu hapishanesine tıklamak gibi bir niyeti yoktu. Karanlık çukurlar onun için güzel hatıralar oluşturmuyordu. Ürpermek için kendisini zor tuttu. Bella’yı kurtarabilmek için bunu bile göze alacaktı. Her şeyi göze alabilirdi. “Yanıma kimleri alabilirim?”

MacLeod yanıt vermeden önce kralla bir süre baş başa konuştu. “Baskıncı, Ejderha, Avcı ve Vurucu.”

Lachlan bir küfür homurdandı. Lamont’un iz sürme, MacLean’in de strateji becerileri çok faydalı olurdu, ama vaktinin yarısını Boyd’la Seton’ın birbirini gırtlaklamasını engellemek için harcayacaktı. “Aziz ve Tapınakçı olmaz mı?” dedi MacKay’le Gordon’u kastederek.

“Onlar benimle birlikte Şahin ve Okçu olarak gelecekler,” dedi MacLeod. “Kadınların her ikisinin de yeri değiştirilecekse, Mary’yi de kurtarmaya çalışacağız.”

Lachlan kasveti bir tavırla başını salladı. Bella gibi, genç Mary Bruce da bir kafese tıklılmıştı. Onunki Roxburgh Kalesi’ndeydi.

Edward ilk olarak Bruce’un kızı Marjory’yi Londra Kulesi’ndeki kafese tıkmak istemişti, ama bir af çıkmıştı. Teyzesi Christian gibi, Marjory de bir manastıra yollanmıştı.

Muhtemelen Ulster Kontu olan ve Edward’ın yakın destekçilerinden biri olan güçlü babası sayesinde, Kraliçe de

Burstwick'te ev hapsine yerleştirilmişti. Genç Mar Kontu'ysa, yetiştirilmek üzere İngiliz sarayına yollanmıştı. Ancak, Atholl Kontu o kadar şanslı değildi. Onu darağacına yollamışlardı.

MacKay ve Gordon sıradan askerler sanılmıştı. Birkaç ay boyunca Urquhart'ta hapis yatmışlardı, ama Lachlan ve Highland Muhafızları'nın diğer üyeleri onları serbest bırakmayı başarmıştı.

“Ya diğer kadınlar?”

Bruce'un suratına bıkkın bir ifade yerleşti. “Hapisten çıkan ama hâlâ İngiltere’de mahsur olan eski dostum St. Andrews Piskoposu Lamberton’dan karıma, kızıma ve kız kardeşim Christina’ya iyi davranıldığını öğrendim. Ama hâlâ onları kurtarmaya kalkışamayacağımız kadar güneydeler ve çok sıkı korunuyorlar. Doğru vakit geldiğinde, o kahrolası kurtarma partisine ben liderlik edeceğim.”

Lachlan tamam der gibi başını salladı. Kadınların hepsinin kurtarılmasını istediği halde, Bella’nın ve Mary’nin içinde bulunduğu durum, öncelikli olarak onların kurtarılmasını gerekli kılıyordu.

Ekibini toparlayan Lachlan hiç vakit kaybetmedi. Şafak sökmeden önce, o ve diğer muhafızlar Berwick’e doğru yola çıktılar.

Bella kuledeki odasının ufak penceresinden aşağıdaki avluda insanların günlük sorumluluklarını ve işlerini yerine getirmelerini izliyordu. Aradan iki yıl geçtikten sonra, tüm bu suratlar tanıdık hale gelmişti. Ahırdaki atlardan sorumlu genç Harry atlara su götürüyordu, usta bir okçu olan yeşilli altın sarılı bir üniforma giyen Will isimli askerin yanında olmak için türlü bahane üreten köylü Annie’yi de görebiliyordu.

Bunlar onların gerçek isimleri değildi tabii. Ama vakit geçirmek için kendisine sadece nakış işi verilen Bella köylüler ve kalede yaşayanlar için isimler ve öyküler uydurmuştu. Bazen adeta bir tiyatro oyunu izliyormuş gibi eğlenceli olabiliyordu. Ama en önemlisi, kafesin içinde veya dışına en büyük düşmanları haline gelen sıkıntısını, bezginliğini ve monotonluğu bu şekilde dindirebiliyordu.

Günün büyük bir bölümünde orada oluyordu. Pencere ufaktı, ama manzarayı kapatan parmaklıklar yoktu. Bazen, kısacık bir an için, ardındaki minik odayı unutuyordu. Üç ay önce kafesten çıkarıldığından beri, yani tam olarak doksan yedi gün önce o odaya getirilişinden bu yana içini kaplayan o tutsaklık hissini biraz olsun dindirebiliyordu.

Ama hâlâ yukarı bakmamaya çalışıyordu. Asla yukarı bakmıyordu.

Odasının orası olmasının da bir tesadüf olmadığını biliyordu. Onu kafesin tam karşısındaki bir kule odasına yerleştirmişlerdi. Ona ne yapabileceklerini unutmamasını sağlayarak, işkence ve manipüle etmenin bir başka yolunu bulmuşlardı.

Sanki olanları unutabilirdi. Tutsaklığının cehennem gibi olduğunu ona hatırlatacak bir başka manzaraya ihtiyacı yoktu. Bu anıları her gün zaten hatırlıyordu.

O günleri nasıl atlattığını bilemiyordu. Kızı. Gururu. Karşı tarafın kazanmasına karşı kararlılıkla direnmesi. Bir şekilde o zamanı atlatmıştı. İnsanların sürekli olarak onu izlediğini, bir an için bile mahremiyeti olmadığını görmezden gelmesini öğrenmişti. Ona acıyarak bakıldığını, parmaklıkları da öyle. Her sabah kafesin içinde volta atarak ve kaslarını esneterek tutsaklık hissini dindirmeye çalışmıştı. Avluda gördüğü insanlarla ilgili öyküler uydurarak sıkıntısını hafifletmeye gayret etmişti. Ama kontrol edemediği tek şey

soğuktu. Sürekli olarak titriyordu. Ufak, rutubetli ve ruhsuz oda, kafese kıyasla sıcacık bir cennet gibiydi.

Kafesten daha zayıf, güçsüz ve hüzünlü çıkmıştı, ama omuzları ve çenesi hâlâ dimdikti.

Bunu bir kere atlatmıştı, ama bir daha yapabileceğini sanmıyordu. Ancak kafesten çıkarıldıktan sonra, yaşadığı dehşeti tam anlamıyla idrak edebilmişti. Ama her gün biraz daha güç kazanıyor, eski haline geri dönüyordu.

Odasının kapısı aniden açıldı. Kimin geldiğini bildiğinden oturduğu yerde kaskatı kesildi. Sıkıntı haricinde, uzun ve zorlu mahkumiyetinin hiç değişmeyen bir başka unsuru Sir Simon'dı. Kişisel işkencecisi.

Onu görmezden gelirse, durumun kötüye gideceğini bildiğinden dönüp ona baktı.

Sir Simon gözlerini kısmış, sanki Bella'nın en hata işlediğini anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. "O pencereden dışarı çok bakıyorsun."

Bella paniğe kapıldı. Aklını yitirmemesini sağlayan tek şey o pencereydi; Sir Simon pencerenin onun için ne kadar önemli olduğunu anlayacak olursa...

Ağzının kuruduğunu hissetti. Diliyle hemen dudaklarını ıslattı, ama Simon'ın gözlerinde beliren parıltıyı görünce bunu yaptığına pişman oldu. İki yıl sonra, artık bedeninin herhangi bir yerine, özellikle de dudaklarına dikkat çekmenin tehlikeli olduğunu biliyordu, ama hissettiği gerilim onu düşünmeden dudaklarını yalamaya itmişti. "Pencereden bakarken, açtım ve bir şeyler düşünüyordum. Yemeğimi getiriniz mi?"

"Kahrolası hizmetçin değilim," dedi Simon Bella'nın tahmin ettiği gibi öfkeyle. Zayıf yönlerini görmesini engellemenin tek yolu, bu adamı öfkeliendirmekti.

Ateşle oynadığını bile bile, tek kaşını küstahça kaldırdı. “Ne istiyorsunuz o zaman?”

Simon yumruklarını ve çenesini sıkı. “Gidiyorsun.”

Bella’nın ağzı açık kaldı. Öylesine afallamıştı ki, tepkisini kontrol bile edememişti. İçine aniden dolan umudu dindirmeye çalıştı. Yanlış duymuş olmalıydı. “Gidiyor muyum?”

“Evet.” Simon dikkatle onu izliyor, sözlerinin yaratacağı etkiyi gayet iyi bildiği için oyun oynuyordu.

Bella bir tabureye oturup Simon hiçbir şey söylememiş gibi nakış işini aldı ve titreyen parmaklarıyla iğneyi keten kumaşa saplamaya çalıştı. Mümkün olduğunca kayıtsız bir ifadeyle “Nereye gidiyorum?” diye sordu.

Savaş sona mı ermişti? Onu özgür mü bırakacaklardı? En sonunda evine geri dönebilecek miydi?

“Bir manastıra.”

Hayal kırıklığı hissetti, ama bunu önemsemedi. Evine geri dönmüyorsa, bir manastır bile Berwick gibi korunaklı bir kaleden daha iyi bir seçenektir. Bir manastırda, en azından kaçma şansı olabilirdi.

Ama Simon aklından neler geçeceğini de bildiğinden, ona işkence etmeye devam etti. Konuşmadan önce gülümse. “Berwick’in hemen dışında Carmelit rahibelerinin bulunduğu bir manastır var. Oraya yollanacak ve derhal yemin edeceksin.”

Yemin mi? Yüce Tanrım! İçer buna benliğinin her zeresiyle karşı çıkmak istedi. Bunu düşünmek bile tüylerini ürpertiğinden, haykıra haykıra gitmeyeceğini söylemek istedi. Yemin etmesi demek, asla kurtulamayacağı bir hapis-haneye düşmesi demektir. Bir kere yemin etti mi, bunun geri dönüşü olamazdı. Sonsuza dek oradan çıkamazdı. O sessiz-

lik... Monotonluk... Esaret... Bunlar asla bitmek bilmezdi. İşlerin böylesine gaddar bir sona ulaşacağını tahmin etmiş olması gerekirdi.

Ancak, Buchan'la evli olduğu yıllar boyunca duygularını kontrol etmeyi başarması Berwick'teki tutsaklığı sırasında oldukça işe yaramıştı. Suratı hissettiği dehşeti ele vermedi.

Ama Simon yine de anlamıştı. "Mutlu olacaksın," dedi alaycı bir sesle. Koyu renkli gözlerini Bella'nın şekilsiz elbisesinin üstünde gezdirdi. Oraya getirildiğinde üstünde olan şık elbisesi çoktan gitmiş, yerine sıradan, kaledeki hizmetçilerin eskisi olan bir elbise gelmişti. Kalın ve kaşındıran yünlü elbise onu rahatsız etmemişti. Onu ılık tutuyordu. "Yıllardır bir rahibe gibi yaşıyorsun," dedi Simon utanmadan bacaklarının arasına bakıp. Bella bacaklarını birbirine bastırdı. "Artık gerçekten bir rahibe olabilirsin."

Adamın sesindeki alay gayet açıktı. Simon'ın isteklerine boyun eğmek her şeyi o kadar kolaylaştırırdı ki. Bedenini tıpkı Buchan gibi yıllarca kullanmasına izin verebilirdi. Ocağa atacak daha fazla kömürü, eğreti şiltesine örtecek daha fazla battaniyesi, daha iyi yiyecekleri, mahkumiyetini rahat olmasa bile dayanılır kılabilecek ufak tefek lüks eşyaları olabilirdi.

Ama bunu yapamamıştı. Sorun, adamla ilgili her şeyin onu tiksindirmesi de değildi. Dişlerindeki kahverengi lekeler. Koyu renkli, yağlı saçlarındaki beyaz kepekler. Suratına bir balık gövdesi görünümü veren ter katmanı. Hayır, Simon'a teslim olmak asla kabullenemeyeceği bir şeydi. Kocasıyla evliyen, bunu bir görev olarak yapmıştı. Lachlan'la birlikteyken de aralarında özel bir şey olduğunu düşünmek gibi bir aptallık etmişti. Ama Simon'a teslim olsa, kendisini satmış olurdu. Söylentileri doğrulamaktansa ölmeyi yeğlerdi. Önce Robert'la ilgili, yakalandıktan sonra da hiç şüphesiz

Ross sayesinde Lachlan'la ilgili olarak yayılan söylentiler.

İnsanların ona fahişe demesi umurunda değildi, ama öyle davranamazdı.

Soğuğa, açlığa ve iki yıl bitmek bilmeyen işkenceye dayanmıştı. Simon iki kere fazlasıyla ileri gitmiş ve onu neredeyse öldürmüştü. Bir keresinde ona verdiği bayat yiyecekler midelerini bozmuştu. Bir başka sefer de, küstahlığını soğuk ve yağmurlu bir gecede battaniyelerini alarak cezalandırmıştı ve Bella neredeyse soğuktan donarak ölmüştü.

Eski kocası gibi, Simon da tepki vermesini bekliyordu. Yıllardır direncini kırmak için uğraşmıştı. Bella son iki yıldır birçok kere pes etmenin eşiğine gelmişti. Ama hayata tutunmasını sağlayan tek bir şey vardı. Kızı. Bu zorlu günleri Joan için atlatmalıydı.

“Odaların ufak ve penceresiz olduğunu duydum,” dedi Simon alaycı bir sesle. Bella ürpermeye gayret etti. Korktuğunu çok iyi gizlediği halde, Simon ne durumda olduğunu tahmin edebiliyordu. “Ama buna alışkınsındır, kontes, değil mi?” dedi kontes sözcüğünü vurgulayarak. Sonra da abartılı bir tavırla alnına vurdu. “Doğru ya! Buchan öldüğüne göre, Kral Edward o anda artık bir kontes olmadığına karar verdi.”

Bella bakışlarını adamın gözlerinden ayırmadan gülümsedi. “Evet, artık tüm İskoç kontluklarının en eski ve güçlü olanının kızı ve kız kardeşiyim.”

Simon'ın beti benzi attı. Bella kocası tarafından gözden çıkarılmış, unvanı bir kral tarafından elinden alınmış olabildi, ama hâlâ İskoçya'nın en asil soyundan geliyordu ve Simon gibi kaba saba bir adamdan çok daha kıdemliydi.

Dışarıda olup bitenleri öğrenebildiği tek kaynak olan Margaret birkaç ay önce ona kocasının öldüğü haberini getirdiğinde, Bella hiçbir şey hissetmemişti. İki yıldır onu öldürmeye çalışan adamın öldüğüne de, onu bir daha asla

görmeyeceğine de sevinememişti. Aklında bir tek kızı vardı. Joan artık yalnız kalmıştı. Ona ne olacaktı?

Buchan'ın ölümü, Bella'nın bu kabustan kurtulmasına ve kızına geri dönebilmesi için daha büyük bir kararlılığa kapılmasına neden olmuştu. Manastırda rahibelik yemini edecek olursa, bunu asla yapamazdı.

Simon ufak odada üç adımda yanı başına geldi. Nakış işini ellerinden kapıp, bedenini sert bir biçimde kendisine çekti.

Bella bezden bir bebek gibi adamın ellerinde kaldı. Bu tür davranışlara alıştığından, ne direndi, ne de korku hissetti. Simon kötü yürekli, asabi bir kabadayıydı; ona her fırsatta dokunur ve zor kullanırdı, ama o güne kadar cüret edebildiği tek şey orasını burasını sıkıştırmak ve çürütmek olmuştu.

Kim bilir kaç kere ona tecavüz etmeye yeltenmişti, ama İngiliz krallarının ona karşı sergilediği barbar tavra rağmen, belli ki edeplerini son zerresine kadar da yitirmemişlerdi. Statüsü onu koruyordu ve Simon'ın bunu unutmasına asla müsaade etmiyordu.

Simon o kadar yakınında duruyordu ki, şekilsiz burnunun üstündeki her pislikle dolu gözeneği görebiliyordu. Adamın leş gibi kokusuna öğürmektense, üstüne üflediği pis nefesine sadece burnunu kırıştırarak yanıt verdi.

“Sen beş para etmez, kibirli bir fahişeden başka bir şey değilsin. Yıllardır oranı buranı sallayıp beni baştan çıkarmaya çalışıyor, görevimden alıkoyuyorsun. Ama şu haline bir bak. Solgun, cılız bir inekten farkın yok. Senden kurtulmak hoşuma gidecek.” Onu sert bir biçimde sarstı. “O sivri diline hakim olsan iyi olur. Oradaki rahibeler günahkar gururuna benim kadar tahammüllü davranmazlar.”

Hali olsa, Bella buna gülebilirdi. Onu *baştan çıkarmak* mı? Simon'ın tahammüllü davranması mı? Bu gerzek dedik-

lerine ciddi ciddi inanıyor olmalıydı. Ama sözleri Bella'nın sahip olduğu gururdan geriye kalanın üstünde neredeyse hiç etkili olmadı. Yıllarca tutsak olması acaba içindekiler kadar, dış görünümünden de mi götürmüştü? Bella iki yıldan uzun bir süredir aynadaki aksini görmemişti.

Ama bunun bir manastırda ne önemi olabilirdi ki?

Ona tepki vermedi, öfkesine sessiz ve duygusuz bir bakışla yanıt verdi. Simon öyle yapmasından nefret ederdi. Durum ne kadar kötüye giderse gitsin, içindeki bir his ona karşı çıkmasını engelleyemiyordu.

Kocasıyla da çirkin kafasını ortaya çıkaran aynı zayıflıktı.

Simon onu bir küfür savurarak itti. "Sabah yola çıkmaya hazır ol. Emniyet şefi sabah seni almaya gelecek."

Bella aralarında bu çirkin olay geçmemiş gibi nakış işini toparladı. "Manastıra gideceğim," dedi alçak sesle. "Ama beni suratımı örtmeye kimse zorlayamaz."

Bakışlarını kumaşa sokup çıkardığı iğneden ayırmadı. Bir an için, Simon'ın onu duymadığını sandı. Ama kirpiklerinin altından ona kaçamak bir bakış fırlatınca, duyduğunu anladı. Sırtından buz gibi terler boşaldı. Simon gülümsüyordu.

Neler olacağını anlayınca, kalp atışları hızlandı. İngilizlerin elinde onu alt edecek bir silah vardı.

"Çok yazık," dedi Simon. Adamın sesindeki kayıtsızlığa rağmen, Bella gücün yer değiştirdiğini fark etti. Kazandığı zaferler zaten hep kısa süreli oluyordu. "Sir John'un ricanızı tekrar göz önüne aldığını duymuştum."

Kalbi duracak gibi oldu. Tepki vermemeye çalıştı, ama bu sözler onu umutlandırmıştı. "Kızımı tekrar görebilecek miyim?"

Gardiyanlarına kızını ne kadar çok görmek istediğini belirtmesi yaptığı en büyük hata olmuştu. Davranışlarını onu

Joan'la görüştürecekleri vaadiyle, burnunun dibine bir havuç sarkıtılan bir tavşan gibi kontrol ediyorlardı.

“Kızın seni görmek istemiyor.”

Bella donakaldı. Sir John ona Joan'un onu yıllar önce görmeyi reddettiğini, 'İskoç asillerle' bağlarını tamamıyla kesmek istediğini söylemişti. Bella çenesini dikleştirdi. “Buna inanamıyorum.”

Simon ona her zaman iri yarı bir maymunu hatırlatan geniş omuzlarını silkti. “Çok yazık. Çok yakınlardaydı oysa.”

“Yakında mıydı?” dedi Bella boğuk bir sesle. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Simon sadist bir canavar gibi gülümsedi. “Evet, bilmiyor muydun? Kızın kuzeninin düğününe katılmak üzere Roxburgh'de.”

Bir an nefes alamayacakmış gibi hissetti.

Roxburgh. Bir günlük mesafedeydi. Tanrım, o kadar yakın ki, dedi içinden. Bella, Joan'un hâlâ velayet konusu kararlaştırılmaya çalışılırken, Buchan'ın Leicestershire'daki topraklarında, amcası William'la birlikte yaşadığını sanıyordu. Kızının o kadar yakında olması, kontrollü tavırlarını bir anda silip süpürdü.

Simon onu dikkatle izliyor, sözlerinin üstünden yarattığı etkiyi gayet iyi biliyordu. “Herhalde senin için bir önemi yok, ne de olsa Sir John'un teklifini geri çevirdin.”

Gitmek üzere arkasını döndü.

Bella yumruklarını sıktı ve bunun bir oyundan ibaret olduğunu bildiğinden tepki vermemeye gayret etti. Kızını görebilmenin bir yolu varsa... “Nedir? Emniyet şefi ne teklifinde bulunmuştu?”

Simon bilmiş bilmiş gülümsedi. Gaddar adam oynadığı oyundan büyük zevk alıyordu. “Sir John kızına mektup yazmana ve yanıt almana izin verecek. Kızın iletişim kurmaya

razı gelirse, rahibeler bir şikayette bulunmadığı takdirde sen de ona yazmaya devam edebileceksin. Yeminlerini ettikten sonra, kızın seni dileği kadar sık ziyaret etme hakkına sahip olacak.”

Bella nefes alamıyordu. Simon’ın dedikleri doğru olabilir miydi? Bunca zaman sonra kızıyla iletişim kurmasına izin verecekler miydi? Yoksa itaat etmesine devam etmeyi sağlamak için ona bir başka oyun mu oynuyorlardı?

“Sana neden inanayım? Şef daha önce de bir sürü vaatte bulunmuştu.”

Bella kafesten çıkarıldıktan sonra, kızıyla kavuşma ihtimalini kullanarak onu kontrol etmeye çalışmışlardı. Ama buna ne zaman yaklaşırsa, o anı geciktirmek için bir bahane uydurmuşlardı.

“Herhangi bir talepte bulunacak durumda değilsin. Sen bir asisin. Bir hainsin. Hâlâ kuledeki kafeste olmadığın için kendini şanslı say. Sir John’a sana karşı çok yumuşak davrandığını söyledim. Ona bu şekilde mi karşılık veriyorsun? Suratını kapatacaksın, leydim, yoksa bunun sonuçlarına katlanacak tek kişi sen olmazsın,” dedi Simon kötücül bir ses tonuyla.

Onu korkutmaya çalıştığını biliyordu. İşe de yarıyordu. Robert’ın adamlarının bazılarının onu kafesten kurtarmaya yönelik başarısız girişiminden sonra, kaçmaya çalıştığı takdirde bunun bedelini Joan’un ödeyeceği konusunda onu gayet açık bir biçimde uyarmışlardı.

Simon nahoş bir gülümsemeyle ona baktı. “Onu koruyacak kimsesi olmayan genç bir kızın zarar görmesini hiç istemem. Şu anda İngiltere’de güçlü bir grip salgını var. Hastalanmanın ne kadar kolay yolduğunu bilirsin.”

Bella donakaldı. Kalp atışları kulaklarında çınlıyordu.

“Genç bir kızı tehdit mi edeceksin? Kızın, Buchan Kontu’nun tek vârisi, kralının soylu bir kulu. Önemsiz bir kadınını cezalandırmak uğruna, masum bir çocuğun kadını akıtabilir mi?”

“Önemsiz mi?” dedi Simon alaycı bir tavırla. “Krala çok fazla sorun çıkardın. Berwick Valisi’nin pembe gül takmayı yasakladığını biliyor muydun? O gülü karalm tüm asi dostlarına yaptığı gibi topuklarımın altıdan ezmeliydim.” Gözlerini kıstı. “Kimse kimseyi tehdit etmiyor, ben sadece bir gözlemde bulunuyorum. Genç bir kızın annesinin davranışları yüzünden suçlanmasını istemezsin, değil mi? Kral senin bir rahibe olmanı istiyor. Yerinde olsaydım, başımı önüme eğer, o aptal gururumu kontrol altına alacak bir tevazu arardım.”

Kapıyı ardından çarpıp gitti. Bella demir sürgünün çekildiğini, sonra da kapının kilitlendiğini duydu.

Her iki önlem de gereksizdi. Onun gibi, diğerleri de onun için dünyadaki en değerli insana zarar verecek bir şey yapmayacağını iyi biliyordu. Kaderi Simon odaya adım atar atmaz zaten belirlemişti, ona karşı çıkması önemli bile değildi. İngiliz kralı Edward Joan’u elinde tuttuğu sürece, Bella’yı da kontrol altında tutuyor olacaktı.

Gözünün kenarından düşen bir damla yaş yanağını yakarak süzüldü. *Bir rahibe* olmak. Hayatının geri kalanını bir manastırda geçirmek. Bunları istemiyordu...

Hayır. Gözyaşlarını sildi. Ne istediği önemli değildi. Kızını güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir düşman kalesinin siperlerine gizlice çıkmak, Bruce'un adamlarının hiçbiri için zekice bir şey değildi, ama İskoçya'nın en aranılan adamı için resmen aptallıktı. Lachlan yakalanacak olursa, ya da birisi onu tanırsa, geçmiş deneyimlerinden başına neler geleceğini biliyordu. En korkunç işkencelere bile dayanmış olması, bunları bir daha yaşamak istediği anlamına gelmiyordu (gerçi üstündeki düzenek işkenceden farksızdı), ama karşısına bir fırsat çıkınca, Lachlan bunu kaçırmak istememişti. Kontes saldırı geldiğinde hazırlıklı ve kaçacak durumda olursa, başarılı olma şansları da bir o kadar artmış olacaktı. Hem birisinin onu tanıma ihtimali ne kadardı?

Kapüşonu kafasına daha da çekti ve kale muhafızının ardından merdivenden çıkmaya koyuldu. Genç İngiliz askeri ona birkaç kere dönüp bakmıştı, ama uzun kapüşon Lachlan'ın surat hatlarını gizliyordu ve başını önüne eğdiğinden, asker onunla konuşmaya yeltenmiyordu.

Lachlan çoktan cehennem ateşinde sonsuza dek yanacağını garantilememiş olsaydı bile, bu olayla birlikte bunu hak edecekti. Bir din adamının cüppesini giyecek son kişiydi. Tanrı bilir sadece o lanet olasıca cüppeyi giyerek kaç günah işlemişti. Kahrolası şey tenini fena halde kaşındırıyordu. Bu

yünlü kumaşla kimin bir kıl gömleğe ihtiyacı olabilirdi?

Zırhıyla giysilerinin cüppenin altında kalmasını istemişti, ama Boyd ve MacLean bunları gören olabilir diye çıkarması için ısrar etmişlerdi. Hergeleler muhtemelen sırf sıkıntı çeksin diye öyle demişlerdi. Lachlan cüppeyi giyer giymez, dört muhafız da kahkahalara boğulmuştu. Son birkaç yıldır, Lachlan'ın alaylarına maruz kalan genç şövalye Seton bile birkaç imalı laf etmek için araya girmişti.

Lachlan adamların eğlenmesine ses çıkarmadı, ama saçlarını da tıraş etmeye kalkıştıklarında çizgiyi aştıklarını düşündü. Saçlarını diğer İskoç Muhafızları gibi kısa kesiyordu, ama kafasının tepesinin kel kalmasına da gerek yoktu. Şansına, rahip aynı zamanda bir keşişti.

Genç askerle birlikte adeta sonsuza dek basamaklardan yukarı çıktı, ama beş kat sonra nihayet kulenin en üst katına vardılar. Asker kapıda nöbet tutan muhafıza başıyla selam verdi. “Rahip leydiyi görmeye geldi,” dedi.

Diğer adam kaşlarını çattı. Lachlan ondan hiç hoşlanmamıştı. Onu kuleye götüren askerden daha iri yarı, yaşça büyü ve daha küstah bir adamdı. Lanet cüppenin altında Lachlan'ın bacağına iliştirilmiş ufak bir hançer olsa da, bunu kullanmak istemiyordu. Cesetler diğer askerleri hemen alarma geçirebilirdi.

“Sir Simon bana bugün bir ziyaretçi geleceğinden söz etmemişti,” dedi muhafız. “Sadece leydinin yardımcısı içeri girebilir.”

Lachlan en dindar ve itaatkar ifadesine bürünüp, boyunu daha kısa göstermek için omuzlarını sarkıttı. Ama bu iki şey de ona yabancı olduğundan, inandırıcı olamayacağından korktu. Cüppesinden üstü yazılı bir deri çıkarıp muhafıza uzattı. “Talimatlarım,” dedi elinden geldiğince tevazuuyla.

Lachlan'ın cesur ses tonunu duyan muhafız kaşlarını

daha da çattı. Kapüşonunun gizlediği suratına baktı, ama talimatı yine de ondan aldı.

Muhafız yazılanları okurken, Lachlan ellerini önünde kenetli tuttu. Kahretsin, dedi içinden. Ellerini derhal cüppesinin içine soktu ve avuçlarındaki ve parmaklarındaki savaş yaralarını ve izlerini görmediklerini umdu. Bir rahibin nasıl bir savaşçının ellerine sahip olduğunu açıklaması kolay olmazdı.

Karanlıkta gizlice oraya kadar ilerlemek çok daha kolay olmuştu. Ama en azından birkaç kişiyi aklamadan onca muhafızı zaten aşamazdı. Genç rahibi kalenin kapılarının ötesindeki ormanda yakalamak, ilahi bir yardım gibiydi, ama Lachlan o anda planının işe yarayacağından şüphe duymaya başlamıştı. İçinde kötü bir his vardı.

Muhafız uzunca bir süre talimatı inceledikten sonra, deriyi katlayıp ona geri verdi. “Leydinin günah çıkartmasına mı yardım edeceksin?”

Evet der gibi başını salladı. Adamın hâlâ dikkatle ona baktığını fark edince “Leydinin yarın yola çıkabileceğinden emin olmam gerek,” dedi. “Hem bedenlen, hem de ruhen,” dedi tevazuuyla bunun hemen ardından.

Adam yine bir süre ona baktıktan sonra, belindeki anahtarları çıkardı ve kapının kilidini açmaya koyuldu. Lachlan o anda her şeyin yolunda gittiğini anladı. “İşin bittiğinde seni almaya gelecekler,” dedi. “Uzun sürmemesi gerek. Leydi aylardır bir günah işleyemeyecek kadar sıkı gözetim altında; bu süre boyunca, yardımcısından ve şefimden başkasını görmedi.”

Lachlan eliyle haç çıkarıp “Tanrı seni korusun, evladım,” demeyi düşündü. Durum rahiplere yaraşır bir şey yapmasını gerektiriyor gibiyse de, abartmamaya karar verdi. Bir rahip kılığına girmiş olması bile fazla inandırıcı değildi.

Muhafız kapıyı açarken, Lachlan orada yakaladığı rahipten ödünç aldığı daracık ayakkabıların sivri uçlarına baktı. İşi bittiğinde, ayakkabılarla cüppeyi geri verdiğine memnun olacaktı. Lachlan adamların suratını görmesini, hissettiği heyecanı fark etmelerini istemiyordu. Heyecanı gizlenemeyecek kadar belliydi.

İşte, oradaydı. Beklediği an gelmişti. İki yıl boyunca acı çekerek ona gecikme yaşadığı, Bella'yı kendi dikkatsizliği yüzünden tıktıkları o cehennemden kurtarma vakti gelmişti.

Bunu istemeden yapmış olsa da, Bella'nın orada olmasının sebebi kendisiydi. Yine aynı şeyi yapardı. Bir kadına karşı duyduğu istek yüzünden dikkatinin dağılmasına izin vermezdi. Adamlarını bir tuzağa götürmektense, Ross'un adamlarını kadınlara götürürdü.

Dikkati dağılmıştı. Öfkeliydi. İçini kasıp kavuran o şiddetli ve yabancı hisleri dindirmeye, kontrolünü tamamıyla yerle bir eden o öpüşmenin bedeninde yarattığı etkileri karnının kaynayışını hafifletmeye çalışıyordu. Ona şapelin kapisında sahip olmasına ramak kalmıştı.

Kontesin onu durdurmak için son derece geçerli nedenleri vardı. Ona tokat atmak için de. Ama tüm bu nedenler, ona tokat attığında hissettiği sızıyı hafifletmemişti. Bella'nın hangi özelliği en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor, üstüne geldiğinde ona tepki vermesine neden oluyordu?

Bella'yla arasında geçenleri düşünmeye öylesine dalmıştı ki, tehdidi gözden kaçırmıştı. Bir kadına karşı hissettiği istek yüzünden, görevini yerine getirememiş, koruması gereken onca insan yakalanmıştı. Bella'nın onlara ihanet ettiğini düşündüğünü biliyordu. İhanet etmemişti, ama yine de olanlar onun hatasıydı.

Kapı açıldı.

Kendisini hazırladı, ama iki yıl sonra Bella'yı ilk kez görünce hissedeceklerine onu hiçbir şey hazırlayamazdı.

Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu ve hafifçe sendeledi. Savaş alanında, göğsüne bu denli dengesini yerle bir etmeyen kılıç darbeleri bile almıştı.

Bella sırtı dönük vaziyette, kaybolmak üzere olan günü-şığına karşı pencerenin önünde duruyordu. Kontes hafızasında öylesine büyük bir yer edinmişti ki, gerçek hayatta ne kadar ufak tefek olduğunu görünce hayretler içinde kaldı. Sırtı incecik, omuzları bir çocuğunki kadar dardı. Hatırladığından çok daha narindi.

Bella başını hafifçe kapıya doğru çevirdi, ama ne arkasını döndü, ne de bir şey söyledi. Bu soğukkanlı ve asil hareket, Lachlan'ın içinde tuttuğunu bile bilmediği bir şeyi harekete geçirdi. Bunun korku olduğunu fark etti. Onu zaman zaman öfkeden deliye çeviren, ama Bella'yı tanıdığı diğer kadınlardan farklı kılan ruhun ve keskin gururun, kontesin elinden almış olabileceğine dair derin bir korkuydu.

“Bir rahip geldi, leydim,” dedi muhafız. Bella'nın başıyla tamam demesini bekledi, sonra da kapıyı kapattı.

Yalnız kalmışlardı.

Onca ay sonra, ona öylesine yakındı ki, elini uzatsa ona dokunabilirdi. Aralarındaki mesafeyi kollarını öne uzatarak aşabilecek olsa bile, Bella çok uzaklarda gibiydi. Bakışlarındaki o perişan ifade içine işledi.

Bella ona baktı. “Bir rahip, öyle mi... Beni bir manastıra yollamadan önceki gece bile buraya bir rahip yolluyorsa, ruhumdan korkuyor olmalılar.”

Bir manastır mı? Demek bunu yapmayı planlıyorlardı. Ama Bella'nın ses tonundan dahası da olduğunu anladı.

Muhafızın içeriyi dinliyor olabileceğini bildiğinden, Bella'nın onu görünce ne tepki vereceğini de bilemediğinden,

Lachlan iki geniş adımda yanına gitti, eliyle ağzını kapattı ve onu hareket edemeyeceği biçimde kendisine çekti. Bundan ilk karşılaştıkları seferki kadar hoşlanacağına emindi.

Ona dokunduğu anda hissettiği şok yüzünden neredeyse onu derhal bırakacaktı. Tanrı aşkına! Zihni onu bunca zamandır yanıltmamıştı. Ona ne yapmışlardı böyle? Minnacık kalmıştı. Öylesine incecik ve ufak tefekti ki, kırılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ona eskiden azap çektiren yumuşacık kıvrımları yok olmuştu. Sadece kollarında hissettiği göğüslerinin ağırlığı tanındıktı.

Kutsal olan her şey aşkına, birisi bunun bedelini ödeyecekti.

Ama ona dokunarak hata etmişti. Bedeni dinmediğini o anda anladığı diğer anılarla sarsılıyordu.

Şok geçiren tek kişi de kendisi değildi. Bella onun bu beklenmedik tepkisi karşısında donakalmıştı. Ama sona ağzından hayret dolu bir ses çıktı. Bakışlarını kapüşonunun gölgeleri altında gizlenmiş suratına çevirdi.

Solgun suratına hakim iri iki mavi göz, altlarındaki koyu halkalar ve çıkık elmacık kemiklerinin altındaki çökük avurtları yüzünden daha da belirginleşmişti. Lachlan bir el göğsünü sıkıyormuş gibi hissetti. Bella bitkin ve narın haliyle, hatırladığı kadının bir hayaletini andırıyordu. Hâlâ çok güzeldi, ama bir zamanlar ön planda olan kadını çekiciliği artık silinmiş ve yürek parçalayıcı bir biçimde savunmasız kalmıştı.

Lachlan kapüşonunu başından indirmeden önce, Bella'nın minnacık kalmış bedeninin her yanı bir buz kalıbı gibi kaskatı kesildi.

Gözlerini gözlerine dikip saf bir nefretle ona baktı.

Belli ki, zaman Lachlan'a karşı hislerini köreltmemişti.

Lachlan bunu hak etmiş, hatta öyle olacağını tahmin et-

mişti, ama kahretsin ki saf bir şekilde Bella'nın onun hakkında olabilecek en kötü şeyleri düşünmediğini ummuştı.

“Muhafız,” diye fısıldadı Lachlan. “Dikkatli ol. İçeriye dinliyor olabilir.” Bella ona isyan eder gibi öfkeyle baktı. Lachlan elini ağzından çeker çekmez Bella'nın canhıraş bir biçimde çığlık atacağını ve tüm İngiliz garnizonunu oraya çekeceğini bilerek içinden bir küfür savurdu.

Bella narın görünüyor olabilirdi, ama hâlâ direnecek gücü vardı. Lachlan buna itiraf etmek istediğinden daha fazla sevinmişti. Onu yerle bir edememişlerdi. Öyle olmasını ummuştı, ama Bella'nın neler geçirdiğini bilmiyordu. Acı çekmenin nelere mal olduğunu herkesten daha iyi bilirdi.

“Lanet olsun, Bella. Buraya sana yardım etmek için geldim. Aptalca bir şey yapmadan önce bana bir açıklama fırsatı ver.” Bella'nın alevler saçan gözlerine baktı. “Lütfen.”

Bella bu yalvarışı bir numara olabilirmiş gibi gözlerini kıstı. Haksız da sayılmazdı. Buna şaşırmişti. Lütfen mi? Bu sözcük ağzından gayet rahat bir biçimde çıkmıştı, ama o güne dek nadiren söylemişti. Lorn'un adamları bu sözcüğü ağzından alana dek ona neredeyse bir hafta boyunca işkence etmişlerdi.

Bir an için, Bella'nın direnmeyi kesmeyeceğini sanmıştı, ama tam ne yapması gerektiğini düşünürken, Bella tamam der gibi başını salladı.

Lachlan onu bıraktı.

Bella onu bıraktığı yerde kaldı, bakışları Lachlan'ın geriye çekilmesini ve ona bir rahat aldırmasını sağladı. Ona fikrini değiştirecek bir bahane vermek istemiyordu.

Bella çenesini biraz havaya kaldırıncı, o sırada karşısında duran çelimsiz kadın gibi değil, anılarındaki Bella'ya benzedi. “Bir rahip m?” dedi oflayarak. “Alev almadığına

şaşırdım doğrusu. Cezamı çektiğim yetmedi mi? Beni öldürmeye mi geldin?”

Lachian, Bella'nın sert sözlerini hak ettiğini bildiği halde, öfkelenmeden edemedi. Kontes narin bir porselen parçasını andırıyor olabilirdi, ama bazı şeyler kesinlikle değişmemişti. Hâlâ hatırladığı kadar inatçı ve gururluydu ve onu sinir etmek gibi eşsiz bir beceriye sahipti. “Beni kral gönderdi,” dedi.

Bella'dan boğuk bir ses yükseldi. “Bu ay hangi kral kılıcını kiraladı?”

Lachlan çenesini sıktı, kendisine sabırlı olması gerektiğini hatırlattı. “Bağlılığım Bruce’a,” dedi kasvetli bir ifadeyle. “Son üç yıldır da öyle.”

Bella'nın parlak mavi gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Buna inanmamı mı bekliyorsun? Bizi Ross’a teslim ettiğinde, Bruce için mi çalışıyordun?”

Lachlan kontesin yanaklarına sağlıklı bir pembelik çöktüğünü gördüğüne sevinmişti, ama Bella'mın kabanar duygularıyla birlikte sesi de yükselmişti. Muhafızın kapının ardında olduğunu hatırlatmak için parmağını dudaklarına götürdü. “Sana ihanet etmedim.” Bella itiraz edemeden konuşmaya devam etti. “Kahretsin, olanları nasıl gördüğünü biliyorum, ama Ross’a sizi nerede bulabileceğini söylemedim. Kilisede yanından ayrıldıktan sonra öfkeliydim. Dikkatli davranmadığımı kabul ediyorum. Adamlarından biri iskelede beni bir tekne ayarlamaya çalışırken gördü. Beni kilisenin oraya kadar takip ettiler, sizi uyarmama fırsat kalmadan da etrafımı çevirdiler. Benim hatam olabilir, ama size ihanet etmedim.”

Bella söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamış gibiydi. Sert mavi gözlerini suratına dikti. “Ne büyük bir tesadüf. Seni gördüler, tanıdılar ve sanırım yerimizi belli edeceğini düşündüler, öyle mi?”

“Bu olayın hiçbir tesadüfi yanı yok. Bizi bekliyorlardı.”

Bella'nın bakışlarından, onu şaşırttığını anladı. "Birisi bize ihanet etti, ama o kişi ben değildim."

"Kimdi o zaman? Hatırladığım kadarıyla, bizi yakaladıklarında zincire vurulmayan tek kişi sendin."

Lachlan bunu duymazdan geldi. Aslında, kendisi de zincirlenmişti, ama Bella bunu durduğu yerden görmemişti. "Yola çıkmadan önceki gece, Kildrummy'deki Büyük Salon'a tahıl çuvalları taşıyan nalbantla oğullarını hatırlıyor musun?" Bella sabırsızlıkla başını salladı. "Adamlar planlarımızı duyup İngilizlere sattılar. Kuzeye doğru gideceğimizi biliyorlardı. Nalbant birkaç gün sonra kaledekilerin teslim olması için Salon'daki tahılları ateşe veren kişi."

Bella'nın solgun suratındaki acı dolu ifadeyi görünce, Kildrummy'dekilerin başına neler geldiğinden haberdar olduğunu anladı. Kale teslim olduktan sonra, garnizonun büyük bir kısmı kılıçtan geçirilmişti. Nigel Bruce da asıldığı ve kafasının kesildiği Berwick'teki kaleye getirilmişti. Bella'nın bunu zoraki bir biçimde izlemediğini umdu.

Ama Osborn isimli hain nalbant hak ettiğini bulmuştu. Ona vaat edilen altınlar eritilip, kendi halkına ihanet edip yardım ettiği İngiliz askerleri tarafından boğazından aşağı dökülmüştü.

"Güzel bir hikaye, ama seni Ross'la birlikte *gördüm*. Ona borçlu olduğunu ve bizi karşılığında gözden çıkaracağını, bedeli bu şekilde ödeyeceğini söyledi bana." Sesi titriyordu. "Bunu nasıl yapabildin, Lachlan? Beni umursamadığını biliyorum, ama ya diğerleri? Ya çocuklar?" Bella'nın sesinin giderek çatallaştığını fark eden Lachlan ta içinde aşılmaz bir duvarın yıkıldığını hissetti. "Mary'ye ne yaptıklarını biliyor musun?"

Bu son cümle onu mahvetti; canlı canlı derisi yüzülüyor-muş gibi hissetti. Son iki yıldır, her gün neler olduğunu düşün-

müştü. Bella onu kendisini suçladığından daha fazla suçlayamazdı. Olanlar için kendisinin sorumlu olduğunu kabullenmiş olsa da, ona ihanet etmemişti. “Bedel olarak kendimi sundum, Bella, seni değil. Ross beni öldürmek istiyordu. Kaçmasaydım, bunu yapacaktı zaten. Gordon bana Ross’un dediklerini ve senin ne düşündüğünü söyledi, ama beni de zincirlemişlerdi. Sizler arabaya bindirilirken, sana söylemeye çalıştı.”

Bella’nın dudaklarından hafif bir çılgılık yükseldi. “William hayatta mı?”

“Evet, MacKay de öyle. Onlar da mahkum edildiler, ama öldürülmeden önce onları kurtarmayı başardık.”

“Başardık mı?”

Lachlan ağzından kaçan bu lafı örtbas etmek için kayıtsızca omuzlarını silkti. “Bruce’un birkaç muhafızı demek istedim.” Konuyu uzatmadı. Bella’nın İskoç Muhafız Alayından haberi yoktu, öyle de kalmasını istiyordu. Gizlilik yeminini bozacak olsa bile ki bunu yapmayacaktı, Bella’nın hayatı zaten tehlikedeydi. Bu tür bir bilgi Bella’nın işkence görmesine neden olabilirdi. Bunun gayet iyi farkındaydı.

Bir an için, Bella’nın ifadesini hafif bir gülümseme yumuşatır gibi oldu. “Sevindim,” dedi. “Margaret bu konuda bir şey öğrenemeyince, şey diye düşünmüştüm...” Pencereden batan güneşe bakıp sustu.

Gordon’la MacKay’ın Atholl Kontu’yla ve Nigel Bruce’la aynı sonu paylaştığını düşünmüştü.

Toparlanmaya çalışıyormuş gibi içine derin bir nefes çekti. Tekrar ona döndüğünde, suratı ne düşündüğünü ele vermiyordu. “Pekala, diyeceklerini dedin, artık git.”

Lachlan kapıdan bir ses geldiğini fark etti. Kahrolası muhafız konuşmanın neden o kadar uzun sürdüğünü merak ediyor olmalıydı. “Lanet olsun, Bella, fazla vaktimiz yok. Her şeyi seni buradan kaçırdığımda anlatırım.”

Bella şok içinde geri çekildi. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum.”

Bella’nın hâlâ ona inanmadığını düşünen Lachlan, parmağındaki yüzüğü çıkarıp ona verdi. Onu tek başına ikna edebileceğini ummuştı, ama işini yine de şansa bırakmadı. “İşte,” dedi. “Beni kralın yolladığına dair kanıt. Bunu tanıyacağını söyledi.”

Bella yüzüğe şöyle bir bakıp geri uzattı. “Robert’ın beni kurtarman için sana ne kadar para ödeyeceği, ya da doğruyu söyleyip söylemediğin umurumda değil. Senin veya bir başkası tarafından kurtarılmak istemiyorum.”

Lachlan kulaklarına inanamıyordu. Cehennem gibi geçen iki yıl boyunca oraya ulaşmak için uğramıştı, ama Bella gitmek istemiyor muydu? Kötü bir şaka mı yapıyordu?

Öne doğru Bella’yı ürkütecek bir adım attı.

Bella’ysa istifini bile bozmadı, mavi gözlerini ona meydan okur gibi suratına dikti. Lachlan kulaklarında damarlarında akan kanın sesini duyabiliyordu. Kendisini tutmaya çalışmıştı, ama sabrı taşmıştı. Elleri Bella’nın kollarını kavrayıp, onu kendisine getirmek üzere sarsmak için kaşınıyordu.

Bunu onu öpmeden yapabilecekse, aynen öyle yapacaktı. Ama onu dokunacak kadar kendisine güvenmiyordu. O anda hissettikleriyle güvenemezdi. Duyguları kabarmıştı, öfkeliydi ve onun fazla farkındaydı. Sabırlı ve nazik olmaya çalışıyordu, ama bir rahip gibi giyinmiş olsa da, kesinlikle bir aziz değildi.

Sabrı iyiden iyiye taşınca, ona biraz daha yaklaştı. Bella’nın hayretle nefesinin kesilmesi ve gözlerini irileşmesi kendisine bile itiraf etmek istemediği kadar hoşuna gitmişti. Bella ondan nefret ediyor olabilirdi, ama hâlâ onu görmezden gelemiyordu. Tam elini uzatmıştı ki, kapı ardına kadar açıldı.

Bella kapının açıldığına memnundu. Lachlan MacRuarı'yle yalnız kalmak asla kolay olmamıştı ve az önce ona söyledikleri, onu yıllarca denizde kaldıktan sonra ilk kez karaya ayak basmış gibi hissettirmişti.

Onu bir daha göreceğini düşünmemişti. Geride bırakmıştı. Neredeyse aklına bile gelmiyordu. Dudağını ısırırdı. Daha doğrusu, eskisi kadar düşünmüyordu. Göğsünde hissettiği o derin sızı hafiflemeye başlamıştı. Lachlan artık hatırlamak istemediği tatsız bir geçmişteki bir pişmanlıktan daha ibaretti.

Ama bir yanı onu tekrar görecektir olsa, ne yapardı diye merak etmişti. Lachlan'ın onu sırtından bıçakladığı gibi, onu bıçaklar mıydı? Onu yaratan şeytanın ellerine mi teslim ederdi? Vurur muydu? Ağlar mıydı? Dizlerinin üstüne çöküp ona neden ihanet ettiğini anlatması için yalvarır mıydı?

Onu ilk gördüğü anda ne göğsüne bir hançer saplanmış gibi acı çekeceğini, ne de midesi alt üst olmuş gibi tüm benliğini kaplayan o fırtınamsı hislere kapılacağını düşünmüştü.

Sonra, ona ihanet eden tek bir kalp atışında, başka bir şey hissetmişti. Daha da sertleşmiş, kötü bir ifadeye bürünmüş, hatta yıllar boyunca çok daha yakışıklı bir hal almış o surata bakınca, öylesine keskin bir istek duymuştu ki nefesi kesilmişti.

Lachlan saçlarını kesmişti, ama diğer her şeyi aynıydı. Güçlü çenesine, tuhaf yeşil gözlerine, insanı her ana baştan çıkarabilecek dudaklarına bakmış ve onu nasıl öptüğünü hatırlamıştı. Lachlan'ın ona nasıl zevk aldırıp güçsüz kıldığını, daha fazlasını istemesine neden olduğunu hatırlamıştı.

Bunları hatırlattığı için de ondan nefret ediyordu. Aklını karıştırdığı ve onu inanmak istemesini sağladığı için de. Kendisini daha güçsüz hissettiği anlarda, bir yanı onu hak-

kında yanılıp yanılmadığını düşünmüştü. Belki de Lachlan ona hiç ihanet etmemişti. Robert'ın yüzüğü doğruyu söylediğinin işareti olabilirdi.

Peki, neden şimdi gelmişti? İki yıl boyunca, birisinin gelip onu o acımasız hapisten kurtarması için dua etmişti. Ama Lachlan'ın anlattıklarına inansa bile, bir kez daha hayatını ellerine teslim etme tehlikesini göze alsa bile, onunla gidemezdi. Kızı bir tehdit altındayken, bunu yapamazdı.

Gözlerine yaşlar dolarken, utanç içinde kaldı. Ağladığını görmesine izin vermektense ölürdü. Ne kadar acı çektiğini ve oradan kurtulmak istediğini ona belli etmekten ve direncinin yok olmasına ramak kaldığını anlamasındansa lanetlemeyi tercih ederdi.

Toparlanmaya gayret eden Bella, kapının açılıp içeri Margaret'ın girdiğini görünce derin bir iç çekti. Kendisine gelmek için eline bir fırsat geçmişti.

Ciğerlerine derin derin nefes çekti ve belli etmesine ramak kaldığı duyguları bastırmak için yavaşça dışarı bıraktı. Lachlan'ın onu gerçekten de öpmek üzere olduğunu sanmıştı. Ama onu asla iyi anlayamamıştı ve iki yıl ayrı kaldıktan sonra, Lachlan onun için resmen bir yabancı gibiydi.

Ama aslında değildi.

Kuzeni Margaret odaya girerken, muhafız ardında duruyordu. “İşiniz bitti mi?”

Lachlan ondan önce yanıt verdi. “Neredeyse. Birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var.”

Bella onun şefkatli sesini duyunca, az kalsın gülecekti. Bir rahip gibi mi davranmaya çalışıyordu? Lachlan'ın bedeninde tek bir dindar kemik yoktu. Kafasına geçirdiği kapüşona ve omuzlarını sarkıtıp tehditkar görünmemeye çalışmasına rağmen, Lachlan MacRuairi savaş meydanlarında cirit atmış gaddar bir adam gibi görünüyordu. Şüphe

götürmeyen, ürkütücü bir yapıya sahipti. Tuhaf bir biçimde, Bella'yı etkileyen şeylerden biri de buydu.

Margaret donakaldı. "Özür dilerim. Araya girmek istememişim. Bekleye..."

"Hayır!" dedi Bella Lachlan'a olumlu bir şey diyecek fırsatı vermeden. Onunla yalnız kalmak istemiyordu. "Saygın rahibin de dediği gibi, işimiz bitmek üzere."

Margaret bir ona, bir de 'rahibe' baktı ve aklı karışmış gibi kaşlarını çatı. "Peki."

Bella muhafızın onun ne kadar gerildiğini fark etmiş olabileceğinden korktu. Muhafız sert bir ifadeyle ona baktı. Bella da adam kapıyı kapatana dek, sakın bir ifadeyle gözlerinin içine baktı.

Lachlan kapüşonunu öfkeyle geriye attı. "Ne yaptığını..."

Margaret'in şaşkın sesi onu susturdu.

Sanki Margaret'in orada olduğunu unutmasına Bella neden olmuş gibi bir küfür savurdu ve kuzenine döndü. "Leydi Margaret," diye fısıldadı başıyla selam vererek. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Kuzeninizi buradan kaçırmaya geldim, ama gitmek istemiyor."

Margaret şaşkınlıkla Bella'ya baktı. "Neler oluyor, Bella? Tabii ki gideceksin. Özgür kalman için bir şans varsa..."

Bella başını salladı. "Yapamam."

Margaret onu duymazdan gelip Lachlan'a baktı. Bella kuzenine çok şey borçluydu. İki yıl boyunca, yanından ayrılmamış, ona yardım etmek için her gün o korkunç kaleye katlanmış ve dış dünyadan getirebildiği her haberi getirmişti. Ama Margaret'in Lachlan'la hemen işbirliği yapmaya gönüllü olması, hem de onlara yaptığı, ya da yaptığını düşündükleri onca şeyden sonra, bir ihanet gibiydi. "Planınız nedir?" diye sordu Margaret. "Onu gizlice kuleden çıkabilir misiniz?"

“Kuleden çıkaramam,” dedi Lachlan. “Yarın yolda kaçırabilirim. Kontesle birlikte olacaksınız, değil mi?”

Margaret ever der gibi başını salladı, Bella’ysa unvanıyla ilgili hatayı düzeltmeye yeltenmedi.

“Güzel. Adamlarım ve ben arabanıza, şehrin dışındaki ormanlık alanda saldıracağız. Hazır olmanızı istiyorum. Saldırı bitene dek arabadan çıkmayın. İkinizin de zarar görmesini istemiyorum.”

Bella kendisine onu dinlemeyeceğini söyledi. Ona kulak asarsa, işleri daha da zorlaştırdı. Ama kalp atışları birden hızlandı.

“Ya bir şey ters giderse?” dedi Margaret. “Yanımızda mutlaka bir sürü adam olacak.”

“Korkacak bir şey yok, leydim. Adamlarım askerlerin icabına bakar. Kocaman bir ordu bile bizi engelleyemez.”

Onlar engelleyemezdi belki, ama Bella engelleyebilirdi. “Gitmiyorum,” dedi kararlılıkla.

“Ama neden?” dedi Margaret şaşkınlıkla. “Yemin edip bir rahibe mi olmayı istiyorsun?”

“Bir rahibe mi?” dedi Lachlan.

Margaret başını salladı. “Ona zorla yemin ettirip örtünmesini sağlamaya çalışıyorlar.”

Lachlan bir küfür savurdu.

Bella başını salladı; konuşmaya başladığı anda boğazına kadar yükselen hıçkırıkların serbest kalacağından korkuyordu.

“O halde neden?” diye sordu Margaret.

Lachlan dudaklarını birbirine bastırdı. “Kuzeniniz bana güvenmiyor.” Belindeki deri çantadan Robert’ın yüzüğünü çıkardı. “Bunu kralın beni yolladığının kanıtı olarak getirdim, ama onu ikna edemedim.”

Mesele güven değildi. Ama Lachlan haklıydı: Bella ona güvenmiyordu.

Margaret yüzüğü parmaklarının arasında çevirip Bella'ya baktı. "Bu, kralın yüzüğü, kuzenim. Unutmuş olamazsın. Yoksa Lachlan neden buraya gelsin? Kaçırılmayacak bir fırsat çıktı karşına. Başka bir fırsatın olmayabilir."

Bella'nın sıkıdığı çenesi titremeye başladı. Tanrım, Margaret bunu bilmediğini mi sanıyordu? Kendisini ne kadar kontrol etmeye çalışsa da, gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Biriyle başa çıkabilirdi, ama ikisiyle birden başa çıkamazdı. Sandalyeye çöktü, dizleri onu taşıyamayacakmış gibi hissetti. "Yapamam," dedi boğuk bir sesle.

Bella'nın üzüntüsünü fark eden Margaret hemen yanına koştu. Elini tutup dizlerinin üstüne çöktü. "Sorun nedir?"

"Joan," dedi Bella alçak sesle. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Ona zarar verecekler."

Kısaca Simon'ın kızına karşı savurduğu tehditleri ve rahibelik yemini ederse, kızıyla görüşme ihtimalinden söz etti.

Lachlan'a bakmamaya çalışıyordu, ama bakışlarını üstünde hissediyordu. "Hergeleler," diye homurdandı Lachlan öfkeyle.

Bella ona baktı. Bakışlarındaki şefkatli ifadeyi görünce şaşırdı ve "Evet," dedi.

Margaret elini sıktı. "Neden bana söylemedin?"

Bella omuzlarını silkti. "Yapabileceğin bir şey yoktu. Seni endişelendirmek istemedim."

"Kızını korumanın bir yolunu bulacağız," dedi Lachlan. "Ona kimse zarar veremeyecek."

Bella sırtından buz gibi terler boşaldığını hissetti. "Bunu göze alamam. Ya ona vaktinde ulaşamazsanız? Bana ne yaptıklarına baksanıza. Mary'ye yapmadıklarını bırakmadılar. Bir çocuğa daha zarar vermeyeceklerini mi sanıyorsun?" Ka-

rarlı bir tavırla başını salladı. “Hayır, en iyisi bu. Kızım yeteri kadar sıkıntı çekti. Benim yüzümden zarar görmesine seyirci kalamam. Gideceğim yer bir hapishane değil, bir manastır. Belki de rahibelerin arasında aradığım huzuru bulurum.”

İkisi de şaşkınlıkla ona bakakaldı. Bella gözlerinin içine bakamadığından başını önüne eğdi.

“Kahretsin, Bella. Sağlıklı düşünemiyorsun. Sana yemin ederim ki kızını kurtaracağım. Ona bir şey olmasına asla izin vermem.”

Bella ona baktı. “Bana daha önce de bunu söylediğini gayet iyi hatırlıyorum.”

Lachlan irkildi. Bella bu işi yapabileceğini sanmıyordu, ama belli ki aradan geçen zaman Lachlan’a bir vidan bahşetmişti. Dudaklarını sıktı. Bella bunu yumruklarını sıkışından ve seğiren kaslarından anlayabiliyordu. Bir şey söylemek, belki de ona bağırarak istiyordu, ama kendisini kontrol etmeye de kararlı gibiydi.

Haydut biraz olsun medenileşmiş olabilir miydi? Belki de sandığından daha çok değişmişti.

Konuşma sırasında odada volta atan Margaret durdu. “Aklıma bir çözüm geldi sanırım.”

Bella umuda kapılmak istemedi. Bir çıkış yolu olduğunu düşünmüyordu.

“Senin yerine ben gideceğim.”

Bella kuzenine baktı. “Hayır! Kesinlikle olmaz! Kendini benim için feda etmene göz yumamam.”

Margaret gülümsedi. “Fedakarlık değil ki. Her zaman istediğim şey. Zaten seninle birlikte manastıra girmeyi düşünüyordum. Senin yerini alacağım, o kadar basit.”

“Sonsuza dek mi?” dedi Bella. “Çünkü öyle olacak.”

Margaret başını salladı. “Fikrimi değiştirmeyeceğim. İsteddiğim şey bu.”

Bella kalp atışlarını sakınleştirmeye çalıştı, kendisine bunun mümkün olmadığını söyledi. “İşe yaramaz. Bunu göze alamayız.”

“İşe yarayacak,” dedi Margaret. “Boyumuz ve kilomuz aynı.” Destek versin diye Lachlan’a baktı. “Görünüşümüz de o kadar farklı değil.”

Lachlan bu fikir aklına hiç gelmemiş gibi bir ona, bir Bella’ya baktı. İkisinin birbirine ne kadar benzediğini fark etmemiş olması Margaret’ı neden üzüyordu? Kuzenin müthiş güzelliğiyle daha önceden kıyaslanması mümkün olmamışsa, o anda da olamazdı.

Bella Lachlan’ın onu ilk gördüğünde suratında beliren şok ifadesini fark etmişti. Aynası olmadığı için mahkumiyetinin onu ne hale getirdiğini hep merak etmişti, ama artık biliyordu. Bunun önemli olmadığını söyledi kendine. Güzellik onun için asla önemli olmamıştı; hatta bir lanet olduğunu düşünmüştü. Ama göğsünün sıkıştığını hissedince, buna biraz olsun değer verdiğini anladı.

“Hayır, çok farklı değilsiniz. Kontesin saçları daha açık renk, gözleri de sizinki gibi yeşil değil mavi. Ama bir örtü takarsa, sizi tanımayan insanlar...”

Margaret ellerini çırpı. “İşte, işe yarayabilir.”

Bella kuzenini, hatta ikisini de teşvik ettiği için Lachlan’a ters bir bakış fırlattı. İçinde bulundukları durum zaten zordu, bir de bu işe kalkıştırlarsa, her şey daha da zorlaşacaktı.

Ama acaba planı gerçekleştirmek mümkün müydü?

“Planımızı biraz değiştirmemiz gerekecek,” dedi Lachlan düşünceli düşünceli. “Doğrudan saldırmak yerine, yolda bir kaza meydana gelmesini sağlayabiliriz. Dikkatleri dağıtıp, o karmaşada yer değiştirebilirsiniz.” Margaret’a baktı. “Ona eşlik etmemek için bir bahane uydurmalısınız. Ama tüm bunlar yapılabilir.”

Tanrım, dedi Bella içinden. İçine dolan umut hissi şüphe götürmezdi. Bu plan işe yarayabilir miydi?

Yarayabilirdi. Manastırdaki kimseyi tanı mıyordu. Yolculuk esnasında kimse anlamadan yer değıştirebilirlerse...

Kalbi güm güm atmaya başladı. Birileri olanları anlasa bile, kızına ulaş ıp onu güvenli bir yere kaç ıracak vakti olabilirdi.

Joan o kadar yakındaydı ki...

Heyecanını bastırmaya çalışarak Margaret'a döndü ve yine aynı soruyu sormak istedi.

Ama Lachlan ondan önce davrandı. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Son kararın mı?"

Kuzeni hafifçe gülümsedi. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Ellerini arkasında kavuş turdu. "Bir rahibe olmak benim görevim, kuzenim. Artık sen de kendi görevini arayabilirsin."

Bella kuzeninin Lachlan'a fırlattığı kaçamak bakışı fark etmişti. Ama Bella'nın onunla ilgili herhangi bir düşüncesi olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu.

Kaderini, özgür kalabilmek için bir kez daha haydudun ellerine teslim edecekti, ama kalbini asla tehlikeye atmaya caktı. Ona bir ömür boyu yetecek kadar çok hayal kırıklığı yaşamıştı.

Ortak bir karara varıldığını anlayan Lachlan ona daha fazla itiraz etme fırsatı vermedi. Kapüşonu tekrar takarak, kapıya gitti ve sert bir biçimde çaldı.

"Hazır ol," dedi.

Kapı açıldı ve Lachlan gözden kayboldu.

Bella pencerenin önüne geçtiğinde, kalbi uzun süre çılgınlar gibi attı. En sonunda, kapüşonlu bir adamın kuleden ayrılıp avluya çıktığını ve kapıya doğru ilerlediğini gördü. Lachlan kapıdan geçtikten sonra derin bir oh çekebildi.

Aslında, onu tedirgin eden şey Lachlan'ın güvende olması değil, orada kaçma fırsatıydı. Lachlan MacRuairi her zaman paçasını kurtarırdı. Etrafındaki kişiler bunu başarmasa bile.

ONUNCU BÖLÜM

Plan işe yaramayacaktı. Yer değiştirmek için muhafızların dikkatini nasıl o kadar uzun süre dağıtacaklardı?

Bella onu Berwick Kalesi'nden manastıra götüren arabada oturmuş, eski güzel halinden eser kalmamıştı; giderek daha da engebeli hale gelen yolda sallanan koltuktan düşmeye gayret ediyordu.

Ahşap bir zeminden ve deriyle kaplı kemerli bir tavan-
dan oluşan basit arabanın her iki tarafı da açıktı. Dolayısıyla, Bella önünü ve arkasını görebiliyordu, ama yan tarafları göremiyordu.

Bu sefer, kilitlenebilecek bir kapı olmamasına rağmen zincirlenmekten ve utanca boğulmaktan kurtulmuştu. Kızı-
na yöneltilen tehditler kaçmasını engelleyecek önlemler değilse bile, ona eşlik eden yirmi kadar silahlı asker kesinlikle caydırıcı bir manzaraydı.

Araba Berwick-upon-Tweed'in soylu kasabalarından kır-
lık bölgeye çıkarken, Bella'nın dışarıya fırlattığı kaçamak bakışlar sıklaştı, kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

Nerdeyse şafak sökmek üzereydi. Manastır fazla uzakta olamazdı. Bir terslik mi olmuştu? Belki yola o kadar erken çıkacağını tahmin edememişlerdi. Kaleden ayrıldıklarında hava hâlâ karanlıktı. Belki de kuzeni fikrini değiştirmişti.

Midesindeki sıkıntılı his çaresizliğe dönüştü. Kaderine razı olmuştu. Kabullenmişti. Özgür olabileceğini ummuş, hatta buna inanmıştı ve bunun tekrar elinden alınacağını düşünmek korkunç bir histi. Ona asla kulak asmaması, planını kabul etmemesi gerekirdi. Ama Lachlan kendisinden ve planın işe yarayacağından öylesine emindi ki. Bella azıcık da olsa, içinde yeşeren umuda tutunmuştu.

İki yıl önce yaptıkları o feci yolculuktan hiç mi ders almamıştı? Lachlan'a bir an için bile olsa nasıl olmuştu da...

Araba bir anda sallanarak durdu. Bella'nın önündeki sıraya tutunduğu için bembeyaz kesilen elleri onu yere savrilmaktan kurtardı.

Sesler duyuldu. Planın gerçekleştirilme anının geldiğini anlayınca kalbi yine güm güm atmaya başladı.

Arabanın arka tarafındaki açıklığa telaşla gitmeden önce biraz bekledi. En yakındaki adama "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Neden durduk?" Suratını gizleyen koru renkli örtünün olmasına memnundu, yoksa birisi ne kadar heyecanlı olduğunu anlayabilirdi.

Adam ses tonundaki heyecanı korku sanmıştı. "İleride ters dönmüş bir araba var," dedi. "Merak edecek bir şey yok. Birkaç dakikaya yola devam ederiz." Çelik miğferli başıyla dışarıyı işaret etti. "Adamlardan birkaçı yardım etmek için gittiler."

Bella tamam der gibi başını sallayıp sakin olmaya çalıştı. Lachlan'ın tam olarak ne yapacağını ve yardım etmek için ne yapacağını bilseydi diye düşündü. Görebildiği kadarıyla, arabanın etrafında hâlâ kaleden altı muhafız duruyordu.

Aradan beş dakika daha geçti, ama Bella olacakları beklerken bu süre ona çok daha uzun geldi.

Bir ses duyunca irkildi. Belirgin İskoç aksanını duyunca, konuşan kişinin İngiliz askerlerinden biri olmadığını anladı.

“Burada güvende değilsiniz,” dedi adam askerlere. Bu halatlar uzun süre dayanmaz. Arabayı çeviremeden bu kütükler serbest kalırsa, arabanızın ve atlarınızın üstüne yuvarlanırlar.”

Bella başını aralıktan dışarı çıkardı. “Sorun nedir?”

Kaba saba giysilerinden ve iri yarı kaslı bedeninden bir işçi olduğu belli olan adam, arabada bir kadın olduğunu görünce şaşırdı. Saygılı bir tavırla eğilip selam verdi ve endişeli bir tavra büründü. “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, leydim. Bir kaza oldu. Kütüklerimizi taşıyan araba yukarıdaki tepede devrildi. Adamlarınız kütükleri çekerken, arabadan çıksanız iyi olacak.”

“Leydi olduğu yerde iyi,” dedi Sir John’un askerlerinden biri. “Arabayı diğer tarafa çevirin,” diye seslendi sürücüye.

Araba birkaç adım ilerledi, sürücü atları diğer yöne çevirmeye çalışırken hafifçe sallandı. Sonra yine aniden durdu. “Yeteri kadar yer yok,” dedi sürücü. “Yol orada çok darlaşıyor. Tekerleklerden biri iki kenardaki çamurlara saplanacak olursa, arabayı çıkarmamız mümkün olmaz. Geri gitmem...”

İleride yoldan birisi bağırarak onları uyardı.

“Dikkat edin!” diye bağırды bir başka adam donup kalan askerlere. Sonra, Bella’ya imalı bir bakış fırlattı. “Yoldan çekilin. Halatlar yırtıldı.”

Bella askerlerden birinin ona yardım etmesini beklemedi. Arabanın arkasındaki açıklıktan aşağı atlayıp, Lachlan’ın adamlarından biri olduğunu tahmin ettiği yabancıya doğru koştu.

Derken, büyük bir gümbürtü koptu.

Kütükler onlara doğru yuvarlanırken, birbirine çarpan ahşap ve taç sesleri duyuldu. Atlar korkuyla kişnediğini, askerlerin bağırıştığını duydu.

O karmaşada, Lachlan’ın adamı onu bir ağacın ardına çe-

kip güvenli bir yere aldı. Bella ayakları yere değeri değmez diğeri yöne çevrildi ve bir başka adama teslim edildi.

O adamı tanıyordu. Suratına bakması gerekmiyordu. Onu sırf dokunuşundan tanınması, Bella'yı dehşete düşürdü. Havanın değiştiğini fark edip midesinin alt üst olduğunu, sınırlarının gerildiğini hissetti.

Bir aptallık etmesin diye Tanrı'ya dua etti.

Birden, Margaret yanı başında belirdi, Bella'nın ağacın ardındaki yerini aldı. Birbirine tıpatıp benzeyen siyah örtülerin ardında göz göze geldiler.

"Kendine dikkat et kuzenim," dedi Margaret fısıldayarak.

Bella'nın gözleri doldu. "Teşekkür ederim," dedi, ama Lachlan onu çoktan sürüklemeye başlamıştı.

Birkaç metre ilerledikten sonra, Lachlan onu sık çalılıkların arasına çekti. Göğsünü ve kollarını bir zırh gibi kullanarak, onu sıkı sıkı tuttu. Bella elinde olmadan ona yaslandı, sıcaklığının ve gücünün keyfini çıkardı, adeta içine çekti. Kendisini güvende hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Lachlan'ın güçlü kolunun altında ona yaslanırken, bir an için kendisini serbest bırakmak, neler olduğunu unutmak ve ona güvenebileceğine inanmak öylesine kolaydı ki. Ta o olaydan beri kendisini ilk kez güvende ve emniyette hissediyordu.

Lachlan ona son sarıldığından beri.

Onun ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu. Çelik gibi kat kat kasları üstünde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu da unutmuştu. Çok uzun süredir uykuda olan o kadını farkındalıkla kalbi tuhaf bir biçimde atmaya, canlanmaya başladı. Bu his damarlarına hiçbir şeyin engelleyemeyeceği kor gibi sıcak lavlar misali aktı. Öyle kesik kesik nefes alıyordu ki Lachlan bunun yorgunluktan olduğunu tahmin etti.

Bedeninin bu ihaneti onu huzursuz etmişti. Aralarında geçen onca şeyden sonra, öyle hissetmemesi gerekirdi. Ona

karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Kocasının ölümü de bunu değiştirmemişti. Lachlan MacRuairi onun için o anda olduğu gibi, iki yıl önce de yanlış kişiydi.

Ama kendisini bir türlü ondan uzaklaştıramadı.

“Bakalım planımız işe yaradı mı?” diye fısıldadı Lachlan kulağına.

Bella her yanına yayılan hissi dindirmeye ve arabada neler olduğuna odaklanmaya çalıştı.

Askerler hemen toparlanmıştı. Lachlan’ın adamlarının etrafını sarmış ve Margaret’i almışlardı. Margaret askerlerden birine bir şey söyleyene dek gergin bir hava yaşandı. Ama sonra, iri yarı adam oradan uzaklaştı.

Ağır yükleri yere savrulan araba düzeltildi. Arabaları için büyük bir tehlike oluşturarak tepeden aşağı yuvarlanan kütükler yoldan çekildi. Margaret büyük bir şans eseri kütüklerden kaçmayı başaran atın bağlı olduğu arabaya bindirildi ve aradan yirmi dakika bile geçmeden tekrar yola çıktılar.

Bella konuşmadan önce, arabanın iyice uzaklaşmasını bekledi. “Sence Margaret orada mutlu olacak mı?”

Lachlan onu ayağa kaldırıp kendisine çevirdi. “Bence tahmin edemeyeceğin kadar çok mutlu olacak. Bunu yapmayı kuzenin istedi, Bella. Suçluluk duyman yersiz.” Bella aklından geçenleri bu kadar kolaylıkla anlamasından hiç hoşlanmamıştı. Lachlan onu tanımıyordu. Aralarında bir bağ oluşmuşsa da, çok uzun süre önce kopmuştu. “Bu kararma çok da şaşırmış olamazsın.”

Bella onun keskin, hatırladığından daha da parlak ve delici görünen yeşil gözlerine baktı. Lachlan’ın tüm özellikleri, hatırladığından daha çekiciydi. Karanlık ama yakışıklı suratı, boyu, iriliği, kaslarla kaplı göğsü ve kolları.

Tanrım, neden o? Neden Robert onun için başka birisini yollamamıştı?

İki yıllık mahkumiyet, Bella'dan itiraf etmek istediğinden de fazlasını alıp götürmüştü ve Lachlan onu zaten güçlü hissettiği zamanlarda bile güçsüzleştirebiliyordu.

Kirli bir sakalla kaplı sert çenesini, ya da dolgun dudaklarının baştan çıkarıcı bir biçimde kıvrılışını değil, sorusunu düşünmeye zorladı kendisini. Haklı olduğunu anlayınca da şaşırmadı. Margaret herkesten çok bir manastıra girmeye uygundu. “Birisinin ne yaptığımızı anlayacağını düşünmeden edemiyorum.”

“Adamlarımdan ikisi geride kalıp, bir şey olmayacağından emin olmak için manastırı gözetleyecekler.” Bella'nın kollarını sıkı sıkı tutup söyleyeceklerini dinlemeye zorladı. “Özgürsün, Bella. Oraya geri dönmeyeceksin.”

Lachlan'ın ses tonundaki kararlılık Bella'yı etkilemişti. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sözlerini idrak etmesi birkaç saniye sürdü. *Özgürdü*. Tanrım, özgürüm, diye düşündü. O anı o kadar uzun süredir hayal ediyordu ki, gerçekleşmiş olmasına inanamıyordu. Belki de gerçekmiş gibi görmek istemiyordu. Belki de bir şeyin geri dönmesine neden olabileceğinden korkuyordu. Lachlan'ın sözleri en büyük korkusuna yanıt vermişti. Lachlan onu kendisinden bile önce nasıl anlayabiliyordu?

Çünkü bunları o da yaşamıştı. Bunu anlayınca, bedeninin sarsıldığını hissetti. O da tutsak edilmişti. Göz göze geldiklerinde, ikisi de aynı duyguları paylaşıyordu. Bella bir şey söylemek istedi, ama doğru sözcükleri bulamadı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Tutsak alınmasına onun neden olduğunu yıllarca düşündükten sonra, onu kaçırdığı için ona teşekkür etmek tuhaftı. Bella henüz o konuda onu affetmiş değildi, ama Lachlan onu bir ömür boyu sürecektir bir esaretten kurtarmıştı ve sırf bu yüzden teşekkürü hak ediyordu.

Lachlan başını hafifçe sallayıp yanıt verdi; yüzündeki allak bullak ifadeden durumun tuhaflığının farkında olduğu anlaşıyordu. “Gel,” dedi onu ağaçların arasına çekerek. “Diğerleri bizi bekliyorlar.”

‘Diğerleri’ dediği kişilerin en az bir düzine kadar adam olduğunu düşündü. Ama neyle karşılaşacağını tahmin etmesi gerekirdi. Yakılmış açıklık bir alanın oradaki ağaçların arasında adamları atlarla onları bekliyorlardı. Lachlan’ın kurtarma ekibi sadece beş savaşıdan oluşuyordu, ama adamlar kesinlikle ürkütücü görünüyordu. Lachlan, işçi kılığında arabaya ilk yaklaşan adam ve iki tanımadığı iki de tanıdığı adam vardı grupta.

Suratına kocaman bir gülümseme yayıldı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Onları en son Kildrummy Kalesi’nde görmüştü. Nigel Bruce gibi öldüklerini düşünmüştü. Nigel’in korkunç infazını izlemek, tutsaklığının en berbat anlarından biriydi. O altın şövalyenin idam edilmesini asla unutamayacaktı.

Öne atılıp iki adamın ellerini tuttu. “Robbie! Sir Alex! Sizi görmek çok güzel.”

Robbie Boyd ve Sir Alex Seton da ona gülümseyerek yanıt verdiler. Sir Alex konuşan ilk kişi oldu. “Sizi görmek de çok güzel, leydim.”

Aradan geçen iki yıl, genç şövalyeyi değiştirmişti. Genç, yakışıklı ve coşkulu genç adam savaş ve trajedilerle sert bir ifadeye bürünmüştü. İki yıl önce ağabeyi Christopher’ın durumuyla ilgili endişeleri gerçekleşmişti. Bruce’un en yakın arkadaşlarından biri olan ağabeyi, Methven Savaşı sona erdikten kısa bir süre sonra Kral 1. Edward tarafından infaz edilmişti. Hâlâ İngiltere’deki bir manastırda tutsak olan Christina Bruce ise yine kocasını kaybetmişti.

Robbie Boyd aynıydı. Hâlâ Bella’nın hayatında gördüğü

en güçlü adamdı. Bir dağ kadar iri ve her yanı kaslarla kaplı olan, siyah saçlı savaşçı tek başına İngiliz ordusuna karşı savaşabilir ve onları yenebilirmiş gibi duruyordu.

“MacLean, Lamont,” dedi Lachlan diğer iki adamı tanıştı-
tırarak. “Leydi Isabella MacDuff.”

Bella diğer adamların da İskoç olduğunu fark etti. Bruce etrafını İskoçlarla çevirmişti demek. Buna şaşırılmamak gerekirdi. İskoçlar kalabalık ve azıllı insanlardı ve bu adamlar da farksız görünüyordu.

Onu arabadan çekip çıkaran MacLean isimli adam savaş alanında yaşayan sert ve hırpani bir adam görünümüne sahipti. Lachlan’la aynı boydaydı, ama daha inceydi ve kumral saçları uzun süredir tıraş edilmemiş çenesine doğru dağınık dalgalar halinde düşüyordu. Ama o şekilsiz sakalın ardındaki gözleri parlak maviydi ve yüz hatları şaşılacak derecede belirgin ve yontulmuş gibiydi.

Lamont denen diğer adamsa oldukça uzun boylu ve geniş omuzluydu (Bella, Robert’ın adamlarının birbirine benzediğini fark etmeye başlamıştı); kısa ve koyu renk saçlı, ela gözlü ve daha kısa sakallı bir adamdı.

MacLean işçi giysilerini çıkarmış ve kalın bir savaş ceketiy-
le, diğer adamların da giydiği koyu renkli deri bir zırh giymişti. Her birinin üstündeki kalın ve koyu renkli pelerin-
ler, sırtlarındaki silahları gizliyordu. Kimliklerini ele verecek herhangi bir amblem ya da başka bir işaret yoktu. Düş-
man topraklarında oldukları için de anlaşılır bir durumdu.

Bella onları selamlayıp teşekkür etti.

Lachlan atlardan birine gitti, deri çantaların birinden bir şey çıkarıp eyere bağladı.

“Al,” dedi ona yünlü bir şey uzatıp. “Bunu giy. Şık değil, ama temizdir.” Bella giysiye şöyle bir bakıp hayretle bakış-
larını ona çevirdi. “Pantolon mu giymemi istiyorsun?”

Lachlan kayıtsızca omuzlarını silkti. “Uzaktan bir erkek gibi görünürsen, daha az dikkat çekeriz. Özellikle de askerlerle karşılaşsak. Saçlarını da kasketin içine iyice sok.”

Bella itiraz edecek gibi oldu, ama Lachlan’ın dedikleri mantıklıydı. Bir erkek gibi giyinirse, suratındaki kara örtüden daha iyi gizlenmiş olurdu.

“Şurada eski bir ormancı kulübesi var,” dedi arkasındaki ağaçları işaret edip. “Üstünü orada değiştirip bir şeyler yiyebilirsin. Dinlenebildiğin kadar dinlen. Hava kararır karamaz yola çıkacağız. Bu civarda çok sayıda İngiliz olduğundan, işimizi şansa bırakmayacağız.”

Bella hayretle ona baktı. Anladığını sanmıştı. “İskoçya’ya gitmiyorum. Henüz gidemem.”

Adamlar şaşkınlıkla ona baktılar. Lachlan’sa şaşırmadı. Bella’nın ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Keskin bakışlarını suratından ayırmadı. Gözlerini bir kez olsun kırpmadı. Kıpırdamadı. Savaşa hazırdı. Bella’nın onun yenilgiye alışık bir adam olduğunu anlamsız için gaddar bakışlarına, ya da çelik bir duvar oluşturan kaslarına bakması gerekmiyordu.

“Hayır,” dedi Lachlan itiraz etmesine fırsat vermeyecekmiş gibi bir ses tonuyla.

Bu sert ve zorba yanıtı, hiçbir açıklama yapmaması, ya da Bella’nın ne diyeceğini dinlemek istemeyişi, Bella’yı derinden yaraladı. Erkeklerin onun kaderine karar vermesinden usanmıştı. Tanrı biliyordu ya, erkekler hayatını gerçekten de yerle bir etmişlerdi. Çok uzun süredir kızını kurtarmayı beklemişti. Onu görene dek de hiçbir yere gitmeyecekti. Kızı o kadar yakındayken, bunu asla yapamazdı. Lachlan onu durdurmayı denerse de, göreceği vardı

Onu hem tutsak eden, hem de kurtarıcısı olan gururu canlandı. Çenesini dikleştirdi ve karşısındaki zorba hayduda bir

kontesin asaletiyle baktı. Bu adam kocası değildi, onu kontrol edemezdi. “Ben senin emirler yağdırabileceğin adamlarından biri değilim.”

Bella’nın ona ağzının payını bildirme girişimi kararlılığını daha da arttırdı. Bella onun etrafına çelikten bir duvar ördüğünü adeta görebiliyordu. Söyleyeceği, ya da yapacağı hiçbir şey bu duvarı yıkamazdı.

“Yanılıyorsun, *leydim*.” Boğuk sesindeki alaycı ifade barizdi. “Kral beni görevlendirdi. Seni güvenli bir yere götürmek benim görevim ve bu sefer yerine getirmeye kararlıyım. Kızını görmek için hayatını tehlikeye atmak istiyorsan, bunu başkasının görevinde yap.”

Yerine getirmek. Kalbi duracak gibi oldu. Lachlan sırf görevden söz etmiyordu. Ondan da söz ediyordu. Onunla arasındaki bağı kesmek istiyordu. Başlangıçtan beri de bunu yapmaya çalışıyor gibiydi.

Bella göğsünü kaplayan o aptalca hissi bir kenara atmaya çalıştı. Kendisi de Lachlan’dan kurtulmayı dört gözle bekliyordu.

Ama Bella daha fazla bir şey söyleyemeden, konu kapandı ve Lachlan arkasını döndüğü gibi yanlarından uzaklaştı.

Herkesin ona baktığını hissetti ve öfkeyle ağzını açmak için kendisini zor tuttu. Kollarındaki o iğrenç giysiyi sıkı sıkı tutarak, hızlı adımlarla kulübenin yolunu tuttu.

Ama Lachlan MacRuairi bu işin bittiğini sanıyorsa, çok yanılıyordu.

Lachlan onun kolay kolay pes etmeyeceğini biliyordu. Daha aradan bir saat geçmemiştir ki, Lachlan açıklık alanın kenarındaki bir kayaya oturmuş birayla birlikte kurutulmuş et ve yulaf yemeğini yerken, birisinin arkadan yaklaştığını duydu. Savaşmaya hazır bir biçimde arkasına baktı, ama Bella’yı

bir erkek gibi giyinmiş halde görünce şaşkınlıkla donakaldı.

Kahretsin. O giysilerle çekici olmayacağını düşünerek yanılmıştı. Yumuşak deri pantolon gevşek olduğu halde, yine de bir leydinin elbisesinin kalın eteklerinden daha fazlasını gözler önüne seriyordu. Kalçalarının yumuşak kıvrımını, uzun ve ince bacaklarını ve şekilli olduğu belli belirsiz baldırlarını görebiliyordu. Bol gömlekle içi doldurulmuş deri yelek de kadınsı dolgun göğüslerini gizlemiyordu. Bella kasketi kulübede bırakmıştı; ıslak sarı saçları dağınık bir biçimde omuzlarına sarkıyordu. Ilık bir gün olmasına rağmen, omuzlarına kareli bir pelerin de atmıştı. Taze, enerjik ve şüphe götürmeyecek bir biçimde kadınsı görünüyordu.

Ellerini kalçalarına dayayıp, yanakları pembeleşmiş bir halde ona baktı. Göz göze geldiklerinde, çenesini hafifçe dikleştirdi. “Teşekkür ederim.” Lachlan bunu duymayı beklemedi. Bella şaşırıldığını fark edip “Banyo için,” dedi.

Lachlan omuzlarını silkti. O cehennemvari hapisten kaçıp da ilk kez suyla temizlendiği anın ne kadar güzel olduğunu hatırladı. Derisi kıpkırmızı kesilene dek kokuyu ve tenine bulaşan pisliği ovmuştu. O zamandan beri de kirli olmaya tahammül edemiyordu. Şahin isimli bir diğer İskoç Muhafızı (aynı zamanda kuzeniydi) bu konuda onunla dalga geçmişti. MacRuairi’ye bunu kesinlikle umursamazdı. “Bir kız gibi güzel kokmayı” bir domuz gibi kokmaya tercih ederdi.

“Bir tek o ufak küveti bulabildik.” Lachlan hafifçe gülümsedi. “Kulübenin eski sahibi banyo yapmayı pek sevmiyordu galiba.”

Harikaydı. İstedikçe zaman banyo yapmama izin veriyorlardı, ama Simon suyu ısıtmalarına izin vermiyordu.

“Simon mu?”

Bella’nın ifadesi allak bullak oldu. “Gardiyanım,” dedi hemen. Etrafına bakınıp “Diğerleri nerede?” diye sordu.

“Lamot ve MacLean manastırı gözetlemeye gittiler. Boyd ve Seton da yakında dönerler. Etrafı kolaçan ediyorlar. Ormanın bu bölgesi nispeten sessiz, ama avcılar veya yağmacılar da zaman zaman gelebilir.” Dik dik ona baktı. “Bir şeyler yedin mi?”

“Biraz. Bir orduya yetecek kadar yiyecek vardı.”

Lachlan kaşlarını çatı. “Çok zayıfsın. Eski gücüne kavuşmalısın.”

Bella gerildi. “Çok değiştiğimin farkındayım, ama tıka basa yemek yiyerek eski halime dönemem.”

Kahretsin, Bella bu sözlerini de bir eleştiri olarak kabul etmişti. Lachlan ayağa kalktı, Bella’nın ne kadar ufak tefek olduğunu unutup tepesine dikildi. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Aynı şeyleri ben de yaşadım, Bella. Neler hissettiğini biraz anlayabiliyorum.” Dikkatle suratına baktı. “Hâlâ nefes kesecek kadar güzelsin, ama değişimleri görmenin her zaman kolay olmadığını biliyorum.”

Bella afallamıştı. “Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?”

Bu kadın aptal mıydı? Çenesini tutup kendi suratına doğru kaldırdı. “Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünüyorum.”

Bella’nın gözleri irileşti ve Lachlan o anda onu öpmek için iradesini tüm benliğiyle zorladı. Ona öylesine yakın duruyordu ki, yeni yıkanmış teninin ve saçlarının hafif kokusu başını döndürüyordu. Bu tam anlamıyla büyüleyiciydi. Neden orada olduğunu da unutturuyordu: Görev için oradaydı. Ama yıllarca onu düşünüp nihayet yanı başında olmanın o kadar zor olabileceğini düşünmemişti.

Elini geri çekti. “Biraz dinlen,” dedi boğuk bir sesle. “Uzun bir yolculuk olacak.”

“Gitmiyorum,” dedi Bella alçak sesle. “Dediğimde kararlıydım. Kızımı görmeden İskoçya’dan ayrılmam.”

Tanrı aşkına, neden bu kadar inatçıydı? Onunla tartışmak istemiyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp “Ben de dediğimde kararlıyım,” dedi. “Görevim seni güvenli bir yere götürmek. Ben de bunu yapmaya niyetliyim.” Bella’nın kararlı ifadesini görünce, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Tanrım, Bella, biraz mantıklı ol. Sabırlı davran. İngilizler o manastırda olduğunu düşündükleri müddetçe kızın güvenli ellerde. Kaçtığını bilmiyorlar, ama İngiliz topraklarında kaldığın her dakika bu durumu tehlikeye atıyor.”

Herkesi tehlikeye atıyordu. Lachlan zaten yeteri kadar sabırsızlanmıştı. Başına konan ödül onu iyi bir hedef haline getiriyordu ve çok fazla düşmanı vardı. Bruce’e karşı kayıtsızlığına rağmen, Lachlan oradan gitmek için sabırsızlanıyordu.

“Üç yıldır çok sabırlı davranıyorum. Kızım buradan yirmimilden kısa bir mesafede. *Yirmi mil*,” dedi Bella. Sesindeki o yalvarır ifade Lachlan’ı acımasız bir biçimde etkisi altına alıyordu. “Balvenie’den ayrıldığımdan beri ilk kez ona bu kadar yaklaştım. Onunla en azından iletişime geçmeye çalışmadan gidemem. Buchan öldü ve kızım yapayalnız, Lachlan.” Sesi çatallaştı. “Sadece iyi olup olmadığını görmem gerek.”

Lachlan onun korkusunu ve çaresizliğini düşünmek istemiyordu. Başını eğip o iri, yalvaran mavi gözlerini görmek istemiyordu. Kendisine aralarında artık kocasının olmadığını hatırlatmak istemiyordu.

Çenesini sıktı. Dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. İstihbarat almadan, bir plan yapmadan oraya gitmek, bir başka İngiliz hapishanesini boylamakla aynı şeydi. Beklemek daha iyiydi. Bella’yı İskoçya’ya ulaştırdıktan sonra, doğru zaman geldiğinde, kızını bulmak için plan yapabilirlerdi. “Özür dilerim, bunu yapamam. Görevimin bir parçası değil.”

Yanlış şeyi söylemişti.

Bella birden parladı. “Her şey senin için sadece bir görev mi, Lachlan? Bir başka görev mi? Elde edeceğin bir başka gümüş dolu kese mi?” Sesinden öfke akıyordu. “Değişmiş olabilirsin diye düşündüm. İki yıl boyunca Robert için savaştıktan sonra, belki de uğruna savaşılacak şeylerin olduğunu da görmüşsündür diye umdum. Ama aynısın. Yine paraya her şeyden daha fazla önem veriyorsun.”

Tabii ki para önemliydi. Bella’yı kurtar. Görevi tamamla. Ödülü al. Borçları öde. Huzur içinde köşene çekil. Kimsenin emirlerini yerine getirmek zorunda kalma. İsteddiği tek şey buydu.

Bella’nın suratına baktı ve o güzelim hatlarının canım acıtacak kadar yakınında olduğunu görünce, karşı koyamayacağı bir istek duydu. Hayır, bunlar istediği tek şey değildi. Onu istiyordu. Hem de iki yıl boyunca bu anı beklemişti.

Yumruklarını sıktı. Kontrolü bir yay gibi gerildi.

Hepsi Bella’nın suçuydu. Aklını karıştırıyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Bruce da, İskoç Muhafız Alayı da, Bella da umurunda değildi. Yoluna çıkacak, ona ihanet edecek bağlılıklar söz konusu değildi.

Bencil hergelenin tekiydi. Bir paralı askerdі. Bella’nın onu ilk suçladığı gibi bir korsandan farkı yoktu.

Kadınlar söz konusu olduğunda, hayatında üç hissin rol oynadığını düşünürdü: hayal kırıklığı, nefret ve şehvet. İskoçya’da milli bir kahraman haline gelmiş en soylu kadına sunabileceği pek bir şey yoktu.

Bella’ya onu bu hale getirdiği için lanet etti.

“Üç yıl,” diye düzeltti Bella’yı. Üç yıl önce, İskoç Muhafız Alayı’na Skye Adası’nda eğitim için katılmıştı. “Paraya elbette önem veriyorum.” Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Bakışları Bella’nın bedenini saran giysilerin üstünde sıcacık

bir dokunuş gibi gezindi. “O yüzden, bana ödeme yapmanın bir yolunu bulamazsan, bu tartışma burada biter.”

Bella kulaklarına inanamıyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kesinlikle hak ettiği tokadı savurmak için elini geri çekti. Ama daha ona vurmasına fırsat kalmadan, Lachlan bileğini tutup arkasına kıvırdı ve onu kendisine çekti. Bedenleri birbirine yaslanmış bir halde, Bella’nın öfkeli suratına, iki yıldır hayallerinden çıkmayan surata baktı. İçinde giderek büyüyen isteğe daha fazla karşı koyamayacağını hissetti.

Bu hissi kontrol edebileceğini düşünerek aptallık etmişti.

Dudaklarını dudaklarına dayadı. Ateşli ve aç bir biçimde onu öptü. İki yıl bundan mahrum kalmıştı. İki yıl boyunca, asla ona ait olmayacak bir kadını arzulamıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lachlan onu öperken inledi. Bella'nın dudaklarının tadı muhteşemdi. Ilık ve tatlı ağzında, kulübede ona bıraktığı şarabın da belli belirsiz tadını hissetti.

Bella'nın nefesi kesildi, ama Lachlan bunun şoktan mı, yoksa ona karşı koymaya çalıştığından mı olduğunu anlamamıştı.

Ona acı veren birkaç saniye boyunca, Lachlan'ın kollarında kaskatı kesildi ve Lachlan onu geri iteceğini sandı. Ama sonra gevşedi, içinde müthiş bir istek duydu ve kollarında eriyip gitti.

Bedeni çok uzun süredir bastırıldığı duygularla dolan Lachlan içine ani bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Bir nabız atışı gibiydi. Kan bedenindeki her damarda hızla akıyordu.

Parmaklarını Bella'nın nemli saçlarına geçirdi, ağzını daha da yaklaştırmak için başını hafifçe öne itti ve eğilerek her zerresini içermiş gibi onu tekrar öptü: Bella'nın tatlı kokusu onu sarhoş eden bir parfüm gibi etrafını sardı. Ona doyamıyordu. Hayatında hiç hissetmediği bir çaresizlikle istiyordu onu.

Bella dudaklarını araladığında, Lachlan aklını yitirecek gibi oldu. Kan başına toplandı. Dilini ağzından içeri sokup, onu daha sert bir biçimde öptü. O tatlı ağzın her santimini

diliyle yokladı ve Bella'nın dilinin ilk başlarda tereddütlü olan dokunuşlarının diline değdiğini hissedince zevkle inledi. Bella'nın verdiği tepkinin masumiyeti onu neredeyse güçsüz bırakmıştı.

Hissettiği şey inanılmazdı. Çok uzun süredir o anın havalini kuruyordu.

İçinde yükselen o tekinsiz hisleri bir türlü dindiremiyor-
du. Onu deli gibi arzuluyordu, bedeniye bundan fazlasıyla mahrum kalmıştı.

Dudakları Bella'nın çenesine, boynundan aşağı inerken, o ipeğimsi tenin her santiminin tadıyordu. Tanrım, ne kadar tatlı, dedi içinden. Yıllardır açlıktan ölmek üzere olan bir erkeğe sunulan ilahi bir içecek gibiydi.

Bella'nın poposunu avuçlayarak onu sertleşen erkekliği-
ne daha da yasladı. Ona daha yakın olmak, bedenini bedeninde hissetmek, o samimi baskıyı tatmak ve bedenlerinin birbirine sürtünürken yarattığı enfes duyguyu yaşamak istiyordu. Onun bedenine sürtünürken, Bella da hareket etmeye başlayınca, neredeyse tamamıyla kontrolsüz kalacaktı. Bella ona öylesine sert bir biçimde yaslanıyordu ki, tatlı kadınsı bölgesinin penisine sürtündüğünü hisseden Lachlan buna daha ne kadar dayanabileceğini düşündü. Muhteşem bir histi. İçinde olmanın bir ön habercisi gibiydi. İçeri girip çıkmak. Daireler çizmek. Tüm gücünü vermek. O kusursuz ritmi tutturmak. Bella'nın hareketlerinden, çok uyumlu ol-
caklarına emindi. Daha önceden hiç deneyimlemediği bir şey olacağını biliyordu.

Kendisi ona bıraktı, penisi Bella'nın bacaklarının arası-
na dayandı. Mükemmeldi. Tam yerini bulmuştu. Kalçasını hafifçe öne doğru itti. Tanrım! Kendisini dizginlemeye çalışmaktan, alını boncuk boncuk terlerle kaplanmıştı. Her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Bacak arasına sıcak bas-

miş, kuyruk sokumunun orada toplanmıştı ve kalçasını sıkmasına neden oluyordu.

Doruk noktasına ulaşmak istiyordu. Bella'nın içine girerken ismini haykırmak, bedeninin her karışına sahip olmak ve onu olabilecek en samimi şekilde sahiplenmek istiyordu.

Hareketleri hızlanmıştı. Artık kontrolü de elden bırakmıştı. Bedeni alev alev yanıyordu. Bella'nın nefes alıp verişinin hızlandığını hissedince, onun da aynı durumda olduğunu anladı. O geciktirilemeyecek birlikte olma arzusu ve ihtiyacı ikisini de ele geçirmişti. Aralarında hiçbir engel yoktu. Onları durduracak bir koca yoktu. Bella özgürdü. Ona aitti.

Dudakları boğazının hassas, narin teninde gezindi. Burnuyla tenine sürtündü, diliyle onu yaladı, ağzıyla yuttu.

Elleri incecik belinden yukarı çıkıp göğüslerini avuçladı. Yumuşacık iri göğüsleri ellerindeyken, içine saf bir istek doldu. Göğüs uçlarının iki sert çakıl taşı gibi bedenine sürtündüğünü hissetti. Artık duramazdı. Göğüsleri muhteşem görünüyordu. Fazlasıyla diri, fazlasıyla iriydi. Avuçlarındaki bu iki kusursuz küreyi sıkmak, okşamak ve tutmak, gergin göğüs uçlarını parmaklarının arasında ovuşturmak istiyordu.

Bella'nın aralanan dudaklarından çıkan o zevk inlemesi onu çılgına çevirdi. Onu tatmalıydı. Dudaklarını çıplak tenine dayamalıydı. Hiçbir şey onu dudaklarını o gergin, leziz göğüs uçlarına koyup emmekten alıkoyamazdı. Diliyle etraflarında daireler çizmekten ve dişleriyle hafifçe ısıraktan da öyle.

Ona sahip olacaktı. Bunu tüm bedeninde hissetti. İki yıl onu arzuladıktan sonra, en sonunda Bella onun olacaktı.

Ağzını daha da aşağı indirip, gömleğinin açık yakasına götürdü. Yakayı çenesiyle yana itip, süt beyazı ipeğimsi tenine baktı...

Sonra, donakaldı. İçindeki her şey adeta durmuştu. Nefes alıp veriş, çılgınlar gibi atan kalbi ve hissettiği o muazzam tutku.

Yarı aralık gözleri nihayet bir şeye odaklandı.

Doğrulup kumaşı kenara itti, daha iyi görebilmek için gömleğinin yakasını biraz yırtarak açtı. Ama gördüğü şey kesindi. Bella'nın sağ göğsünün iç kıvrımının etrafındaki fildişi renkli kusursuz teninde koyu renkli, mosmor çürükler vardı.

Parmak izleri.

Kalbi yine hızla atmaya başladı. Daha yüksek ve daha hızlı. Tutkunun yerini bu sefer daha ilkel bir duygu almıştı: Öldürme isteği.

Bella onun neye baktığını fark edince, şaşkınlıkla geri çekildi ve üstünü örtmek için gömleğinin yakasını elleriyle birleştirdi.

Ama Lachlan vazgeçmeyecekti. Kolunu yakalayıp onu kendisine bakmaya zorladı. "Bunu sana kim yaptı?" Ses tonu İskoçya'nın en korkulan ve en tehlikeli adamlarından birine aitti. "Seni kim incitti?"

Bella bir başka dünyada gibiydi. Daha önceden hiç hissetmediği bir his ve duyu dünyasına girmişti. Lachlan'ın öpücüğünün ılıklığı. Ellerinin uyguladığı baskı. Bedenini bedene bastırması. Bunların hepsi ona fazla gelmişti.

Çok ama çok güzeldi.

Çok uzun süredir yalnızdı ve bedeni tepki veriyordu. Ona direnecek kadar güçlü değildi. Mahkumiyet ondan dilediğinden de fazlasını alıp götürmüştü. Güçsüzdü. İhtiyaç hissediyordu ve Lachlan onu mest edecek kadar güçlüydü.

Ama ona bu denli ihtiyaç ve açlıkla yanıt vermesinin sebebinin sadece esaret olmadığının da farkındaydı. Bunun

nedeni Lachlan'dı: Onu aklını yitirmiş, bir erkeğe ihtiyaç duyan bir kadına dönüştüren şey sadece Lachlan'dı.

O güne dek hiçbir erkeğe bu tür tepkiler vermemişti. Onunla tanıştığı gün anlamamıştı bunun sebebini, o sırada da anlamıyordu.

Bu yüzden, hislerine teslim olmuştu. Duyularının onu ele geçirmesine izin vermişti. Lachlan'ın ona dilediği yerde sahip olmasına ses çıkarmayacaktı. O kadar uzun süredir hiçbir şey hissetmemişti ki, Lachlan onu yeniden canlandırmış gibiydi.

Aralarındaki tutkuyu alevlendiriyor, onu öpüyor ve Bella kendisini cennetteymiş gibi hissedene dek dokunuyordu. Ama birden onu gerçek dünyaya döndürmüştü. *Seni kim incitti?*

Yırtılan gömleğinin iki ucunu birleştirip, kırılan gurur da keşke kolaylıkla tamir olsaydı diye düşündü.

“Bir şey yok,” dedi başını çevirmeye çalışarak. “Seni ilgilendirmez.”

Ama Lachlan pes etmedi. Kolundan tutup onu kendisine çevirdi. “Artık beni ilgilendiriyor.”

Monoton ses tonu Bella'yı kandıramadı. Çok öfkelenmişti. Uzun kirpiklerinin altından ona baktığında, bir paralı askerin ürkütücü yarı aralık yeşil gözlerini gördü. Lachlan hatırladığı kadar kötü yürekli ve acımasızdı. Her zaman etrafa yaydığı o gizli tehlike hâlâ oradaydı.

Simon iz bıraktığını fark etmemişti. O sabah, şafak sökmeden çok önce odasına gelmişti. Bella'nın o gün oradan ayrılacak olması, Simon'ın onu tatlı dil dökerek yatağa atma girişimlerine bir son vermişti. Ona sahip olduğu takdirde, rahibelik yemini etmesini engelleyeceğine söz vermişti. Bella buna karşı çıkınca da, “ricası” fiziksel bir hal almıştı. Onu mıncıklamış, kirli ancak güçlü elleriyle göğüslerini sıkmış,

Bella nefes alamayana dek pis ağzını dudaklarına dayamış ve bacaklarının arasına girmeye çalışmıştı.

Bella bir an için onun durmayacağını sanmıştı. Onu yıllardır rahat bırakmayan tecavüz tehdidinin nihayet gerçekleşeceğini sanmıştı. Ama karşısında bir heykel gibi durmuş, bedenindeki tüm kemikler kırılacakmış gibi hissedene dek duvara dayamasına ses çıkarmamıştı. En sonunda, Simon pes etmişti.

Sonuç olarak, bu da yıllarca kim bilir kaç kez katlanmak zorunda kaldığı olaylardan bir nebze daha korkunçtu. Peki, Lachlan'ın bu utanç verici manzarayı görmesi neden ona bu kadar dehşet veriyordu?

Aniden gözlerine dolan yaşları sildi. Aptalın tekiydi. Ne fark ederdi?

“Gardiyanım,” dedi. “Sir Simon Fitzhugh.”

Lachlan keskin, buz gibi, ürkütücü bakışlarını suratına dikti. “Seni zorladı mı?”

Duygudan yoksun ses tonu, Bella'nın tüylerini ürpertti. Hayır der gibi başını salladı, bakışlarını yerden kaldırmadı. “Hayır, eskiden kontes olmanın hâlâ bazı avantajları var.” Gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. Zaten bir önemi de yoktu. Lachlan onun cesur bir tavır takınmaya çalıştığını anlayacaktı; Lachlan'ın onu bu denli iyi anlamasından hiç hoşlanmıyordu. “İngilizlerin bile tahammül göstermeyeceği bazı şeyler var.”

“Ama sana sahip olmaya çalıştı, değil mi?”

Bella artık bu konudan söz etmek istemiyordu. Lachlan'ın meraklı sorularından da, gözlerinin içine bakmaya çalışmaktan da hoşlanmıyordu. “Bazen tavırları sertleşen gaddar adamın tekiydi. Artık bitti, Lachlan. Bunu değiştirmek için yapabileceğin bir şey yok, geçmişte kaldı. Sadece unutmak istiyorum.”

Doğruyu söylemişti. Simon artık ona hükmedemezdi. Çok yakında, o da kötü bir anı olacaktı.

Keşke Lachlan'ı da unutmak o kadar kolay olsaydı. Tahriş olan dudaklarında hâlâ öpücüğünün sıcaklığını hissedebiliyordu. Göğüslerini saran ellerini, bacaklarının arasındaki o müthiş isteği ve Lachlan'ın sakalının tenini yakışını hissedebiliyordu.

Lachlan onu bu kadar çabuk ve tamamıyla nasıl etkisi altına almıştı? Onu nasıl böylesine güçsüz ve savunmasız hissettirmişti?

“Özür dilerim, Bella. Başından geçenler için çok ama çok üzgünüm.”

“O halde, beni kızıma götür.” Bella ona duygu sömürüsü yaptığını biliyordu, ama umurunda değildi.

Lachlan sessizdi. Hiçbir şey demiyordu. Surat ifadesi de aklından geçenleri ele vermiyordu.

Bella omuzlarını dikleştirdi ve onu mahveden öpücüğün anısını aklından çıkarıp önemli konuya odaklanmaya çalıştı. Gururunu bir kenara atarak, onu kaçıranların yapmasını istediği şeyi yaptı: Yalvardı. “Lütfen, Lachlan. Lütfen, beni Joan’a götür. Kızımı görmem gerek.”

Lachlan'ın heykel gibi ifadesi değişmedi. Tek bir kası bile kımlıdamadı. Bella'nın yalvarışlarının onu etkilediğine dair hiçbir belirti göstermedi. Bella'nın onu etkilediğine dair hiçbir işaret vermedi. Onu birkaç dakika önce onsuz yaşamazmış gibi öpmüştü, ama bunun bile önemi kalmamıştı.

Başını salladı. “Üzgünüm. Çok tehlikeli.”

Üzgün müydü? Bella ağlamaya başladı. Lachlan yaşadıkları onca şeyden sonra, nasıl oluyor da karşısında dikilip onun için önemli olan tek şeyi ondan esirgiyordu? Kızını dünyadaki her şeyden daha fazla istiyordu.

O anda ondan nefret etti. Lachlan güçlü, kendisi güçsüz olduğu için. Onu öptüğü ve onu yanılttığı için...

Ne düşünmüştü ki? İki yıl önce aklına giren o aptalca düşüncelerin doğru olduğunu mu? Onun için gerçekten bir şey ifade ettiğini mi? Onu kurtarışının ardında görev hissinden başka bir şey olduğunu mu?

Ilık gözyaşları arasında gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Savaş yaralarıyla kaplı yakışıklı suratına bakarken, ruhuyla, tüm benliğiyle ondan bir şey istedi, ama bunun ne olduğunu bilemedi. Bildiği tek şey, Lachlan'ın bunu asla veremeyeceğiydi. Nedense bir erkekten hep veremeyeceği şeyleri istiyordu.

Birden, her şey çok ağır geldi. Öpüşmeleri. Onu reddedişi. Hapishanesinden kaçış kabusu. Kontrol altında tutmaya çalıştığı duygular, paramparça olmamasını sağlayan gururu... Her şey gözlerinden fışkıran yaşlarla birlikte silinip gitti.

Bella MacDuff en sonunda yıkılmıştı.

Lachlan bir küfür savurdu. Ama bunu duyan Bella daha da çok ağlamaya başladı.

Dizlerinin üstüne çöktü, acı çekiyormuş gibi kollarını beline doladı, omuzları derin hıçkırıklarla sarsıldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Lachlan hayatında hiç o kadar çaresiz hissetmemişti.

Ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve John Lorn'un hapishanesindeki sıçanlar yine üstünde geziniyormuş gibi hissetti. Üstündeki deri yelek daralmış gibiydi. Nefes alamıyordu.

Tanrım, buna dayanamayacağım, diye düşündü.

Bella'nın bu şekilde acı çekmesine katlanamazdı. Gözlerinden akan her damla yaş, çelik gibi iradesini biraz daha güçsüz kılıyordu.

Başka ne yapacağını bilemediğinden, yere eğildi ve beceriksizce kollarını boynuna sardı. Bella onu geri itmeyince ve bir can simidiymiş gibi sarılınca da şaşırdı. Minik parmakları göğsüne bir yavru kedinin pençeleri gibi tutundu.

Anlık bir panik hissinden sonra, Lachlan ne yapması gerektiğini bilemediğini fark etti. Daha önceden kimseyi hiçbir konuda teselli etmediğinden, Bella'nın saçlarını okşayıp düzeltmeye, tatlı sözler mırıldanmaya ve en sonunda da ağlamayı kesmesi için yalvarmaya başladı. "Ağlama, Bella. Lütfen, ağlama."

Onu o kadar üzgün görmekten nefret ediyordu, ama yine kollarında olması çok güzel bir histi. Aradan çok uzun süre geçmişti. Ona her dokunduğu, her sarıldığı anı hatırlıyordu. Bu anılar adeta hafızasına kazınmıştı. Ama anılar ne ipek gibi saçlarının, ne de teninin narin kokusunun yerini alabilmişti.

Bella'nın narin bedeninin bedeninde, yanağının göğsünde, minik parmaklarının onu bir can simidi gibi tutuşunun yarattığı hissin keyfini çıkardı. Bir an için, kendisini neredeyse Bella'nın ona ihtiyacı olduğuna inandıracaktı. Bundan fazlasıyla keyif aldığını biliyordu, ama asla hassas olmasıyla tanınmamıştı zaten.

En sonunda, hıçkırıklar kesildi ve Bella gözyaşları arasında ona baktı. "Bana yardım etmezsen, kendim giderim."

Tanrı aşkına! Ona ihtiyaç duyduğunu sanarak yanılmıştı demek. Bella yerle bir olduğu halde, hâlâ inadından vazgeçmiyordu. Lachlan buna daha fazla dayanamayacaktı. "Kahretsin, Bella, tek başına hiçbir yere gitmiyorsun."

Bella gözlerinin içine baktığında, Lachlan'ın kararlılığı o parlak mavi derinliklerde beliren umut ışıısıyla sarsıldı. "Beni ona götüreceksin?"

Fedakarlık mı? Lachlan her şeyin bir ilki olduğunu dü-

şündü. Ama bu işe razı geldiği için sonradan pişman olmayacağını da umdu. Tek bir kısa, çok kısa kestirme yola sapabilirdi.

“Seni de götürmek çok tehlikeli olur...” Bella’nın suratı derhal allak bullak oldu. “Ama...” Yine ona baktı. “Ona bir mesaj ulaştırmayı deneyebilirim.”

Bella’nın suratındaki o saf mutluluk ifadesini görmek, gözyaşlarını görmekten de zordu. “Ah, Lachlan, teşekkür ederim...”

Lachlan lafını kesti. “Hemen teşekkür etme. Sana hiçbir söz vermedim. Dahası, sana söylediklerimi *harfiyen* yapacağına yemin etmelisin. Seni tehlikenin yakınlarında bile görmek istemiyorum. Kızın nerede?”

“Roxburgh’de.”

Bir kaşını havaya kaldırdı. “Kızın Roxburgh Kalesi’nde mi?”

Bella evet der gibi başını salladı. “Evet, kuzeni Alice Comyn Henry de Beaumont ile evleniyor. Beaumont kısa süre önce kalenin güvenliğinden sorumlu birinci adam konumuna getirildi.” Lachlan’ın bunu merakla sorduğunu fark etmişti. Geri çekilip gözlerini sildi. “Bir şey fark eder mi?”

Lachlan başını salladı. “Hayır.” Ama Mary Bruce’un neden hapisanesinden alınacağını açıklardı. MacLeod’la İskoç Muhafız Alayı’ndaki diğerlerinin Mary’yi kendisi gibi başarıyla kaçıracağını umdu. Ama Bella’nın aksine, Mary’nin ne zaman yer değiştireceğini bilmiyorlardı. Muhafız dostlarının hâlâ orada olabileceğini biliyor, planlarını alt üst etmek istemiyordu. Ayrıca, Bella’ya, ya da görevi tehlikeye atabilecek kimseye de bir şey söylemek istemiyordu. Öte yandan, düğün dikkatleri iyi bir biçimde dağıtabilirdi. Kalabalık olacaktı ve birbiri ardına kutlamalar yapılacaktı.

“Düğün ne zaman?”

Bella başını sallayıp merakla ona baktı. “Bilmiyorum.” Gözyaşlarıyla ıslanmış solgun yüzünde daha da belirgin olan iri mavi gözleriyle ona baktı. Lachlan içinde tuhaf bir şey hissetti, ama bu his şehvet olamayacak kadar yoğun ve kalptendi. Bella ona ne yapıyordu böyle? “Ciddi misin, Lachlan? Bunları sırf beni yatıştırmak için söylemiyorsun, değil mi? Beni gerçekten de oraya götürecek misin?”

Lachlan ciddi bir tavırla evet anlamında başını salladı. Bu beklenmedik değişiklik, yolculuklarını en fazla bir gün uzatırdı, ama hayallere kapılmamaya çalıştı: Bella’nın İngiltere ya da İskoçya sınırında kaldığı her dakika çok uzundu. Birisi onu tanıyacak olursa... Bunun olmaması için elinden geleni yapmalıydı.

Roxburgh esas olarak İskoçya’da olduğu halde, İngilizler hudutlardaki en önemli noktalara garnizonlar kurmuşlardı.

“Gideceğiz,” dedi. “Gidip neler öğrenebileceğime bakarım, ama kalenin yanına bile yaklaşmayacaksın. Ciddiyim, Bella. Anladın mı?”

Lachlan’m sert sesi Bella’ya vız gelip tırıs gitti. Heyecanla başını sallayıp, kollarını boynuna attı ve ona var gücüyle sarıldı.

Minnet Lachlan için yeni bir duyguydu ve göğsündeki bu kabarma hissinin bir anlamı varsa, dikkatli olmadığı takdirde buna alışabileceğini düşünüyordu.

Yapılacak en akıllıca şey bu işten sıyrılmak, uzaklaşmak ve görevlerinin başına dönmektir. Ama söz konusu Bella MacDuff olunca asla mantıklı davranamıyordu. Bu yüzden, onu kollarına aldı ve sırf ona sarılarak içini saran o tuhaf huzurun keyfini çıkardı.

Tüm bunlar yakında sona erecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Uzun bir yolculuk yapacakları için, Lachlan havanın kararmasını beklerken Bella'ya biraz dinlenmesini söyledi. Hiç bitmeyecekmiş gibi bir bekleyiş başladı. Ama en sonunda, güneşin son ışıkları da ağaçların arasına sızdığında, yola çıktılar.

Lachlan'ın dediği gibi, MacLean ve Lamont Berwick'te birkaç gece daha kalıp manastırı izleyeceklerdi. Bu yüzden, grup dört kişi kalmıştı: Lachlan, Boyd, Seton ve Bella.

Karanlıkta yolculuk etmek tehlikeliydi ve genellikle ağır ağır ilerlemek en akıllıca yaklaşım olurdu, ama Boyd hudutlarda büyümüşü ve o bölgenin her karışını biliyordu. Ustalıkla yön göstermesiyle, Tweed Nehri'nin kenarında uzanan karanlık yolda hiç durmadan ilerlemeye koyuldular.

Lachlan'ın içgüdüleri biraz daha hızlı gitmeleri ve mümkün olan en kısa zamanda oradan uzaklaşmaları için onu tetikliyordu, ama zihni huzur bulamayacağı kadar çok Bella'yla doluydu. Dikkatini yola vermesi gerekirdi, ama bakışları sık sık birkaç adım ötesinde ilerleyen incecik sırta kayıyor, Bella'nın iyi olup olmadığını kontrol ediyordu.

Bella'nın onu bu işe razı ettiğine hâlâ inanamayan Lachlan, onun moralsiz olmadığı halde, güçten düşmüş olması

konusunda endişeliydi. Mahkumiyet Bella'nın fiziksel gücünü alıp götürmüştü. Lachlan da hapisten çıktığında, kendisini yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi hissetmişti.

Kaşlarını çattı. Hayal mi görüyordu, yoksa Bella gerçekten de yol kat ettikçe biraz daha mı çöküyordu?

Diğer zamanlara kıyasla ılık bir sonbahar gecesi olmasına rağmen, daracık omuzlarına iki kareli pelerin atmıştı. Lachlan dudaklarını birbirine bastırarak bunun nedenini bildiğini düşündü. O da mahkumiyet yaşamıştı. Soğüğün insanı nasıl etkilediğini biliyordu. Öyle bir soğuğa maruz kalınıyordu ki, insan bir daha ısınamayacağını düşünmeye başlıyordu. Ama yeraltındaki o buz gibi çukur hava şartlarının hepsinden etkilenen bir kuledeki bir kafes değildi. Bella'nın orada...

Kahretsin. Bunu düşünemezdi. Düşünecek olursa, aklını oynatabilirdi.

Bella dışarıdan yumuşak ve kadınsı görünüyor olabilirdi, ama o narin dış cephesi çelik gibi bir iç duvarı gizliyordu. Bella'nın güçlü oluşuna her zaman hayranlık beslemişti, ama asla ne kadar güçlü olduğunu bilememişti.

"Al," dedi omuzlarındaki pelerini çıkarıp attan inmeden ona vererek. "Hava soğumaya başladı."

Bella hafifçe kaşlarını çattı. "Ama üstünde sadece bir *coat* var."

"İyiym," dedi Lachlan ısrarla. "Al şunu."

Ay ışığıyla aydınlanan gecede göz göze geldiler, ama Bella bu sefer itiraz etmeden kareli pelerini alıp omuzlarına attı. Lachlan onun pelerinin altına gömülürken tatlı tatlı iç çektiğini duydu. Bella uzun kirpiklerinin ardından ona baktı. "Bunu bana bir kere daha vermiştin."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum." Bella yalan söylediğini anlamış gibi hafifçe gülümsedi, Lachlan da konuyu değiştirmeye karar verdi. "İdare edebiliyor musun?"

“Gayet iyiyim,” dedi Bella kararlılıkla omuzlarını biraz daha dikleştirip. Ya kendisini, ya da onu ikna etmeye çalışıyordu.

Lachlan bakışlarını ondan ayırmadı, bir şeyler daha söylemek istedi, ama onu kötü anılarla üzmeyi de istemiyordu. En sonunda, başını salladı. “Dinlenmek istersen söyle.”

Bella tam inatla buna da yanıt verecekti ki, Lachlan’ın dik bakışları onu susturdu. Karanlık olduğu halde, Lachlan Bella’nın başını tamam der gibi hafifçe sallamadan önce yanaklarının kızardığını görür gibi olmuştu. “Nasıl istersen.”

Bella’nın ancak buna razı olacağını tahmin eden Lachlan üstelemedi.

Gece boyunca yola devam ettiler. Kimseyle karşılaşmaya, ne vakit bir köy görseler ana yoldan uzaklaşmaya çalışsalar da, onları her köşede bir tehlike bekliyordu.

İskoçya’ya vardıklarında kendisini daha iyi hissedecekti. Ama bu hızla giderlerse, oraya varmaları vakit alacaktı.

Tekrar Bella’ya bakınca, başının önüne düştüğünü ve yana devrilmek üzere olduğunu fark etti.

Kahretsin. Öne atılıp ona seslendi. Bella tam Lachlan onu belinden kavradığı anda irkilerek uyandı. Hem daha kolay olduğundan, hem de kalbi o gece için yeteri kadar sıkıntı çektiğinden, onu hızla kucağına çekti.

Bella kaskatı kesildi ve karanlıkta ona bakmak için başını çevirdi. “Ne yapıyorsun?”

Lachlan dudaklarını sıktı. “Ne yapıyorum sence? Benimle gideceksin.” Onu göğsüne biraz daha çekti. Sırf dediğini doğrulamak için tabii, Bella’nın ona yaslanması dünyanın en iyi hislerinden biri olduğu için değil.

Bella’nın gözleri karanlıkta irileşti. “Buna gerek yok. Ben çocuk değil...”

“O halde, çocuk gibi davranma,” dedi Lachlan hemen.

“O kadar yorgunsun ki, az kalsın atından düşecektin. Kahretsin, Bella. Sana biraz dinlenmeni söylemiştim.”

“Dinlendim,” dedi Bella inatla. Sonra, pes etmiş gibi göğsüne yaslandı. “Denedim. Ama çok heyecanlıydım.”

Lachlan ona kızgın kalmak istiyordu, çünkü kızgınlık güvenli bir histi, fakat yumuşadığını hissetti. “Kızını göreceksin diye mi?”

Bella evet anlamında, kocaman bir gülümsemeyle başını salladı. “Onu görmeyeli çok oldu.”

Sesinde suçlayıcı herhangi bir şey yoktu, ama Lachlan yine de kendisini biraz suçlu hissediyordu. “Biliyorum.”

Karanlıkta gözleri birleşince, aralarında bir ömre bedel anılar geçti. “Seni suçlamıyorum,” dedi Bella alçak sesle. “Artık suçlamıyorum. Kızımı yanıma almış olsaydım...”

Sesi çatallaşmıştı. Ama Lachlan aklından geçenleri biliyordu. Kızı da onun ve Mary Bruce’un kaderini paylaşabilirdi.

“Nasıl bir kızdır?” diye sordu Lachlan onu rahatlamaya çalışarak

Bu taktiği işe yaradı. Bella yine gülümsedi. “Zekidir. Sessizdir. Çekingen değildir, ama mesafelidir. Ten rengini babasından, gözlerini benden aldı.” Dudakları titredi ve ona kaçamak bir bakış fırlattı. “Ama sana anlatmama gerek yok, onu gördün zaten.”

Lachlan onun Bella’nın gidişinden bir süre sonra kızına götürdüğü mesajdan söz ettiğini biliyordu. Götürmediğini söylediği halde, belli ki Bella ona inanmamıştı.

Bunu ikinci kez inkar etmedi, ama Bella’nın ona inanmış olması onu şaşırttı. Bunu hiç beklemiyordu. “Çok hoş bir kız.”

Tıpkı annesi gibi.

Bella ona aklını okuyabiliyormuş gibi baktı. Lachlan daraldığını hissetti. Göğsü ona ait olmayan bir hisle dolmuştu.

Bunu unutmuştı. Onunla arasındaki bağı ve ona karşı koymanın ne kadar zor olduğunu unutmuştu. Bakışlarını güçlkle ondan ayırdı. “Biraz dinlen, Bella,” dedi elinden gelen en sert ses tonuyla.

Bella bir şeyler daha söylemek istiyor gibiydi, ama sonra başını salladı. Uykuya dalması da uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra, Bella’nın bedeninin gevşeyip ona dayandığını hissetti ve hafif hafif nefes alıp verdiğini duydu.

Derin bir oh çekti. Bella’nın güvende olmasından dolayı mutluydu.

Onu biraz daha kollarına almanın keyfini çıkarıyorsa, bunun en azından hızlarını arttıracaklarını düşünerek kendisini rahatlatmaya çalıştı.

Aslında, onunla ta İskoçya’ya kadar aynı atın sırtında gidebilirdi. Hem onun, hem de gruptaki herkesin güvenliği için tabii.

Bella tatlı tatlı içini çekti, deri ve baharat kokan battaniyenin ılıklığına kendisini biraz daha bıraktı. Güvendedeydi ve üşümüyordu.

Pelerine yaslı olmayan gözünü açtı. Battaniye deri değil ipekti ve baharat değil leylak kokuyordu. Kim bilir ne zamandan beri bir battaniyeyle uyuyup üşümediğini hissetmişti...

İrkilip doğrulmaya çalıştı, ama Lachlan onu sıkıca kavradı. Bella’nın nerede olduğunu anlamadığını fark edince “Sorun yok, Bella,” dedi. “Güvendesin.”

Güvende. Önce rahatlık, sonra minnet hissetti. Hapiste değildi. Bir rüya görmüyordu. O da bir rüya değildi.

Başını geriye atıp ona baktı. “Benim için geldin.” Henüz koruma kalkanını oluşturacak kadar uyanık değildi ve ses tonunda hem hayret, hem de minnet ifadesi vardı. “Sırf

şimdi değil, daha önce de geldin. Kurtarma operasyonu. Sen gelmiştin.”

Bella o olayı düşününce yüreği sızladı. Patlama sesi onu uyandırdıktan sonra, karanlığa bakarken, iki adamın hızla kuleden kaçtığını görmüştü. Adamlardan biri kuleye bakmıştı. Bir an için, onun Lachlan olduğunu *anlamıştı*, ama bunun doğru olamayacağını düşünmüştü. Lachlan ona ihanet etmişti.

Ama artık gerçekleri biliyordu. Lachlan ona isteyerek ihanet etmemişti. Ona inanıyordu. Bir yanı bunu zaten her zaman biliyordu.

Lachlan çenesini sıktı. Suratında tuhaf bir ifade belirip kayboldu. Bella onu çok iyi tanıyor olmasaydı, acı çektiğini düşünebilirdi. “O arabaya bindirildiğini gördüğüm anda seni kurtaracağıma yemin etmiştim. Keşke bunu daha önce yapabilseydim.”

“O gün neler oldu?” Lachlan bunu kısaca anlatmıştı, ama Bella tüm ayrıntıları bilmek istiyordu.

Lachlan gerildi. Bella onun çenesini sıkışından bunun tatsız bir konu olduğunu görebiliyordu. Lachlan öfkeli gibiydi, ama ona değil kendisine kızdığını biliyordu. “Büyük bir kısmını anlattım. Öfkeliydim ve etrafıma gerektiği gibi dikkat edemedim. Ross’un adamlarından biri beni bir tekne ayarlamaya çalışırken rıhtımda gördü. Sonra, beni meyhaneden takip etmeye başladılar ve nereye gittiğimi anlayınca da etrafımı çevirdiler. Onlara direndim, ama çok asker vardı ve bira beni yavaşlatmıştı. Beni bayıltıp zincirlediler. Sen ve diğer kadınlar şapelden çıkarken kendime geldim.”

“Zincirler. William bana bunu söylemeye çalışıyordu. Zincirleri görmüştü demek.”

Lachlan evet der gibi başını salladı. “Peşinizden gitmeye çalıştım. Hatta zincirlerden birini kimse görmeden çıkar-

mayı da başardım. Ama Ross beni çok yakından izliyordu. Bana güvenmemek için de bir sürü nedeni vardı. Onunla daha önce de karşılaşmıştım.”

“Seni tutsak mı ettiler?”

“Birkaç aylığına.”

“Ama sonra kaçmayı başardın, öyle mi?”

Lachlan yine başını salladı. “Ama ben kaçana dek, sen tutsak edilmiştin. Sonra, Bruce’un İskoçya’ya geri dönmek üzere olduğunu öğrendim.”

Bella kaşlarını çatı. “Bunu nasıl öğrendin?”

“Bruce’un İngiliz kampında bir casusu vardı. Benim de tanıdığım bir adam. Gordon’la MacKay’in Urquhart’ta tutulduklarını öğrendim. Yardım almak için güneye gittim, Bruce ve Muha...”

Durdu. “Orduyla karşılaştım.” Çenesini daha da sıkı. “Kralın bir kurtarma operasyonu düzenleyecek kadar güç kazanması tam bir yıl sürdü. Ama kuleye vardığımızda başaramadık,” dedi başını sallayarak acı bir ses tonuyla. “Tanrım, o kadar yaklaştım ki. Seton’la birlikte kuleye çıkan basamakları yaralamıştım, ama o sırada tuvalette olan askerlerden biri bizi duydu. Alarm durumuna geçtiler. Gordon’un patlamayı planladığımızdan daha önce gerçekleştirmesi gerekti. Seton’la ben canımızı zor kurtardık.”

Bir yanı onu kurtarmaya ne kadar yaklaştıklarını öğrenmediğine sevindi. Hayal kırıklığı bu şekilde daha da dayatılmaz olurdu.

“Seni gördüm.” Lachlan’ın sesinde daha önceden duymadığı bir boşluk vardı.

Öylesine bir anda onu görmüş olduğunu bilmek, Bella’yı tuhaf bir biçimde savunmasız hissettirdi. “Ben de seni gördüğümü sanmıştım.”

Bu sefer, Lachlan şok içinde kaldı. “Öyle mi?”

“Kuleden çıkıp yukarı baktığında. Bir adam seni çekiştirip duruyordu.”

Lachlan bakışlarını gözlerinden ayırmadı. “Seton,” dedi en sonunda. “Oradan gitmek istememişim.”

“Sana minnettarım. İki kez beni kurtarmaya geldin.”

Lachlan dudaklarını birbirine bastırdı. “Milyon kere olsa, yine gelirdim.”

Çok şey söylemiş gibi başını diğer yöne çevirdi. “Neden, Lachlan? Beni kurtarmak senin için neden önemliydi?”

Nefesini tutarak bekledi. Bir uçurumun kenarına gelmişler gibi hissediyordu.

Ama Lachlan aşağı atlamayacaktı. “Her zaman görevlerimi tamamlarım. Ne pahasına olursa olsun.”

Görev. Tamamlamak. Tabii ki bu yüzden gelmişti. Onun için değil. Bunu herkes için yapabiliirdi. Bella hayal kırıklığı hissetse de bunu belli etmedi.

Bir süre konuşmadan ilerlediler. Ona yaslanmak ve ılıklığının onu sardığını hissetmek güzeldi. Soğuğu düşününce...

Bazı anıları unutmak diğerlerinden çok daha zordu.

Roxburgh’e yaklaştıkça, Bella’nın heyecanı arttı ve Lachlan’a verdiği sözü tutması konusunda güvenip güvenemeyeceğini düşünmeye başladı. Yolu uzatıp Roxburgh’e gideceklerine, bunu kabul ettiğine memnun olmadığını biliyordu ve bu sözü sırf onu yatıştırmak için verip vermediğini merak ediyordu.

Ona güvenebilir miydi? Lachlan gerçekten de kızına bir mesaj ulaştırmaya çalışacak mıydı, yoksa onu oyalıyor muydu?

Hudutlardan bir an önce çıkmayı istediği belliydi. Haksız da sayılmazdı. Sınırlar hâlâ sıkı İngiliz kontrolü altındaydı ve Bruce taraftarları için tehlikeli bir yerdi. Ama Bella

görünenin ardında daha fazlası olup olmadığını düşündü. Onu hiç o kadar temkinli görmemişti. Methven'da ve Dal Righ'de peşlerinde İngiliz askerleri olduğunda bile öyle davranmamıştı.

Ama bu konuda ona soru sormaya çalıştığında, Lachlan ona temkinli olmasının normal olduğunu, yaptıkları işin çok tehlikeli olduğunu söylemişti. Bella toparlandığı anda yola çıkabileceklerini söylemişti. Bella da suratına dikkatle bakmış, ama konuyu bir daha açmamıştı.

Şafağın ilk ışığı ufukta belirindiğinde, dolunay hâlâ kapkara gökte parılıyordu. İnce ince puslar nehrin etrafında bir ejderhanın dişleri gibi kıvrılmıştı. Parıltılı bir çiy örtüsü de yeşillik alanı kaplamıştı. Kuzeyde, yani sağ taraflarında, sık ağaçlardan oluşan bir orman vardı. Dalları gür yapraklarla eğilmiş ağaçlar ve bir druidin sakalını andıran yosunlar yolun bir tarafını örtmüş, karanlık ve yaşlı uzuvları gizlenmek isteyenler için kusursuz bir yer oluşturmuştu. Şayet yoldaki her ağacın ardında bir tehlike olmasaydı, Bella bu sessiz kırlık alanın zengin, yemyeşil görüntüsünü beğenebilirdi. Ama orman gölgelerden oluşan meşum bir yer, nehir fokur fokur kaynayan bir cadı kazanı ve taptaze hava da ürkütücü derecede durgun gibiydi.

Ama yavaş yavaş hava aydınlandı. Gölgeler kayboldu ve Parlak günışığıyla birlikte gizledikleri sırlar ortaya çıktı.

Yoldan uzaklaşıp ağaçlara yönelen Lachlan onları ufak bir tepeye getirdi ve durdu. Bella gözlerine inanamıyordu. Karşıda, bir vadinin diğer tarafında, Tweed Nehri'yle Teviot Nehri'nin kesiştiği üçgenimsi alanda ufak bir şehir gibi araziye yayılmış Roxburgh Kalesi duruyordu. Hayatında hiç görmediği türden duvarlardan, kulelerden, sıkı bir biçimde korunan kapılardan oluşan kocaman bir kaleydi. Kalenin sınırlar bölgesindeki en güçlü kale olduğundan söz edilirdi, ama

Bella hiç öyle bir yerle karşılaşacağını tahmin etmemişti. Beş, altı, yedi... Sırf ana kaleyi koruyan en azından sekiz kule vardı.

Bu kaleye kimseye görünmeden girmeyi nasıl umabilirlerdi? Lachlan içeri girmeyi başarsa bile, kızını nasıl bulacaktı?

Lachlan atından inip kısa bir süre Boyd'la konuştu. Seton önceden gidip köylülerden bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı (Yorkshire aksanı daha az dikkat çekerdı). Sonra, Bella'nın attan inmesine yardım etti. "Ejder..." Duraksadı. "Seton gelene dek burada bekleyeceğiz."

Bella kaşlarını çatıp onun ne söylemek üzere olduğunu merak etti, ama başını salladı. Kızının o kadar yakınında olup ne yapacağını bilememenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Elini uzatsa dokunabilirmiş gibi duran kale onu oraya gitmesi için kışkırtıyordu.

Neyse ki uzun süre beklemediler. Bella inatçı Lachlan'ın yemesi için ısrar ettiği yulaf çöreklerini ve birkaç parça kurutulmuş eti daha yeni bitirmişti ki, Sir Alex ağaçların arasından yanlarına geldi. Suratındaki ekşimik ifade Bella'yı heyecanlandırmadı; eskiden gergin olan genç şövalyenin suratının asık olmasına alışmıştı. Savaş onu değiştirmişti. Kendisi de değişmişti. Ölüm ve acı dünyası çok daha acımasız bir yere dönmüştü.

Lachlan onun görmediği bir şey görmüş olmalıydı. "Sorun nedir?"

"Düğün birkaç gün önceymiş," dedi genç şövalye. Adamlar buna kötü bir haber gibi tepki verince, Bella ona söylemedikleri bir şey mi var diye merak etti. "Konukların birçoğu gitmiş."

Gitmiş mi? Bella müthiş bir hayal kırıklığı hissetti. "Ya kızım?"

Sir Alex anlayışlı bir tavırla gözlerine baktı. “Bilmiyorum, leydim.”

“Ya Leydi Mary?” diye sordu Lachlan.

Seton başını salladı.

Mary mi? Tanrım! “Mary’ye ne oldu?”

“Bir şey yok,” dedi Lachlan hemen, ama sesindeki hayal kırıklığı Bella’ya ona anlatmadıkları bir şey olduğunu söylüyordu.

Sir Alex dikkatle ona baktı. “Birkaç hafta önce güneye götürüldüğüne dair söylentiler var.”

Boyd bir küfür savurdu, Lachlan’ın suratı da alt üst oldu. Bella teker teker adamların suratına baktı. “Sorun ne? Neden bana anlatmıyorsunuz?”

Adamlar birbirlerine baktılar. Boyd’un omuz silkişi diğer iki adama anlatabileceklerini söyleyince, Lachlan anlatmaya koyuldu. “Bir tek seni kurtarmayı planlamamıştık.”

Bella nefesinin kesildiğini hissetti. “Mary’yi de mi kurtarmayı planlamıştınız?”

O yüzden mi gelmişti? Lachlan’ın ona yardım etmek istediğini sanmıştı. Ama kaskatı kesilmiş suratına bakınca, onun kollarındayken hissettiği o güzel histen eser kalmamıştı.

“Biz değil, ama kralın birkaç adamı bu işi yapacaktı. Sanırım, çok geç kalmışlar.”

Zavallı Mary. Bella’nın yüreği kendisiyle aynı kaderi paylaşan genç kız için parçalandı. Kendisi daha... Bir gündür özgürlüğünün keyfini çıkarırken arkadaşlarının hâlâ tutsak olduğunu düşünmek çok zordu. “Pes etmeyecekler, değil mi?”

“Asla,” dedi Lachlan.

Sesindeki kararlılık tuhaf bir biçimde Bella’yı rahatlattı.

Birden, büyük bir gümbürtü dikkatlerini kaleye yöneltmelerine neden oldu. Kale kapısı kaldırılıyordu. Bulundukları yüksek yerden, Bella ana kapıyı ve saatin geç olmasına

rağmen bir kalabalığın bulunduğu iç tarafı gayet iyi görebiliyordu. Atlar ahırlardan çıkarılıyordu ve kalabalık bir asker grubu oraya toplanmıştı.

“Birisi gitmeye hazırlanıyor olmalı,” dedi Sir Alex.

Bella hızla, büyük bir panikle Lachlan’a döndü. “Ya kızım gidiyorsa?”

Lachlan dikkatle ona bakıp abartılı bir sükunetle “Bunu bilemeyiz,” dedi. “Herhangi birisi gidiyor olabilir.”

Bella yumruklarını sıktı. Dengesizmiş veya her an kırılabilir bir porselen parçasıymış gibi davranılmasından hoşlanmıyordu. Dalga geçilmesi. Emirler verilmesi. Lachlan bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor muydu? İki yıl boyunca, hapiste hep bu anı düşünmüştü. Bu kadar yaklaşıp da şansını denememesi mümkün değildi. “Ama ya oysa?” dedi ısrarla. Sesinin inatçı çıkıp çıkmadığı da umurunda değildi. “Öğrenmemiz gerek.”

Lachlan’ın gözlerinde öfke kıvılcımları belirdi. “*Biz hiçbir şey öğrenmeyeceğiz. Sen buradan bir yere gitmiyorsun. Ben giderim.*”

Bella’nın gözleri irileşti. “Şimdi kaleye mi gideceksin?”

Lachlan bakışlarını ondan ayırmadı. “Kızına başka nasıl bir mesaj ulaştırabilirim? Hazır kale kalabalıkken gitsem daha iyi olur. Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyi,” dedi sözlerinin sonu kısmını homurdanarak.

Bella huzursuzluğa kapılıp dudağını ısırды. Aniden, Lachlan’ın kaleye gidecek olması endişe vericiydi. Onun için kendisini tehlikeye atacak olmasından rahatsızlık duydu.

Ona bir şey olmasını istemiyorum. Bu farkındalık onu olması gerektiği kadar etkilemedi. Ona karşı hissettiklerini öfkeyle ve suçlamalarla örtbas etmediğinden, kayıtsız kalması giderek zorlaşıyordu.

“Muhafızları nasıl atlatacaksın?”

“Bırak da onu ben düşüneyim.” Lachlan diğer iki adama emirler yağdırmaya başlamıştı bile. Bir yandan da üstündeki silahları çıkarıyordu. Sırtına taktığı iki kılıcı tutan kayışı çözdü, yayını ve belindeki kısa saplı baltayı çıkardı. Geriye bir tek mızrağı kaldı.

“Ama...” Bella sustu. Bakışlarını muhteşem kaleden ayıramıyordu.

Kızının iyi olduğundan emin olmak isteyen annelik içgüdülerini bir başka parçasıyla savaşıyordu. Ne olduğunu tam olarak bilemediği, ama oldukça güçlü bir yanıydı bu. Lachlan’ın gitmesini istemediği, kendisini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmasını istemediği bir yanıydı. Kaleye girmenin son derece tehlikeli olacağı belliydi.

Lachlan huzursuzluğunu fark etti. “Güven bana, Bella. Ne yaptığımı biliyorum. Dediklerimi yap ve ben geri dönene dek hiçbir yere gitmeye kalkışma.”

Öylesine otoriter bir tavırla konuşmuştu ki, Bella adamlarından biri gibi başını salladı.

“Mektup nerede?”

Tanrım, bunu nasıl unutmuştu? Önceki günün büyük bir kısmını yola çıkmadan önce mektubu yazarak geçirmişti. Hâlâ doğru şeyleri yazdığından emin değildi. Ama tutsaklığının sona erdiğini söylememeye özen göstermişti. Lachlan mektup yanlış ellere geçerse diye işlerini şansa bırakmak istememişti. Bella’nın ve kızının güvenliği, kimsenin o manastırda olmadığını öğrenmemesine bağlıydı.

Bella belindeki deri çantadan kısa mektubu çıkardı. Üstündeki pantolon hiç ummadığı kadar rahat ve pratik çıkmıştı. Mektubu ona verdi.

Lachlan mektubu alınca, bir süre göz göze kaldılar. O da Bella gibi bir şeyler söylemek istiyordu, ama ne diyeceğini bilemiyordu.

Bella ona doğru bir adım attı, ama sonra durdu. Ona dokunmaya ne hakkı vardı, ne de bunun için bir neden vardı, ama dokunma isteğini hissediyordu. Dudaklarını hâlâ dudaklarında hissediyordu.

Derken, Lachlan birden arkasını döndü ve aralarındaki bağ yok oldu.

Güven bana. Lachlan'ın tepeden aşağı inip ağaçların arasında gözden kayboluşunu izlerken, bu sözcükler kulaklarında çınlıyordu.

Bunu daha önce de yapmış, kızını geride bırakmıştı. Daha önceki gibi, yine ona tuhaf bir biçimde güvenmeyi istiyordu. Önceki kararı hatalı olmuştu. Ona güvenmemesi gerektiğine dair bunca neden varken, neden ona güveniyordu?

Lachlan köylülerin arasından geçerken, sıradan bir asker gibi davranmaya çalıştı. Olağandışı bir şey yapmıyordu, daha önce de defalarca bu şekilde insanların arasına karıştığı olmuştu. Birisinin onu tanıması da söz konusu değildi. Ama yine de huzursuzdu. Açıktaydı. Hem de her zamankinden daha çok. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Bu garip çekimserliğine bir anlam veremedi. Son birkaç yıldır, İskoç Muhafız Alayı görevlerinde, bu tür tüyleri diken diken eden bir sürü görevi tamamlamıştı. Tehlikeli, gerçekleştirilmesi imkansız görevler yüzünden İskoç Muhafız Alayı kurulmuştu. Muhafızlar en iyi adamlardan oluşuyordu. Daha güçlü, daha hızlı, daha iyi eğitilmiş, daha deneyimli ve başkalarının korktuğu işleri yapan adamlardı onlar. Lachlan tehlikeyi asla kafasına takmazdı Ama son iki gündür...

Birden, bir şeyin farkına vardı. Resmen *endişeliydi*.

Tamamıyla yeni ve istemediği bir histi. Batı'nın en seç-

kin savişçılarından biriydi ve ilk savaşına katılacak düşük rütbeli bir asker gibi endişeli davranıyordu.

Bunun nedenini anlayınca çenesini sıkıttı. Bella. Bella'nın varlığı her şeyi değıştiriyordu. Kahretsin ki, onu *savunmasız* hissettiriyordu.

Bella'nın onu etkilemesine izin veriyordu. Ona fazla yaklaşmasına da. Ona ipleri asla bırakmaması gerekirdi. Bu yüzden kendisine kızıyordu, ama artık bu konuda bir şey yapmayacak kadar geç kalmıştı.

Bella MacDuff'ın kararlılığını kaybetmesine neden olan yanı neydi? Neden onu mutlu edecek bir şey yapmak istiyordu?

Lanet olsun, dedi içinden. Bu görev hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Onu esaretten kurtararak, içinden de atmayı planlamıştı. İki yıldır, onu kurtardığında artık onu düşünmeyeceğini, onu öptüğünü hatırlayarak aklını yitmeyeceğini söylüyordu. Kendisine aralarındaki o tuhaf bağın var olduğunu da hayal ettiğini söylemişti.

Onu korumayı başaramamış olması ona karşı bu denli ta-kıntılı olmasına neden oldu diye düşünüyordu.

Ama yanıldığını da biliyordu. O bağ hâlâ vardı. Dahası, onu eskisi gibi, hatta belki daha da çok istiyordu. İki yıldır içinde tuttuğu hisler, en sonunda yüzeye çıkmıştı.

Ona karşı hissettiği isteğı görmezden gelmenin, eskisi gibi kontrol etmeye çalışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu.

Bunu ancak bir tek şey yaparak sağlayabilirdi. Onu baştan çıkarmalı ve bu işi bitirmeliydi. Ama Bella'nın başından geçen onca şeyden sonra bunu da yapamazdı.

İşin kötüsü, pişmanlığa kapılmak için çok kötü bir zamandı.

Suratını asarak yapacağı işe odaklanmaya çalıştı. Ama

sırtında kocaman bir hedefle dolaştığı hissini içinden atmıyordu.

Düğün için Roxburgh'e gelen onca davetliyle birlikte, kalenin etrafındaki köylüler oldukça telaşlıydı. Köyün kapasitesini zorlayan çok sayıdaki fazladan hizmetkarı ve askeri barındırmak için her boş alana çadırlar kurulmuştu.

Bir de bu karmaşaya o gün kurulan pazar eklenmişti. Geçici tezgahlar çiftçilerin ürünlerini satmak ya da değiş tokuş etmek için getirdikleri arabaların önlerine kurulmuştu. Hayvanlar, balıklar, meyveler, sebzeler, tahıllar, akla gelebilecek her tür baharat, giysi, mücevher, deri ürünleri, hatta bir kılıç bile alıcısını bekliyordu.

Lachlan'ın da tam bu tür bir karmaşaya ihtiyacı vardı. Düşündüğü şeye bir plan denebilirse, gelinin ailesinden biri gibi davranacaktı. Comynler'le daha önceden tanışmıştı ve Bella'nın kızına bir mektup ulaştırmasının o kadar dikkat çekmeyeceğini düşünmüştü.

Tabii, aslında Comynler'i tanıyor olması bu işi daha tehlikeli kılıyordu. Onu tanıyabilecek birisiyle karşılaşmama-yı umuyordu. Yıllar boyunca, bir sürü düşman edinmişti ki bunların arasında hem İngilizler, hem de İskoçlar vardı. Bu tür zamanlarda, saldırdığı kötü nam başına bela olabiliyordu.

Erkeklerden kaçınmaya çalışarak kadınlara odaklandı. Düğünle ilgili konuşmalar başlattı ve şüphe çekmeyeceğini düşündüğü kısa sorular sordu.

Kaleye girip çıkan soylular köylülerin büyük ilgisini çekmişti. "Lord X" ve "Leydi Y" gibi kişileri gördüklerini daha yıllarca konuşacaklardı. Lachlan kısa sürede kaleden ayrılan kişilerin isimlerini öğrendi. Neyse ki, Comynler'in hiçbiri henüz gitmemişti. Kral Edward'ın o sıralardaki en favori adamlarından biri olan Hugh Despenser'in o sabah kaleden

ayrılacağı söyleniyordu ve köylüler tanınmış soyluyu görebilmek için heyecanla bekliyorlardı.

Joan'un hâlâ kalede olduğunu öğrenen Lachlan, biraz daha bilgi edinebilmek için dolanmaya başladı. Kalede bir hizmetli olarak çalışan ve dışarıya öğlen verilecek ziyafet için sebze almak üzere yollanan kadınlardan biri Bella'nın kızıyla ilgili oldukça faydalı bilgiler verdi. Lachlan'a emniyet şefinin kulesinde kalan Comyn hanımlarından birine hizmet edip etmediğini sordu. Böylece, Lachlan işe nerden başlayacağından emin oldu.

Ama önce kaleye girmesi gerekiyordu.

Her yere kimseye görünmeden girip çıkma becerisi ona savaşta "Engerek" lakabını kazandırmıştı. Ama bu beceri sadece kilitleri açmakla ve gölgelerin arasından gizlice ilerlemekle ilgili değildi. Belirli bir durumu değerlendirip avantajına kullanabilmekle de ilgiliydi. Diğer kişilerin görmediği fırsatları görmektir. Karmaşa, kalabalıklar ve dikkat dağıtan olaylar en az kılıcı kadar çok kapı açmıştı ona.

Kaleye biraz daha yaklaştı ve doğru anı beklemeye koyuldu. Kapılardan içeri geçenlere ne kadar dikkat edildiği duruma göre değişiyordu. Barışın hüküm sürdüğü gündüz saatlerinde, içeri girenlere o kadar dikkat edilmezdi ve köyden içeri girip çıkmak kolaydı. Ama burası hudut bölgesiydi; yani, nadiren barış içinde olan bir yerdi. Lachlan bu yüzden işini şansa bırakmayacaktı. Soru sorulmasından kaçınmak için, kapıdaki nöbetçileri atlatması gerekiyordu.

Tapınakçı orada olsaydı, işi kolaylaşırды. Gordon dikkat dağıtmakta ustaydı. Birlikte çok iyi çalışmalarının nedenlerinden biri de buydu.

Lachlan tam doğru anı bekliyordu ki, Dispenser'ın geniş kafilesi dışarı çıkmaya başladı. Kalabalıkla birlikte yana çekilip geçmelerine izin vermek zorunda kaldı.

Kafilenin dışarı çıkması epey zaman aldı. Lachlan onu tanımıyor olsa bile, lordun önemli birisi olduğu kfilesinin kalabalığından anlaşıyordu. Lachlan tepeden tırnağa zıhlı en az bir düzine kadar atlı muhafız, bunun dört katı da birçoğu atlı, bazıları da zırhlı asker saydı.

Bu güç gösterisinden sonra, bir kralın giysileri kadar kaliteli kadifeden dikilmiş cüppesiyle, muhteşem bir atın sırtındaki lord belirdi. Despenser'in ardında evinde çalışan erkekler ve bir avuç kadar da rengarenk giysiler giymiş, ısıt ısıt mücevherler takmış kadın geliyordu. Lachlan kadınların lordun akrabaları olduğunu tahmin etti.

Kadınların ardında yine bir grup asker vardı. En sonday-sa, giysilerle ve eşyalarının dolu olduğu sandıkları taşıyan arabalar ve yaya giden hizmetkarlar vardı. Lachlan yaldızlı kafeslerde vahşi hayvanlar görse şaşırılmazdı.

Çok etkileyici bir manzaraydı. Kaleden köye açılan yol-da ilerleyen yaklaşık olarak yüz kişi olmalıydı. Köylüler gruplar halinde yolun kenarına dizilmiş, Muhteşem Lordun geçişini izliyordu. Geçen kfileyse, insanlar onları daha iyi görebilsin diye yavaşlamıştı. Despenser'in atlılar alayı pazara varınca, daha da yavaşladılar. Kadınlardan birkaçı, daha girişken birkaç satıcıyla konuşmaya dalmıştı.

Lachlan başını salladı. İngilizler ve kahrolası kfileleri. Bir yerden bir yere gitmeleri çok uzun süre alıyordu. Bir sümüklüböcek hızında bir yere gidecek olsa çıldırırdı. Hızlı hareket etmek, yalnız çalışmak istemesinin nedenlerinden biriydi.

Kaşlarını çatarak, tek başına bir şey yapalı uzun zaman olduğunu fark etti. Çok hoşuna gitmese de, İskoç Muhafız Alayı ile birlikte hareket etmeye alışmıştı. O sıradaki görevlerinde olduğu gibi ya ufak gruplar halinde, ya da kısa bir süre önce Lorn Lordu John MacDougall'a karşı Brander

Geçidi'nde yaptıkları savaştaki gibi hep birlikte savaşıyorlardı. Eski kayınbiraderi olan, onu yeraltındaki hapishanede aylarca işkence etmiş, Juliana'nın yalan söylediği Lorn'u yenmek büyük bir mükâfat olmuştu.

Onu öldürmek çok daha büyük bir mükâfat olurdu, ama Lachlan Korucu'nun isteği üzerine onu öldürmemeye razı gelmişti. Bundan hoşlandığı söylenemezdi, ama yine de aksi bir davranışta bulunmamıştı. İskoç Muhafız Alayı ile çalışmaya başladığından beri, bunu sık sık yapmıştı.

Beklediği bir şey değildi, ama son birkaç yıldır muhafız dostları da ona zamanla saygı duymaya başlamışlardı. Mac-Leod'dan emir almıyor olsaydı, aralarından ayrılacağına üzülebilirdi. Ama anlaşılmaya göre süre sona ermişti. Bu, son göreviydi. Ödülünü alır almaz, çekip gidecekti.

Onlarla birlikte çalışmaya devam etmesi için hiçbir neden yoktu. Savaşın sonuna dek kalması için para ödenmiyordu ona. Bruce şimdilik taca sahipti... En azından, Tay'ın kuzey bölgesinde durum böyleydi. İngilizlerle yapılacak o kaçınılmaz savaşın da sırası gelecekti, ama bu savaş Lachlan'ı ilgilendirmiyordu. Politikadan uzak durmayı tercih ediyordu.

Kahretsin ki, Bruce her şeyi daha ilginç hale getiriyordu. Tüm imkansızlıklara rağmen geri dönmeyi başarmıştı. Zaffer elde etmesine daha uzun mu uzun bir yol vardı, ama bir şansı vardı.

Dispenser'ın grubunun köyde oyalandığını gören Lachlan tüm dikkatini tekrar kaleye yöneltecekti ki, rüzgar kadinlardan birinin peçesini savurdu ve kıpkırmızı bir bayrak gibi dalgalandırdı.

Lachlan donakaldı.

Leydinin profilinde, saçlarına bir avuç dolusu saten kurdele tutan satıcıyı dinlerken başını yana eğişinde bir şey vardı. Çok tanıdıktı. Ona birisini hatırlatıyordu.

Kalp atışları hızlandı.

Kahretsin. Leydi, Joan'du. Kızı sadece iki yıl önce bir kere görmüştü. O zamanlar çocuk sayılırdı. Ama artık on dört yaşından da büyük görüldüğünden, Lachlan onu hemen tanıyamamıştı.

Onun neden Despenser'la birlikte kaleden ayrıldığını öğrenecek vakti yoktu; önemli olan tek şey, kızın gidiyor olmasıydı. Aralarındaki mesafeyi dikkat çekmeden hızla aşmaya çalıştı. Bella'nın notunu onu verecekse, bunu en iyi kız satıcıyla konuşurken yapabilirdi.

Etrafına bakındı. Dikkatleri dağıtabilirse...

Bir domuzun bir çiftçinin arabasına bağlı olduğu hemen yakınındaki tezgaha baktı. Mükemmeldi. Domuzun bağını kesecek ve kovalayıp Joan'a gitmesini sağlayacaktı.

Başını kaldırdı. *Kahretsin*, dedi. Acele etmesi gerekiyordu. Despenser beklemekten usanmış gibiydi. Atını geri çevirip leydilerin yanına gelmişti.

En iyi hangi yolu izleyebileceğine karar vermeye çalışan Lachlan, Joan'un etrafındakileri incelerken ve tam domuzun bağını kesmek üzereyken, iki kişinin hızla kalabalığın arasında ilerlediğini fark etti.

Donakaldı. Gözlerine inanmayarak bir küfür savurdu. Ama yanılmıyordu.

Yumruklarını sıktı. Tanrı adına, ikisini de öldürecekti.

Domuzu unutup kalabalığı yararak geçti ve adamların önünü kesmeye çalıştı.

Ancak bunu başaramadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bella yerinde duramıyordu. Endişe, içini kemirip duruyordu. Joan hâlâ kalede miydi? İyi miydi? Lachlan onu bulabilecek miydi? Yakalanırsa ne olacaktı?

Kale sorularına yanıt verebilirmiş gibi, Lachlan gittikten sonra dikkatle muhteşem kaleyi izlemeye devam etmişti. Keşke biraz daha yakında olsalardı diye düşünmüştü. Tepedeki yerinden, şekilleri görebiliyordu, ama suratları seçemiyordu.

Tepenin bir kenarı köyün sere serpe görülmesini engellediğinden, Lachlan'ın kapıya yaklaşmasını bekledi. Onca deri savaş ceketi ve kahverengi yün pelerin arasında, onu tanıyacağına emindi.

Aradan bir saat geçmişti, ama onu görmemişti. Kalabalığın arasında onu görmeyi başaramadı mı diye düşünmeye başlamıştı.

Ya da...

Hayır, ona bir kez daha yalan söylemiş olamazdı. Bu konuda onu hayal kırıklığına uğratmayı göze alamazdı. En azından, kızına ulaşmayı denerdi.

Denemez miydi? Ya kızına değil de, Mary'ye yardım etmek için oraya gelmeyi kabul ettiyse?

Kapıdaki onca muhafızı görünce, bu işin ne kadar teh-

likeli olabileceğine kanaat getirdi. Ondan böylesine büyük bir riske girmesini istememeliydi. Ama kızına ulaşmasının tek yolu oyken, bunu nasıl istemezdi?

Öylesine endişeliydi ki, doğru dürüst düşünemiyordu.

Bakışları kaleden ayrılmaya hazırlanan avludaki kalabalık kafiyele takıldı.

Neredeydi? Joan da mı bu kalabalığın arasındaydı?

Saçmalıyordu. Lachlan haklıydı. Kaleden gidecek olan kişiler başkaları olabilirdi. Hem kafiyelede kızını andıran kimseyi de göremiyordu. Gerçi şövalyelerin sembollerini de tanımıyordu.

En sonunda, birden duran kalabalığa bakakaldı. Avluda şık giyimli bir grup kadın belirmişti.

Bella kıpırdamadan onları izlerken, buz kestiğini hissetti. Leydilerden biri kan kırmızısı bir elbise giymiş, aynı renk bir de peçe takmıştı.

Bella nefesini tuttu, kalbi duracak gibi oldu. İçi erimiş, adeta ayaklarının dibinde bir birikinti oluşturmuştu. Tökezledi ve tutunmak için yakındaki bir ağaca uzandı. Boşluğa doğru adım atmış gibiydi.

Kırmızı Joan'un en sevdiği renkti. Babası ona küçükken bu rengin ona çok yakıştığını söylediğinden beri öyleydi. Koyu renk saçları, açık teni ve kırmızı dudaklarıyla, bu cesur renk kızının güzelliğini daha da ortaya çıkarıyordu.

Joan'du. Buna emindi.

Dahası, kaleden ayrılıyordu.

Joan atına bindi ve kaleden çıkmaya başlayan uzun kafiyele izlemeye koyuldu. Bella birden paniğe kapılmıştı. Onu görmeden gitmesine izin veremezdi. Bacakları kendiliğinden harekete geçti. Aklından bir tek ona biraz daha yaklaşması gerektiği geçiyordu. Sadece bir kere bakacaktı.

Lachlan'ın izlediği yolu takip ederek, hızla ağaçların ara-

sında koşmaya başladı. Ama birkaç saniye sonra, birisinin peşinden geldiğini duydu.

Sir Alex kolundan tutup onu durdurdu. Nöbeti Boyd devraldığından yalnızlardı. “Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” Genç şövalye ne dediğini fark edince, utanç içinde hatasını düzeltti. “Leydim.”

Bella bu tür hataları umursamazdı. Umursadığı tek şey, girmeden önce Joan’a yetişebilmektir.

“Kızım gidiyor.”

Alex kaşlarını çatı. “Nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Onu gördüm.”

Alex başını salladı. “Bu mesafede emin olamazsınız. Suratını seçemeyeceğiniz kadar uzaktayız.”

Bella’nın kalp atışları hızlandı. Bunun için vakti yoktu. Yoldan inip köye varan dek, Joan gitmiş olacaktı.

Geri çekilmeye çalıştı. “Suratını görmeme gerek yok. Eminim.” Alex’in şüpheyile parıldayan gözlerine baktı. “Kendi kızımı tanımayacağımı mı sanıyorsun?”

Sesindeki giderek artan histerinin farkındaydı, ama umurunda değildi.

“Aradan birkaç yıl geçti,” dedi Alex nazikçe. “Değişmiş olabilir.”

“Hayır, o,” dedi Bella ısrarla. İyi niyetli olsa da, ona emirler buyuran erkeklerden usanmıştı. “Kızım olduğunu biliyorum.” Gözleri doldu. “Lütfen, Sir Alex, onu... Onu görmeliyim. Çok yaklaşmayacağım.” Yalvarır gibi ona baktı. Ona yalvardığını, nazik tavrından istifade edecek kadar çaresiz duruma düşmüş olmasını bile umursamadı.

Sir Alex kararsız kalmıştı. “MacRuairi bundan hiç hoşlanmayacak. Geri dönene dek burada beklemenizi istemişti.”

“Ama Joan’un gitmek üzere olduğunu bilmiyor. Onu o kadar kısa sürede bulmuş olamaz. O kalabalıkta onu göre-

meyecek.” Arkasına bakıp, kafilenin kapıdan geçişini izledi. “Lütfen,” diye yalvardı. İçinde kabaran duygularla birlikte, gözyaşları da yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. “Fazla vakit kalmadı. Suratını görmeden gitmesine izin veremem.” Sesi çatallaşmıştı. “Onu üç yıldır görmedim.”

Sir Alex yine bir küfür savurdu. “Engerek beni öldürecek,” dedi homurdanarak. “Peki, ama yanımdan kesinlikle uzaklaşmayacaksınız.”

Bella boynuna atılıp ona sarılabılırdi, fakat vakit yoktu. Asık suratlı şövalyeyle birlikte, patikadan aşağı doğru koşmaya başladı.

Köye vardığında, çok geç kaldıklarını düşündü. Etraf öylesine kalabalıktı ki, yol bile görünmüyordu.

Sir Alex daha fazla ilerlemesine engel olarak kolunu tuttu. “Burada duracağız,” dedi kararlı bir tavırla.

Bella kalabalık köylöleri daha iyi görebilmek için parmaklarının ucuna yükseldi, ama bir faydası olmadı. Boyu yeteri kadar uzun değildi ve çok sayıda insan alana toplanmıştı.

Şöyle bir etrafına bakındı. Üstündeki erkek pantolonu işe yaramıştı; kimse onunla ilgilenmiyordu.

Orada daha fazla kalamazdı. Ama genç şövalyeyi de olabildiğince zorladığı belliydi. Sonradan özür dilemeye karar vererek, Sir Alex elini gevşettiği anda kalabalığın arasına daldı.

Birkaç kişi “hey,” “dikkat et evlat” diye bağırdı, ama en sonunda kafilenin durduğu yolun sonuna vardı. Ardındaki kalabalıktan duyduğu boğuk ve yüksek sesler peşinden gelen Sir Alex’e kızanlara aitti. Kendisi ufak tefek bir delikanlı olarak kalabalığı güzelce yarmıştı, ama iri yarı bir savaşçının önüne çıktığı insanlar tepki vermişlerdi.

Sir Alex yanına geldi. Ne kadar öfkeli olduğunu tahmin

eden Bella ona bakmadı. “Buradan kurtulmayı başarırsak, bu konuyu daha sonra konuşacağız,” diye homurdandı şövalye.

Bella sonradan suçluluk hissedeceğini bildiğinden alt du-
dağını ısır-
dı, ama o anda kızını...

Birden, midesine hançer saplanmış gibi hissetti. Koyu kırmızı elbiseli leydinin tanıdık suratını gördüğü anda, ağ-
zından boğuk bir çığlık yükseldi.

Kızıydı. Zaten bunu ormanda *anlamıştı*, ama suratını ya-
kından görünce...

Kalbi güm güm atmaya başladı. Onu yakından görmek çok farklıydı.

Joan birkaç metre ötede saçlarına birkaç renkli kurdele tutan bir satıcıyla konuşuyordu. Yaşlı adamın ona bir şey satma girişimi hoşuna gitmiş gibiydi ve ciddi ifadesini hafif bir gülümseme aydınlatıyordu.

Gülümsüyor. Joan gülümsüyordu.

Bella’nın içinde tuttuğu korkunun bir kısmı dindi. Kızı gayet iyi görünüyordu.

Ama ne kadar da değişmişti. Bella onu son gördüğünde, Joan bir tay gibiydi: Kolları bacakları upuzundu, yüz hatları fazla iriydi ve daha kadınlığa adım atmayı bekleyen güzel bir genç kızdı.

Ancak hâlâ bir kızdı. O andaysa...

Bella kalbinin sızladığını hissetti. Kız genç bir kadın gibiydi. Henüz on dört yaşında olmasına rağmen, ona çok daha büyük görünüyordu. Yüz hatları artık iyice belirginleş-
mişti ve kalp biçimli narin yüzünde kusursuz duruyordu. İri mavi gözleriyle, açık renkli teniyle, siyah saçlarıyla ve asil suratıyla, dünyalar güzeli bir kız olmuştu.

Babasına çok benziyordu. Koyu mavi ve iri gözleri hari-
cinde, Bella’ya hiç benzemiyordu. Yapısı bile farklıydı. Bel-

la orta boyluyken ve yakın zamana kadar hep balıketliyken, Joan ince, uzundu ve kıvrımları şüphe götürmeyecek kadar kadınsı olsa da daha az belirgindi.

Bella ne kadar çok şey kaybettiğini bir kez daha anlayınca içini bir hüüzün kapladı. Tahmin ettiğinden de çok şey kaybetmişti. Kızı bir kadın olmuştu ve Bella bunun her güzel dakikasını kaçırmıştı. Ona kalbini sızlatacak kadar çok açıdan benzese de, karşısında aslında bir yabancı duruyordu.

Sir Alex çılgılığını duymuş olmalıydı. Bakışlarını takip etti. “O mu?”

Ses tonundaki tuhaf bir şey, Bella’nın bakışlarını bir an için kızından ayırmasına neden oldu. Şövalye şok içindeydi.

“Evet,” dedi Bella fısıldayarak. “O.”

“Çok güzel.”

Bella şövalyenin sesindeki beğeni ifadesini duyunca kaşlarını çatı. “Henüz on dört yaşında,” dedi ona sert bir bakış fırlatıp kızına dönmeden önce. Ama kendisi Buchan’la evlendiğinde, kızından sadece bir yaş büyüktü.

Şövalye irkildi. “Daha büyük görünüyor.”

Bu sırada, bir adam Joan’la ve yanındaki iki genç kadınla konuşmak için yanlarına gitmişti. Bella onu tanımıyordu, ama şık giysilerinden ve mücevherlerinden önemli birisi olduğu belliydi. Kızıyla ne işi olabilirdi?

Tam bunları düşünürken, Bella’nın kalbi yine güm güm atmaya başladı. Joan satıcıdan uzaklaşmış, atına geri dönüyordu.

Atına binip oradan gidecekti. Bella da ona ulaşma şansını kaybedecekti. Onu aklından bir an olsun çıkarmadığını, her zaman özlediğini, onu yanına alma fikrinden asla vazgeçmediğini söyleme fırsatı bulamayacaktı.

Lachlan’ı oraya gelmeye razı etmek zaten yeteri kadar zor olmuştu, kızının peşinden gitmeyi asla kabul etmezdi.

Joan atına yaklaştı. Bella bir avcıya yakalanmış geyik gibi donakaldı. Çünkü birkaç saniye sonra gidecekti.

Tüm varlığı ona seslenmesini söylüyordu. Yanına koşup onu kollarına almak ve kabustan uzaklaştırmak istiyordu.

Ama yapamadı. *Tanrım, yapamam*, diye düşündü. Etrafta çok fazla asker vardı. Asla kaçamazlardı.

Çaresizlik içinde etrafına bakındı. Bir şeyler yapmalıydı. Onu öylece bırakıp gidemezdi.

Bir işaret vermeliydi. Orada olduğunu Joan'a bir işaret vererek anlatmalıydı. Onu unutmadığını söylemeliydi.

Aradığı işareti birkaç adım ötede, bir satıcının tezgahında gördü. Acaba Joan anlayacak mıydı?

Sir Alex bir daha kaçmayı denemesin diye, sıkı sıkı bileğini tutuyordu. Ama masa uzanıp erişebileceği kadar yakındı...

Gözüne çarpan açık pembe renkli ipek gülü kapıp masadan aşağı çekti. Kafileyi pür dikkat izleyen satıcı bunu fark etmedi.

Ama Sir Alex ne yaptığını görmüştü. "Kahretsin," dedi eline uzanıp. "Aptalca bir şey yapmayın."

Ama çok geç kalmıştı. Bella'nın beyni kızını gördüğü anda durmuştu. O andan beri kalbiyle düşünüyordu.

Ani bir hareketle gülü kalabalığın arasından Joan'a doğru fırlattı. Soluk pembe renkli gül Joan'un birkaç adım soluna düştü.

"Kahretsin," diye homurdandı ne yaptığını gören Sir Alex. Onu geri çekmeye başladı.

Bella bakışlarını kızından ayırmadı. Bir an için, Joan'un gülü görmeyeceğini sandı. Ama sonra şimşek çarpmış gibi irkildi. Bella kızının profiline baktığı halde, suratının kireç gibi kesildiğini ve gözlerini irileştirdiğini görebiliyordu. Anlamıştı.

Birden, Bella'nın içine kötü bir his çöktü. Acaba gül umduğundan da belirgin bir işaret miydi?

Ne yazık ki, gülü tek fark eden Joan olmamıştı. Bella kızının dikkatini çekmeyi amaçlamıştı, ama tam önünde yürüyen şık bir lord gülü fırlattığını görür görmez arkasına bakmıştı.

Joan kalabalığa bakıyordu. Göz göze gelirler miydi, kızı onu erkek pantolonu giymiş halde tanır mıydı, bunları asla öğrenemeyecekti. Çünkü bir adam onu arkasından yakaladı, Sir Alex'ten kurtardı ve kendisine doğru çekti.

Yakalanmıştı.

Leydi Joan Comyn güzel vakit geçiriyordu. Hayatında hiç o kadar saçma iltifatlar duymamıştı ve ona Londra'da satın alabileceği kurdelelerden üç misli pahalı kurdeleler satmaya çalışan adama gülümsemeden edemiyordu.

Babası öldüğünden beri, son birkaç aydır fazla gülümsememişti. Aslında, bundan çok daha uzun süredir gülümseyecek bir nedeni olmamıştı, ama annesini düşünmemeye çalışıyordu. Onu düşünmek çok acı veriyordu.

Artık hayati İngiltere'deydi.

Yeni velisi Sir Hugh Despenser hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Çok az iletişimleri olmuştu ve o gün olduğu gibi acele etmelerini söylediğinde, öfkeli değil de sabırsız ve bıkkın görünüyordu. Babasıyla aynı yaşta olan adamın kralın en favori adamı oluşu, Joan'a onun zeki biri olduğunu söylüyordu ve onu kesinlikle hafife almamaya niyetliydi.

O ve Margaret, Sir Hugh'nun peşinden atlarına giderlerken, Joan her hareketlerini izleyen kalabalığa bakmamaya çalışıyordu. Ama herkesin gözünün üstünde olduğunun da farkındaydı. İnsanların neden etkilendiklerini anlamakla birlikte, doğuştan çekingen ve mesafeliydi, bu yüzden insanların ona dikkatle bakmasından rahatsız olurdu. Bu, annesinin başına gelenlerden sonra, gayet anlaşılır bir durumdu.

Birden, gözünün ucuyla bir şey gördü. Aşağı bakınca, gördüğü şeyin ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Kalbi duracak gibiydi. Göğsüne birisi bir çekiçe vurmuş gibi nefessiz kalmıştı.

Ne yaptığını düşünmeden, hemen eğilip gülü aldı ve ne-redeyse saygılı bir ifadeyle tuttu.

Kim...? Bu ne anlama geliyordu?

İçgüdüsel bir hareketle, kıpırtıyı gördüğü yere döndü. Kalabalığı taradı, bir yanıt bulmaya çalıştı. Ama o kadar çok insan vardı ki, gülün nereden fırlatıldığını anlaması imkansızdı.

Ama bir adam daha ön plandaydı. İncecik bir delikanlının bileğini kavramıştı ve çok öfkeli görünüyordu. Ama kalabalıktan sıyrılmasına neden olan şey öfkeli ifadesi değildi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve ince adam, hayatında gördüğü en yakışıklı erkek olabilirdi. Erkekleri daha yeni yeni fark etmeye başlamış olmasına rağmen, onları fark ettiği andan itibaren başka bir şey yapamaz olmuştu. O ve kuzenleri satatlerce düğünde etraftaki erkekleri konuşmuşlardı.

Ama diğerleri bu adam gibi değildi. Bir genç kızın kalbini güm güm atmasına sebep olacak her şeye sahipti ve Joan da ona karşı kayıtsız kalamamıştı.

Çocuksu suratını kaplayan ve onu daha büyük gösteren kirli sakala rağmen, yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin etti.

Sırtındaki kılıçtan ve zırh olarak giydiği basit deri savaş ceketinden bir savaşçı olduğunu anlamıştı. Ama miğferi yoktu ve güneşten açılmış saçları parlak güneşin altında altından bir kasket gibi parılıyordu. Kısa ve ona şirin bir hava veren dağınık saçları bir gölden çıkmış, silkinmiş ve sonradan gür altın renkli saçlarını parmaklarının arasından geçirerek düzeltmiş gibi görünüyordu.

Genç ve yakışıklı savaşçı yüzünden dikkati bir anlığına dağılan Joan, verdiği tepkinin ve nedeninin fark edildiğini birkaç saniye sonra anladı.

“Pembe bir gül,” diye fısıltıların kalabalıkta tıpkı bir göle atılan bir taşın oluşturduğu dalgalar gibi yayıldığını duydu.

Köylüler onun kötü şöhretli Leydi Isabella MacDuff’la arasındaki bağı bilemezlerdi, ama hepsi hainin sembolünü gayet iyi biliyordu.

Ne yazık ki artık ondan sorumlu olan kişi de biliyordu. “Bu da ne?”

Joan yanıt vermedi. Sir Hugh’nun gözlerini kısıtığını gördü ve gülün ne anlama geldiğini anladığını fark etti. Gülü yere fırlattı.

Sir Hugh hışımına arkasına dönüp, tıpkı Joan gibi kalabalığa baktı. “Ne demek oluyor bu? Bunu kim attı?” Joan’a kurdele satmaya çalışan satıcıya baktı. “Sen mi attın?”

Adam hızlı hızlı başını salladı. “Ha-hayır, lordum,” dedi adam titrek bir sesle.

Sabah uğursuz bir işaretle başlamıştı. İnsanlar huzursuzluk içinde oldukları yerde kıpırdanıyor, endişeyle etraflarına kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı.

Joan’sa sadece gitmek istiyordu. Velisine annesini hatırlatacak her şey, onun için de dert demekti.

Genç savaşçıya bir kez daha baktı. O anda gördüğü şeyse donakalmasına neden oldu. Arkalarından gelen bir başka adam delikanlıyı tutmuştu. Bu adam da çok uzun boylu ve kaslıydı. Ama suratı Joan’un kalbine korku salmıştı.

O adamı ilk gördüğünden beri dehşet içindeydi. İki yıldan uzun bir süre önce, o karanlık ve meşum görünümlü, suratında yara izi olan ve korkutucu bakışlara sahip savaşçı

onu Balvenie'deki yatak odasında uyandırmış, annesinin neden onu geride bıraktığını açıklamıştı.

St. Andrews piskoposu William Lamberton'ı kısa süre önce ziyaret etmesi haricinde, annesi gittiğinden beri ilk kez doğrudan bir bilgi edinebilmişti. Babasının ona ihanet eden 'hain fahişe'ye yönelttiği nefret, bu konunun kapanmasına neden olmuştu.

Bu adamın orada ne işi vardı? Bir mesaj mı vermeye çalışıyordu?

Kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı.

Joan ne yapması gerektiğini biliyordu. Kalabalığa tekrar bakıp, çenesini Buchan'ın mağrur vârisi gibi dikleştirip başını geriye attı.

Terlikli ayağını kaldırıp elinden düşen gülün üstüne bastır-
dı ve minnacık topuğuyla ipeğimsi yapraklarını ezdi. "Bir şey
değil," dedi adama. "Artık benim için bir anlam taşımıyor."

Annesi onun için ölmüştü. Joan nasıl kendi yolunu seç-
tiyse, annesi de kendi yolunu seçmişti.

Ama kalabalığın arasından hafif bir çığlık yükseldiğini
duyunca, bakışları yakışıklı savaşçıya değil, iki adamın ara-
sında duran delikanlıya gitti.

Tüyleri diken diken olmuştu. Delikanlının tuhaf bir gö-
rünümlü vardı.

Bir an için, içini bir dehşet hissi kapladı. Ama kendisini
sakin kalmaya zorladı. Ciğerlerine hava çekip dışarı bırak-
maya gayret etti.

Olamazdı.

Bir hayalet görmüş gibi irkilen Joan, toparlanıp velisine
geri döndü.

Lachlan öylesine öfkeliydi ki, ne yaptığını bilmiyordu. Bel-
la'yı kalabalığın arasında görmesi zaten yeterince kötü ol-

muştı ama Bella bir de o çiçeğe uzanınca, ne yapacağını anlamıştı.

Kalbi resmen durmuş gibiydi. O Bella'yı değil, Bella onu öldürecekti!

Onları oradan kurtarmanın bir yolunu bulursa, Bella bunu başarabilirdi. Derhal bir şeyler yapmalıydı.

Seton'dan birkaç saniye sonra Bella'nın yanına ulaşmıştı. Bella'dan daha öfkeli birisi varsa, o da Ejderha olmalıydı.

İskoç Muhafız Alayı arasında, kimse Lachlan'ın saygısını genç İngiliz'den daha uzun sürede kazanmamıştı. Bunun nedeni, Seton'ın tanınmış kardeşi tarafından seçilmiş olmasından şüphelenmesi değil, tavırlarıydı. Seton'ın kurallara ve şövalyelik prensiplerine harfiyen uyması, İskoç Muhafız Alayı'ndaki savaşçıların benimsediği korsan tarzı savaş taktiklerine uymuyordu. Zamanının yarısını kışına bir mızrak girmiş gibi ortalıkta dolanarak geçirdiğinden, Lachlan da bunu ona söylemekten geri kalmıyordu.

Ama Ejderha'nın kılıçta ve gizlice bir yerlere girip çıkmadaki becerisi, Lachlan'ın becerilerini tamamlıyordu ve genellikle görevlere birlikte gidiyorlardı. Ona güvenebileceğini sanmıştı, ama demek ki yanılmıştı.

Bella'yı sıkıca bileğinden yakaladığı gibi kendisine çekti. Onu bedenine yaslanmış hissedince, sadece bir an için güvende olduğunu bilerek öfkeyle ona yapmak istediği her şeyden vazgeçmişti.

Ama bu iş bittiğinde...

Bella'nın kasketinin üstünden ona baktı. Genç şövalye bakışlarını ondan hiç ayırmayarak kendine olan güvenini ortaya koydu. Ama suratındaki tatsız ifade, Lachlan'a bu görev sona erdikten sonra bunun bedelini ödeyeceğini bildiğini anlatıyordu.

Üç yıl boyunca pek çok göreve birlikte gittikten sonra,

tek bir yanlış sesin ölüm kalım arasındaki farkı yaratabileceğini bildiklerinden, sessizce anlaşılmayı öğrenmişlerdi. Lachlan başını hafifçe sallayıp bakışlarıyla bir yeri işaret edince, Seton'a ne istediğini anlatmış oldu.

Genç adamın anladığını gören Lachlan Bella'yı bıraktı. Ama bunu yapması kolay olmadı. İçindeki tüm ilkel içgüdüler ona sıkı sıkı tutmasını ve... Hayır, bir tek tutmasını söylüyordu.

Dispenser, Leydi Joan'un dikkatini çeken şeyi fark ettiğinde, Bella'yı arkasına saklamamak için kendisini zor tutmuştu.

Kahretsin, dedi içinden. Durum iyi değildi. Hem de hiç.

Kimseye kimliklerini belli etmeme konusunda pek de başarılı olamamışlardı. Kafiledeki herkes onlara bakıyor gibiydi. Onca kişi arasından, bir çift gözün onu tanıdığını gördü.

Leydi Joan'un suratı kireç gibi kesilirken nefesini tuttu. Birkaç saniye boyunca gözleri birbirine kenetlenmişti.

Joan onu ele verecek miydi? Bir asi olarak gösterip, ölümüne yollayacak mıydı?

Joan başını çevirdi. Lachlan, kızın İngilizlerin tarafından olduğuna dair duyduğu söylentiler yalan olduğunu düşünüp derin bir iç çekti. Ama gülü ayağıyla ezince şüpheye kapıldı. Kahretsin. Kız resmen annesini silip attığını gösteriyordu.

Lanet olsun. Bella'ya baktı. Seton ağır ağır kalabalığın arasında ilerliyordu, ama yeteri kadar hızlı değildi. Sadece birkaç adım ilerleyebilmişlerdi. Bella'nın kızının gülü ezdiğini görmediğini, ya da söylediklerini duymadığını ummuştu, ama surat ifadesini görünce her şeyin farkında olduğunu anladı.

Ejderha onu oradan uzaklaştırırken, Bella'nın suratını bir, iki saniye görebilmişti, ama o kadar da yeterliydi.

Göğsü sıkıştı. Onu acı çekerken görmek... Kahretsin, ona da acı veriyordu. Bella o anı yaşamasın diye her şeyi yapabilirdi. Ama Leydi Joan annesinin kalbini de o gülü ezdiği gibi yerle bir etmişti.

Ama Lachlan en kötüsünün sona erdiğini düşünerek hata etmişti. İlerideki atlı adamlardan biri neler olup bittiğini görmek için oraya yaklaştığında, Bella'yla Seton'ı gördü. "Siz... Nereye gidiyorsunuz?"

Lachlan içinden bir küfür savurdu. Dua eden bir adam değildi, ama dua etmeye başlayacak olsa, hemen oracıkta başlayabilirdi. Bella'yı fark eden adam Lachlan'ın eski kayınbiraderi William Comyn'di. Ne yazık ki adam Lachlan'ı tanıyordu. Onu görmek için bir kalenin kapılarının etrafına toplanmış halkın en önünde William Comyn olurdu. Yıllar önce, Lachlan onu bir savaş alanında rezil etmişti ve gururlu, soylu adam bunu asla unutmamıştı.

Lachlan kasketini biraz daha aşağı çekti, ama Comyn ona bakacak olursa, suratının büyük bir kısmı hâlâ açıktaydı.

O sırada tehlikede olan kişi zaten Bella'ydı.

Seton Bella'nın ardından öne çıkıp Comyn'e baktı. Lachlan, Seton'ın kahrolası İngiliz aksanını duyduğuna hiç o kadar sevinmemişti. "Kaleye, lordum," dedi. "Delikanlının güzel leydilere aval aval bakması değil, çalışıyor olması gerek."

Seton eğilip selam verdi, suratı tatlı tatlı kızaran Joan'a ve diğer leydilere muhteşem bir gülücük fırlattı.

Lachlan şövalyeye bir özür borçluydu. Görünen oydu ki, centilmenlik ve şövalyelik o kadar da faydasız şeyler değildi.

Ama Comyn hiç oralı olmadı. Gözlerini kıstı. "Delikanlı, neden öyle geride gizleniyorsun?"

Başka bir seçeneği kalmadığını anlayan Seton, Bella'yı arkasından öne çıkardı.

Lachlan durdu, pür dikkat onlara baktı ve onu korumaya

hazırlandı. *Bàs roimh Gèill*. Teslim Olmadan Önce Öl. İskoç Muhafız Alayı'nın sloganı da buydu, hepsinin hem fikir olduğu birkaç şeyden biri de.

Bella kasketiyle yüzünü göstermemeye gayret ederek, bakışlarını öne eğdi. Mahkumiyeti sırasında oldukça fazla kilo verdiğinden...

Lachlan bunların yeteceğini umdu.

Dispenser'in grubuna bakınca, Bella'ya bakan Leydi Joan'un kaşlarını çatıldığını fark etti.

Bella alçak sesle bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ne dedin?" dedi Comyn. "Yüksek sesle konuşsana."

Seton'ın Bella'nın omzunu Lachlan'ın biraz fazla sert olduğunu düşündüğü bir tavırla sıktı. "Lordu duydun," dedi. sonra, özür diler gibi Comyn'e döndü. "Biraz utangaçtır da, lordum."

Lachlan buna daha fazla devam edemeyeceklerini anladı. Bella'nın kimliğini o kadar yakından gizlemesi mümkün değildi.

Joan, Comyn'in kolunu tuttu. "Lütfen, amca, bırak da delikanlı işine baksın. Zaten başı yeteri kadar derde girecek gibi." Hafifçe güldü. "Lord Dispenser yolculuğumuza devam etmek için sabırsızlanıyor." Yerde duran parçalanmış güle baktı. "Bunun bir anlamı olmadığına eminim."

Comyn şefkatle Joan'un eline hafifçe vurdu, ama kımıldamadan duran kalabalığın önündeki Seton'la Bella'dan bakışlarını ayırmadı. Kalabalık, dikkatlerin bir başkasına çevrilmesinden dolayı rahatlamıştı. Lachlan'ın Comyn'in dikkatini başka bir yere çekmesi gerekiyordu. Ama bu kişi tercihen kendisi olmamalıydı.

Keşke o domuz yakınlarda olsaydı diye düşündü. Dikkat dağıtacak herhangi bir şey bulabilmek için etrafına bakındı.

Bir domuzu yoktu, ama tavuklar vardı. Birkaç adım öte-

de, eğreti bir kümeste bir düzine kadar tavukla, yanındaki masaya bağlı kocaman bir yavru horoz vardı.

Dikkatini horoza verdi ve ağır ağır kümese doğru ilerledi.

Comyn bir şey söylemek üzere ağzını açtı; gözleri hâlâ Seton'la Bella'nın üstündeydi. Lachlan artık vakit kalmadığını anlamıştı. Öne doğru tökezlemiş gibi yaptı, horozun bağını da elinde gizli olan ufak hançerle kesiverdi.

Masada sepet sepet yumurta duruyordu.

“Yumurtalarım!” diye bağırdı çiftçi.

Adamın yumurtaları suratında kırılmıştı. Lachlan suratını silmek üzereyken vazgeçti. Bunun yerine, suratını sepetlerdeki yumurtaların altındaki samanlara gömdü. Oldukça rahatsız olsa da, bu da gizlenme yöntemlerinden biriydi.

Durumun ne kadar komik olduğunun farkındaydı. O gün olanlar, hem komik, hem de felaket bir hal almıştı.

Bu ani olayla birlikte şaşırان kalabalık gülmeye başladı. Lachlan yumurtalara ve samana bulanmış halde yerde yatar-ken, gülmelerine şaşırmadı.

Ayağa kalkmaya çalışırken, sendeliyormuş gibi yaptı. “Özür dilerim.” Peltek peltek konuşmuş, hâlâ önceki geceki bir eğlenceden dolayı sarhoşmuş gibi davranmıştı.

Ama çiftçi artık ona bakmıyordu. Lachlan birkaç canhıraş horoz sesi duydu, birkaç saniye sonra da adam “Horozum!” diye bağırdı. Daha da öfkelenen çiftçi, kaçan horozun ardından bağıra çağıra kalabalığın arasına daldı. “Horozum nerede?”

“Bacaklarının arasında sallanan şu ufak şey mi?” diye bağırdı kalabalığın arasındaki kadınlardan biri.

Mükemmeldi. Kalabalıktan giderek daha fazla kahkaha yükseldi ve insanlar zavallı çiftçiyle dalga geçmeye başladılar.

Ama Lachlan işini şansa bırakmayacaktı. Tekrar ayağa

kalktı ve bu sefer eğreti kümesin ahşap çatısının üstüne devrildi. Tavuklar dört bir yana kaçıştılar. Yakınlardaki insanlar onları yakalamaya çalışınca da bir anda ortalık karıştı. Özenle yolun iki kenarına dizilmiş olan köylüler yola fırladılar.

Lachlan ayağa kalkarken sersemlemiş gibi davranıyordu. Yanındaki bir kadın onu kaldırmak için kolundan tuttu. Bella ile Seton'ı son gördüğü yere baktı, ama ikisi de kalabalığa karışıp ortadan kaybolmuştu.

Neyse ki, Comyn bunu fark etmemişti. O ve Despen-ser'm grubunun geri kalanı gıdaklayan tavukların gazabına uğramamak için yoldan çekilmişti. Lachlan ortalık yatıştıktan sonra neler olacağını görmek için beklemedi.

Ayağa kalkmasına yardımcı olan kadına bir teşekkür mırıldandıktan sonra, eline birkaç madeni para tutuşturdu. "Yumurtalar için," dedi.

Sonra, da hayatta yapmayı en iyi becerdiği şeyi yaptı: İnsanların arasına karıştı.

Daha doğrusu, bunu başardığını sandı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kuzeye doğru ilerlemeye başladılar ve birileri peşlerine takılabilir diye daha da hızlı yol almaya çalıştılar. Ama adamlardan biri keşiften her döndüğünde, izlendiklerine dair herhangi bir işarete rastlamamış oluyorlardı. Paçayı sıyırmış gibiydiler.

Şansları yaver gitmişti, Bella bunun farkındaydı. Kızından başka kimsenin gülü fark edeceğini ummamıştı, görsün de istememişti. Sadece bir elbise süsünden ibaretti; o kadar çok ilgi çekmemesi gerekirdi.

Omuzlarını sarkıttı. Hiçbir faydası yoktu. Yaptığı şeyi aptalca kılmayacak, sadece kendi hayatını değil, Lachlan'ın ve Alex'in de hayatını tehlikeye atmış olmasını değiştirecek hiçbir bahane bulamazdı.

İki adam da çok öfkeliydiler. Bunda haklı oldukları kesindi.

Eline ne geçmişti?

Kızının onu herkesin gözü önünde ayaklar altına alışına şahit olmak zorunda kalmıştı.

“Artık önemi kalmadı.” Bu sözler doğrudan ona yöneltilmiş gibiydi ve her biri kalbine birer ok gibi saplanmıştı.

Bir açıklaması olmalıydı. Kızını kaybettiğini kabul etmek istemiyordu, bunu yapamazdı. Hem de klanına ve ül-

kesine karşı görevini yerine getirdiği için. Bu kadar yanlış bir şey miydi?

O çok inandığı değerler yeteri kadar sınanmamış mıydı? Ona hayatta sahip olduğu her şeye mi mal olması gerekiyordu?

Belki de Joan o sözleri isteyerek söylememişti. Belki de sadece amcasına ve Bella'nın yeni velisi olduğunu tahmin ettiği Sir Hugh Despenser denen adama olan bağlılığını göstermek için söylemişti.

Ama numara gibi değildi. Her şey gayet gerçek gibi görünmüştü.

Kızıyla yüz yüze konuşana dek gerçeği öğrenemezdi. Ama bunu nasıl yapacaktı?

Lachlan'a baktı. Lachlan önden gittiği için, sırtına baktı. O yardım edebilirdi. Gerçi ondan yardım istemeyi düşünmüyordu. Ona o kadar kızmıştı ki, suratına bile bakmıyordu. Bella onunla her konuşmayı denediğinde, ona sert ve tek kelimelik yanıtlar vermiş, buz gibi bir tavırla sırtını dönmüştü. Onunla birlikte at sırtındayken hissettiği o yakınlık çok geride kalmıştı. Sırf Lachlan kendi atına binmesini emretsin diye, attan inmeyi bile düşünmüştü.

Sir Alex de ondan çok farklı değildi. Özellikle de atlara su içirmek için ilk mola verdiklerinde iki adamın arasında geçen hararetli konuşmadan sonra. Duruma bakılacak olursa, Lachlan genç savaşıyı uzunca bir süre unutamayacağı kadar kötü haşlamıştı. Sir Alex suratı kıpkırmızı kesilmiş bir halde karşısında sessizce dikilirken, Lachlan'ın söylediklerini kendisini savunmadan dinlemişti. Sadece Boyd onunla uzun cümleler kurarak konuşuyordu, ama o bile hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Böylece, yolculukları uzun, tatsız ve yalnız hale geldi. Roxburgh'den beri yirmi mil kadar yol almış olmalıydılar.

Umut verici bir gün de birkaç saat önce karanlığa gömülmüştü.

Lachlan nihayet mola vereceklerini söylediğinde, Bella eyerde düzgün bile oturamaz haldeydi. O sabah olanlar, uzun süre at sırtında oturmak, uykusuzluk ve açlık onu bitkin düşürmüştü.

Ufak bir bayırın kenarındaki yeşillik alanda durdular. Hava karanlık olduğu halde, ay ışığında bir ırmağın tepeden tam arkalarındaki Tweed Nehri'ne doğru aktığını gördüler. Bella hafif esintide keskin bir gübre kokusu hissedince çok şaşırıldı.

Lachlan attan inmesine yardım edince, suratındaki sert ifadeye rağmen Bella ona bir soru sordu. "Neredeyiz?"

"Peebles."

Bella'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Epey yol almışlardı demek. Peebles, Edinburgh'un yirmi mil kadar güneyinde soyluların yaşadığı bir kasabaydı. Hudutlardan neredeyse çıkmışlardı, ama İskoçya'nın o bölgesi hâlâ İngiliz kontrolü altındaydı. Peebles Kalesi de kesin Kral Edward'ın askerleri tarafından garnizon olarak kullanılıyordu. O ana dek, karşılaştıkları irili ufaklı kasabalardan ve köylerden uzak durmuşlardı.

"Güvenli mi?" diye sordu tereddütle.

Lachlan altın benekli yeşil gözlerini suratına tehlikeli bir ifade vererek kıstı. Tanrım, o bakışlar nasıl da insanı delip geçiyordu. "Bu sabah pazara yaptığın ziyaretten çok daha az tehlikesiz."

Bella nefesini tuttu. Lachlan'ın öfkeden patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Keşke patlasa dedi içinden. Böylece, öfkesini boşaltır, sakinleşirdi. "Ben..."

Özür dilerim, demek üzereydi.

Ama Lachlan lafını kesti. "Atları değiştirmemiz gerek, sen de dinlenmelisin."

Bella'nın bir şey demesine fırsat bırakmadan yanından uzaklaştı. Kendi klanını yönetmeyi reddetmiş olmasına rağmen, doğuştan bir liderdi. Buyruk ve emir vermede ustalaşmıştı.

Adamlar atlarla ilgilenirken, Bella dinlenmek için bir kenara oturdu. Bunu bile güçlkle yapabildi. Kurutulmuş et iyice sertleşmişti ve çiğnemesi çok uzun sürüyordu. Yemek yerken boğulmak istemediği için, lokmalarını ağır ağır çiğnedi.

Tam bir yulaf çöreği yiyordu ki, Lachlan ve Boyd karanlıkta kayboldular. Birkaç dakika sonra, Sir Alex elinde deri bir matarayla yanına geldi.

“Alın,” dedi matarayı uzatıp. “Alışık olduğunuzdan sert olabilir, ama gevşemenize yardım edecektir. Yorucu bir gün oldu.”

Bu ifade hafif kalıyordu. Matarayı açıp dudaklarına götürdü ve kehribar rengi sert içkinin adeta alevler saçarak boğazından indiğini ve midesini yaktığını hissetti. Ama içki geride tatlı bir sıcaklık bırakmıştı. İlk yudumdan sonraki birkaç yudumu daha rahat içti.

“Onu bana geri verseniz iyi olacak,” dedi Sir Alex imalı bir ses tonuyla. “Şimdi de sizi sarhoş ettim diye suçlanabilirim.”

Bella kayanın üstünde oturduğu yerden ona bakıp dudaklarını ısırdı. “Sana bir özür borçluyum,” dedi. Yanakları kızardı. “Nezaketinden faydalandım, çok üzgünüm.”

Sir Alex bakışlarını ondan ayırmadı, sonra kayıtsızca omuzlarını silkti. “Bu savaş birçok anneyi çocuğundan ayırdı. Annem erkek kardeşlerimi tekrar görebilseydi, onu hiç bir şey durduramazdı.” Sir Alex sadece meşhur ağabeyi Sir Christopher'ı değil, bir başka kardeşini daha Edward'ın barbarlığından dolayı kaybetmişti. Her ikisi de Methven'dan

kısa bir süre sonra Carlisle’da asılmış, kesilmiş ve dört eşit parçaya ayrılmıştı. Sir Alex konuyu değiştirip ondan söz etti. “Kızınızı onca zaman sonra görmek zor olmuştur.”

“Evet,” dedi Bella boğuk bir sesle parçalanmış gülü hatırlayıp. “Düşündüğümünden çok daha zor oldu. O anda doğru dürüst düşünemedim.” Duraksadı. “Yaratmış olduğum gerilim için özür dilerim.”

Sir Alex bir kahkaha patlattı. “MacRuairi söz konusuysa, her zaman gerilim vardır. Onunla hiç dost olamadım. Boyd da öyle,” dedi dalgın dalgın.

Bella kaşlarını çatı. “Ama yıllardır birlikte savaşıyorsunuz ve görebildiğim kadarıyla birlikte iyi işler çıkarıyorsunuz.”

Bunun doğru olduğunu düşündü. İki yıl önce, Sir Alex’le Boyd onlara Kildrummy’ye eşlik ettiklerinde, durum daha farklı gibiydi. Tam olarak arkadaş gibi olmasalar da, artık üç adamın arasında sezinlediği düşmanlıktan eser kalmamıştı. Savaşçılar birlikte eskisinden daha rahat ve güvende gibiydi. Birbirlerinin aklını okuyormuş gibi sessizce anlaşıtlarını, bakışlarını ve hareketlerini fark etmişti. Birlikte ekip ruhuna sahiptirler.

Adamların birbirlerinden sandıklarından daha çok hoşlandıklarını tahmin etti.

Sir Alex omuzlarını silkti. “Şu ana kadar gerekliydi, ama bundan böyle öyle olmayacak.”

Bella yine kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

Alex şaşkınlıkla ona baktı. “MacRuairi aramızdan ayrılıyor.”

Bella göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti. “Ayrılıyor mu? *Ama sanmıştım ki...*”

“Bildiginizi sanıyordum. Anlaşma süresi bitmek üzere. Sizi kurtarmak kral için yapacağı son görevdi.”

Bella kalbinin sızladığını hissetti. “Anlıyorum.”

Ama hiçbir şey anlamamıştı.

İçi yanıyordu. *Gidiyordu*. Lachlan gidiyordu.

Tanrım, buna neden şaşıyorum ki, diye düşündü. Lachlan yalnızca para uğruna savaşırdı. Ama Bella... Zamanla onun fikri değiştirebileceğini ummuştu.

Onun değiştiğini ummuştu.

Neden? Lachlan onun için her açıdan yanlış değil miydi? Hiçbir ortak yanları yoktu. İki farklı dünyadan geliyordu. Bella insanın inandıkları uğruna savaşması gerektiğine inanırken, Lachlan kendisi dışında uğruna savaşılacak hiçbir şey olmadığını düşünüyordu. Bunu kendi ağızıyla söylemişti. Bella da öyle olduğunu düşünmüştü. Ama bir yanı buna inanmak istememişti. Bir yanı onun görüldüğü kadar umursamaz olmadığını düşünmüştü. Ne savaşa, ne de ona karşı.

Lachlan açıklık alana geri döndü. Onlara baktığında, Bella uzaktan bile çenesini sıkıldığını fark edebiliyordu. Lachlan onlara doğru yürümeye başlayınca, Bella oradan derhal kaçmak istedi.

“Tepenin diğer yanında bir çoban kulübesi var. Çok büyük değil, ama içini temizlersek orada uyuyabilirsiniz.”

Bella suratının solduğunu hissetti; yediği her şeyi çıkartabiliyordu. Alnında boncuk boncuk terler oluştu. Ufak, karanlık ve soğuk bir çoban kulübesinde uyuma fikri...

Kahrolası kafes! Tanrı aşkına, o kafesi hiç unutabilecek miydi?

“Hayır!” diye bağırdı. Sonra, panik hissini bastırmaya çalışarak, biraz daha sakın bir sesle “Çok güzel bir gece,” dedi. “Sanırım yıldızların altında uyumayı tercih ederdim.”

Lachlan sert ve ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle ona baktı. Ama Bella neden öyle tepki verdiğini ve ne hissettiğini bildiğini fark etti. Lachlan onu anlıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. Bu beklenmedik empati onu gafil avlamıştı. Öfkeye karşı direnebilirdi, ama şefkat ve hassasiyet duvarlarını yıkıyor, onu hiç olmadığı kadar savunmasız hissettiriyordu. Kendisini bunlara karşı koruyamayacağını biliyordu.

Neyse ki, Lachlan üstelemedi. “Peki. Biraz uyu. Şafak sökünce yine yola çıkacağız.”

Lachlan keşke kendi tavsiyesine uyabilseydi diye düşündü. Savaşçıların şartlar yüzünden her yerde kısa bir süre uyuyabilmesi gerekirdi, ama eğitimi o gece ona yardımcı olmuyordu. Yerinde duramıyordu, çok öfkeliydi. Nehre girip yıkanmak bile iyi gelmedi.

Roxburgh'den derhal çıkmak ve sınırlarda ilerlemek odaklanmasını sağlamıştı, ama mola verdikleri anda her şey yeniden gözlerinin önüne gelmişti. Aslında, mola bile vermek istememişti, ama Bella'nın dinlenmesi gerekiyordu. Tehlikeye rağmen, onu daha fazla zorlamak istememişti.

Bella'nın Roxburgh sokaklarındaki macerası hakkında neler düşündüğünü sırf Bella ayakta duramayacak kadar yorgun olduğu için söylemiyordu.

Bunu düşününce bile sinirleniyordu. Öfke onu rahatsız etmiyordu. Bu his tanıdıktı. Asıl hoşuna gitmeyen şey, diğer histi. Bunun panik olduğuna emindi.

Bella'ya bir şey olursa...

Kahretsin, yine aynı şeyi yapıyordu. *O his* geri gelmişti. Buz gibi bir korku hissiyle karışık bir çaresizlik.

Hiçbir şeyin onu etkilememesi gerekirdi. Yıllar boyunca vücudunu dinç tutmuştu. Dayanıklıydı. Hiçbir şeyi umursamazdı. Ama Bella'nın bunu değiştirmesi hiç hoşuna gitmiyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki, artık bu iş bitmek üzereydi.

İki, en fazla üç gün sonra, Dunstaffnage'da Bruce'a katılacaklardı. Sonra da Bella MacDuff kralın sorumluluğu altına girecekti.

Ama bunu düşünmek de onu öfkeliendiriyordu.

Arkasında bir kıpırtı hissedince durdu. İçgüdüsel bir hareketle kalçasındaki ufak hançere uzandı ve bir ses daha duyduğunda saldırmak üzere kendisini hazırladı. Ama yapıtların epey hışırıtı çıkarak ezildiğini duyunca tereddüt etti. Yaklaşan kişi yavaş yavaş yürüyor olsa da, sessiz olmak gibi bir gayreti yoktu.

Bu sefer öfkeyle gerildi.

Ağır ağır arkasına döndü. Bella'nın yaklaşmasını izlerken yumruklarını sıktı.

Bella karşısına dikildiğinde, kan beynine sıçramak üzereydi. Bir ağaca bağlanmış, zincirlerini zorlayan bir aslan gibi hissediyordu. Bella bir adım daha atacak olursa ona saldırabilirdi.

"Uyumaya devam et." Sesi hırlama gibi çıkmıştı.

Bella ne kadar büyük bir tehlikede olduğunu farkında değildi. Bedeninin her yanı seğiriyor, kasları geriliyor, sinir uçları hassaslaşıyordu. Kontrolü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve kendisine bu konuda hiç güvenmiyordu. Bella o kadar yakındayken bunu yapamayabilirdi.

Kokusunu hissedebiliyordu. Taze sabun kokusu hafif esintiye karışıyordu. Üstünde hâlâ erkek giysileri olan Bella ısınabilmek için omuzlarına iki kareli pelerin daha atmıştı. Lachlan bunun sebebini aslında gayet iyi biliyordu, ama düşünmek istemiyordu. Ne yazık ki, pelerinler Bella'nın kaddını kıvrımlarını gizleyemiyordu.

Bella temkinle ona baktı, ama uyarısına kulak asmadı.

"Uyuyamadım," dedi ona bakıp. Solgun suratı ay ışığının altında parıldadı. "Özür dilemek istedim."

Lachlan çenesini sıktı. “Sözünü tutmadığın için mi, emirlerime karşı geldiğin için mi, yoksa hepimizi neredeyse ölümüne sürüklediğin için mi?”

Ay ışığında bile yanaklarının kızardığını görebiliyordu. “Hepsi için. O sırada bana ne olduğunu bilmiyorum.” Bella konuşurken elleriyle oynuyordu. Lachlan onun hiç öyle davrandığını görmemişti; bu durumun onu ne kadar üzdüğünü fark etti. Bunu anlayınca kendisini daha da kötü hissetti. “Onu gördüğümde, senin kapıdan içeri girmeni bekliyordum. Suratını görmedim, ama Joan olduğunu biliyordum. Onu yakından görmeliydim. Onu bulamayacağını sandım.”

“Ben de seni gördüğümde, ona mektubunu vermek üzereydim.”

Bella’nın gözleri irileşti. “Öyle mi? Ben ona...” Dudağını ısırdı. “Mary’nin de orada olduğunu duyunca, Roxburgh’e başka nedenler yüzünden gitmeyi kabul ettiğini düşündüm.”

Ona güvenmemişti. Lachlan ona güvenmemesi için geçerli nedenler de sunmuştu doğrusu, ama Lachlan yine de kötü hissetti. “Verdiğim sözleri onur meselesi haline getiririm, Bella. Bunu sık sık yapmam, ama bir söz verdiğimde mutlaka tutarım.”

Bella başını salladı. “Özür dilerim.”

“Onu görmek istediğini anlayabilirim. Ama Hades aşkına, o gülü neden fırlattın?”

Bella irkilip dudağını ısırdı ve onu anlaması için içinden yalvardı. “Bilmiyorum. Başka kimsenin göreceğini, ya da anlayacağını düşünmedim. O sembolün o kadar iyi bilindiğinin farkında değildim. Bir şey yapmadan oradan gidemezdim.”

“İsyanın en bilinen sembolünün gül olduğunu bilmiyor muydun?”

Bella başını salladı. “Nereden bilebilirim ki?”

Lachlan bir anda onu omuzlarından kavramış, sarsmaya

başlamıştı. Hissettiği tüm korku ve sıkıntı müthiş bir öfke patlamasıyla ortaya çıktı. “Kahretsin, Bella, yakalanabilirdin! Comyn’in seni tanımamış olması ne kadar büyük bir şans, biliyor musun? Tanrı aşkına, aklından neler geçiyordu?”

“Bir şey düşünmüyordum.” Bella ellerinden kurtuldu. “Bana bağırmana gerek yok, senden özür diledim. Hem neden tüm bunlar umurundaymış gibi davranıyorsun?”

Bella’nın bu kadar olaydan sonra hâlâ direniyor olmasına memnun olmalıydı. Gerçekten de memnun olmalıydı. Ama o sırada kendisine meydan okunmasını kaldıracak durumda değildi.

Bella başını hafifçe geriye atıp gururlu kontes ifadesiyle, gözlerinde küstah bir parıltıyla ona baktı. “Yoksa istediğin bir şeye çok yaklaşıncı sadece kendini mi düşünüyorsun?”

“Neden söz ediyorsun?”

“Bu, *son* görevin, değil mi?”

“Kim...” Lachlan bunu kimin söylediğini anlayınca sustu. “Seton.” O kahrolası şövalyeyle yine konuşması gerekecekti.

“Bir sır mı olması gerekiyordu?”

“Hayır.” Ona bunu söylemek için Bruce’un yanına varmayı bekliyordu.

“Öyleyse doğru.”

“Evet, doğru.”

Bella ondan bir açıklama bekliyormuş gibi suratına baktı. Lachlan’ın hiçbir şeyi açıklamaya ihtiyacı yoktu, Bella’ya bir açıklama borçlu değildi.

“Demek öyle? Denize açılıp bir daha geriye bakmayacaksın.”

Lachlan’ın planı aynen buydu. Dişlerini sıktı. “Üç yıllık bir anlaşma yapmıştım, o süre neredeyse doldu.”

Bella hayretler içindeydi. “Yani, paranı alıp, kılıcını yine en yüksek rakamı verenlere kiralayacaksın.”

Lachlan onun ses tonundan hiç hoşlanmadı, suratı birden iyice asıldı. “Ödemem gereken borçlar var.” Onun için ölen kişileri diriltemezdi, ama ailelerine yardım edebilirdi. Bruce’tan alacağı para, asla ödenemeyecek bir borcun son taksiti olacaktı. Ama o parayla ne yapmayı planladığı Bella’yı zerre kadar ilgilendirmezdi. “O borçlar kapanınca, işim biter... Her şeyle.”

“Klanına geri mi döneceksin?” dedi Bella belli belirsiz umutlu bir ses tonuyla.

Lachlan dişlerini sıktı. “Hayır.”

“Seni anlamıyorum. Bu adamlarla birlikte nasıl çalıştığını gördüm. İyi bir lidersin. Neden klanına karşı görevlerini üstlenmiyorsun?”

İyi bir lider mi? Lachlan buna itiraz edecek kırk dört kişi tanıyordu. “Konuyu kapat, Bella.”

Ses tonu Bella’yı uyarmış olmalıydı ki, bunu göz ardı etmeyip üstelemedi. “O halde neden kalıp Bruce’la birlikte savaşmıyorsun?”

Bu kahrolası savaş onun savaşı değildi. Kimin kaybettiği veya kazandığı onu ilgilendirmemeliydi.

Umurumda değil.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Dilediği kadar kayıtsız davranamıyordu. Nasıl olduğunu anlayamadan, Robert Bruce’un imkansız, tarihi ve küllerden efsanevi bir biçimde dirilişinin coşkusuna ve heyecanına kapılmıştı.

İskoç Muhafız Alayı’ndaki savaşçılardan bazıları diğerlerinden çok daha fazla kızdırsa da, o adamlar birlikte savaştığı en iyi savaşçılardı. Birlikte asla hayal etmediği görevleri başarıyla gerçekleştirmişlerdi.

Ama bu da bir şeyi değiştirmiyordu. “Bruce tacını taktı,” diye yanıt verdi.

“Ama henüz bu iş bitmiş değil. Bunu sen de biliyorsun.

İskoçya'daki kalelerin yarısı, güneydeki en önemli kaleler hâlâ İngiliz garnizonları tarafından kontrol ediliyor. Evet, Robert tacını taktı, ama bir ülkenin sadece yarısını yönetiyor ve krallığı kesinlikle güvencede değil. Onu tahttan indirmek isteyen sürüyle düşmanı var. Edward İskoçya'yı sonsuza dek göz ardı etmeyecektir. İngilizlerle yapılacak bir savaş artık kaçılmaz. Yapılacak daha çok şey var.”

Bella'nın tutkulu sözleri, Lachlan'ın ona hayretle bakmasına neden oldu. *Hayır*. Bunu yapamazdı... “Yani, sen de mi bu işe karışacaksın?”

Bella çenesini kaldırıp sert bir ifadeyle ona baktı. “Kızım tehlikeden kurtulunca, kral benden ne istiyorsa yapacağım.”

Lachlan gözlerini kıstı. Demek o yerde ezilen gül bile kızını geri alma fikrini değiştirmemişti. Bu kadın kararlı olduğu kadar da inatçıydı. Tanrı aşkına, ya tekrar tehlikeli bir şey yaparsa? Lachlan nabzının yükseldiğini hissetti ve sakinleşmeye çalıştı.

Benim sorunum değil, diye düşündü.

“Başına gelen onca şeyden sonra hâlâ savaşmak mı istiyorsun? Hapse geri dönmeye o kadar hevesli misin?”

Bella'nın suratı kireç gibi kesildi. “Tabii ki hayır! Nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Korkunçtu. O soğuk. Parmaklıklar. Çıldırılmamak için her şeyi yaptığım o bitmek bilmez saatler.” Bu kötü anıları hatırlattığı için ona dik dik baktı. “Kapalı bir kapıya paniğe kapılmadan bile bakamıyorum. Çoban kulübesinde olanları gördün.”

“Bunu nasıl başardın?”

Gözlerinin içine baktı. “Sen nasıl başardın?” diye sordu Bella ona meydan okur gibi. Lachlan bir şey demeyince, omuzlarını silkerek arkasına döndü. “Ailemi, kızımı düşündüm. Onun için o günleri aşmam gerektiğini biliyordum.” Gözlerinde bir parıltıyla ona döndü. “Neden bana bunları

soruyorsun? Mahkumiyetin nasıl bir şey olduğunu sen de biliyorsun.”

“Soruyorum, çünkü bu göreve devam edersen yine bununla karşı karşıya geleceksin.” Bella’nın riskleri bilmesi gerekiyordu. “Elinden geleni yaptın, Bella. Özgürlüğü kucakla ve geriye bakma.”

“Anlamıyor musun, bu mesele benimle ilgili değil. Asla da öyle olmadı.”

Lachlan anlamıyordu. Hiçbir zaman anlamayacaktı. Sorunun bir kısmı da buydu zaten. Bella bir keresinde, bu tür şeylerin kişilerden daha önemli olduğunu söylemişti. “Buna değdi mi?”

Bella tokat yemiş gibi irkildi. Suratındaki şaşkınlığı fark eden Lachlan keşke bunu sormasaydım diye düşündü. Bella’nın çenesi titredi. “Değmiş olması gerek.”

Sesindeki o yalvaran ifade onu etkiledi. Bir an için, yaptıklarının bir faydası olmasına yardım edebilecek kişi olduğunu bile düşündü.

Belli ki, Bella da bu aptalca şeye inanıyordu. Buna karşı çıkacak bir şey söylemedi. “İşini yarım bırakan değil, sonuna kadar giden birisi olduğunu düşünmüştüm.”

Bu sözler canını yakmıştı. Hem de düşündüğünden çok daha fazla. Onu hayal bile etmediği kadar iyi tanıyordu. *Benim savaşım değil...*

“Planladıklarımı yaptım. Bu iş benim için bitti.”

Ama Bella için bitmemişti. O, bir savaşçıydı. Son nefesine kadar savaşmaya devam edecekti. Lachlan gibi kaybedilmiş davalar için bile.

“Demek bunların senin için hiçbir anlamı yok,” diye devam etti Bella. “Hiçbir şeyi umursamıyor musun? Robert’ın İskoçya’yı İngilizlerden kurtarması, arkadaşlarının ölmesi umurunda değil mi?”

Lachlan onun artık susmasını istiyordu. Öne doğru bir adım atıp, tehditkar bir ifadeyle başına dikildi ve yumrukla-rını sıktı. “Onlar arkadaşlarım değiller.”

“Öyle mi?” dedi Bella. Lachlan onun ne diyeceğini bili-yordu. *Sakin söyleme.* “Ya ben, Lachlan? Beni de mi...”

Bella sözlerini tamamlayamadan Lachlan omuzlarından tutup onu bir ağaca yasladı. Onu ve diğer meseleleri düşün-mek istemiyordu. Ama Bella kan çıkarana dek derisini kazı-yor gibiydi.

Sabrı taşmıştı. Bella onu çileden çıkarmıştı.

Lachlan bedenini ona yasladı, kaba bir hareketle penisi-ni bacaklarının arasına dayadı. “Neyi umursadığımı bilmek mi istiyorsun, Bella? İşte, bu. Seni becermeyi o kadar çok istiyorum ki, doğru dürüst düşünemiyorum. Dilimi bacak-larının arasına sokup, doruk noktana ulaşana dek yalamak istiyorum.”

Bella nefesinin kesildiğini hissetti.

Lachlan sıırttı. “O yüzden, dizlerinin üstüne çöküp, o muhteşem dudaklarını erkekliğimin etrafına sarmaya hazır değilsin, beni artık rahat bırak.”

Bella ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemeliydi. Lachlan bunu yapmasını istiyordu. Ama Bella asla yapması gerekeni yapmazdı. Bunun yerine, bilmiş bir ifadeyle gülüm-sedi. Ne yapmak istediğini anlamıştı. Lachlan kendisini bile anlamadığı için, bunun imkansız olduğunu düşünüyordu.

“Gerçeğe fazla mı yaklaştım, Lachlan?” Sesindeki acı ifade fazlasıyla öfkelenmişti. “Dilediğin kadar kaba saba davran, beni korkutamazsın.”

Lachlan’ın gözleri karardı. Doğru olabilirdi. Ama bunu kesinlikle yapacaktı. Vahşi sayılabilecek bir tavırla onu öptü.

Onu uyardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bella onu fazla zorlamıştı. Belki de başından beri öyle yapmaya çalışıyordu. Aralarında giderek artan o sıcaklık, tutku ve *çılginlık* çok uzun süre devam etmişti. Bella artık buna karşı koyamıyordu.

Hiçbir şey onu durduramazdı. Buchan ölmüştü. Ona karşı herhangi bir sorumluluğu olduysa bile, artık yoktu.

Uzun süren tutsaklığı, özgür kalıp kalmayacağını bilememesi ona her fırsatta mutluluk ve neşe içinde olmayı öğretmişti. Başka bir fırsat eline geçmeyebilirdi.

Her nasılsa, bu durumun da ona hayatta hiç tatmadığı kadar büyük bir zevk vereceğini biliyordu. Bir kez olsun, tutkuyu tatmak istiyordu. Aralarında var olabilecek tek şey bu olsa da. Lachlan'ın teklifi açıktı, her zaman açık sözlü olmuştu. Ondan teklif ettiğinden fazlasını istemiyordu.

Bella da ondan başka bir şey istemiyordu... Gerçekten de öyle miydi?

Dışarıdan bakıldığında, her şey değişmiş gibi görünüyordu. O hâlâ hergelenin tekiydi. Hâlâ klanına ihanet ettiği, karısını öldürdüğü söylenen adamdı. Hâlâ kılıcını en yüksek parayı verene satan ve hiçbir şeyi umursamadığını iddia eden gaddar bir paralı askerdi.

Ama Lachlan belli ettiğinden daha fazlasını umursuyor-

du. Ona karşı verdiği tepkiler de bunu açıkça ortaya koyuyordu. Ne kadar kötü yürekli, kaba saba olsa, Bella onu etkilediğini biliyordu. Çatal dilini bir silah ve zırh olarak kullanıyordu; insanlar ona yaklaştığında, onları uzaklaştırmak ve daha yakından tanımalarını engellemek için bir araç olarak kullanıyordu. Ama Bella onun ta içinde büyük bir hüznün var olduğunu da hissediyordu. O zifiri karanlık ruhunda değildi, üstünde dolanan kara buluttaydı.

Yine de açık sözlülüğü Bella'yı şaşırtmıştı. Kocasının onu yapmaya zorladığı o iğrenç şeylere rağmen, Buchan bile asla *böyle* davranmamıştı. Lachlan'ın ağzının *orada* olduğunu düşündü. Dilinin en gizli yerlerini yaladığını...

Ürperdi, Lachlan'ın bedenine sıkıca yaslandığı yerinin uyuştuğunu hissetti.

Lachlan onu öpmeye başladığı anda, Bella bunun geri dönüşü olmadığını anlamıştı. Onu ateşli ve aç bir biçimde, en az aralarındaki saf ve ilkel tutkuya yaraşır bir şekilde öpüyordu.

Lachlan onu kendisine çekti. Daha da sert bir biçimde öptü. Onu bedeninin sert kıvrımlarına göre şekillendirdi. Bella her çıkıntıyı, şişkinliği ve çelik gibi kası hissediyordu; Lachlan'ın bedeni onu adeta yutuyor, kusursuz bir biçimde ısıtıp eritiyordu.

Dili onun dilinin etrafında daireler çiziyor, onu bir tepki vermeye itiyordu. Hayır, onu zorluyordu.

Bella da onu öperken, o ilkel hareketlerine aynı şekilde karşılık veriyordu. Lachlan'ın o karanlık ve kanını kaynatan tadı duyularını dolduruyor, onu bir tek ona bağlıyordu.

Artık şefkatli sözler ve tatlı dille baştan çıkarmaya çalışma çabaları geride kalmıştı; o sırada olan şey, tek bir şeyi isteyen iki insan arasındaki o müthiş isteğin şiddetli bir biçimde yerine getirilmesi durumuydu.

O muazzam istek, çaresizlik ve tutku... Bella asla öyle hissedebileceğini düşünmemişti. Bu denli baştan çıkacağına ihtimal vermemişti. Birisiyle arasında bu kadar büyük bir bağ oluşabileceği aklına gelmemişti. Bunlar sanki kendisine değil, bir başkasına oluyormuş gibi hissediyordu. Yıllarca soğukluktan başka bir şey hissetmeyen kadının, İskoçya'nın en kötü yürekli, korkulan ve hakarete uğrayan erkeğinin kollarında zevk alabildiğine inanamıyordu.

Ama Lachlan sadece bunlardan ibaret değildi. Sertti, ama kötü değildi. Daha doğrusu, olmayı istediği kadar kötü değildi. Onun sorunu, o güne dek kimsenin onu umursamamış olmasıydı. Kimseye güvenememişti. Bella'nın ona bu fırsatı vermesi gerekiyordu. Lachlan uğruna savaşmaya degecek bir adamdı.

Ağzı alev alev yanıyordu; ona her yaslanışında, dilini her çevirişinde, o alevler daha da yükseliyordu. Öpücüğünün sıcaklığı Bella'nın ta ayaklarının uçlarına kadar ilerlemiş, onu etkisi altına almıştı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, Lachlan'ın her dokunuşuyla birlikte daha da hızlı atıyordu.

Lachlan'ın omuzlarını tutup, *cotun*'unun kakmalı derisine parmaklarını geçirdi, onu daha da kendisine çekmek istedi. Lachlan öylesine iri yarı ve güçlüydü ki, Bella'nın aslında bunu hissetmeye ihtiyacı vardı; çelik gibi sert ve aşılmaz savaşçı bedeni bir yandan da dünyanın en yumuşacık, sıcak tutan pelerini gibi ılık ve rahatlatıcıydı.

Onun kollarındayken, bir daha asla soğuğu hissetmeyeceğini düşündü.

Lachlan'ın iri elleri poposunda gezinirken, sertleşmiş erkekliğine doğru çekilirken, Bella zevkle inledi. İçine tuhaf bir ürperti yayıldı. Hem korku, hem de heyecan duyuyordu. Lachlan öylesine... *İriydi* ki. Erkekliğinin her santimi bedene kazınmış gibiydi.

Peki, nasıl...

Dudağını ısırıldı. İkisi nasıl...

Canının acıyacağı kesindi.

Ama Lachlan tam o sırada ona biraz daha yaslandı ve kalçalarını onunla çıtırçıtlak sevişiyormuş gibi oynatınaya başladı. Bella artık hiçbir şey düşünemez hale gelmişti.

İçine müthiş bir sıcaklık yayıldı. Onu daha da çok istiyordu. Bacaklarının arasını bir ılıkılık kapladı ve ıslandığını hissetti. O muazzam arzu büyüyor, bir tek yerde toplanıyor ve engel tanımayacak bir ateş topuna dönüşüyordu.

Teni alev alevdi. Kesik kesik nefes alıyordu.

Lachlan onu sürtünüyor, bacaklarının arasını yokluyor, Bella'nın onu daha da fazla istemesine neden oluyordu.

Bella'nın daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Daha sert. Kendisini ona yasladı, tuhaf bir hisse kapılıyordu. Adeta bir yere tırmanıyor gibiydi. Uzanıp tutabileceği bir şeye ulaşmak istiyordu.

Ağzından dökülen sözcüklerin farkında değildi. Nereden geldiğini anlamadığı kesik kesik inlemelerle karşılık veriyordu ona.

Lachlan onu öpmeyi kesti. Dudakları boynuna kaydı, boğazından aşağı ilerledi ve göğüslerinin arasına daldı. İnanılmaz bir histi bu. Sakalının hassas teninde gezindiğini hissederken, bir yandan da tatlı bir yanma hissiyle mücadele ediyordu.

Lachlan da adeta acı çekiyormuş gibi inliyordu.

Bella nefesini tuttu. Bedeni kaskatı kesildi, titredi, sonra da müthiş bir zevkle sarsıldı. Böyle bir şeyi ilk kez yaşıyordu.

Zevkle bağırırken, bedeninin binlerce ılık huzmesine bölündüğünü hissetti.

Lachlan onu bir ağaca yasladığını bile umursamıyordu. Boyd'la Seton'ın her an atlarla köyden geri gelebileceği de umurunda değildi.

Onu öpmeye başladığı anda, düşünme becerisini yitirmişti. Bu işi ağırdan alabileceğine, bir parça kontrollü davranabileceğine dair inancı, Bella da onunla birlikte hareket etmeye başladığında sönüp gitmişti. Bella'nın da onu istiyor olması güçlü bir uyarıcı gibiydi. Onun da zevkle kesik kesik nefes alıp vermeye başladığını, bedeni onunla birlikte sarsılırken zevkle inlediğini duyduğunda, onu doruk noktasını ulaştırdığını anlamıştı...

Aklını yitirmiş gibiydi. İçine girmekten ve ona sahip olmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Kahretsin, dedi içinde. Bella'ya sahip olmak istiyordu.

Ama çok uzun süre beklemişti. Bunu başaramayacaktı. Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere, bunu ona telafî edecekti. Bir dahaki sefere, onun için de güzel olmasını sağlayacaktı. Bir dahaki sefere, bedeninin her santiminin tadına bakacaktı. Ama o sırada, doruk noktasına ulaşmadan pantolonunu bile indirmesi bir mucize olurdu.

Bella'nın sarsılması daha yeni sona ermişti ki, onu tekrar öptü.

Deri bacak zırhını hiç ellemedi, pantolonunun bağcıklarını çözmeye çalıştı. Penisini o daracık yerden güç bela çıkarabildi. Erkekliği karnına sert bir biçimde yaslanıyor, serin esinti alev alev yanan derisini biraz olsun rahatlatıyordu. Çelik gibi sertleşmişti ve en ufak bir dokunuşta patlamaya hazırdı.

Ona dokunmaya bile cesaret edemiyordu. Bella'nın narin, pembe ve ipek gibi tenine değdiği anda, onu arzuladığını gözler önüne seren bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissettiği anda, kendisini kurtulamayacağı bir girdapta bulacağını düşünüyordu.

Bella'nın bol pantolonunu aşağı çekti ve bacaklarının arasına girebileceği şekilde yukarı kaldırdı. Penisinin sert ucunu hafifçe bacaklarının arasına değdirdi ve ılık ıslaklığı yerini esnek ve hassas derisine bırakınca zevkle inledi.

Çok fazlaydı. Bedeni sarsıldı ve kuyruk sokumundaki baskıyı güç bela kontrol edebildi.

Boşalmak istiyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı. Onu ağacın gövdesinden korumak için kolunu sırtının arkasına attı ve ona sahip olmak istermiş gibi sert bir hareketle içine girdi.

Benim! En sonunda. Hiç ama hiç bir şey onu bu kadar iyi hissettiremezdi.

Bella'nın nefesi şaşkınlıkla kesildi ve irileşmiş gözlerini onunkilere dikti. Lachlan bakışlarını ondan ayırmadan, çenesini konuşamayacak veya onu teşvik edecek, ya da ilk kez bir kadınla birlikte olan deneyimsiz bir erkek gibi sahip olduğu için özür dileyemeyecek kadar sıkılmıştı. Ama gözleriyle her şeyi anlatıyordu. Bakışları içindeki o azgın hisleri tüm çıplaklığıyla gözlerine aktarıyordu.

Bunlar anlam vermediği hislerdi. Bella'nın gözlerinin içine baktığında, onu ılkılığıyla ve bedeninin yumuşaklığıyla doldurduğunda göğsünü sıkıştıran hislerdi. Hep onu hissetmek, o anın sonsuza dek sürmesini istiyordu. Ama bunu son yaptığından beri çok uzun süre geçmişti. Onu çok istiyordu.

Çok iyi hissediyordu.

Bella onu çok iyi hissettiriyordu. Ilık ve yumuşacık bedeni onu bir yumruk gibi sarıp sarmalamıştı. İçinde kaldı, penisini sonuna kadar ileri itti, kontrolünün sınırına yaklaştığında hareket etmeye devam etmesi için onu zorlayan o isteğe karşı koymaya çalıştı.

Onu tekrar öptü ve bunu düşünmemeye çalıştı. Ama du-

racak durumda değildi. Her yeri yanıyordu. Alnı ter içinde kalmıştı, kulakları uğulduyordu.

İçine o kadar çok girip çıkmak istiyordu ki, başka bir şey düşünemiyordu.

Parmaklarını saçlarının arasına daldırmak, ipeğimsi yumuşaklığının tenine değmesini istiyordu. Ama Bella'nın saçları hâlâ sıkı sıkı kasketinin içinde duruyordu.

Bella kollarını boynuna sardı ve öpücüğüne önceki gibi büyük bir tutkuyla ve coşkuyla yanıt verdi.

Dilinin her istekli hareketinde onu adeta öldürüyordu.

Lachlan titremeye başladı, kontrollü davranmaya çalıştıkça kasları seğiriyordu.

Yapamayacaktı. İçindeki istek çok fazla yoğundu. Hareket etmesi gerekiyordu.

Sert bir biçimde içine bir kez daha girdi. Kendisi daha fazla tutamayacaktı. Çok güzel bir histi. Yine içine girip çıktı. “Tanrım, daha fazla...” Dişlerini sıktı. “Özür dilerim... Çok uzun zaman oldu.”

Kendisini bıraktı, saf bir zevkle ve erkeksi bir inleme sesiyle içine bir kez daha girdi. Hayatında hiç o denli saf, ilkel ve güçlü bir zevk duymamıştı. Müthiş bir zevk dalgası içinde patlarken, zihni karardı. Bunun asla sona ermeyeceğini düşündü.

Ağır ağır kendisine geldi, ama kalbi ve nefes alıp veriş i hâlâ sakinleşmemişti.

Tanrım. Onu hâlâ tuttuğunu, ayakta durduğunu bir süre sonra fark etti. Ama henüz aralarında oluşan bağı bırakmaya hazır değildi, ellerini geri çekemiyordu. Ama bu bağ uzun sürmemişti. Kaşlarını çattı; bir delikanlıyken bile daha kontrollü davrandığı olmuştu.

Gözlerine bakmak için biraz geri çekildi. Bella'nın ba-

kışları hâlâ tutkuyla yanıyordu. Lachlan bir zevk dalgası daha hissetti.

“Tanrım, Bella, özür dilerim.”

Bir açıklama yapabilir, bu durumu telafi edebilirdi. Bella’nın bacaklarının arasının tadına bakmak konusunda cidiydi, ama birden ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Arkasında bir ses duydu.

Lachlan’ın bitkin düşmüş uzuvları ve sızlayan kasları birden canlandı ve içgüdüsel savaş ateşi bir kez daha damarlarına aktı. Bedenindeki kasların hepsi alev alev yanıyordu.

Hâlâ birbirlerini tuttukları halde, Bella da bunu fark etti. “Sorun ne?” diye fısıldadı.

Açıklama yapacak vakit yoktu. Birileri arkalarında duruyordu. Onu yere bırakıp geri çekildi. “Kaç,” dedi sert bir ses tonuyla. “Durma, geriye de bakma. Sadece kaç.”

Bella’nın gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. Lachlan hızlı hareket etmesi gerektiğini bildiğinden, ona bakamadı. Bella’yı yakalayacak olurlarsa, hiçbir şansları kalmazdı.

Arkasına döndü, hızla pantolonunu yukarı çekip, sırtındaki kayıştan kılıçlarının birini çekti. “Kahretsin, Bella,” dedi diğer kılıcını da çekerken. “Kaç.”

Bella bu sefer tereddüt etmedi. Lachlan onun ayak seslerinin uzaklaştığını duyarken, adamlarından ilki açıklık alana girdi.

Ama Bella’nın oradan vaktinde uzaklaşmış olabileceğine dair umudu, adamlardan biri bağırınca silinip gitti. “Çabuk, içlerinden biri kaçıyor!”

En az bir düzine kadar atlı adam Bella’nın peşine takıldı. Geri kalan en az iki misli adamsa onun peşine düştü.

Lachlan yanına gelmelerini bekledi.

Ruhu ele geçirilmiş bir adam gibi savaşıyordu. Saldırganlar teker teker Lachlan’ın usta kılıç darbelerinin altında

yere yığıldı. Bir kılıcıyla onları engelliyor, diğeriyle kesiyor, bölüyordu. Kimse onu durduramazdı. Kimse onu yenemezdi. O, yenilmezdi. Dayanıklıydı. Yok edilemezdi.

Neredeyse.

Ama her erkeğin zayıf bir yanı vardı. Adamlar geri döndüğünde, Bella içlerinden birinin kollarında debeleniyor, boğazına dayanan hançerden korunmaya çalışıyordu. Lachlan o anda zayıf yönünün ne olduğunu anladı. Bunun şehvet olduğunu sanıp yanılmıştı. Zayıf yönü Bella'ydı.

“Silahlarını bırak,” diye bağırdı adam pis bir sırıtışla. “Yoksa kadın ölür.”

Lachlan teslim olmaktansa, ölmeyi yeğlerdi. Ama Bella'nın ölüşünü de izleyemezdi.

Silahlarını teker teker, tangır tungur yere bıraktı.

Bella, her şey bir anda olup bitmesine rağmen, Lachlan'ın neden özür dilediğini anlamaya çalışıyor, ama bir yandan da içine girip çıkarken, içini doldururken, asla hayal etmediği bir biçimde ona sahip olurken, kendisini ne kadar müthiş hissettiğini düşünüyordu. Ama doruk noktasına ulaştığında... Hayatında hiç öyle hissetmediğini anlamıştı. Derken, bir anda kendisini meşum bir grup adamın arasında bulmuş ve Peebles Kalesi'nin muhafız odasına götürülmüştü.

Dehşet içindeydi. Tekrar yakalandığına değil, onu Lachlan'dan ayırdıklarında olanlar yüzünden öyle hissediyordu.

Lachlan adamlar onu götürmeden önce, kulağına bir şey fısıldamayışını başarmıştı. “Beni tanıyorsun.”

Bella'nın bunu düşünecek vakti bile olmamıştı. Onu zincirlemişler ve başına bir kılıcın kabzasıyla öylesine sert bir darbe indirmişlerdi ki, Lachlan iri, zırhlı bir bez bebek gibi yere yığılmıştı.

“Ona zarar vermeyin,” diye yalvardı Bella. Onun peşinde

olduklarını düşünerek “Size hiç sorun çıkarmadan geleceğim. Ama lütfen ona zarar vermeyin.”

Ona yakalayan zalim adam tuhaf tuhaf suratına baktı. “Bizimle sorun çıkarmadan gelmen neden umrumda olsun ki? İstesen de istemesen de bizimle gelip adamın konuşmasını sağlayacaksın.”

Bella şaşkınlığını bile gizleyemedi. Tanrım, onun kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Onun peşinde değillerdi.

Demek Lachlan’ın peşindeydiler. Ondan ne istiyor olabilirlerdi?

Bunun yanıtını çok geçmeden öğrendi. Adamlar ellerini iple arkasından bağladılar ve bir adam arkasına geçip onu kalenin kapısının yanındaki ufak odaya doğru itmeye başladı. Birkaç dakika sonra, Lachlan da arkasından içeri doğru sürüklendi. Bella ona doğru koşmaya çalıştı, ama ona ulaşmasına fırsat kalmadan bir başka adam onu tuttu.

“Bunu yapmayacaksın,” dedi onu ahşap bir sıraya itip.

Bella bakışlarını Lachlan’dan ayıramıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Lachlan’ın her yanı kan içindeydi. Suratının bir kısmı, şakağından akan ve yerde bir birikinti oluşturan kanlarla tamamen kaplanmıştı.

Boğazı düğümlendi. Lachlan hiç kıpırdamıyordu. “Kanasını durdurmazsanız ölecek.”

Ondan sorumlu olan iri yarı adam pis bir kahkaha patlattı. “Merak etme, yaşar. En azından, ödülümüzü alana dek yaşayacak,” dedi tüyler ürpertici bir gülümsemeyle.

Ufak odaya dolmuş diğer üç adama bir işaret verdi. Üç metreye üç metre olan oda, kemerli kapısının iki yanındaki meşalelerle aydınlanıyordu. Bella odanın karşı tarafında bir kapı daha olduğunu gördü, ama muhafız odalarında her zaman bir yeraltı hapishanesi de olduğundan, bunu düşünmek

istemedi. Adamlardan biri yerden bir kova aldı ve içindekileri Lachlan'ın üstüne döktü.

Lachlan bir anda kımıldayınca, Bella elinde olmadan bağırdı.

“Ödül mü?” dedi bakışlarını Lachlan'dan ayırmadan onu yakalayan adama.

“Evet, üç yüz altın.”

Bella hayretle adamların liderine baktı. Bu, bir servet sayılırdı. “İyi de neden?”

Adam gür kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. “Kimsin sen?”

“Isabella,” dedi Bella tereddütle. Adamların onu tanıyıp tanımadığını bilemiyordu. “Maxwell,” dedi aklına gelen ilk önemsiz klanın ismini söyleyip.

“Lachlan MacRuairi'nin nesi oluyorsun?”

“Kim?” dedi Bella, Lachlan'ın talimatlarını hatırlayınca.

Ama yanıt vermekte gecikmişti. İri yarı adam ona kanmayıp sıırttı. “Seni kurtarmaya çalıştığına göre, sıradan bir fahişe değilsin.” Başını sallayıp, dağınık sakalını sıvazladı. “Bu sabah, onu pazar alanında görünce, gözlerime inanamadım. Lachlan MacRuairi'nin Roxburgh'de ne işi olabilir, diye düşündüm. Bütün İngiltere bu adamın peşinde. İskoçya'nın da yarısı.”

Bella dudağını ısırды. Tanrım, Lachlan başına bu kadar büyük bir ödül konmasına sebep olacak ne yapmıştı? Demek o yüzden Roxburgh'e gitmek istememişti.

“Onu rahat bırak, Comyn,” dedi boğuk bir ses aşağıdan. “Hiçbir şey bilmiyor.”

Bella kanının çekildiğini hissetti. Tanrım, Comyn! Bu gaddar adam kayınbiraderinin adamlarından biri olmalıydı. Buchan'ın en küçük erkek kardeşi Sir William'la pek karşılaşmadığı halde, bu adamların onu tanımamış olması bir mucizeydi.

Henüz.

Sakallı iri yarı adam Lachlan'ın yanına gidip, onu bir köpekmiş gibi böğründen tekmeledi. Lachlan irkildi, ama sesini çıkarmadı. "Demek beni hatırladın? Seni asla unutmadım." Miğferini çıkardı. Bella bağırmmamak için kendisini zor tuttu. Adamın kulağının yarısı yoktu. "Kadının bir şey bilip bilmediğine gelince, Sir William buraya gelince anlarız. Çok geçmeden gelir. Onu kimi gördüğüme ikna etmem birkaç dakikamı aldı, ama ikna olur olmaz... Neyse, seni görmek için can attığını söyleyebilirim. Kral Edward Bruce'un gizli ordusunun askerlerinden birinin elimde olduğunu duyana dek bekle."

Adam neden söz ediyordu?

Bella birden kaskatı kesildi. Şok içinde Lachlan'a baktı. Margaret ona Bruce için kırlık alanda savaşıyan bir grup kimliği belirsiz savaşçı ile ilgili çılgınca öyküler anlatmıştı. Nereden geldikleri bilinmeyen, kapkara giyinip geceye karışan, suratlarını kapkara burun miğferleriyle gizleyen savaşçılar. Gerçek kimliklerini gizlemek için savaş isimleri kullandığı söylenen, oldukça becerikli seçkin bir savaşçı grubu.

Bella bu öykülerin uydurma olduğunu düşünmüştü. Birkaç köylünün hayal ettiğini sanmıştı.

Engerek.

Birden, aklına bu isim geldi. Bunu o zaman pek düşünmemişti, ama Sir Alex'in ona Engerek diye hitap ettiğini gayet iyi hatırlıyordu.

Tanrım, doğru olabilir mi? Lachlan, Robert'ın gizli ordusunun bir askeri miydi?

Öyleydi, öyle olduğuna emindi artık. Lachlan bu konuda tek kelime bile etmemişti.

Ona bakakaldı. Bedenine sahip olmasına izin vermiş,

kollarında erimiş ve hayatında bir erkeğe ilk kez o kadar yakınlaşmıştı, ama onu gerçekten de tanıyor muydu?

Lachlan ona kaçamak bir bakış fırlattı ve Bella geçirdiği şoku kimse fark etmesin diye başını önüne eğdi. Ama kalbi güm güm atıyordu.

Lachlan başını kaldırıp, keskin bakışlarını Comyn'e dikti. "Bizi bırakırsan, seni öldürmem."

Noel vakti eli kolu bağlı bir kaz gibi zincirlenmiş halde yerde yatan, başından kanlar akan Lachlan'ın bunu söylemesi aslında çok saçmaydı. Ama bakışlarındaki o meşum parıltı bir an için herkesi susturdu.

Bella bile şaşırmıştı. Denizler ötesinde bile korkulan ve kaçınılan adamdı o. Korsandı. Hayduttu. Kalpsiz, avcı bir paralı askerdi. Engerek gerçekten de savaş ismiyse, neden tahmin etmek güç olmamalıydı: Bir yılan gibi sinsi ve kalpsiz olabilirdi.

İlk toparlanan Comyn oldu. Bir kakhaha atıp böğrüne bu sefer daha sert bir tekme savurdu, ama Lachlan kılını bile kıpırdatmadı. "Bana tehdit savuracak durumda değilsin. Ellerin arkanda zincirliken, silahlı dört savaşçıyı öldüremezsin."

Lachlan hızla doğrulunca, adam irkilip geriledi. Lachlan sinsi bir ifadeyle güldü. "Neler yapabileceğimi bilemezsin."

Korkusunu diğer adamların yanında belli ettiğine utanan Comyn güldü ve Lachlan'ın çenesinin altına bir tekme attı. Lachlan'ın başı iç bulandıran bir sesle taş duvara çarptı. "Gideceğin yerde, bir tek sığınları öldürebilirsin."

Bella Lachlan'ı o kadar dikkatle izliyor olmasaydı, suratının solduğunu ve çelik gibi bakışlarında bir korku ifadesinin uyandığını fark edemezdi. Ama bunlar hemen kayboldu ve Bella o ifadeyi gördüğünü hayal mi etti diye düşündü. Sonra, iki yıl önce, Kildrummy Kalesi'ne girdiklerinde de o korku ifadesini gördüğünü hatırladı ve hayal etmediğine emin oldu.

Ne yazık ki, onları yakalayan adam da bunu fark etmişti. Gözlerinde meşum bir parıltıyla “Karanlık delikleri pek sevmiyorsun, değil mi?” dedi.

Adamlarından birine “Beklerken, onu deliğe tıkın,” dedi. “Belki o delikte sıçanlarla biraz vakit geçirince, Sir William geldiğinde konuşur.”

Adamlar Lachlan’ı Bella’nın daha önceden fark ettiği kapıya doğru sürüklediler. Bunun ardında ahşap kapılı, ya da çelik parmaklıklı bir çukur olduğunu ve mahkumların bunun altındaki kuyu hapishanesine atıldığını tahmin ediyordu. Ama Lachlan zincirli olduğu halde direndi. “Oraya girmeyeceğim.”

Bir diğer adam onu tutmalarına yardım etti. İki adam ise onu kapıya doğru sürüklediler. Bella onun hissettiği paniği kendi içindeymiş gibi hissedebiliyordu. Nasıl bir durumda olduğunu çok iyi anlıyordu. “Durun,” diye bağırdı. “Onu oraya atamazsınız.”

Lachlan orada çıldırırdı. Kendisi de öyle.

Lachlan’a ulaşmak üzere öne atıldı, ama Comyn onu yakalayıp, başının tepesinde topladığı saç örgülerinden geriye çekti. Sonra, suratını ışığa çevirdi. “Senle ben birbirimizi biraz daha yakından tanıyalım.” Şehvet dolu bir ifadeyle suratını süzdü. “İlk önce, MacRuairi’nin bir delikanlıyı becerdiğini sanmıştım. Ama sen bir dekanlıdan daha güzelsin.” Bella ona tiksintiyle baktı. Adam pis parmağıyla çenesini okşayınca, onu ısırnamak için kendisini zor tuttu. “Biraz solgun ve cılızsın, ama bir fahişe gibi dolgun dudakların var.”

“Ona dokunursan, ölmen uzun süre alır.” Lachlan adamlar onu kapıdan içeri iterken, bu tehdidi savurdu. Ama çukura yaklaştıkça, daha çok debelenmeye, tekmeler savurmaya, kıvranmaya, adamları dirseklemeye ve onları yavaşlatabilmek için elinden geleni yapmaya başladı.

En sonunda, adam Bella'nın başını tiksinişmiş gibi geriye itti. "Kahretsin, zincirli adamı bile zapt edemiyor musunuz?"

Birkaç adımda, diğer tarafa geçip Lachlan'ı deri *cotun*'unun yakasından tutup kendisine çevirdi.

Lachlan'ın suratındaki gülümseme, Bella'nın kanını dondurdu. "Son şansın," dedi sakın sakın. "Ya bizi bırakırsın, ya da ölürsün."

Lachlan'ın bakışlarındaki bir şey adamı duraksatmıştı. Comyn onu kaba bir kahkahayla öne itti. "Çıldırılmış olmalısın."

Ama bu sözlerin hemen ardından, Lachlan saldırıya geçti. Hızla arkasına döndü, her nasılsa bileklerinden çıkardığı zincirleri kıvırdı. Ani bir hareketle Comyn'ın başından zincir bir kement geçirdi, ellerini çapraz konuma getirdi ve sertçe sallayıp diğer iki adam bir şey yapamadan, Comyn'in boynunu kırıverdi.

"Yere yat," diye bağırdı Bella'ya. Zincirin diğer tarafını kavrayıp diğer iki adamı silahlarına ulaşmadan kısıkıvrak yakaladı.

Bella kendisini yere fırlattı ve Lachlan'ın adamların birinin belinden hançerini alıp ikisinin de boğazını kestiğini gördü. Hançer havada bir kavis çizip, son adamın şaşkın gözlerinin tam ortasına saplanırken, daha adamlar yere bile düşmemişti.

Lachlan birkaç saniye içinde dört adamı da haklamıştı.

Bella'yla göz göze geldi. "İyi misin?"

Bella şaşkın şaşkın başını salladı. Daha olayların nasıl birkaç saniye içinde değiştiğini idrak edememişti. "Zincirlerden nasıl kurtuldun?"

Lachlan başını salladı. "Sonra anlatırım. Birisi içeri girmeden buradan gitmemiz gerek." Çoktan ölü adamların giysilerini karıştırıp silahlarını almaya koyulmuştu. "İyi haber, kapıya yakın olmamız. Sir William'ın gelmesini bekliyor-

larsa, demir kapıyı henüz kapatmamışlardır. Al.” Ona küçük bir hançer uzattı. “Nasıl kullanacağını biliyor musun?”

Bella hayır der gibi başını salladı. “Hayır, ama gerek kalırsa bir yolunu bulurum.”

Lachlan gülümseyip, onu poposundan tutup, tutkuyla öpmek için kendisine çekti. “İşte, benim kadınıam her daim savaşmaya hazır.”

Bella kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Benim kadınıam*. Tabii, Lachlan bununla bir şey ima etmiyordu, ama yine de Bella bunu duyunca içindeki isteğin kabardığını hissetti.

Lachlan kapıya yöneldi ve açmadan önce kulağını ahşap panellere dayadı.

“İşiniz bitti mi, efendim...”

Lachlan geriye kalan son askerin boynunun kenarına bıçağını saplamadan önce, adam bunu söyleyebilmişti.

Ama yalnız değildi. “Dikkat et!” diye bağırdı Bella diğer tarafta bir asker daha olduğunu görünce.

Bu uyarısı gereksizdi. Lachlan’ın diğer elinde de bir hançer vardı ve çoktan kullanmıştı. İki adamı da çıktıkları muhafız odasına çekip, kapıyı ardından kapattı.

Sessiz olmasını işaret ederek parmağını dudaklarına götürdü ve gölgelerin arasına gizlenerek binanın yan tarafında ilerlediler. Kapı üç metre kadar ilerideydi. Bir kenarında muhafız odasının bulunduğu kulenin olduğu dar bir geçidin sonundaydı. Diğer tarafta da ona benzer bir başka kule vardı.

Geçidin sonunda demir kapı vardı ve en az yarım düzine kadar adam orada nöbet tutuyordu. Ama Lachlan haklıydı... Demir kapı henüz kapanmamıştı. Bella buna rağmen silahlı altı adamın oradan nasıl geçeceğini anlayamamıştı.

Lachlan kapıdan bir buçuk metre ötede durdu. Adamlardan biri yüksek sesle gülmeye başlayınca, Bella’ya “Ben

harekete geçtiğim anda kaçacaksın. Ayağımın altında olman gerek,” dedi.

Bella ne yapacağını anlayıp başını salladı. Daha önce de başlarına aynı şey gelmişti: Kendisi yakalandığı için, Lachlan da teslim olmak zorunda kalmıştı. Lachlan kendi başının çaresine bakabilirdi. Buna hiç şüphe yoktu. Onu yavaşlatan şey, Bella’yı korumak zorunda oluşuydu. Bruce’un gizli ordusu... Yüce Tanrım.

Bunları düşünecek vakit yoktu. Lachlan birden harekete geçince, Bella da onun askerlere teker teker saldırmasını fırsat bilip koşmaya başladı. Yanından geçti, hançerini askerlerden birine savurdu ve eğimli toprak yolda ardına bakmadan kaçmaya başladı. Arkasında yankılanan tüyler ürpertici, gecenin sessizliğini bölen kılıç seslerini duymamaya çalıştı.

Birden, başının üstünden ona değil, kaleye nişan alınmış okların uçtuğunu duydu. Önündeki karanlık alandan aniden fırlayan iki adam, kalenin dışındaki binalardan birinden çıkmıştı.

Boyd ve Seton... Atlar da yanlarındaydı.

Bella ardında ayak sesleri duyduğunda, hâlâ birkaç adım ilerideydi.

Lachlan onu yakaladığı gibi son birkaç adımda taşıdı ve atlardan birinin sırtına oturtuverdi.

“Yardım için teşekkürler,” dedi kuru bir ses tonuyla eyerin üstüne çıkıp.

Robbie Boyd sırttı. “Çok geciktin. Endişelenmeye başlamıştım.”

Lachlan “Beni rahat bırak, Korucu,” gibisinden bir şeyler mırıldandı. Ama Bella ne dediğinden emin olamadı. Çoktan canlarını kurtarmak için dörtlüye gidiyorlar, canlanmaya başlayan kaleden uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Lachlan kurumak üzere olan kumaşı boynuna sardı ve yeni yıkanmış keten tuniği ve pantolonu taşıyarak ahıra yöneldi. Bunları çantasına tıkmadan önce, ateşin karşısında biraz kurutmaya çalıştı.

Tanrım, temiz olmak harika bir his, diye düşündü. İki gün boyunca at sırtından neredeyse hiç inmediklerinden ve sadece atlara su vermek için kısa molalar verdiklerinden, en yakındaki göle dalıp kirini atmaya fırsat bulamamıştı. Şakağındaki yaradan akan kanlar kafasına öyle bir yapışmıştı ki, kafa derisi miğferinin altında fena halde kaşınmaya başlamıştı.

Ama peşlerine düşen adamları atlatmayı başarmışlardı; şansları yaver giderse, ertesi gün o saatlerde görevini başarıyla tamamlamış olacaktı.

Neredeyse bitmişti. Planladığı gibi Bella'yı kurtarmıştı. Yarım kalan hiçbir iş yoktu. Artık ödülünü alıp, vicdanı rahat bir biçimde Bruce'a karşı üstlendiği sorumlulukları sona erdirecekti.

Her şey çok heyecan vericiydi. Mümkün olduğunca kısa sürede geri dönmek için can atıyor olması gerekirdi. Ama bir mola verip, kıyıya sonradan ilerlemek istemişti.

Bella için, demişti kendi kendine. Yoksa orya varmayı geciktiriyor değildi.

Ahıra varmasına kısa bir mesafe kala, ahşap kapı ardına kadar açıldı ve suratında berbat bir ifadeyle Seton hışımına dışarı fırladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Lachlan yeşillik alanına doğru.

Genç şövalye durmadı. “Kahrolası tepeyi gözetleyeceğim.” Sonra, tek kelime bile etmeden aksi yönde ilerledi.

Boyd ateşin başına oturmuş, Lachlan içeri girdiğinde kılıcım bileyliyordu. İskoçya’daki en güçlü adam olarak tanınan Boyd sadece teke tek dövüşlerdeki becerisi için değil, ürkütücü olduğu için de görevlerde kullanılırdı.

İri yarı savaşçının masumane ifadesi Lachlan’ı kandıramadı. İçeride adeta elle tutulur derecede gergin bir hava vardı.

“Ejderha’nın nesi var?”

Sanki bunu sorması gerekiyordu: Boyd ve Seton, MacLeod’un ‘eğitimi’ için Skye Adası’na diğer İskoç Muhafız Alayı ile birlikte gittikleri ilk günden beri anlaşıyorlardı. Eğitim işkenceden farksızdı. Lachlan’ın hayatında aldığı en zorlayıcı ve vahşi eğitimdi. Buna gayet uygun bir biçimde Azap ismi verilen çukurlardaki bir hafta süren sınav da dahildi.

Neredeyse üç yıl sonra bile, İngiliz şövalyesi ve azılı İskoç milliyetçisi birlikte çalışmayı öğrenmişlerdi, ama peşlelerindekilere izlerini kaybettirmek için kuzeye değil de batıya doğru yol aldıklarından ve Peebles’den ayrıldıklarından beri aralarındaki gerilim artmıştı.

Lanarkshire ve Ayrshire’da yaptıkları yolculuk, onları Wallace bölgesinin merkezine getirmişti. Burası, isyanın ilk tohumlarının atıldığı, Boyd’un Wallace’in yanında ve ne ya-

zık ki babasını İngiliz katliamında kaybettiği yerd. Boyd İngilizlerden nefret ediyordu ve Seton'ın ailesinin İskoçya'da toprakları olduğu halde, Kuzey İngiltere'den oraya gelmişlerdi.

Boyd omuzlarını silkti. "Genellikle ne derdi varsa o. Değerli şövalyelik kurallarına hakaret etmişim."

Seton asla Bruce'un benimsediği asi ve korsanlara yarasır savaş yöntemlerini benimseyememiş, şövalyelik prensiplerini bir kenara bırakıp, daha kalabalık ve daha donanımlı İngiliz ordusunu yenmeye gayret etmemişti. Bu taktikler İskoçlar ve Somerled'in Batı İskoçya'daki sülalesi tarafından nesillerdir kullanılıyordu. Bu yeni savaş teknikleri, İskoç Muhafız Alayı'nın kurulmasının nedeni ve onları bu denli eşsiz yapan unsurlardan biriydi. Hangi klana ait olurlarsa olsunlar, savaş alanındaki her disipline ait en iyi savaşçılardan oluşmuş, her yere hızla girip çıkabilen, sürpriz saldırılar düzenleyen ve azami derecede hasar verip korku salan ufak bir gruptu.

Lachlan sikkın bir ifadeyle ona baktı. "Yani, onu kışkırttın."

Boyd çenesini sıktı. "Dün gece dedikleri yüzünden onu öldürmediğim için kendisini şanslı saymalı."

Douglas Kalesi'nin yanında atlara su vermek için kısa bir mola verdiklerinde, iki savaşçı neredeyse birbirine girmişti. Bella masumane bir tavırla yanımış kaleye ne olduğunu sormuştu. Kale Bruce'un yanında yaşayan, ona en yakın şövalyelerden biri olan Sir James Douglas'ın kalesiydi.

Seton kalenin Bruce'un adamlarının şereflerini unuttuğu bir yer olduğunu söylemişti. Bunu önceki yıl Sir James Douglas'ın yanında savaşan ve oradaki İngiliz garnizonunu ele geçirip, kaleyi yakmadan önce askerleri bodruma atan Boyd'a söylemişti aslında. Bu olay, Güneybatı'da ve hudut-

larda bulunan garnizonlardaki İngiliz askerlerini oldukça korkutmuş, kaleye daha sonradan ‘Douglas’ın Ambarı’ ismi verilmişti.

Şerefın savaşta yeri yoktu, ama Seton geçmiş geleneklere hâlâ sıkı sıkıya bağlıydı.

“Her ikinizin de hepimizi buradan kurtaracak gemiyi aramama yardım etmeniz gerek. O yüzden, onu öldürmek için geri dönmemizi beklemelisin. Ama yerinde olsaydım, üstünde bir hançer olmadığından emin olurdum. Çünkü seni cehenneme yollayacak kişi o olabilir.”

Body güldü. “Keyfin yerine gelmiş bakıyorum. Gölde yıkandın diye herhalde.” Havayı kokladı. “Bugün mersin ağacı kokuyorsun galiba.”

Lachlan kaşlarını çatıp, boynunda kuruttuğu kumaşı ona fırlattı ve Boyd’a bunu uygun bir yerine sokmasını söyledi. Hangi sabun varsa, onu kullanmak zorunda kalmıştı.

Boyd gülüp, artık hava çok soğuk olduğunda çiftlik hayvanları için bir ahır ve sığınak olarak kullanılan eski odun evinin ortasındaki ateşte kılıcını bilemeye devam etti. O gece onları ağırlayan aile, yani Boyd’la ve Wallace’la savaşan bir adamın ebeveynleri, avlunun karşısında, Loudoun Tepesi’nin dibindeki daha yenice taş bir kulübede kalıyordu.

Tehlikeden tamamıyla kurtulmuş olmamalarına rağmen ve Tay’in kuzeyine varana dek de olmayacakları halde, İskoçya’nın güneybatısındaki bu bölge Bruce’a karşı hudutlardan çok daha dosttu. Dahası, önceki yıl Bruce’un İskoçya’ya dönüşünde İngilizleri mucizevi bir biçimde yenilgiye uğrattığı yer olan Loudoun Tepesi’nden kilometrelerce ötesini görebiliyorlardı.

Birkaç saatlik bir mola için güvenli bir yerdı, ama şafak sökmeden önce kıyıya varmak için yola çıkacaklardı.

Bella Lachlan’ın ona kulübede kalmasını söylediğine

memnun olmasa da Lachlan ısrarcı davranmıştı. Bella'nın artık doğru dürüst bir yatakta uyuması gerekiyordu. Birkaç saatliğine olsa da. Onu tekrar kendisiyle birlikte yola devam etmesi için zorlayabilirdi, ama saatlerce Bella'ya degeceği için, kendisine güvenmemişti. Ona o kadar yakın olursa, bir daha bırakmak istemeyeceğinden korkmuştu.

Onu görmezden gelmiyordu. Hayır, sadece bir daha birilerine yakalanmayı göze almak istemiyordu. Resmen pantolonu ayak bileklerindeyken yakalanmıştı. Buna pişman olduğunu söyleyecek kadar aptal değildi, çünkü yaşadıkları inanılmazdı, ama aynı zamanda bir hataydı. Hem de birçok açıdan.

Bella'yı kurtarmanın onu bu anlamsız sıkıntıdan kurtaracağını sanmış, ancak fena halde yanılmıştı. Ona karşı duyduğu isteği zerre kadar dindirememişti. Hatta o kısacık, telaşlı ve çılgın olay, ona karşı açlığını daha da arttırmıştı. Ama bunun fazlasıyla tehlikeli olduğunu da biliyordu. Tehlike düşmanlarından değil, kendisinden gelebilirdi. Ona bir daha dokunacak olursa, Bella'nın ona ait olduğu gibi mantıksız bir fikri desteklemiş olacaktı.

Aralarındaki bu tuhaf bağ her neyse, bir anlamı yoktu. Bunun kalıcı olabileceğini düşünecek kadar aptal da değildi.

Lachlan nemli giysilerini ahşap bir kirişe asıp, süt sağlamak için kullanıldığını tahmin ettiği bir tabureyi Boyd'un karşısına çekip oturdu. Silahlarını önüne koyup, çantasından çelik bir asma kilit çıkardı. Bunu ona MacKay yapmıştı, ama hâlâ nasıl açacağını bilemiyordu.

Boyd alevlerin üstünden bilmiş bir ifadeyle ona baktı. "Peebles'da neler olduğunu hâlâ anlatmadın."

Lachlan tembel tembel kaşını kaldırdı, kirişin üstündeki paslı demir çiviye itti. "Açıklamama gerek olduğunu sanmıyordum. Gafil avlandım."

“Hımm,” dedi Boyd düşünceli bir ifadeyle suratına bakıp. “En son ne zaman gafil avlandığını hatırlamıyorum bile.”

Boyd resmen ağzını arıyordu. Lanet olasıca herif neler olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Ama Lachlan onun neden söz ettiğini anlamamış gibi davrandı. “Bir, iki kere olmuştur herhalde,” dedi keyifsiz bir ifadeyle. “Bir sürü yerde birden olamam ya?”

Birden, Boyd şok içinde oturduğu yerden fırladı ve Kut-sal Kase’yi görmüş gibi ona baktı. “Tanrım, ondan hoşlanıyorsun!” Şaşkınlıkla başını salladı. “Aklıma hayalime bile gelmezdi, ama ondan gerçekten de hoşlanıyorsun.”

Lachlan ona dik dik baktı. “Tabii ki, ondan hoşlanıyorum. Nasıl hoşlanmam ki? Başına gelen onca şeyden sonra... O kadın kahrolası bir kahraman, bilmiyor muydun?”

Sorun biraz da onun böyle olmasından kaynaklanıyordu. Bella bir kahramandı, kendisiyse kötü nam salmış, peşinde saymayacağı kadar çok adam olan piç bir paralı askerdi. Bella’nın güvende olması kimliğinin ifşa olmamasına bağlıydı, ama Lachlan’la birlikteyken her zaman tehlikede olacaktı.

“Durumu yeniden mi düşündün yani?”

Lachlan gözlerini kıstı. “Ne demek istiyorsun?”

Boyd omuzlarını silkti. “Sen ve Leydi Isabella... Hemen gitmek istemezsin belki diye düşünmüştüm.”

Lachlan duraksadı. Bir an için, bunun mümkün olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Hayır, mümkün değildi. Öfkelendiğini hissetti. Boyd kafasını karıştırdığı için lanet etti. Bu boktan şeylerle uğraşmak istemiyordu.

“Sırf onu becermek istiyorum diye, üç yıldır ne uğruna çalıştığımı unutacak değilim. Kral ilk toplantısını yaptığında, bana ödülümü verecek. Neden kalayım ki?”

On yıl önce, sahip olduğu her şey elinden alınmıştı. Ama

artık bunların bir kısmını geri alma şansı vardı. Bir evi, kendisine ait bir yuvası olabilirirdi. Dahası, hayatında ilk kez tam manasıyla özgür olabilirirdi. Uğruna savaştığı tek özgürlük buydu.

“Cidden hergelenin tekisin, Engerek. Leydi daha iyi birisini hak ediyor.” Bu konuda hemfikirlerdi. “Ama ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence leydi seni çok etkiledi. Ama sende ne bulduğunu hiç anlayamıyorum.”

Bulabileceği bir şey yoktu. “Tanrı aşkına, Korucu, ne zamandır kuzenim gibi konuşmaya başladın?”

İskoç Muhafız Alayı’ndan birisi daha ‘aşık’ olacak olursa ki Lachlan bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, gitmesi gerekmeyecekti. Birileri ona evli olmanın ve sorumluluk taşımının güzelliklerini anlatacak olsa boğazını keser, yine de dinlemezdi.

Birisinin ona bakmasının...

Hayatta kalıp kalmadığını umursayan birisinin olmasının...

İçinin daraldığını hissetti ve bu düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Kim bunları isterdi ki?

Birden, kapının açıldığını duydu ve arkasına baktı. Bella kararlı bir ifadeyle içeri girdi.

“Umarım size rahatsız etmiyorumdur.”

Lachlan ve Boyd birbirlerine baktılar. İkisi de Bella’nın ne kadar süredir orada olduğunu düşündü. Ama Bella’nın suratındaki duygusuz ifadeden, uzun süredir orada olduğu belliydi.

“Hayır, etmiyorsunuz, leydim,” dedi Boyd. “Bir şey mi istemiştiniz?”

Bella çenesini hafifçe kaldırdı. Lachlan çenesinin titreğini sandı, ama bunun bir ışık oyunu olabileceğini düşün-

dü. Ama ne içindeki o boğucu hissi dindirebilirdi, ne de onu kollarına alıp söylediklerinde ciddi olmadığını söyleme ihtiyacını göz ardı edebildi.

Bunları *isteyerek* söylemişti. Belki de o kadar kaba bir biçimde söylememesi gerekirdi, ama söylediklerinin hepsi gerçektir. Onu istiyordu, ama bir kadının onu hedeflerinden şaşırtmasına da izin vermeyecekti. Bu sefer, bunu yapmayacaktı.

“Yanımda biraz merhem vardı,” dedi Bella ona. “Yaraların için.”

Lachlan şaşkınlıkla ona baktı ve bu düşünceli hareketinden rahatsızlık duydu. Birisinin onu umursamasına alışık değildi. Aksi olsaydı, her şey...

Kahretsin, Bella onu yumuşatıyordu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Bella’nın sözlerini geçiştirdi. “Ben gayet iyiyim.”

Bella bıkkınlıkla dudaklarını birbirine bastırıp sıkıntıyla, belki de biraz gücenmiş bir ifadeyle ona baktı. “Kendine gel artık, Lachlan! Birisinin bir kez olsun seninle ilgilenmesine izin versen ölür müsün?”

Lachlan kaşını kaldırdı. Kendine mi gelecekti? Bella’nın bundan daha iyi bir laf bulması gerekirdi. Ona evet diye yanıt vermek üzereyken, Bella elindekileri oraya bıraktı ve ellerini beline yaslayıp ona döndü. O saçma sapan, şekilsiz pantolonun altından bile kalçalarının ne kadar güzel olduğu belliydi.

“Robert’in seni tutması gerekse bile bunu yapacağım.” İri yarı savaşıya baktı. “Seni zapt edebilecek kadar güçlü görünüyor.”

“Yeteri kadar güçlüyüm, leydim,” dedi Boyd ona göz kırpıp.

Hergele. Lachlan’ın Boyd’un bu durumla eğlendiğini görmesi için ona bakması gerekmiyordu. Bunu yapabileceğini

iddia edebilecek ancak birkaç adam vardı ve Boyd kesinlikle onlardan biriydi. Lachlan bunu sinamamaya karar verdi.

Elindeki kilidi yerine koyup alaycı bir ifadeyle gülümse-di. “Nasıl istersen, leydim.”

Bella “Neden uğraşıyorum ki?” gibisinden bir şeyler mırıldandı.

Lachlan’ın başını ışığa doğru çevirip, şakağındaki yaraya baktı. Ona nazikçe ve dikkatle dokunuyordu. Lachlan bundan hoşlanmıştı. Hem de çok. Birden irkilerek geri çekildi.

Bella kaşlarını çatıp ona baktı ve onu öne çekti. “Banyo yapmışsın,” dedi.

Lachlan ateşin diğer tarafından Boyd’un güldüğünü duydu. Yan yan ona baktı, ama Boyd kafasını eğmiş, işiyle uğraşıyormuş gibi yapıyordu. “Kirli olmak hoşuma gitmiyor.”

Sesindeki savunmacı ifadenin Boyd yüzünden olduğunu düşündü.

“Hatırlıyorum,” dedi Bella, Boyd duymasın diye fısıldayarak. “İyi bir şey. Seninle ilgili olarak fark ettiğim ilk şeylerden biriydi. Bir hayduda göre, çok güzel kokuyordun.”

O da banyo yapmıştı. Bella’nın ne kadar güzel koktuğunu hissetmemeye çalışıyordu, ama ona çok yakın duruyordu. Bedeni bunun fazlasıyla farkındaydı. Boyd orda oturmuyor olsaydı, Bella’yı kucağına çekmek ve iki gece önce başladıkları şeyi bitirmeye çalışacağını biliyordu.

“İyi görünüyor,” dedi Bella parmaklarını şakağının kenarındaki saçlarının arasında gezdirip. “Yaradaki kirin ve kanın büyük bir kısmını temizlemişsin.”

Keten bir bez ve kilden bir kase almak için öne eğildi.

Lachlan inlememek için kendisini tuttu. O lanet olasıca erkek giysileri onu öldürecekti. Bella önünde eğilince, üstündeki keten gömleğin önü açıldı ve o dolgun ve yumuşak göğüsleri ortaya çıktı.

Lachlan bir erkek olarak, hissetliklerine engel olamıyordu. Bella'nın göğüs uçlarının keten gömleği zorladığı yere baktı. *Tanrım*. O leziz, sert ve iri göğüs uçlarını görünce, ağzı sulandı.

Her yerini öpmek istiyordu. Comyn'in adamları onları yakaladığında, kendisine verdiği bu sözü tutmamıştı. Ama o anda yine aklına gelmişti. Onu çırlıçıplak kalana dek soy-mak istiyordu. Ellerini o süt beyazı teniyle doldurmak, ağzı-na götürmek ve pembe göğüs uçları kıpkırmızı kesilene ve diliyle serleştğini hissedene dek emmek istiyordu.

Pantolonunun gerildiğini hissedince, oturduğu yerde kı-pırdandı. Bella üstüne eğildi, onu çıldırtacak kadar yakın-laştı ve yumuşacık dokunuşuyla işkence etti. Parmaklarıyla yarasına merhemi ufak daireler halinde sürerken, Lachlan'ın hissettiği istek daha da kamçılandı.

En sonunda, artık bu kadar yakınında durmasına, ona do-kunmasına ve ılık kokusunu içine çekmeye daha fazla da-yanamayacağını hissettiği anda, Bella başına temiz bir bez sarıp geri çekildi.

Lachlan neredeyse derin bir oh çekecekti.

Bella'mın pembeleşen yanakları, onun da aynı şeyleri his-settiğini ele veriyordu. "Başka bir yerinden yara aldın mı?"

"Hayır..."

"Kolunda bir kesik, midesinde de fena morluklar var," dedi Boyd hemen.

Lachlan onu öldürecekmiş gibi bakış fırlattı. Bunu söyle-diği için Boyd'u gerçekten de öldürebilirdi. O lanet herif o anda ne tür bir acı çektiğini bilmiyordu.

Bella dudaklarını büzdü. Lachlan onun öfkелendiğini mi, yoksa tereddüt mü ettiğini bilemedi. "Bir bakayım."

Lachlan gömleğini kaldırıp, sağ tarafını tek bir parça ha-

linde olduğu gibi kaplayan mavili, siyahlı ve kırmızılı çürükleri gösterdi.

Bella şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Neden bir şey demedin? Kaburgalarından birkaçını kırmış gibisin. Bilseydim, sarardım.”

Lachlan omuzlarını silkip kıpırdanmamaya çalıştı. Kaburgaları kesinlikle kırık. “Vakit yoktu.”

Bella uzanıp parmaklarıyla nazikçe kaburgalarını yokladı. Lachlan elinin midesine kaydığını hissedince irkildi.

Bella daha yumuşak bir ses tonuyla “Özür dilerim, canını mı acıttım?” diye sordu.

Evet, acıtmıştı, ama sandığı gibi bir acı değildi. Penis pantolonunun bağcıklarını zorluyor, Bella’nın eline yaklaşılabilmek için her şeyi yapıyordu. “Birazcık,” dedi boğuk bir sesle.

Bella şaşkın şaşkın ona baktı. “O kadar bastırmamıştım.” *Bastırmak*. Lachlan inledi. Öyle deme. Hissettiği istek daha da güçlendi. “Biraz daha dikkatli olmaya çalışırım.” Bella tereddütle duraksadı. “Gömleğini çıkarırsan, kolundaki yarayı temizleyip kaburgalarını sarabilirim.”

Lachlan Boyd’un kıs kıs güldüğüne yemin edebilirdi. “Bütün gece o kılıcımı bileyleyeceksin?” dedi öfkeyle. “Şu anda bize bir gemi bulman gerekiyor mu?”

Boyd durumu ne kadar komik bulduğunu gizlemedi. Ağır ağır ayağa kalktı, kılıcını sırtındaki kayışa soktu. “Evet, gidiyorum. İşim uzun sürebilir,” dedi gereksiz yere.

Lachlan yaptığı hatanın farkına varmış, pişman olmuştu. Boyd’un bu durumla dalga geçmesi, Bella’yla yalnız olmasından çok daha az tehlikeliydi. Ama onu hangi bahaneyle geri çağırabileceğini düşünmeden, Boyd gitmişti.

Kendisini olacıklara hazırlamaya çalışan Lachlan, tüneli çıkardı. Bu iş ne kadar çabuk biterse, o kadar iyiydi.

Bella hiçbir şey demedi, ama donakaldı. Lachlan çenesini sıkıp, bakışlarını ileriye dikti. Dehşet. Tiksinti. Acıma. Bunların hiçbirini görmek istemiyordu. Bella bu çürüklerin kötü olduğunu düşünüyorsa, bir de sırtını görmeliydi. Ama Bella önünde duruyordu ve sadece göğsündeki ve kollarındaki savaş yaralarını görebiliyordu.

Gitgide sabırsızlanan ve bu işkencenin bitmesini isteyen Lachlan, ona bakmak gibi bir hata yaptı. Kesinlikle bir hata yapmıştı. Bella'nın duraksamasına neden olan şey, yara izleri, kesikler veya çürükler değildi.

Bella...

Bella göğsüne açıktan kırılmış gibi, Lachlan bir tabak dolusu şekerlememiş gibi bakıyordu.

Erkekliği daha da sertleşti. Buna dayanamayacaktı. "Bir sorun mu var?" dedi ters ters.

Bella'nın yanakları kıpkırmızı kesildi ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Merhemi alıp, kolundaki yaraya sürmeye koyuldu. Birkaç ay önce, Brander Savaşı'nda kolunun ön tarafına derin bir kılıç yarası almıştı ve bu yara Comyn'in adamlarının elleriyle, yumruklarıyla ve ayaklarıyla savurdıkları darbeler yüzünden yeniden açılmıştı.

Bella'nın ona dokunuyor olması ikinci kerede de kolaylaşmadı. Sinirlerinin gerildiğini ve her dokunuşla birlikte alev alev yandığını hissetti. Derisi soyuluyor gibiydi. Özellikle de Bella parmağıyla kolundaki sembolü okşayınca.

Birkaç gün önce olsa, bunu saklamaya çalışırdı. İskoçya kraliyetinin sembolü olan şahlanmış, zırhlı ve bir tork gibi örümcek ağalarıyla kaplı aslan. Bu sembol İskoç Muhafız Alayı'ndaki herkeste vardı. Muhafızların birçoğu gibi, Lachlan da kendi bedenindeki sembolün zırhının ardına iki çapraz konumda kılıç, ağların arasına da kıvrılmış bir engerek yılanı ekleyerek kişiselleştirmişti. Bella bunun Muha-

fızların sembolü olduğunu bilmeyebilirdi, ama neyi temsil ettiği gayet açıktı.

“Neden bana söylemedin?” diye sordu.

Lachlan onun suçlayıcı bakışlarıyla karşılaştı. “Bir yemin ettim. Ayrıca, bundan haberdar olmak çok tehlikeliydi. Hâlâ da tehlikeli.”

“Kiralık bir kılıçtan başka bir şey değilmişsin gibi davranıyorsun, bense senin İskoçya’daki en saygı duyulan savaş gücünün bir üyesi olduğunu öğreniyorum! Kralın en yakın çevresinin bir üyesisin. Kimseye bağlılığın olmadığını, bana ihanet ettiğini sanıyordum. Şimdi bunu öğreniyorum. Bana söylemiş olsaydın...”

“Hiçbir şeyi değiştirmezdi.”

“Benim için değiştirdi. İki yıl boyunca senden yapmadığın bir şey için nefret etmezdim.” Birden, ne dediğini fark edince, gözleri irileşti. “Ya Robert’la Sir Alex? William ve Magnus? Manastırdaki iki adam?”

“Dur!” Lachlan bileğini kavrayıp, elini kolundan çekti. Korkudan kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Bella çok şey biliyordu. “Soru sorma, bunları düşünme bile. Bilginin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? O adamlar onlara bir şeyler anlatabileceğini düşünseydi, sana ne yaparlardı biliyor musun?” Bella’nın beti benzi attı. “Duyduklarını unut.”

Lachlan onu korkutmaması gerektiğini bilmeliydi. “Gerçeği bilmeye hakkım yok mu?”

Lachlan çenesini sıktı. “Seni tehlikeye atacaksa, hayır. Kahretsin, Bella, anlamıyor musun? Eski kayınbiraderim muhafızlardan biri olduğumu öğrendi ve artık başıma Bruce’unkini aratmayacak bir ödül koyulmuş durumda. Diğer adamların ismini öğrenmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Her şeyi. Sadece diğer adamlar değil, aileleri de tehlikede.”

Bella kesinlikle geri adım atmayıp çenesini kaldırdı. “Hiçbir şey söylemezdim.”

Lachlan neredeyse gülecekti. “İşte şimdi hayatında hiç işkence görmemiş biri gibi konuşuyorsun.”

“Sen gördün mü?”

“Evet,” dedi Lachlan kısaca. İşkence onu o sırada hiçbir şeyi umursamadığı için yerle bir etmemişti. Zayıf bir noktası yoktu. O zamanlar. “Bir örnek görmek ister misin?”

Sırtını gösterdi.

Bu kez Bella nefessiz kaldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Lachlan suratındaki dehşet ifadesini gördü, ama başka bir şey daha fark etti. Beklenmedik bir şey. Hayranlık gibi bir şey.

“Tanrım, Lachlan.” Bella parmaklarını çelik kancaların derisini parçalayıp nerdeyse kemiklerine kadar deldiği izlerin üstünde gezdirdi. “Bunu atlatabilmek...” Göz göze geldiler. “Neler oldu?”

Bir keresinde, Lachlan ona istediği her şeyi sormasını söylemişti. Hiçbir sırrı olmadığını, hiçbir şeyi umursamadığını, geçmişini geride bıraktığını anlatmıştı.

Ama bir şeyler değişmişti. Bella’nın onu umursaması, özen göstermesi ve soruları eski yaralara tuz basmıştı.

Lachlan ona zaten fazlasıyla yakınlaşmış olan bir kadına çok şey anlattığından korkuyordu.

Bella Lachlan’ın ona bunları anlatmak istemediğini biliyordu. Lachlan kendisini son iki gündür yaptığı gibi yine geri çekiyordu. Güvenli bir yere yaklaştıkça, bir o kadar uzaklaşıyordu.

Bella Lachlan’ın onu görmezden gelip, aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranmasına daha önceden üzüldüğünü düşündüyse bile, Robbie Boyd’a söylediği kaba lafların yarattığı üzüntüye kıyasla, bunlar hiçbir şey sayılırdı. O ana kadar onu ne kadar umursadığını fark etmemişti.

“Sırf onu becermek istiyorum diye...”

Kalbine bir ok hedef almış olsaydı, daha iyi nişan alamazdı. Göğsü sıkışmaya ve yanmaya başladı. Bir şehvet nesnesinden başka bir şey olamamak. Yüce Tanrım, dedi içinden, bir erkek onun hakkında daha fazlasını asla düşünmeyecek miydi?

Lachlan’ın farklı olduğunu sanmıştı. Onun...

Ona göre çok özel olan bu his, Lachlan için ne ifade ediyordu? Hapishane onu aslında var olmayan bir bağ hissetmesine neden olacak kadar çaresiz mi bırakmıştı?

Hayır. Lachlan için aralarındaki bağın bundan ibaret olduğuna inanamıyordu. Söylediklerine inanıyor olamazdı. Muhtemelen Boyd’un çenesini kapatmak için öyle demişti. Muhtemelen. Ama emin olamıyordu.

Belki de geçmişi ona bir ipucu verebilirdi. Gerçekleri bilmek istiyordu, insanların onun hakkında söylediklerini değil. *Onunla* ilgili her şeyi bilmek istiyordu.

“Söylesene,” dedi yine. Meydan okunmaktan hiç hoşlanmadığını bilerek “Hani, gizleyecek hiçbir şeyin yoktu?” diye sordu.

Lachlan onun ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyordu, ama omuzlarını silkerek yanıt verdi. “Anlatacak pek bir şey yok. Karım çok gençti, çok güzeldi ve çok şımarıktı. Ona kapılmıştım.” Bunları gayet hissiz bir biçimde söylediği halde, Bella kendisini kötü hissetti. Lachlan’dan bunları ilk kez duyuyordu. “Birkaç ay içinde, Juliana’nın hevesi söndü, sonra da fazla toprağa sahip olmayan bir piçle düşünmeden evlendiğine pişman oldu. Hatta bu piç bir klanın şefi olsa bile.”

Bella kireç gibi kesildi. “Klan lideri miydin?”

Lachlan acı acı gülümsedi. “Evet, bir süre senin tabirinle ‘görevimi’ yerine getirdim. Karımın memnuniyetsizliğinin

hiç farkında değildim; gözlerimin önünde olanları şehvete kapıldığım için göremedim. Juliana benden kurtulmanın bir yolunu buldu, daha doğrusu dahiyane bir plan yaptı ve ağa-beyine ona ihanet etmeyi düşündüğümü söyledi. Ne yazık ki, Lorn da ona inandı.

“O zamanlar, Kral Edward yakın tarihte Lorn’un ve geriye kalan MacDougallar’ın İngiliz askerlerine karşı gerçekleştirdikleri saldırılara çok kızmıştı. Kayınbiraderim krala yaranmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündü. Birisini suçlaması gerekiyordu, ben de iyi bir adaydım. Beni ve adamlarımı sözüm ona bir baskına yolladı, ama tek bir katliam gerçekleşti. Bana ve adamlarıma karşı bir katliam düzenlendi. Bir tek ben sağ kaldım. Beni savaş alanında izleyen kırk dört adam ailelerine asla geri dönemedi.”

Bella elini Lachlan’ın koluna dayadı. Tanrım, demek klanını bu yüzden geride bırakmış, diye düşündü. O adamların ölümünden kendisini sorumlu tutuyordu. “Ah, Lachlan, ben...”

Bella’nın onu teselli edişi canını incitmiş gibi irkildi. “Henüz bitirmedim. Öğrenmek istemiştin, şimdi hepsini dinleyeceksin.”

Suratındaki o kayıtsızlık maskesi düşüverdi. İçinde kabaran duygular yerini öfkeli bir gülümseyişe bıraktı. “Benim de onlarla birlikte ölmem gerekirdi.” Omzundaki beş santimlik yuvarlak yara izini gösterdi. “Omzuma bir mızrak saplanmış halde baygın yatarken, İngilizler öldüğümü sandı. Klanımdan birileri ve düşmanlarım olan MacDonaldlar beni bulmasaydı, birkaç saate ölmüş olurdum. Birkaç ay kaldığım bir MacDonald hapishanesinde ‘iyileştim’, sonra kuze-nim Agnus Og hâlâ bilmediğim bir neden yüzünden oradan kaçmama yardım etti. Beni kurtardı.” Biraz düşünüp “Bru-

ce'a katılmamı da o teklif etti," dedi. "Beni karım konusunda uyarmaya çalıştı, ama ona kulak asmadım. Gerçekleri Dunstaffnage Kalesi'ne dönüp, güzel karımın bir başkasıyla evlendiğini görene dek anlamadım. Benden çok daha varlıklı ve güçlü bir adamla evlenmişti."

Lachlan'ın ses tonundaki hüznün ve hassasiyet, Bella'nın ona daha da çok üzülmesine neden oldu. Ona dokunmak istiyordu, ama onu rahatlatmasına izin vermeyeceğini de biliyordu. O anda istemiyordu. Belki de asla istemeyecekti.

"Juliana beni gördüğüne sevinmiş gibi yaptı, ama ağabeyi beni yeraltı hapishanesine tıkip bunlara neden oldu." Sırtını gösterdi. "Bir yandan da beni o sözde ihaneti gerçekleştirmeyi düşündüğüm konusunda itiraf ettirmeye çalıştı." Güldü. "Bir süre sonra, ben bile suçlu olduğumdan şüphelenmeye başlamıştım."

Lachlan sakın sakın kendisine yapılan bu gaddarca muameleyi anlatırken, Bella dehşete kapılmıştı. Lachlan adeta başkasından söz ediyor gibiydi. Neler olduğunu biraz biraz anlamaya başlamıştı ve Lachlan'ın hayal bile edemeyeceği bazı şeyleri hiç anlatmadığının farkındaydı.

Tünelde ve Peebles'daki yeraltı hapishanesine düşme tehlikesi karşısında verdiği tepkileri şimdi daha iyi anlıyordu. Onun bu korkusunun nereden kaynaklandığını herkesten iyi anlıyordu.

Göz göze geldiklerinde, Lachlan aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Ha, evet, küçük sırrımı keşfettin, değil mi? Karanlık çukurlardan hiç hoşlanmam."

Bunu sanki Bella onu küçük görsün diye söylüyordu. Ama Bella ona nasıl hayran olmazdı? Hem de başından geçen onca şeyden sonra? Lachlan en yakınındaki kişiler tarafından ihanete uğramıştı, tutsak alınmıştı ve hayal bile ede-

meyeceği acılar çekmişti. Her şeyi elinden alındıktan sonra da toparlanmış ve direnmişti.

Hayatta kalmıştı.

Tıpkı onun gibi. “Ufak yerlerden ve parmaklıklardan da hoşlanmam.” Bir an için, bakışları birbirine kenetlendi; her ikisi de bu durumu çok iyi biliyordu. Bella Lachlan’ın ayağındaki kilide bakınca, bir şeyi daha anladı. Zincirler. Tüneldeki kilit. Bunları kolaylıkla açabilmenin sebebi de anlattıkların mı?”

Lachlan alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. Bella’nın bu bağlantıyı anladığına şaşırması gibiydi. Ayak bileğine eğilip, çizmesinin deri tabanından bir şey çıkarıp ona uzattı. Bir çiviye andırıyordu, ama ucu keskin değildi. “Kürk torbam yanımda olmazsa diye hep bir yedeğini taşıyım. Ne yazık ki, kilit açmak çok sonradan öğrendiğim bir beceri. Dunstaffnage’dan çok daha kötü şartlar altında kaçmayı başardım.”

Bella merakla başını kaldırdı.

“O kadar çok sıçan vardı ki, duvarlarda iri iri delikler açmışlardı. Onları takip ederek, duvarları kazarak kaçtım oradan.”

Bella ürperdi. Sıçanlar. O meşum yaratıklardan tiksindirirdi. Bir tanesi bile tüylerini diken diken ederdi, yüzlercesini hayal bile edemiyordu. Yüce Tanrım, kim bilir neler çekti, diye düşündü.

Lachlan bir an için duraksadı, ama Bella daha anlatacakları olduğunu biliyordu. Elini tekrar koluna koyduğunda, bu sefer Lachlan geri çekilmedi. “Karına ne oldu?”

“Oradan çekip gitmeliydim, ama kalenin karşısında yürüyüş yapmayı sevdiği bir kumsalda onu bekledim.” Samimi ses tonu birden tatsızlaştı. “Onunla yüzleştim. Kim bilir ne diyeceğini ummuştum. Bir bahane mi uyduracaktı, açıklama mı yapacaktı, yoksa her şeyi ret mi edecekti? O kadar

öfkeliydim ki, *bir şey* duymaya ihtiyacım vardı. Beni görünce, şok geçirdi tabii. Ağabeyinin beni çoktan öldürdüğünü düşünüyordu sanırım. Suçlamalarım karşısında, masummuş gibi davrandı ve Tanrı biliyor ya, ona inanmak istedim. Ama arkamı döndüğüm anda, ufak bir hançerle bana saldırdı.” Bella Lachlan’ın yanağındaki tırtıklı yaraya baktı. Lachlan gülümsedi. “Evet, bu iz bana güzel bir kadına asla arkamı dönmemem gerektiğini öğretti.”

Lachlan bunu espri olsun diye söylemişti, ama Bella aslında bu sözlerinin ardında onun bile farkında olmadığı gerçeklerin yattığını biliyordu. Karısının ihaneti, onu annesinin hem kardeşlerini hem onu reddedişi kadar etkilemişti. Güven. Sevgi. Bunları bilmiyordu. Öfkeyle ve karamsarlıkla uğraşmak çok daha kolay gelmiş olmalıydı. Bir şeye körü körüne inanmaksa çok daha kötüydü. Var olduğunu bile bilmediği bir şeye nasıl inanabilirdi?

“Hançeri elinden almaya çalıştım. Ayağım bir yere takıldı ve üstüne düştüm. Ayağa kalktığımızda, hançer karnına saplanmıştı. Anlayacağın, söylentiler en azından bu konuda doğru.”

“Ama senin hatan değilmiş ki! Tanrım, Lachlan, kadın seni öldürmeye çalışmış.”

“Bir kadındı neticede,” dedi Lachlan gergin bir tavırla.

Bella hayretle ona baktı. “Sırf bir kadındı diye, bunun bir açıklaması olamaz mı?” Başını salladı. “Hiçbir kuralın, ya da prensibin olmadığını iddia ediyorsun, ama farkında olmadığın kadar gelenekçisin, Lachlan.”

Lachlan bu sözlerinden hoşlanmadığını belli eder bir ifadeyle dikkatle ona baktı. “Tioram Kalesi’ndeki ailemin yanına döndüğümde, ihanetten suçlu bulunduğumu ve sahip olduğum her şeyin elimden alındığını öğrendim.”

“Ama ailen mutlaka...”

Lachlan'ın çenesinin altındaki kas seğirmeye başladı. "Ailem de herkes gibi bunlara inandı."

"Onlara hiçbir şey anlatmadın mı?"

"Neden anlatacaktım ki? Varlığımın onlara zorluk yarattığını fark edince, İrlanda'ya gitmeye ve bir asker olarak ekmeğimi kazanmaya karar verdim."

"Yani, aileden sana körü körüne inanmalarını bekledin, ama bunu kendin de yapmadın mı?"

Lachlan dudaklarını birbirine bastırdı. "Üsteleme, Bella. Beni anladığını da sanma, çünkü anlamıyorsun."

Ama Bella konuyu orada kapatacak değildi. İlk kez, her şeyi bu kadar açık bir biçimde anlamıştı. Neden Lachlan'ın ona verdiği tepkilerin ona o kadar rahatsız edici geldiğini, neden Lachlan'ın ona o kadar direndiğini anladı. Karısına karşı hislerinin adamlarının ölümüne neden olduğunu düşünüyordu. Ona karşı duyduğu isteğin, şehvetin, adamlarına karşı olan sorumluluklarını yerine getiremeyeceğini düşünüyordu.

Bella'nın da o tür bir tehdit olduğunu düşündüğü belliydi. Bella onun neden kendisine güvenmediğini anlamıştı. Lachlan hayatı boyunca onu sevmiş olması gereken kadınlardan sevgisizlik ve ihanet görmüştü. Ama Bella ona güvenmesini istiyordu. "Ben karın değilim, Lachlan," dedi. "Sana asla ihanet etmem."

Lachlan güldü, çok mu saf davranmıştı? "Herkes ihanet edecek kapasiteye sahiptir, Bella. Hem de herkes. İhanet, sadece zayıf noktayı bulmana bağlıdır."

"O halde, hayatını korku içinde yaşamak daha mı iyi? Kimse seni incitemesin diye, uzak mı durman gerekiyor?"

Lachlan sert bir ifadeyle ona baktı. "Kendimi düşünmüyorum."

Adamlarını düşünüyor, dedi Bella içinden. Kendisini hâlâ adamları öldü diye cezalandırıyor.

Birden, gözleri fal taşı gibi açıldı. Aklına çılgınca bir fikir gelmişti. Hayır. Mümkün olamazdı. Ama o fikir aklına bir kez gelmişti ve bir kenara atamıyordu. Lachlan'ın daha önce söylediği bir şey içine işlemişti. O zaman bunun üstünde durmamıştı, ama karısından söz ettiği sırada söylemişti.

Ona doğru bir adım atıp, suratına bakmaya zorladı. "Lachlan, aradan 'çok uzun' süre geçti dediğinde, tam olarak neyi kast etmiştin?"

Lachlan diğer tarafa baktı. Bakışlarını ateşe çevirdi. Konuştuğunda, sesi alçak ve boğuk çıkıyordu. "Bir süredir bir kadınla birlikte olmadım demek istemiştım."

Bella'nın kalbi güm güm atmaya başlamıştı. "Bir süre derken, ne kadar?"

Lachlan'ın yakışıklı suratı hâlâ ifadeden yoksun bir biçimde ona döndü. "Karım öldüğünden beri."

"Ama..."

"On yıl oldu," dedi Lachlan monoton bir sesle.

Bella kulaklarına inanamadı. Her yanından canlılık taşan bir adam, nasıl olur da bir keşiş gibi yaşardı?

Fark etmeden, bu soruyu yüksek sesle sormuş olmalıydı. Lachlan boğuk bir kahkahayla, dik dik ona baktı. "Rahatlaşmanın başka yolları da vardır." Bella kendi kendisini tatmin etmekten söz ettiğini anlayınca, yanaklarının kızardığını hissetti. "Çoğu zaman savaşmakla meşguldüm. Yakın zamana değin, o kadar da zor değildi." Bella suratının alev alev yandığını hissetti, Lachlan ondan bahsediyordu. Lachlan omuzlarını silkti. "O kadar da tuhaf bir şey değil. Tapınakçılar var mesela. Birçok savaşçı bunun güçlerine güç kattığına inanır."

Lachlan bundan önemli bir şey değilmiş gibi söz ediyor-

du, ama Bella onun dinden, ya da savaşçı olarak gücünden söz etmediğini biliyordu. “Daha ne kadar kendini cezalandıracaksın, Lachlan?” diye sordu yavaşça.

“Kendimi cezalandırdığım yok.” İmalı imalı ona baktı. “Hatırlamıyor musun yoksa?”

“Hatırlıyorum,” dedi Bella boğuk bir sesle. Çok iyi hatırlıyordu. Bedeni o anılarla yanıp kavruluyordu.

Lachlan alevlerin ışığında gözlerinin içine baktı. Konuşurlarken, hava kararmıştı ve eski taş bina karanlık olmuştu. Daha samimi ve daha tehlikeli bir ortam oluşmuştu.

Bella birbirlerine ne kadar yakın durduklarının, elini uzatıp çıplak göğsüne dokumanın ne kadar kolay olacağını farkındaydı. Nefesini kesen çıplak bir göğüs. Hayatında hiç o kadar muhteşem bir şey görmemişti. Senelerce kılıçla savaşarak gelişen, bronzlaşmış bedeni kusursuz bir görünüme erişmişti. Geniş omuzlu, kat kat kaslarla kaplı kolları, fazladan tek bir yağ katmanı bile olmayan göğsünün sert çıkıntıları ve dümdüz bir karın. Bella ellerini bedenine dayamak ve o gücü parmaklarının ucunda hissetmek istiyordu.

Ona bakakaldığını fark edince, hemen suratına baktı. Lachlan’ın gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirmişti. “İyi bir fikir değil, Bella.”

Sesindeki belli belirsiz uyarı Bella’yı durdurmadı. Tutkuyla yetinebileceğini sanmış, yanılmıştı. Daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Lachlan onu umursuyordu ve Bella bunu kanıtlamaya niyetliydi. “Neden?”

“Sana verebileceğim daha fazla bir şey yok.”

Ama vardı. Keşke bunu görebilseydi. Bella ellerini omuzlarına koyunca, içine bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissetti. Şimşekler çaktı. Sanki şimşekleri birer dizgin gibi tutuyordu. Sinir uçları hassaslaştı ve Lachlan’ın sert ve ılık teni avuçlarını yaktı. Kaslarının, ellerinin altında geril-

diğini hissetti. Lachlan'ın bedeni serbest kalmaya çalışıyor-
muş gibiydi.

Onu çok istiyordu.

Lachlan'ın ensesindeki kas, bir ip gibi gerilmişti. Yum-
ruklarını sıkı. "Hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Ama Bella için çoktan bir şeyleri değiştirmişti.

Şansını zorlayacaktı.

Bella asla bir mücadeleden kaçınmamıştı, şimdi de kaçın-
mayacaktı. Başka bir şey düşünmeden, eğildi ve onu öptü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lachlan onu kucağına çekip öptü. Bella'nın ta ayak parmaklarının ucuna kadar inen, bedeninin her santimi ele geçiren bir biçimde öptü. Hem ateşli ve sahipleniciydi, hem de öncekinden daha az öfkeli ve telaşlıydı, ama bir o kadar tutkuluydu.

Bella kendisini onun büyüüne bıraktı. Lachlan öpüşmeyi çok iyi biliyordu. Dilinin her usta hareketinde, dudaklarına her yumuşak dokunuşunda, onu nasıl derinlere çekeceğini, nasıl tam manasıyla zevk vereceğini ve onu bir bez bebek gibi güçsüz ve kemiksiz bırakacağını biliyordu.

Vereceği zevk. İçine bir ılıklik doldu, bir balon gibi patladı. Lachlan onun ne kadar zevk alacağını umursuyordu. Bu, sadece şehvet değildi; Bella'nın bildiği türden bir şehvet değildi. Lachlan MacRuairi'yi tanımlarken, şefkat aklına gelebilecek son sözcüktü. Ama Lachlan onu kollarına alıp öptüğünde, bunu hissetmişti.

Bella kollarını boynuna doladı, kendisini ona bıraktı ve göğüslerini muhteşem göğsüne yasladı. En az görüldüğü kadar sert ve her santimi aşılmaz bir göğsü vardı. Ama çok sıcaktı. Her şeyi hissedebiliyordu; aradaki tek engel, ince keten gömleğiydi. Tenleri birbirine değse, nasıl hissedecekti? Göğüs uçlarının o sıcacık, çelik gibi tene değdiğini hissetse, nasıl olacaktı?

Ellerini Lachlan'ın geniş ve kaslı omuzlarında ve iri kollarında gezdirdi. Parmaklarını sıkarak, ne yaptığını düşünmeden gücünü sınamdı. Lachlan'ın kasları alev alev yanıyor, daha da geriliyordu.

Bella titredi; karşısında onu takdir eden bir erkeğin yarattığı o keskin, kadınsı titremeyi hissetti. Ne kadar muhteşem olursa olsun, birkaç kas yüzünden öyle hissetmesi aslında alçaltıcı bir durumdu. Ama Lachlan'ın fiziksel gücünün son derece baştan çıkarıcı bir yanı vardı. Yapısı sadece saldırmaya değil, korumaya da yarayan bir adamdı.

O iri kolların bedenine dolanmasına, sert kaslarının kendi bedeninin yumuşaklığını sarmasına bayılıyordu.

Lachlan'ın iri ellerinden biri sert bir biçimde poposunu avuçluyordu. Lachlan onu biraz daha kendisine çekti, bedenini bedenine dayadı ve onu ne kadar çok istediğini belli etti.

Erkekliğinin ne kadar sertleştiğine bakılacak olursa, çok istiyordu.

Hem de inanılmayacak kadar çok.

Bella kıvrandı. İnledi. Ne kadar güzel bir his olabileceğini, ilkel bir biçimde bacaklarının arasında hissettiği ılıklıkla hatırladı.

Lachlan inleyince, sesi Bella'nın ta ayaklarına kadar ulaştı. Lachlan elini Bella'nın başının arkasına götürüp sırtına indi. Bella ağzını biraz daha açtı. Onu adeta içiyordu. Lachlan'ın dilinin ağır ama istikrarlı hareketlerine kendi diliyle karşılık veriyordu.

Sıcaklık, istek ve birbirlerinde kaybolup gittiler. Bella bunun sona ermesini istemediğini fark etti.

Lachlan yaptıkları şeyin iyi bir fikir olmadığını biliyordu, ama onu öpmeyi kesemedi. Bella doyumsuz bir güzelliğe sahipti.

Şehvet, dedi içinden. Sadece, şehvet. Göğsündeki o sıkışma hissi, gözlerinin içine her baktığında içini saran o ılık dalga, ona zevk vermek için içinde biriken o dayanılmaz istek... Bunların hiçbir anlamı yoktu.

Bir kadını tatmin etmek için her zaman elinden geleni yapmıştı. Bir delikanlı olduğu zamanlarda bile, bir kadını mutlu ettiğinde, kadının da onu mutlu ettiğini fark etmişti. Hem de çok. Ama birisini mutlu etmek, eskiden asla bu kadar önemli gelmemişti ve bir kadının aldığı haz onunkini hiç bu derece arttırmamıştı.

Hiçbir anlamı yok, dedi yine içinden. Bunu kanıtlamak istercesine, onu daha da sert öpmeye koyuldu. Dilinin Bella'nın leziz ağzının derinliklerine dalmasına izin verdi. Elle rinin muhteşem bedeninde gezintisi de devam etti.

Bella çok tatlıydı. Beli ve sırtı incecik ve narin, göğsü ve kalçalarıysa dolgundu.

Yavaşlayarak, göğüslerinden birini avuçladı ve o yumuşak ve diri parçayı tutmanın yarattığı müthiş hissin keyfini çıkardı. Göğsünü hafifçe sıkarak, başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucunu okşadı. Bu sırada, dili de Bella'nın ağzında ağır ve tembel daireler çiziyordu.

Hızlı ve şiddetli, dedi kendi kendine. Ama bunun sona ermesini istemiyordu. Onu sonsuza dek öpebilirdi. Bella'nın ağzı öylesine yumuşak ve tatlıydı ki. Ona verdiği tepkiler de istekli olduğuna işaret ediyordu. Çıkardığı o hafif, tatlı sesler, Lachlan'ın kalbini adeta sarıp sarmalıyor, onu sonsuza dek kollarında tutmak istemesine neden oluyordu.

Kahretsin, sadece şehvet, diye düşündü.

Ama Bella onu gitgide kendisine çekiyordu. Hem de hiç gitmek istemediği bir yere. Dilinin her hafif ve içten hareketinde onu şefkatli olmaya zorluyor, vermek istemediği bir şeyi almaya çalışıyordu.

Bunda da gayet başarılıydı. Lachlan yine göğsünün daraldığını hissetti. Sıkışma hissi geri gelmişti. Ama bir yandan da ılık ve yumuşak bir şeyle doluyor gibiydi.

Ona her ne oluyorsa, bundan hoşlanamamıştı. Bunun bir daha olmasına izin veremezdi. Kimi kandırıyordu?

Hayatında yaptığı hiçbir şey onu öyle hissettirmemişti. Bu, sadece istek değildi. Daha derin bir şeydi. Daha yoğun ve ona uygun olmayan bir histi.

Bella ona göre değildi. Çok fazla şartı ve çok fazla beklentisi vardı.

Bu işi düzeltmesi gerekiyordu. Dudaklarını geri çekti.

Bella gözlerini kırpıştırarak, iri mavi gözlerini kaplayan tutkulu pusun arasından ona baktı. Uzun saçları alevlerin ışığında parıltıyor, suratını son derece vahşi bir çekicilikle çevreliyordu.

Lachlan çeneşini sıkıp, kendisini o dolgun, hafif aralık duran dolgun dudakların ve kesik nefes seslerinin neredeyse karşı koyulmaz çekiminden uzaklaştırmaya hazırlandı.

“Giysilerini çıkar.”

Bella upuzun kirpiklerini yine kırpıştırdı. “Ne dedin?”

Lachlan bakışlarını ondan ayırmadı. “Seni becerdiğimde, çıplak olmanı istiyorum.”

Bella hafifçe kaşlarını çatı. Lachlan göğsünü sıkı o hisse direnmeye hazırlandı. *Bella* bunu yapmak istiyorsa, kendi koyduğu kurallara göre yapacaklardı. Böylece, aralarında geçecek şeyin ne olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Bella tereddüt etti. Lachlan bir an için onun bunu reddedeceğini sandı, ama sonra *Bella* ne yapmaya çalıştığını anlayınca şaşkınlığı sona erdi. Lachlan’ın gözlerinin içine bakarak, gözlerini kıstı ve neler olup bittiğini gayet iyi anlamış bir tavırla sessizce ona meydan okudu. “Demek böyle olacak?”

Lachlan'ın çenesinin ona karşı koymak istemiş gibi kilitlendiğini hissetti. "Evet."

Bella dudaklarını büzdü ve yavaş yavaş giysilerini çıkarmaya koyuldu. Lachlan onun sert hareketlerinden çok öfkelenildiğini anlayabiliyordu. Haksız da değildi. Ama bunu o istemişti.

Kareli pelerin, yelek, gömlek, çoraplar ve ayakkabılar. Bunlar teker teker ayaklarının dibine düştü. Yere düşen her parçayla birlikte, Lachlan'ın kalbi de daha hızlı atmaya başladı.

En sonunda, gururlu, kendinden emin ve tamamıyla, ayak parmaklarına kadar, baştan çıkarıcı bir çıplaklıkla karşısında durdu. "Umarım beğenmişsindir."

Lachlan ağzının kuruduğunu hissetti. O kadar uzun süre kıpırdamadan durdu ki, bedeninin bir heykel gibi kaskatı kesileceğini düşündü. Bitmişti. Bella öylesine güzeldi ki. Eski haline kıyasla, çok daha ince ve narindi, ama en az hatırladığı kadar muhteşemdi. İri yuvarlak göğüsleri, incecik beli, hafif kıvrımlı kalçaları, ince kolları ve bacakları, dünyanın en pürüzsüz, göğsünde ve boynunda belli belirsiz morluklarla lekelenmiş süt beyazı teni...

Ani ve şiddetli bir öfke sardı içini. Gardiyanın ona ne yaptığını unutmamıştı, ama bir yandan da onu o halde gördüğünde, içinden onu sıkı sıkı sarıp sarmalamak ve korumak geçiyordu. Onu el üstünde ve sonsuza dek güvende tutmak istiyordu.

İçinden bir küfür savurarak, ona bu işin şehvetten ibaret olduğunu göstermek istedi, ama bunun yerine hayatında hiç hissetmediği tuhaf bir güç ve savunmasızlık hissetti.

Dudaklarını sıktı. Kahrolası kuzeni MacSorley gibi olmaya başlamıştı. Ya da MacLeod gibi. Ya da Campbell. Bella aklını karıştırıyordu. Onu sırlıslıkla aşık bir adama dö-

nüştürüyordu. İmkansız olan, çılgına düşünceler sokuyordu aklına.

Düşünceleri öyle değil miydi?

Tekrar gözlerinin içine baktı.

“Sıra sende,” dedi Bella. “Sen bana bakabiliyorsan, benim de sana bakabilmem gerekir.”

Meydan okuduğunu biliyordu. Bu işi daha ne kadar ileri götürmesi gerekiyordu?

“Sen yap,” dedi. Meydan okumasına karşılık vermek istemişti, ama boğuk sesi bu niyetini alt üst etmişti. Bella’nın ellerini bedeninde hissetmek...

Tanrım, dedi içinden. Aklını yitirmek üzereydi.

Bella karşısında geçip, başını lanet olasıca bir kraliçe gibi dikleştirdi. Lanet olasıca *çıplak* bir kraliçe gibi. Lachlan nefesinin kesildiğini hissetti. Bella’nın göğüsleri suratından birkaç santim ötedeydi. Teni yumuşacık ve süt gibiydi, göğüs uçlarıysa koparılmayı bekleyen böğürtlen tanelerini andırıyordu. Elini o anda uzatıp ona dokunmamak için yanındaki ahşap tabureye yasladı.

Bella’nın eli karnına değince inledi. Kasları kaskatı keşildi. Tüm bedeni hassaslaştı. Bella bağcıkları ağır ağır açmaya koyuldu. Ellerin ve parmaklarının hafif ve onu deli eden hassas dokunuşlarıyla intikam alarak ona işkence çek-tirdi.

Lachlan çıırılçıplak kaldığında, gözleri fal taşı gibi açıldı. Bella’nın o kadar da masumane olmayan bakışları altında, Lachlan erkekliğinin daha da sertleştiğini hissetti.

Bella diliyle alt dudağını yaladı. Lachlan bir an için, Bella’nın onu öpeceğini sandı.

İçgüdülerine karşı koyabilmek için dişlerini sıktı. Alnında terler birikti. Ona direnirken büyük bir çaba sarf ediyordu. Ama ona ne yaptığını kesinlikle belli etmemeye niyetliydi.

Bella'ya bu gücü vermeyecekti. Ama kendi içinde kazanamayacağı bir mücadeleye giriştiğini her ikisi de biliyordu.

Bella bunu bir sonraki hareketiyle, ona kimin güç sahibi olduğunu göstererek kanıtladı. Lachlan'ın meydan okumasını kendisinininkiyle yanıtladı. Ellerini omuzlarına dayadı. Lachlan bedeninin şok geçirdiğini hissetti. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. "Üstte olmamı ister misin, Lachlan?"

Kalbi duracak gibi oldu, bedenindeki kasların tamamı hissettiği heyecanla gerildi. Bella yanıt vermesini beklemeden, üstüne çıktı ve ağır ağır kucağına oturdu.

Tanrım! Lachlan nefesini tutup, Bella'nın ılık ve istekli bedenine adeta işkence çeker gibi girerken, gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Bella'nın suratında bir zevk ifadesi belirdi, Lachlan onun da ne kadar keyif aldığını gördü ve kesik kesik nefes alıp verdiğini duydu.

Ellerini Bella'nın kalçalarına koyup, onu daha da kendisine çekti.

Evet, Tanrım.

Neyi kanıtlamaya çalıştığını unuttu. Bella Lachlan'ı son santimine kadar içine alırken, başını geriye atıp inledi. Lachlan boğazını öptü. Göğüslerini öptü. Göğüs uçlarını emmeden önce, diliyle etraflarına daireler çizdi.

Bella sıcacıktı. Alev alev yanıyordu.

Bella hareket etmeye başladı. Dediği gibi, onu yönlendiriyordu. Kalçaları ağır ağır, erotik daireler çizerken, üstünde inip kalkıyordu. Bunları yaparken de gözlerinin içine bakıyordu.

Bella adeta onu bir ipin ucunda tutuyor, aralarındaki bağ ikisi bir beden olmuş gibi güçlenene dek onu daha da kendisine çekiyordu.

Lachlan inledi ve bedeninin yandığını, her yanını bir ateşin kasıp kavurduğunu hissetti. Bella'nın hareket edişi, kal-

çalarını ağır ağır, acele etmeden aşağı yukarı oynatışı, ahırın baş döndürücü sıcaklığı arasında, hayatının en baştan çıkarıcı, erotik dansını izliyor gibiydi.

Bella hızlandı. Aldığı zevk arttıkça, üstünde daha da çılgınca gidip gelmeye, onu giderek artan bir tempoda içine alıp çıkarmaya başladı. Lachlan'ın hayatında gördüğü en güzel şeydi. *Bella* hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Bella ellerini omuzlarından indirmede, bedenini onunkine daha fazla itebilmek için dayanak olarak kullandı. Suratı Lachlan'inkinden birkaç santim ötedeydi. Göğüsleri göğsüne çarpıyordu. Ona sarılırken, ağır ve hafif bir şekilde onu kendisine çekerken, hâlâ gözlerinin içine bakıyordu.

Lachlan ona bunun şehvetten ibaret olduğunu göstermek isterken, hayatının en inanılmaz, en samimi anını yaşıyordu.

Aynı şeyi yine hissetti. O yoğun çekimi. *Bella*'nın büyü süne kapılıyordu. Anlam veremediği bir girdapta sürükleniyor gibiydi.

Düşüyordu. *Bella*'nın gözlerindeki hislerde ve vaatte kayboluyordu. Ona daha da yakınlaşmak istiyor, ama bunu yapamıyordu.

Elini *Bella*'nın beline dolayıp onu sert bir biçimde öptü ve bir anlığına kendisini ona teslim ettikten sonra aniden geri çekildi.

Bella'nın onu bu hale getirdiğine öfkelenerek, kalçalarını tutup onu durdurdu. "Yeter," dedi boğuk bir sesle. Fazla yaklaşmışlardı.

Aldığı hazzın ansızın kesilmesi *Bella*'yı şaşırttı. "Sorum ne?"

"Seni arkadan becerebilmek için dizlerinin üstüne çökmeni istiyorum."

Lachlan bunu söylerken kendisinden nefret etti. *Bella*'nın kocasıyla yaşadıklarını tekrar ettiğinin farkındaydı. O ilkel

talepler. Ona el üstünde tutulması gereken bir kadın gibi değil, bir fahişeymiş gibi davranmak.

Bella'nın gözleri irileşince, suratında beliren ifade Lachlan'ı durdurdu.

Çizgiyi aşmıştı. Bunu biliyordu.

Bella onu asla affetmeyecekti. Belki de içten içe öyle olmasını istiyordu. Böylesi daha iyi olacaktı. Göğsü adeta asitle erirken, midesinde bir yanma hissetti. Yaptığı şey çok yanlıştı, ama kendisine hakim olamıyordu.

Bana hayır de. Hak ettiğim gibi, suratıma sert bir tokat yapıştır.

“Eee?” dedi meydan okur gibi.

Bir yanı, buna bir son vermek istiyordu. Diğer yanıysa, Bella'nın son vereceğinden korkuyordu.

“Şimdi kaçıp gitmem mi gerekiyor? Bunun beni korkutacağını mı sanıyorsun? Hiçbir fikrin yok.” Bella başını salladı. “Neden yapıyorsun bunu, Lachlan? Neden bu kadar kötü davranıyorsun?”

“Kötüyüm çünkü. Hâlâ anlayamadın mı?”

Bella gözlerinin içine baktı. Ona şefkatle ve bir başka ifadeyle bakıyordu. Kalbinin hızla atmasına neden olan bir ifade. “Hayır, anladım.”

Sesindeki anlayış, Lachlan'ı daha da çılgına çevirdi. “Seni becermemi istiyor musun, istemiyor musun?” dedi aksi bir tavırla.

Böyle kaba saba konuşması, Bella'yı hiç etkilemiyordu. Çenesini havaya kaldırdı. “Bunu mu istiyorsun?”

Bella'nın ona yine meydan okuduğunu anlayan Lachlan, neyi kastettiğini fark etti. İstediklini *tek şey* bu mu? Bella ondan daha fazlasını istiyordu. Dişlerini sıktı. “Evet.”

İkisi de buna inanamadı.

Bella, Lachlan onu hayal kırıklığına uğratmış bir çocuk gibi başını salladı. Lachlan'sa bundan hiç hoşlanmadı.

Bella üstünden kalktı ve karşısına dikildi. Gidecekti. Lachlan nefesini tutup bekledi, onu her an durdurabilirdi. Geri gelmesini söyleyebilirdi. Onu kendisine çekip, hak ettiği şefkati ve seveciliği gösterebilirdi. Bunları ona vermek istiyordu, ama ne yazık ki nasıl yapacağını bilemiyordu.

Ama onun ne yapacağını tahmin etmeliydi. Bella MacDuff bir savaşçıydı.

Bella ağır ağır yere eğildi ve kareli pelerini ateşin yanına serdi. Bakışlarını ondan hiç ayırmadan, elleriyle dizlerinin üstüne çöktü. Lachlan'ın kalbi durmuş gibiydi. Sırf Bella'nın muhteşem ve narin sırtının ağız sulandırıcı görüntüsü değil, bakışlarındaki güven ifadesi öyle hissetmesine neden olmuştu. Bu güveni istemiyordu ve kesinlikle hak etmiyordu.

Ciğerlerindeki hava boşalmış gibiydi ve nefes alamıyordu. Bella son derece güzel ve mağrur bir biçimde yerde duruyordu. Ona o şekilde davranması için adeta meydan okuyordu. *Onu* geri çevirmesi için meydan okuyordu.

Bella onun huzursuz bir biçimde kıpırdanışını izledi. Korktuğunun farkındaydı. Lachlan'ın onunla değil, kendisiyle ve ona sunduklarıyla var gücüyle boğuştuğunun farkındaydı. Her zamanki gibi geri çekilmişti, zayıf bir nokta bulmuştu ve avını öldürmek için hamle yapmıştı.

Ciddi ciddi onu bu şekilde etkileyebileceğini mi sanıyordu? Gaddarlık ve zorbalık ustası tarafından bu oyunlara daha önceden maruz kaldığından, Lachlan'ın becerebileceğinden çok daha kötü şeyleri bile atlatmıştı.

Lachlan'ın acı dolu geçmişini ona karşı kullanması hiç hoşuna gitmemişti. Ama bundan da çok, aralarında oluşan

bağı koparmaya ve ilkel ve anlamsız bir şeye dönüştürmeye çalışmasından nefret etmişti.

Aralarındaki bağ öyle değildi. Lachlan son derece sert ve kaba davranmaya çalıştığı halde, ona şefkatle dokunduğu anda sözlerinin zehir gibi etkisi diniveriyordu. Onu umursuyordu. Bella buna emindi. Gözlerinin içine bakışı, ona dokunuşu, buna hiç şüphe bırakmıyordu. Aralarındaki şey farklıydı. Bella'nın sadece onun da bunu görmesini sağlaması gerekiyordu.

“Eee, istediğin bu değil miydi?” dedi Bella.

Lachlan'ın hayır demesini istiyordu. Bunu yapmasına gerek olmadığını anlamasını istiyordu. Onu kollarına almasını, nazikçe kareli pelerinin üstüne yatırmasını ve tüm bunları unutturana dek öpmesini istiyordu. İçinde yandığını tahmin ettiği tutkuyla ve hislerle onunla sevişmesini istiyordu.

Aralarında bundan daha fazlasının olduğunu itiraf etmesini de öyle.

Ama Lachlan bunları yapmak yerine, çenesini sıktı, kararsızlığından sıyrıldı ve arkasına geçti. Pantolonu sıyrılmış bir halde, dizlerinin üstüne çöktü ve kalçalarını sıkıca kavrayıp bacaklarının arasına yanaştı.

Ama içine girmede.

Bella'nın bedeni heyecanla titredi. Bu pozisyonu daha önce de defalarca almış ve sevimsiz bulmuştu. Alçaltıcı ve ilkel bir pozisyondu.

Ama o sırada öyle olmadığını fark etti. Lachlan'la öyle hissetmiyordu. Ona güveniyordu. Lachlan onu incitmezdi.

Lachlan ellerini sırtına yasladı ve sahiplenici bir tavırla kalçalarında gezdirdi. “Çok güzelsin,” dedi boğuk bir sesle.

Bella içinin tuhaf bir biçimde kıpır kıpır olduğunu hissediyordu. Sanki sürekli olarak hareket halinde olmalıymış

gibi. Lachlan'ın erkekliği sert bir biçimde ona yaslı durduğu halde, ona dokunmakla yetiniyordu. Ama nasıl dokunuyordu? Elleriyle bedeninin her santimi okşuyordu. Poposunda, kalçalarında ilerleyen elleri, göğüslerini de hafifçe okşadı. İri, savaşta yıpranmış ellerinden biri bacaklarının arasına girdince, Bella'nın nefesi kesildi.

Lachlan onu sıkıca kendisine dayadı, o şekilde tuttu ve poposunu bacak arasına yasladı. Kalın ve sıcak erkekliğini üstünde hissetti. Lachlan'ın sert ve kaslı kalçalarının tüyle-
rinin tenine hafifçe değdiğini hissetti. Bir eli göğsünü kav-
rarken, diğeri de bacaklarının arasında kaldı.

“Bunu istemediğini söyle,” diye güç bela fısıldadı kula-
ğına.

Ona bir seçenek sunuyordu. Bella kalp atışlarının hızlan-
dığını hissetti. Beklediği şey buydu. Lachlan ona karşı zor
kullanmak, üstünde hakimiyet kurmak ve bunu ilkel ve an-
lamsız bir şeye dönüştürmek istemişti, ama başaramamıştı.

Onu umursuyordu.

Bacaklarının arasına sıcaklık ve ıslaklık hissetti. Lachlan
erkekliğini daha da sert bir biçimde arkasına bastırıyordu.
Onu yokluyordu. Kısa süre sonra yapacaklarını anlatmak is-
termiş gibi davranıyordu. Bella buna yanıt olarak, kendisini
ona itti, onu içine alabilmek için sırtını doğru açıda bük-
tü.

Bella bedeninin yandığını hissetti. Öyle hissetmemesi
gerekirdi. İstekliydi. Baştan çıkarılmıştı. Son derece de az-
gın hissediyordu. Lachlan'ın kalın penisi, bacaklarının ara-
sındaki boşluğu yokluyordu. Evet, bunu istiyordu. Hem de
hayal ettiğinden çok daha fazla istiyordu.

Lachlan'dan boğuk bir ses yükseldi, göğüs ucunu sıktı
ve parmağı ustalıklarla bacaklarının arasına daldı. Boşluğunu
açıyor, ıslaklığını kendisine hazır hale getiriyordu.

“Söyle,” dedi sert bir sesle. “Beni içinde istiyor musun?”

Bella kesik kesik nefes almaya, kıvranmaya, bacaklarının arasında hissettiği sertliğin ucuna daha fazla ve daha ısrarcı bir biçimde dayanmaya başladı. Lachlan hemen arkasında, onu erkekliğiyle çılgına çeviriyordu.

Parmakları içine daha hızlı ve sert bir biçimde, daha derinlere girip çıkıyor, onu doruk noktasına yaklaştırmaya hazırlıyordu...”

“Evet. Lütfen,” diye bağırdı Bella çaresizlik içinde. İsteddiği şeyin yaklaştığını hissediyordu.

Lachlan bir küfür savurup tek bir hareketle içine girdi, onu tamamıyla doldurdu ve Bella’yı kendini kaybettiği bir zevk dalgasına bıraktı.

Bedeni Lachlan’ın penisinin etrafına sarılan Bella, onun doğru hızda içine girip çıktığını hissetti. Lachlan ağır ve derin, uzun ve hafif hareketlerle yapıyordu bunu.

“İşte, böyle aşkım. Benim için boşal. Tanrım, o kadar güzel bir his ki.”

Aşkım. Bella bu sözcüğü duyunca nefessiz kaldı. Mutluluk içinde baharın ilk güneş ışınlarıyla birlikte açan bir çiçek gibi tomurcuklandı. Kendisini yeni, taze ve güzel hissetti.

Lachlan onu kendisine çok yakın tutuyordu. Bedenini kendi bedeniyle kaplıyordu. Bu, Bella’nın daha önceden deneyimlediği o hayvani çiftleşme gibi değildi. Kendisini güvende, el üstünde ve korunuyormuş gibi hissediyordu.

Tam o anın sona erdiğini düşündüğünde, Lachlan tekrar içine girdi. İçine öylesine sert bir biçimde girdi ki, Bella onun en derin yerine ulaştığını düşündü. Lachlan onu orada, kendisine yaslanmış bir biçimde tutarken, onu arkasından dolduruyor, sürtünüyor, parmaklarıysa ön tarafını acımasızca okşuyordu.

İnanılmazdı. Çok güzeldi. Asla hayal etmediği bir biçimde şefkatliydi.

Kıvrınarak, spazmlar hissederek, titreyerek bağırarak Bella, Lachlan ondan alabileceği tüm zevki alana dek başka bir şey yapamadı. Daha doğrusu, hissedebileceği tüm zevki tatmıştı sandı.

Lachlan buna dayanamıyordu. Göğsündeki yanma hissi arttı. Bella'nın zevk dolu çılgınlıklarından sorumlu olduğunun bilincindeydi, ama suratını görememek onu mahvediyordu.

Ne yaptığını fark etmeden, onu diğer tarafa çevirdi, nazikçe pelerinin üstüne yatırdı ve tekrar içine girdi. Bu sefer, onu sıkıca altında tutuyordu.

Bella nefesinin boşaldığını hissetti, gözleri irileşti.

Lachlan durdu. "Canını mı acıttım?"

Bella tatlı bir gülümsemeyle başını hayır der gibi salladı. Eliyle Lachlan'ın yanağını kavradı. "Hayır. Bana hissettirdiğin şeylere bayılıyorum."

Bayılıyorum. Gözlerindeki ifade...

Tuhaf bir şey hissetti. Bunun imkansız olduğunu düşünmüştü.

Gözlerini gözlerinden ayırmadan, hareket etmeye devam etti. Her seferinde daha derinlerine girmesini sağlayan uzun, ağır ve baştan çıkarıcı hareketlerini kesmedi. İçinde biriken saf haza dayanabilmek için çenesini sıkı.

Alev alev yanıyor, ağırlaşmış hissediyordu. Daha da dayanmaya çalışıyordu, ama hissettiği şey müthişti.

Bella'nın dudakları aralandı. Yanakları kızardı. Gözleri yarisına kadar kapandı. Yine kesik kesik nefes alıp vermeye başladı. Lachlan'ın omuzlarındaki parmaklarını sıkı.

Sonra da kalçalarını kaldırıp, her hareketine karşılık vermeye başladı.

Lachlan'ın dayanacak gücü kalmamıştı. Doruk noktasına ulaşmak üzereydi. Buna tahammül edemeyecekti. İçine daha sert bir biçimde girdi ve her şiddetli hareketiyle birlikte

derinlere ulaştığında, Bella'yı da o noktaya götürmek istedi.

Bella sırtını gerdi. Sonra, bağırdı.

Lachlan onu serbest bıraktığında, kendisinin de hissedeceği şiddette boşalmasına izin verdi. Her hareket, her kasılma ve haz patlaması, adeta bedeninin en derin yerinden geliyor gibiydi.

Gözlerini gözlerinden bir kez olsun ayırmamıştı. Gözlerinin içinde kayboluyordu.

Kasları gevşedikten sonra, yana kayacak gücü bile kendisinde zor buldu. Nefes nefese yanına yığıldı; hayatında hiç o denli tükendiğini hissetmemişti. MacLeod'un eğitimi sırasında Cuillins'e koşmaya zorlandığında bile, o kadar bitkin düşmemişti.

Bir süre, düşünemeyecek kadar yorgun olduğuna sevindi, çünkü ne yaptığını fark ettiği anda, o muhteşem his geride kaldı.

İçi utançla kavruldu. Bunu nasıl yapabilmişti? Onu nasıl o şekilde incitebilmişti?

Tehlikeli bir oyun oynamış ve kaybetmişti. Ona aralarındaki ilişkinin bir şey ifade etmediğini kanıtlamak istemişti, ama yanılan kendisi olmuştu. Bunu artık reddetmesi mümkün değildi: Onu umursuyordu. Hem de hayatındaki herkesten daha çok.

Buna rağmen, onu üzmişti. Nesi vardı böyle?

“Özür dilerim,” dedi çatlak bir sesle.

Bella yan dönüp, Lachlan'ın vicdanını sızlayan hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı. “Biliyorum.”

Hayır, hiçbir şey bilmiyordu. Onu anlamıyordu ki. Ona olmadığı birisiymiş gibi bakıyordu. Asla onun istediği adam olamazdı. Bella onu her zaman inciteceğini bilmiyor muydu?

İçinde bir duygu fırtınası koptu. Arzu. Kızgınlık. Kafa

karişıklığı. Öfke. Bella onu adeta düğüm düğüm ediyor, önemli şeyleri unutmasına neden oluyordu.

Çenesini sıkıttı. “Bu, hiçbir şeyi değıştirmez.”

Bella uzunca bir süre ona baktı. Lachlan onun bakışlarında göreceğı incinmişlik ifadesine kendisini hazırlamaya çalıştı. “Sadece becermekle ilgiliydi, öyle mi, Lachlan?”

Bu çirkin lafı ona meydan okur gibi söylemiş, onu yanıt vermeye zorluyordu.

Kalbi güm güm atıyordu. Duvarlar üstüne üstüne geliyor gibiydi. Karanlık bir tünele adım atıyormuş gibi hissetti. Bella neden onu zorlamaktan vazgeçmiyordu? Neden onu rahat bırakamıyordu?

Özgürlük istiyordu. Bağlanmak değil.

Gözlerinin içine bakıp “Evet,” dedi.

Bella bakışlarını bir süre gözlerinden ayırmadı. “Yalancının tekisin, Lachlan MacRuairi. Bana yalan söyleyebilirsin, ama kendine söyleme.”

Bella tek kelime etmeden giysilerini topladı, giyindi ve onu kalp atışlarının karanlık sesiyle baş başa bıraktı.

Bella onun fikrini değıştirmesini bekledi. Sir Alex’in onu sabahın erken saatlerinden uyandırmasından kıyıya yaptıkları kısa yolculuğa, erkekler buz gibi sulara yüzüp burunlarının dibinde uyuyan İngiliz askerlerinden bir tekne çalarken karanlıkta endişeyle beklediğı dakikalara, üç adam normalde otuz kişinin idare ettiğı bir gemiyi rüzgara ve dalgalara karşı idare etmek için uzun saatler uğraşana kadar, Lachlan’ın gerçekleri itiraf edeceğini söylemişti kendine.

Lachlan onu umursuyordu. Aralarındaki şey sadece şehvetten ibaret değildi. Bella aradaki farkı biliyordu; ikisinin paylaştığı şeyi hayatı boyunca hiç tatmamıştı.

Lachlan’sa bu arada hiçbir şeyi umursamayan alaycı bir

haydutmuş gibi davranıyordu, ama Bella bunun bir maske olduğunu biliyordu. Onu ve birlikte savaştığı adamları gösterdiğinden çok daha fazla umursuyordu. Onlara sırtını dönmezdi.

O gece geç saatlerde Dunstaffnage Kalesi'ne vardıklarında ve Robert ve bir grup adamı tarafından birer kahraman gibi karşılandıktan sonra bile, Bella hâlâ çok geç olmadığını düşünüyordu. Lachlan ona aralarında gelişen ilişkinin vaat ettiklerini inkar etmeyecekti. Elini kolunu sallaya sallaya çekip gitmeyecekti. Birlikte geçirdikleri olaylardan ve paylaştıklarından sonra, bunu yapmazdı. Aralarındaki şey şehvet değil, sevişen iki insanın yaptığı bir şeydi. Bağları gerçektir.

Her şey Lachlan'ın dediklerinden ibaret olamazdı.

Kendisine onun korktuğunu ve aklının karıştığını, ona zaman tanınması gerektiğini söyledi.

Ama ne yazık ki zamanı yoktu.

Büyük Salon'un ötesinde ufak bir odaya götürülüp yiyecek içecek ikram edildi. Lachlan bu sırada olan biten her şeyi teker teker anlattı. Uzun masada, kendisinden, Lachlan'dan, Boyd'dan, Seton'dan ve kraldan başka bir adam daha vardı. En yaşlıları olan Sir Neil Campbell hem Bruce'un yakın danışmanlarından biriydi, hem de Bella'yı Methven'dan sonra Atholl tepelerinde gizlendikleri aylardan tanıyordu. Adamlardan en ürkütücü olanı Skye Adası'ndan bir Batı İskoçya lideri olan Tor MacLeod'du; uzun boylu, inanılmaz derecede yakışıklı olan İskandinav ise, Bella'nın yine o dönemden hatırladığı Eric MacSorley isimli adamdı.

O zamanlar, bu iki adamın sıra dışı olduğunu düşünmüştü. Nedenini daha yeni anlıyordu. Bu adamlar da Bruce'un gizli savaşçı grubunun birer üyesi olmalıydılar.

Arthur Campbell isimli, Sir Neil'in ondan çok daha küçük

denilebilecek kardeşi olan dördüncü adamıysa tanımıyordu. Arthur uzun ve kaslı bedeniyle ve ürkütücü görünümünün yanı sıra çok çekici oluşuyla Bella'nın zihninde Bruce'un gizli ordusu için oluşturduğu özelliklere uyuyor olsa da, Bella bundan tam olarak emin değildi. Anladığı kadarıyla, Sir Arthur düşmanlara karşı savaşıyordu ve Lorn Lordu John MacDougall'ın kızıyla kısa süre önce evlenmiş olması nedeniyle, Dunstaffnage Kalesi'nin koruyucusu olmuştu.

Lachlan hiçbir şeyi atlamadı. Bella'nın itirazlarına rağmen, Roxburgh'de neredeye başlarına gelen felaketle ve Peebles'da yakalanmalarıyla ilgili olarak tüm sorumluluğu üstüne aldı. Kral hiç lafını kesmediği halde, yanında oturan Bella Robert'in dinlediklerinden pek de hoşnut olmadığını fark etti. Masadaki erkekler Lachlan onlara Peebles'daki askerinin Bella'yı onunla ilgili olarak sorguya çekmek istediğini anlatırken birbirlerine baktılar.

“Tanrım! Aklından neler geçiyordu?” Kral çok öfkelenmişti. “Seni oraya yollamanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum.”

Bella tekrar açıklamaya çalıştı. “Ne yazık ki, olanlar benim suçum, efendim. Kızımı görene dek, İskoçya'ya gitmemek için direndim. Lachlan bana kaleden uzak durmamı emrettiği halde, ona karşı geldim. Bunların hiçbiri onun suçu değil.”

“Ama sorumluluk ona aitti,” dedi Robert öfkeyle. “Onun göreviydi.”

İri yarı İskandinav'ın Lachlan'ı şüpheyle süzdüğünü fark etti. “Çok şaşırdığımı söylemem gerek. O kadar yumuşak başlı olduğunu bilmiyordum, kuzenim.”

Bella ikisinin akraba olduğunu duyduğuna şaşırdı. Yapıları benzer olduğu halde, iki adam hal tavır açısından daha farklı olamazlardı. Sarışın, mavi gözlü, çok çekici ve iyi

huyly Erik MacSorley Lachlan'ın karanlık yönleriyle tezat oluşturan bir ışık gibiydi.

Lachlan onu uyarıyormuş gibi pis bir bakış fırlattı, ama Erik gülümsemekle yetindi.

Bella onun neden gülümsediğini anlayınca, yanaklarının kızardığını hissetti.

Kral onun utandığını anlamış olacaktı ki, elini elinin üstüne koydu. "Bundan sonra söz ederiz," dedi bakışlarını Lachlan'a dikerek. Bella'ya döndü. "Önemli olan, şu anda güvende olman. İki yıldır, bugünün gelmesi için dua ediyordum. Senin ve diğerlerinin neler çektiğini bildiğimden..." Duygulanıp hafifçe öksürdü. "Buraya geri dönebilmiş olman, ban ailemin geri kalanının da yakında geri döneceğine dair umut veriyor." Bakışları hüznüldü. "Edward sana ve Mary'ye yaptıkları için cehennemde çürüyecek. Sana asla karşılığını veremeyeceğim kadar borçlandım. Elimde olsaydı, yaptığın fedakarlıkların bedelini ödeyebilecek bir kutlama düzenlerdim."

Bella başını salladı. "Kaçtığımı ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi. En azından, kızım sağ salım yanıma gelene kadar."

Kral huzursuz bir biçimde bakışlarını ondan kaçırdı. "Ne yapacağımıza karar verene dek burada kalırsın," dedi Sir Arthur'a bakıp.

"Şeref duyayım, leydim," dedi Arthur başını eğip. "Kırım size memnuniyetle misafir eder."

Bella Arthur'un samimi ses tonuna minnetle başını sallayarak yanıt verdi.

Hâlâ elini tutan kral ayağa kalktı. Sanki elini bırakırsa, Bella'nın ortadan kaybolacağından korkuyor gibiydi. Lachlan'ın dik dik baktığını hissedince, ona döndü. Suratındaki o keskin avcı ifadesi öylesine yoğundu ki, bir an için masanın üstünden atlayıp kralın elini elinden ayıracağından korktu.

Ama Lachlan hemen toparlanıp başını diğer yöne çevirdi. Sadece çenesinin altında seğiren kas hislerini ele veriyordu. Onu kıskanmıştı.

“Vakit geç oldu,” dedi kral. “Çok yorgun olmalısınız. Bunları konuşmaya sabah devam ederiz.”

Adamların geri kalanı ayağa kalkıp, peşlerinden odadan çıktılar. Bella şöminenin önünde ısınırken, Sir Arthur da onu odasına götürecek bir hizmetkar çağırdı. Adamlar teker teker ona iyi geceler dilemek ve hoş geldin demek ve yaptıkları için minnettar olduklarını söylemek için yanına geldiler. Lachlan haricinde herkes geldi.

Bunun sevinçli bir gün olması gerekiyordu. Muhtemelen, üç yıl önce Balvenie Kalesi’nden ayrıldığından beri ilk kez güvendediydi.

Ama kendisini güvende değil, kaybolmuş hissediyordu. Sürekli olarak tehlike altında kalmış, hudutlarda avlanmış ve neredeye tutsak alınmış olsalar da, Lachlan onu çalılıkların arasına çekip kollarının arasında tuttuğundan beri kendisini güvende hissetmişti. Lachlan tutunacak dalı, yanından ayrılmayan yoldaşı olmuştu ve onsuz kendisini fırtınalı bir denizde yüzyormuş gibi hissediyordu. Ona...

Bağlanmaya başlamıştı.

Sir Alex’e odaklanmaya, kaçırılmasında oynadığı rolden dolayı ona teşekkür etmeye çalışıyordu ki, gözünün ucuyla Lachlan’ın kralla konuştuğunu gördü.

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi yakışıklı genç şövalyeye.

Sir Alex elini tutup, zarifçe önünde eğildi. “Benim için büyük bir şerefti, leydim. Keşke daha erken yapabilmiş olsaydık.”

Bella başını salladı. O da aynı şeyi istemişti.

Başka bir şey daha söyleyebilirdi, ama dikkati odanın

karşı tarafına kaymıştı. Lachlan'la Robert kısa konuşmalarını bitirmişlerdi ve Lachlan odadan çıkmak üzereydi.

Gidiyordu. Hem de tek kelime bile etmeden.

Bella buna inanmak istemedi. Lachlan bunu yapıyor olamazdı. Tanrım, onu bir daha görebilecek miydi?

Kalbinin sıkıştığını hissetti. Damarlarına ani bir panik duygusu akın etti. İçinden ona bakması için dua etti. *Bana bak. Gitme.*

Lachlan yürümeye devam etti. Bella nedense gitmesine izin verdiği takdirde, çok geç kalmış olacağını biliyordu.

"Affedersin," dedi Sir Alex'e telaşla. Sonra da Lachlan'ın ardından koştu.

Diğerlerinin ona baktığını biliyordu, ama umurunda değildi. Korkusu gururuna baskın gelmişti. "Dur! Lachlan, bekle!"

Lachlan aniden durduğunda, neredeyse koridora çıkmıştı. Ağır ağır arkasına döndü ve Bella'nın yanına gelişini karanlık ve tekinsiz bir ifadeyle izledi. Hiç kımlıdamıyor, olduğu yerde duruyordu. Aralarındaki mesafe aşılamazmış gibi bir havası vardı.

Bella herkesin onlara baktığını fark edince, yanakları kızardı. Ne demeyi düşünmüştü ki? "Veda etmeden mi gidecektin?"

Lachlan Bella'nın sesindeki beli belirsiz suçlama ifadesine çenesini sıkarak yanıt verdi. "Artık bitti, Bella." Bella onun görevden bahsetmediğini anlayınca, kalbinin sıkıştığını hissetti. "Söylenmesi gereken her şeyi söyledim."

Lachlan gözlerinin içine bakabilmiş olsaydı, ses tonu Bella'nın cesaretini kırabilirdi. "Öyle mi?" dedi yanıt vermesini bekleyerek. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yakında."

Bu buz gibi yanıt, Bella'nın böğrüne adeta bir hançer gibi saplandı. Neden bunu yapıyordu? *Burada kal... Diren.*

"Gitmeni istemiyorum," dedi bir anda.

Lachlan duraksadı, bedenindeki kasların hepsi birer yay gibi gerildi. Nihayet, keskin ve sert ifadeli yeşil gözlerini Bella'nın gözlerinin içine dikti. "Benden ne istiyorsun, Bella?" Sert ses tonu Bella'yı şaşırtmıştı. "Bir ilişki mi? Evlilik mi?"

Bella iyice afalladı. *Evlilik.* İsteddiği bu muydu? Bir başka erkeğin malı olmak mı? Daha yeni özgür kalmışken, bir başka adamın insafına kalmak mı? Üstünde hak iddia edecek bir erkeğe bu gücü verebilir miydi?

Kalp atışları hızlandı. Düşünemiyordu. "Bi-bilmiyorum."

Lachlan elini geri çekene dek, kolunu tuttuğunu fark etmemişti. Buz gibi ifadesini görünce donakaldı; dile getirilmemiş bir sınavda başarısız olmuş gibi hissediyordu. Tereddüt edişi onu üzmüş müydü? Lachlan onu gafil avlamıştı. O kadar kalıcı bir durum bir yana, gelecekte beraber olabileceklerini bile ima etmemişti.

Ciddi ve geleneksel.

"Çok zor günler geçirdin. Birisine aşırı bağlanman çok doğal. Seni uyarmaya çalıştım. Ama hatalı davrandım. Bu durumla başa çıkabileceğini düşünmüştüm." Suratında gaddar ve alaycı bir ifadeyle başını eğdi. "Birkaç kere boşaldın diye, bana aşık olmuş sayılmazsın."

Bella nefesini tutu; suratına tokat yemiş gibiydi. Hayır, tokat yemiş gibi değil, çok daha kötü bir şey hissetmişti. Lachlan ona acıyordu. Alay ediyordu. Onu umursamaya cesaret ettiği için, ona güvenilebileceğini düşündüğü ve şansını denediği için. Ona kalmasını istediğini söylemişti, ama Lachlan bunu en olmayacak biçimde karşı gelmişti.

Hissettiği acı ve utanç yüzünden suratı kızardı. Cehenne- me kadar yolu vardı. Hiçbir şey buna değmezdi. Hayatında

yeteri kadar gaddarlığa şahit olmuştu. Daha fazlasını hak ediyordu. Onu umursayacak birisini hak ediyordu.

Yıllarca sadece bedenine değer verilmişti. Bunu bir daha yapmayacaktı, yapamazdı. Lachlan onu istemiyorsa, ikisine bir şans vermeyi düşünmüyorsa, istediği gibi olacaktı.

Bella da neyi nasıl yapacağını ondan iyi bilmiyordu, ama onun adına bahane üretmekten bunalmıştı.

Geri çekildi ve eskiden olduğu gururlu ve kendisine güvenen kontes gibi davrandı. Senelerce duygularını gizlemeyi öğrenmişti ve o anda da bu becerisine güveniyordu. “Aşk mı?” Tiz bir kahkaha attı. “Aklıma bile gelmedi. Senin gibi bir erkeği asla sevemem. Kalbimi vereceğim kişi sevgime layık olacak ve beni karşılığında sevebilecek. Sırtını klanına, dostlarına ve ülkesine dönen, kötü yürekli ve kalpsiz hergelelin teki olmayacak. Karının seni terk ettiğine şaşmamak gerek, sen...”

“Yeter,” diye kükredi Lachlan. Delici bakışlarını yakışıklı suratında ciddi bir ifadeyle ona dikti. “Yeteri kadar konuştun.”

Bella göğsünde hissettiği sızı yüzünden ne nefes alabilirdi, ne de bir şey söyleyebildi.

Başarmıştı. En sonunda, onu incitmeyi başarmıştı. Ama bunu başarmış olmak, orada donakaldığı sırada, paramparça olduğunu hissettiği ve Lachlan’ın arkasını dönüp gidişini seyrettiği anda, ona zerre kadar tatmin hissi vermemişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dunstaffnage Kalesi, Kasım Sonu, 1308

“Tekrar düşünmeyeceğine emin misin?” Robert kadehinin üstünden Lachlan’a baktı. Dunstaffnage Kalesi’nin ufak toplantı odasında yalnızlardı. Lachlan oraya son girdiğinden beri aradan bir ay geçmişti ve hâlâ Bella’nın onu o çok hak ettiği gibi azarlayışı kulaklarında çınlıyordu.

Bella haklıydı: Çok daha iyisini hak ediyordu. Ama zaten bunu ilk başından beri ona anlatmaya çalışmıştı.

Evlilik mi? Hades aşkına, bunu söylemek nereden aklına gelmişti? Tabii ki Bella bunu duyunca tereddüt etmişti. Lachlan’ın bu ihtimali bir an için bile aklına getirmiş olması onun hatası değildi.

Aptalın tekiydi. Kadının bir canıye değil, bir kahramana ihtiyacı vardı. Boşuna gülmemişti. Lachlan onun yerinde olsa, o da gülerdi.

Kadehini alıp içkisini tek dikişte bitirdi. Ama viskinin göğsünde o ince sızıya hiçbir faydası olmadı.

Masanın karşısından krala baktı. Öylesine sorulmuş gibi olmasına rağmen, Lachlan bunun çok önemli olduğunun farkındaydı. Robert Bruce verdiği sözü tutacaktı, ama bunu gururlu bir biçimde yapmamasını sağlayacak bir şey varsa da deneyecekti.

Lachlan da kayıtsızca gülümsedi. “Hayır,” dedi hissettiğinden daha kararlı bir ses tonuyla. “Tekrar düşünmeme gerek yok.”

Aptalca bir şey yapmadan önce gitmesi, oradan uzaklaşması gerekiyordu. Bella’yla arasında geçen konuşma onu öfkелendirmiş, gücendirmiş, duygularını alt üst etmiş ve hayatının en büyük hatasını yaptığı hissiyle baş başa bırakmıştı.

Aradan geçen zamanın zihnini boşaltmasına yardımcı olması gerekirdi, ama öyle olmamıştı. Bruce ona parasının geri kalanını ödeyip, anlaşmalarını imzaladığı anda, yola çıkacaktı. Sırf bu yüzden geri gelmişti. Kral St. Andrews Festivali’nden sonra Ardchattan’da ilk konsey toplantısını düzenleyecekti.

Kimi kandırıyordu? Bu yüzden geri gelmemişti. Bir hafta daha orada kalmasına gerek yoktu. Geri gelmesinin nedeni, bir gün daha oradan uzak kalmaya dayanamamış olmasıydı.

Bella’nın iyi olduğundan emin olmalıydı.

Korktuğu gibi, büyük bir hata yapıp yapmadığından emin olmalıydı.

Gerçi bu, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bella muhtemelen ona hak ettiği gibi cehenneme gitmesini söyleyecekti. Artık güvende olduğuna göre, ona ihtiyacı olmadığını kesinkes anlamış olmalıydı. Tabii, daha önce hiç ihtiyaç duyduysa.

Bruce’un koyu renkli gür kaşları çatıldı. “Bana bir kral kefaletine mal olacaksın. Umarım iyi bir amaç için kullanırsın.”

Lachlan kralın merakını gidermek niyetinde olmadığından, omuzlarını silkmekle yetindi. Bu konuda suçluluk da hissetmek istemiyordu. Kralın kasalarının bomboş olduğunu biliyordu, ama nasıl olsa yakında dolduracaktı. “Erkek kardeşinizin kısa süre önce güneyden döndüğünü sanıyordum.”

Edward Bruce, Sir James Douglas, Boyd ve Seton bir grup savaşçıyla birlikte kiralari toplamaya gitmişlerdi.

“Evet, ama Galloway hâlâ çok karışık. Direnişin önceki yıl batırıldığını sanıyordum, ama MacDowellar ve mütefikleri sürekli olarak biten yabancı otlar gibiler. Edward’ı bir destek birliğiyle oraya tekrar yollayacağım.” Kral dikkatle ona baktı. “MacSweenler de yine sorun çıkarıyorlar. Lider’le Şahin’e, İrlanda’da sorun çıkardıkları anda adamlarımızı oraya yollamak üzere hazırlamalarını söyledim. Şahin’e de ekibini oraya sokup çıkarma görevini...”

“Şahin mi? Adam kimliğini ancak kudurmuş bir boğa kadar gizleyebilir. Onları ölüme götürecektir.”

“Senin yerine geçecek birisini bulana dek bu şekilde devam edeceğiz. Belki yeğenim...”

“Randolph mu?” Lachlan hayretler içinde kalmıştı. Sir Thomas Randolph, İskoçya’nın en seçkin savaşçılarından biri mi? “Ciddi olamazsınız. Manevralar hakkında hiçbir şey bilmez. Çoğu zaman, kılıcını poposundan çıkarmak için...”

Sustu. Kahretsin, dedi içinden. Bruce’un ne yapmak istediğini anlayınca, çenesini sıktı. Ama bu yemi yutmayacaktı. Bunlar onun sorunu değildi ve bu işe asla bulaşmayacaktı. İsteddiği her şey, parmaklarının altındaydı.

“Ama umarım bir yolunu bulacaktır,” dedi daha sakın bir tavırla.

Bruce hafifçe gülümsedi, ama konuyu üstelemedi. “Seni daha dinlenmiş göreceğimi sanıyordum.”

Lachlan kaşını havaya kaldırdı.

Bruce parmaklarını birbirine vurdu. “Adalar’daki kişisel işlerini hallettikten sonra demek istedim. Ama seni gördüğümde şaşırdığımı da söylemeliyim. Bir hafta daha geleceğini sanmıyordum.”

Lahlan ne düşündüğü ele vermedi, ama kralın neden geri döndüğünü tahmin ettiğini anladı. “Planlarımı değiştirdim.”

Bruce buna inanmadı. “Berbat görünüyorsun. Leydi Isabella’yı görmeden önce, tıraş olup banyo yapsan iyi olacak.”

Lachlan bu ismi duyunca gerildi. “Neden bunları yapayım ki?”

Bruce gözlerini kıstı. “Berwick’e onun için gittiğini sanıyordum.” Kadehini küt diye masaya indirip öne eğildi ve aralarındaki sözde dostluk havasını yerle bir etti. “Kahretsin, Engerek. Dersini aldığını düşünmüştüm. Sana bir süre ortalıkta fazla görünme ve tehlikeden uzak dur demiştim. Buna, ne kadar gerekli olmuş olsa da, plansız bir intikam macerasına atılmamak da dahildi. Lanet olasıca İngiltere’ye mi gittin yine?”

Lachlan bilmiş bilmiş gülümsedi. “Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

“Gayet iyi biliyorsun. Birkaç hafta önce, Berwick Kalesi’ne yapılan tuhaf bir saldırıda altı adamın öldürülmesi bana tesadüf gibi gelmedi. Adamlara Bella’nın eski gardiyanı olan, bir zamanlar hapsedildiği kafesten çırilçıplak sarkan adam da dahil.”

Lachlan istifini bozmadan omuzlarını silkti. “Bana ilahi adalet gibi geldi doğrusu.”

“Highland adaleti demek istiyorsun herhalde.” Bruce kaşlarını çatı. “Adamı kuleye kadar nasıl çıkarttığını...” Sustu. “Neyse, bilmek istemiyorum.” Kadehinden bir yudum daha aldı. “Anlaşmanın bana ait tarafını bozmadığım için şanslısın.”

Bu sefer, öne eğilen Lachlan oldu. “Neden söz ediyorsunuz? Üstüme düşen her şeyi yaptım.”

“Yaptın mı?” Bruce ona meydan okurmuş gibi kaşını havaya kaldırdı. “Üç yıl boyunca benim için çalışmayı kabul ettin ki bu, emirleri yerine getirmen demek. Ama bu konuda pek de başarılı değilsin.”

“Emir aldığımı hatırlamıyorum.”

Bruce dudaklarını sıktı. “Sabrımı zorluyorsun, Engerek. Dur da daha açık konuşayım: Seni uzunca bir süre, İngiltere’nin ya da hudutların yakınlarında istemiyorum. Hangi nedenle olursa olsun, adamlarımın kimliklerinin tehlikeye girmesini göze alamam. İyi bir neden olsa da. Anladın mı?”

“Size karşı sorumluluklarım sona erdi,” dedi Lachlan. Kimsenin emirlerini yerine getirmeye ihtiyacı yoktu.

“Neredeyse sona erdi,” dedi Bruce. “Konsey toplantısı bir hafta sonra.”

Lachlan çenesini sıktı.

“Dahası, hâlâ senin kralın benim.” Bruce son sözü söylemiş bir adamın rahatlığıyla geriye yaslanıp gülümsedi. “Merak etme, paranı ve adanı çok geçmeden geri alacaksın. Ama o kadar ıssız bir yerde ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok.”

“Hiçbir şey,” dedi Lachlan. Asıl mesele de bu değil miydi? Huzur. Ferahlık. Kimseye karşı sorumlu olmamak. Bağlı olmamak. Kendisine ait bir yer. Kulağa cennet gibi geliyordu.

Öyle değil miydi?

Yine göğsünün sıkıştığını hissetti.

Bella kalmasını beklerdi. Savaşmasını. Kendisini ona ve amaçlarına adamasını. Ama hiçbir şeye inanamıyordu. Bella ondan çok şey bekliyordu. Ondan ne beklediğini bile tam olarak bilmiyordu. Belki de hiçbir beklentisi yoktu.

Neden şimdi bunları düşünmeye başlamıştı?

“Tapınakçı’nın düğünü için gelecek misin?”

Omuzlarını silktilti. “Bilmiyorum.”

Buna kendisi de şaşırıyordu, ama gelmeyi istiyordu. Gerçi gelmese, bazı şeyler çok daha kolay olur diye de düşünmüyor değildi. Bir süre her şeyden uzaklaşması gerekiyordu.

İhtiyacı olan şey bu değil miydi?

“Ya Leydi Isabella?”

Lachlan neredeyse gözle görülür bir biçimde gerildi. Neredeyse. Ama kralın bunu fark etmiş olabileceğini düşündü. Yine de kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı. “Bella iyi değil mi?”

“Gayet iyi.” Kral’ın suratında alaycı bir gülümseme belirdi. “Görünüşe göre, senden çok daha iyi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” En azından, sevinmiş olması gerekirdi. Ama bir yanı... Onun gibi acı çektiğini mi duymak istemişti?

“Kızı için endişeleniyor tabii,” dedi Bruce.

Benim derdim değil. Ama yine de “Ekibi kızı kurtarmak için yollayacak mısınız?” diye sordu.

Bruce hayır der gibi başını salladı. “Hayır, kız olduğu yerde yeteri kadar güvende.”

Tam o sırada, dışarıdan sesler geldi ve kapı açıldı. Lachlan gelenlerden birisini tanıyınca, kalbi duracak gibi oldu.

“Kahretsin,” dedi Bruce Lachlan’ın düşündüklerini yüksək sesle yansıtarak.

Lachlan’ın onu görmek konusunda tereddüt etmesi anlaşılırdı, ama kralınki değildi. Kaşlarını çatıp aralarında bir şey mi geçti diye düşündü.

“Robert, ben...” Bella onu görünce, bir avcıya yakalanmış ceylan gibi donakaldı.

Lachlan kendisini onunla konuşmaya hazırladı, ama göz göze geldiklerinde hissettiği sızıyı hiçbir şey engelleyemedi.

Bir ay zihnini boşaltması için yeterli olmamıştı demek. Bir ömrün bile buna yetmeyeceğini düşündü.

Bella olduğu yerde kalakaldı. Kanı, düşünceleri, sesi, her şeyi buz kesti. Kalbi dışında. Kalbi güm güm atıyordu.

Aradan bir ay geçtikten sonra, canının bu kadar yanması gerekirdi. Ama onu yeniden görünce, onu üzen anılar bir anda geri geldi.

“Dönmüşsün,” dedi şaşkınlıkla.

Lachlan ayağa kalktı. “Konsey toplantısı için geldim.”

Tabii ya. Bella başka bir şey için geldiğini düşünemezdi. Göğsü sıkıştı. Ancak bir aptal onun fikrini değiştirdiğini ve önceki haftalarda acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını düşünebilirdi. Onu çok özlemişti.

Lachlan daha da bitkin ve yorgun görünüyordu. Saçları uzamıştı ve bir kısmı alnına dökülüyordu. Yakışıklı suratının sert ve ince hatları daha da keskinleşmiş, ona daha da fazla bir avcı görünümünü vermişti. Kirli sakalına bakılacak olursa, birkaç haftadır tıraş da olmamıştı. Ama en şaşırtıcı yanı, deri *coton*’unun tozla ve kirle kaplı olmasıydı. Onu hiç bu kadar bakımsız görmemişti. Lachlan savaştan yeni dönmüş gibiydi. Belli ki eski alışkanlıklarına geri dönmüştü.

Onun daha da çekici olduğunu görmek Bella’yı öfkelenirdi. Neden kadınların parlak zırhlara kapılması gerekiyordu? Neden kaba saba, pespaye ve pis adamlar o kadar çekici oluyordu?

Bunların bir önemi yoktu. Artık aptallık etmeyecekti. Lachlan ona karşı hislerini, daha doğrusu olmayan hislerini, gayet açıkça dile getirmişti.

Onu terk etmişti. Yeteri kadar önemsememişti.

“Bir hafta daha geleceğini sanmıyordum,” dedi Robert.

Lachlan’ın krala ters ters baktığını görmese, Bella bu la-

fın ardında daha fazlası olduğunu düşünmeyebilirdi. Kalp atışları hızlandı. Bunun bir anlamı var mıydı? Lachlan onun için mi geri dönmüştü?

Tanrım, yine aynı şeyi yapıyorum diye düşündü. Gerçekler ortada olduğu halde, gizli anlamlar arıyordu. Hiç ders almayacak mıydı?

Dikkatini elindeki mektuba vermeye çalıştı. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. İşiniz bitmediyse dışarıda bekleyebilirim.”

“Bir sorun mu var, Bella?” diye sordu kral.

Bella Lachlan’a rağmen, gözlerinde yaşlarla başını salladı. “Evet, kızım.”

Lachlan ona doğru bir adım attı. “Ne...”

“Bugünlük bu kadar, Lahlan,” dedi Robert araya girerek. “Sana ihtiyacım olursa, haber yollarım.”

Robert sanki Bella’nın söyleyeceklerini onun duymasını istemiyordu. Bir an için, Lachlan ona karşı çıkacakmış gibi baktı. Ama uzun bir sessizlikten sonra başını tamam der gibi salladı.

“Dediklerimi unutma,” dedi Robert arkasından.

Lachlan çenesini sıkıp, önce krala, sonra da Bella’ya eğilerek selam verdi. “Leydim, ben...” Durdu. “Sonra konuşabiliriz.”

Bu sözcükler Bella’yı heyecanlandırmıştı, ama bir anlamı olmadığını biliyordu. Gerildiğini hissetti ve soğuk bir ses tonuyla konuşmaya gayret etti. “Gerek yok. Birbirimize söyleyeceğimiz bir şey kaldığını sanmıyorum.”

Onunla konuşmak istemiyordu. Ona bakmak bile onu üzüyordu. Ona yalvarmak gibi aptalca bir şey yapabilirdi.

Lachlan uzun uzun ona baktı, çenesindeki kas seğirmeye başladı. Sonra, bir şey demeden gitti ve ardında yüreği sızlayan ve onu özleyen Bella’yı bıraktı.

Bella bir süre kapıya bakakaldı ve onu gördüğü anda içinde kopan duygu fırtınasını yatıştırmaya gayret etti. İçi Lachlan'ın onu terk ettiği geceki kadar acıyordu. Onu artık geride bırakmalıydı. Hayatının o kısmı geride kalmıştı. Artık Joan önemliydi. Lachlan neden bunu yapıyordu?

“Bella?” dedi Robert nazikçe.

Bella irkildi ve üstüne çöken hüzünden kurtulmaya çalıştı. Kızının ona ihtiyacı vardı ve Robert artık onu oyalayamayacaktı.

Robert haftalardır onun kızına ne zaman kavuşacağına dair sorularını geçiştirmişti. Kızıyla ilgili olarak bir tek Margaret ona Joan'dan bir mektup yolladığında konuşmuştu. Bella çok heyecanlanmıştı. El yazısı kızıninkine benziyordu, ama o sözcüklerin ona ait olamayacağını biliyordu. *Artık seninle yazışmak istemiyorum... Bana bir daha ulaşmaya çalışma... Neredeysen orada kal.*

Son cümlesi bir uyarı gibiydi.

Omuzlarını dikleştirip cesur bir tavırla kralın gözlerinin içine baktı. “Berwick’e gitmem gerek.”

Kral kaşlarını çattı. Ama şaşırtıcı bir şey yapıp buna hemen karşı çıkmadı. “Neden?”

Margaret'tan gelen son mektubu uzattı. Bu mektup, birkaç gün önce oraya gelen annesi tarafından elden ulaştırılmıştı. Annesini gördüğüne çok mutlu olmakla birlikte, verdiği haberler büyük bir paniğe kapılmasına neden olmuştu.

“Margaret'tan,” dedi. “Joan, kuzeni Margaret ve amcası William Comyn beni, yani şu anda manastırda olan Margaret'ı ziyaret etmek için Berwick'e gidiyorlar. Leydi Isabel de Beaumont'un yanında Bamburgh Kalesi'nde kalmışlar ve güneye geri dönmeden önce Berwick'ten geçeceklermiş. Tarihten bu haftanın sonuna kadar orada olacaklarını anlayabilirsin.”

Fazla vakit kalmamıştı.

Robert kaşlarını daha da çattı. “Hiç mantıklı değil,” dedi mırıldanarak.

“İlk mektuba inanacak olursak, mantıklı değil,” dedi Bella. Kendisi de o mektupta yazarların doğru olduğuna inanmamıştı. “Bir terslik var.” Bunu nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu, ama derinden hissediyordu. Kızı tehlikede idi.

Robert mektubu alıp baştan sona okudu. Okuduktan sonra da suratında daha da şaşkın bir ifade belirdi. Mektubu masaya koyup ona baktı. “Aklından ne geçtiğini biliyorum, ama mümkün değil. Manastıra gitme riskini göze alamazsın.”

“Gitmem gerek,” dedi Bella ısrarla. “Joan oraya amcasıyla giderse, herkes kaçtığını anlar. William Comyn beni tanıyor. Margaret’ı görünce anlar ve Joan’un hayatı tehlikeye girer.”

Robert başını salladı. “Çok tehlikeli. Kızına bir zarar gelmez.”

“Bundan emin olamazsın.”

Robert duraksadı, bir şeyler düşündü ve sözcükleri tane tane söyledi. “Joan izleniyor.”

Bella’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kim tarafından? Neden bana söylemedin?”

“Bilmiyorum. Bana güvenmen gerek. Ama ilk tehlike belirtisini gördüğüm anda, kim tarafından izlendiğini öğreneceğim.”

“Ya yeteri kadar vakit olmazsa? Ya gittiğimi anlarlar ve ona zarar vermeye, ya da hapse atmaya karar verirlerse? Buna izin veremem.” Bella eğilip elini tuttu ve yanına çömeldi. “Lütfen, Robert, o manastıra gitmeme yardımcı olmayacaksan bile, gerçekler ortaya çıkmadan önce kızımın kaçırılması için oraya birilerini yolla.”

Kral sıkıntıyla ona baktı. “Üzgünüm, Bella, sana yar-

dımcı olabilmeyi çok istedim. Ama imkansız. En azından, şu anda öyle. Mary'yi kaçırmamıza az kaldı, bunu tehlikeye atacak bir şey yapmam. Daha fazla bilgi edinmemiz gerek. Ama yemin ederim ki, bir sorun çıktığını görür görmez, kızını sana ulaştırmak için elimden geleni yapacağım. O zamana dek, sabırlı olmalısın.”

Bella donakalmış bir halde ona baktı, gözyaşlarının gözlerini ve boğazını yaktığını hissetti. Robert'ın samimi olduğundan şüphelenmiyordu, ama kızını kurtarmayı iyi niyetle geri çevirmesi bile bir ihanetten farksızdı. Bella mantıklı açıklamalarını dinlemek istemiyordu. Tek istediği, kızını geri alabilmektir.

“Üç yıldır, gayet sabırla bekliyorum,” dedi alçak sesle. Robert'a onun için yaptıklarını hatırlatan tek şey buydu.

Robert hüzünlü bir ifadeyle ona baktı. “Benim için ne kadar büyük bir fedakarlık yaptığını herkesten daha iyi biliyorum, Bella. Beklemenin ne kadar zor olduğunu da biliyorum. Karımı, kızımı ve kız kardeşlerimi düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok.” Bella'nın elini sıktı. “Biraz daha dayan. Bu iş sonsuza kadar bu şekilde gidemez.”

Robert onu olduğu kadar, kendisini de ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

Bella tamam der gibi başını salladı, ama bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Robert'ın düşünmesi gereken bir tacı ve ülkesi vardı, ama kendisi bir tek kızına sahipti. Robert ona yardım etmeyecekse, bunu yapacak bir başkasını bulacaktı. Manastıra onu kimselere göstermeden sokup çıkarabilecek birisi.

Bu işi yapacak beceriye kimin sahip olduğunu düşününce de midesi alt üst oldu. Lachlan. Her yere sessizce girip çıkma becerisi Bruce'a o kadar cazip gelmişti ki, seçkin savaşçı grubuna katılması için ona para ödemeye bile razı gelmişti.

Aralarında geçen olaydan sonra ondan bir şey isteyecek kadar alçalma fikrine bedeninin her hücresi karşı çıkıyordu. Ama dişlerini sıktı, ağzındaki o kötü tadı yutkunarak gidermeye çalıştı ve bunu yapmaya karar verdi. Kızı için, gurunun bir kenara bırakacaktı. Kızı için gerek kaldığı takdirde, ruhunu şeytana bile satabilirdi.

Sadece, işlerin o raddeye gelmeyeceğini umuyordu.

Lachlan MacRuairi kötü yürekli sarhoşun tekiydi. Çoğu zaman yeteri kadar kötü yürekli olduğunu hissettiğinden, genellikle kendisini kocaman bir sürahi viskiyle avutmuyordu.

Ama o gece, kurallarını bozdu. Bella'yı görmek, içinde o istemediği 'duyguları' harekete geçirmişti ve bir an önce kendisine gelmesi ve sarhoş olup düşünmemesi gerekiyordu. Bella onu görmek istemiyordu. Konuşmak istemiyordu. Tabii ki bunları istemeyecekti. Buz gibi tavrında şaşılacak bir şey yoktu. Öyle davranacağını sanmamış mıydı zaten? Bu tavrı fazlasıyla hak ettiği de kesindi.

İçki işe yaramadığında, ona buna sataşmaya başlıyordu. İçki ve kavga birlikte iyi gidiyordu.

En sonunda, Gordon onu daha fazla oraya buraya zarar vermeden masadan zorla kaldırdı. "Kahretsin, Engerek, ne yapmaya çalışıyorsun? Şu üç adamın seni öldürmesini mi istiyorsun? Şahin'in bile sinirlerini hoplatmayı başardın."

"Evlendiğinde, hayalarıyla birlikte espri anlayışını da kaybetmiş anlaşılan," diye homurdandı Lachlan." "Hepsi aynı durumda."

Gordon onu buz gibi karanlığa çıkardı. Kış olanca şiddetiyle gelip çatmıştı ve buz gibi pus suratına vurunca, aniden ayıldı. Belki de istediği kadar sarhoş olamamıştı. Gordon onu karanlık duvarların oradan barakalara doğru götürür-

ken, ne tökezledi, ne sendeledi, ne de sallandı. Zihni ne yazık ki yeteri kadar bulanmamıştı.

Bella'nın gölgelikte oturduğunu ve ona bir kere bile bakmadığı geldi gözlerinin önüne. *Bitmişti. Sona ermişti.* Bunu anlayınca, içinin şiddetli bir biçimde alt üst olduğunu hissetti. Öyle olmasını istememiş miydi?

Hata etmişti.

“Benim karım hakkında öyle konuşmuş olsaydın, sana o kadar bile dayanmazdım herhalde.”

Lachlan Gordon’a bakıp ağır ağır kaşını kaldırdı. “Daha bu konuyu yeniden düşünmedin mi? Darağacından kurtulman için hâlâ şans var.”

Gordon’un suratında tuhaf bir ifade belirdi, sonra gülümseyerek omuzlarını silktilti. “Nişanlım yakında buraya geleceğinden, artık bunun için çok geç.”

Lachlan bir şey diyecek oldu, ama kendisini zorla olsa da zapt edip dilini tuttu. MacKay’yle Gordon’un nişanlısı arasında bir şey varsa, bu konu onu ilgilendirmezdi. MacKay de ağzını açmayacak kadar inatçıysa, bu onun sorunuydu. Bunun sonuçlarına katlanması gerekecekti.

Tıpkı Lachlan gibi. Dişlerini sıktı. Doğru şeyi yapmıştı... Yapabileceği tek şeyi yapmıştı. Ama yaptığı şey ona nedense doğru gelmiyordu.

“İyi misin?” diye sordu Gordon. “Pek de iyi görünmüyorsun.”

Lachlan Gordon’un onu tutmak için uzattığı elini itti. “Başım ağrıyor.”

Gordon güldü. “Bu gece o kadar çok viski içtin ki hiç şaşırmadım.” Lachlan kendisine geldi. “Faydası oldu mu bari?”

Başka birisiyle konuşuyor olsaydı, Lachlan istifini bozamaz, işine bakmasını söylerdi. Ama kendisini aksini yapma-

ya ne kadar zorlasa da, William Gordon sevimli bir adamdı. “Hayır.”

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Lachlan başını salladı. Bella’yla arasındaki durum öylesine karmakarışık bir hal almıştı ki, bunu düzeltmenin hiçbir yolu yoktu. İstese bile yoktu. Bella aralarında hiçbir şey olmayacağını açıkça söylemişti.

Ona o anda faydası olacak tek şey, en kısa sürede gitmekti. İkisine de daha fazla zarar vermeden. “Bir göle girip çıksam, hiçbir şeyim kalmaz,” dedi.

Gordon başını salladı. “Şu Viking kanı Adalıların damarlarında akıyor olmalı. Ya öyle, ya da çıldırmışsın. Bu havada yüzmeyi isteyebilecek hiç kimseyi tanımıyorum. Bir şöminenin karşısında sıcakık bir küvete girsen daha iyi olmaz mı?”

“Küvetler kadınlar içindir,” dedi Lachlan. Eşyalarını almak üzere Gordon’un yanında uzaklaşırken, gülümsediğini fark edip şaşırdı.

Ama keyifli havası uzun sürmedi. Uzun süre önce işi bitmiş ve ters çevrilmiş bir kayığın üstüne oturup botlarını giymiş, omzuna kareli bir örtü atmıştı ki, birisinin arkasından geldiğini duydu.

Birden, kaskatı kesildi ve onu ay ışığıyla aydınlanan gölgelerin arasında görmeden önce bile geldiğini anladı. Bella oraya ait değildi. Orada çok fazla kötü hatıraları vardı. O kumsalda bir kadınla en son birlikte olduğunda, kadın ölmüştü. Bu olayı içi sızlamadan düşünebiliyor olması da tuhaftı.

Bella’nın iyi görüldüğünü fark etti. Son bir ay, esaretinin tüm izlerini silmişti. Yanakları sağlıklı bir pembelikle parlıyordu, çökük yanakları da biraz dolgunlaşmıştı.

“William seni burada bulabileceğimi söyledi.”

Aman ne iyi etmişti.

“Seninle konuşmam gerek.”

Bella puslu karanlıkta titreyince, kenarları kürklü kalın pelerinini etrafına sardı. Lachlan onu pantolonlu görmediğine üzülmüştü. Bella o erkek giysileriyle aralarındaki mesafenin o kadar da büyük olmadığı izlenimini veriyordu. Onu şık bir elbise içinde görmekse, aralarındaki uçurumu derinleştiriyordu. Korsan ve prenses. Haydut ve kahraman.

“Şimdi olmaz, Bella.” Orada konuşamazlardı. Orası, ruhunu kaybettiği yerd.

“Lütfen,” dedi Bella ısrarla. “Önemli bir konu ve fazla vaktim yok.”

Lachlan’ın ayağa kalkıp gitmesi gerekirdi. Ama söz konusu Bella MacDuff olduğunda, kim bilir kaç kere aptal gibi davranmıştı. Bella’nın yine titrediğini görünce, onu kollarına almamak için yumruklarını sıktı. Üşüyordu. Onu üşürken görmeye dayanamıyordu, çünkü soğuk yüzünden neler çektiğini biliyordu.

“Tamam,” dedi asabi bir tavırla. “Ama içeride konuşalım.” Bir zamanlar MacDougallar’ın en değerli kayıklarından birinin muhafaza edildiği, ama artık kralın kayıklarının bulunduğu ahşap kulübeyi işaret etti.

Kayığın üstünden kalkıp beraberinde getirdiği meşaleyi aldı ve kumlarda hızla ilerleyerek kulübeye yöneldi. İçerisi zifiri karanlık, serin ve nemliydi, ama en azından rüzgardan ve insanın kemiklerine işleyen pustan korunabilirlerdi. Meşaleyi demir kancaya asıp, ellerine hakim olabilsin diye kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona döndü. “Evet?”

Bella dudağını ısırınca, Lachlan keşke içerisi aydınlık olmasaydı diye düşündü. Gerçi karanlığın da pek bir faydası olmazdı. Diğer duyularını harekete geçirdi. Bella’nın baş döndürücü kokusu havaya sinivermiş, etrafını kaplamıştı.

Hafif kalp atışlarıysa kulaklarında çınlıyordu. Bedeninin her kemiği, kası ve lifi ona dikkat kesilmişti.

“Yardıma ihtiyacım var.”

Lachlan bunu duyduğuna o kadar şaşırdı ki, Bella’nın anlattıklarını bir süre sonra idrak edebildi. Ama Bella her şeyi anlattıktan sonra, ona inandığı, güvendiği ve önemseddiği için onunla konuşmak istiyor olabileceğine dair hissetmeye hazır olduğu gurur ya da mutluluk umudu sönmişti.

Kiralık bir kılıçtı. Kimseye bağlılığı olmayan bir adamdı. Bella bu yüzden ondan yardım istiyordu. Onu öyle görüyordu.

Lachlan buna dönüşmüştü. Bella için bir tek bunu ifade ediyordu.

Ama bundan nefret ediyordu.

“Demek bana sırf kral isteğini geri çevirdi diye geldin. Emirlerine karşı geleceğimi mi düşündün?” Başını salladı. “Özür dilerim, Bella. Kızın için endişelendiğini biliyorum, ama Kral haklı. Çok tehlikeli.”

Bella’nın çok üzüldüğünü, gözlerinin dolduğunu, korktuğunu ve çaresiz olduğunu görebiliyordu, ama Bella istifini bozmadı. Onunla tartışmamak için elinden geleni yaptığı, ama bunda zorlandığı belliydi. “Sana gelmemin nedeni, bana yardım edebilecek tek kişi olman. Çünkü beni kimseye gözükmekten manastıra sokup geri çıkarabilecek beceriye sahipsin. Sana geldim çünkü bana bunu borçlusun. Bana kızımı borçlusun.”

Bella’nın bu yaralayıcı sözleri adeta göğsüne saplanıp nefesini kesti. Bella’yı kızından ayıran şey, vermiş olduğu karardı ve Bella bunu asla unutmamıştı. Kendisi de unutmamıştı. Bunu hak etse de, etmese de, suçluluk duydu.

Alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Değişmişsin, Bella. Pisliğe pislikle karşı koymayı öğrenmişsin.”

Bella bunları söylemiş olmak canını acıtmış gibi içine derin bir nefes çekti ve çenesini kaldırdı. “Bu işi en iyi sende öğrendim.”

Evet, kesinlikle öyleydi.

“Seni hapisten kurtararak borcumu ödedim.” Lachlan damarlarına akın eden o ılık hissi zapt etmeye çalışarak ona yaklaştı. “Senin yüzünden neredeyse yine tutsak alınacaktım. Bu, yeterli olmadı mı? Zincire vurulduğumu mu görmek istiyorsun?”

Bruce haklıydı: Lachlan İskoçya’dan ne vakit uzaklaşsa, tehlikeli bir şans oyunu oynuyordu.

Bella’nın suratındaki kontrol maskesi düştü ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. “Lütfen, Lachlan, senden ne istediğimin farkındayım, ama bir şey yapmazsam, kaçtığımı anlayacaklar ve bunu Joan’a ödetecekler.” Lachlan o ana dek, Bella’nın yalvarışlarına bağışıklık kazandığını düşünüyordu. Yanılmıştı. Bella’ya karşı asla kayıtsız kalamazdı. “Onu orada öylece, merhametsiz insanların eline teslim edemem. Hiçbir konuda sana karşı gelmeyeceğime yemin ederim, dediğin her şeyi yapacağım. Lütfen, Lachlan, sana yalvarıyorum. Sana ihtiyacım var.”

Sana ihtiyacım var. Bu sözler ta içine işledi. Bedenini deldi. Hücrelerine nüfuz etti. Kararlılığını yerle bir etmekle tehdit etti.

Hiçbir şeyi o anda olduğu gibi ona vermek için büyük bir istek duymamıştı. Ona yardım edebilmek için ruhunu bile satabilirdi.

Ama ruhu uzun süre önce satılmıştı.

Bella’nın istediğini yapar ve bu ani görevi kabul ederse, kral küplere binerdi. Alacağı para ve topraklar da tehlikeye girerdi. Uğruna çabaladığı ve istediği her şey tehlikeye girerdi.

Ama istediği her şey bundan ibaret değildi. Sorun da

buydu zaten. Bella'yı istiyordu ve Bella'nın da onu isteyebileceğine inanmak imkansız gibiydi.

Bella'nın suratına, ona güven ve istekle bakan gözlerine bakınca, kararlılığı yıkıldı. İradesi zorlandı. "Bella, ben..."

Durdu. Hayır. Bir kadına karşı hissettiği arzunun kararlarını kontrol etmesine izin veremezdi. "Yapamam."

Bella'nın dolgun ve çekici dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Yapmam demek istiyorsun!"

Lachlan kolunu tutup Bella'nın ondan uzaklaşmasını engelledi. "Hayır, yapamam diyorum. Bruce önümüzdeki hafta ilk konsey toplantısını düzenleyene dek yapamam."

Ama çok geç kalmış oluruz." Bella histerik bir haldeydi. "Bu gece, en geç yarın sabah yola çıkmalıyız. Gece gündüz yol alsak bile yetişemeyebiliriz. Neden..."

Bella'nın içine derin bir nefes çekip gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görünce, her şeyi anladığını fark etti. "Tabii. Toplantıda Robert sana ödülünü verecek." Suratındaki suçlayıcı, tiksindir ifade kararlılığını bir anda sildi. "Para. Bütün mesele bundan ibaret."

Bir açıklama yapması gerekiyordu. Bunun onun için neden o kadar önemli olduğunu anlatmalıydı. Neden bu parayı tehlikeye atamayacağını Bella da bilmeliydi. Ona yardım etmek istiyordu, ama yapamıyordu. Onurundan geri kalanları geri alacaksa, ona yardım edemezdi. İnsanlar ona güveniyorlardı. "Kahretsin, Bella. Bütün mesele para değil. Anlamıyorsun..."

"Gayet iyi anlıyorum. İstedğim şeyin bedeli ne, Lachlan? Sana sahip olduğum her şeyi veririm, ama kralın ödülüne eş değer olacağını sanmıyorum. Kocamın topraklarının büyük bir kısmı Robert'ın adamları arasında paylaştırıldı. Gizlenirken, kendi payıma düşeni almam da imkansız. Ne yazık ki kralın merhametine kalmış durumdayım. Ama topraklarımı geri alınca..."

Lachlan damarlarına dolan öfke hissiyle elini geri itti. “Lanet olası topraklarını veya paranı istemiyorum.”

Bella’nın masmavi gözleri ona meydan okurmuş gibi öfkeyle parıldadı. “Ne istiyorsun o zaman?”

Lachlan onu kendisine çekti ve bunu yapar yapmaz kasları gerildi. İçinde büyük bir savaş kopuyordu. Ne istediğini sandığı şey. İsteddiği şey. Sahip olabileceği şey. Tüm bu düşünceler içinde daha fazla tutamayacağı bir duygu patlamasına neden oldu.

Seni. Seni istiyorum. Ama bunu nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu. Hissettiklerini söze dökemiyordu. Her şeyi yoluna nasıl koyacağını da bilemiyordu.

Derken, her şey ters gitti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Ne istediğini biliyorum.” Bella kalçalarını sertleşen erkekliğine bastırdı. “Benden tek istediğin hep bu değil miydi? Tanrım, hepiniz aynısınız.” Elini uzatıp Lachlan’ın kabarın erkekliğini kavradı. “Paramı istemiyorsan, bedenime ne dersin?”

Lachlan apış arasına bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Bella öfkelenince, Lachlan’ın hayatında gördüğü en baştan çıkarıcı ve karşı konulmaz kişi oluyordu.

“Kes şunu, Bella.” Elini itmeye çalıştı, ama Bella direndi. “İstediğim şey bu değil.”

Bella alaycı bir tavırla güldü, çünkü elinin altındaki kibarlık ona aksini söylüyordu. Elini Lachlan’ın uzun bacağına gezdirerek onu okşadı. Ona biraz yaklaştı ve aç bir kedi gibi diliyle alt dudağını yaladı. “Ya ağzım, Lachlan? O da seni ikna etmez mi?”

Lachlan bunu hak ettiğini düşündü. Bunu ona da söylemişti, ama söylediği bir yalandan ibaretti. Bella’nın teklif ettiği şeyi o anda kesinlikle istemiyordu. En azından, bu şekilde istemiyordu. “Hayır, kahretsin...”

Bella dizlerinin üstüne çöküp, öfkeyle pantolonunun bağcıklarını çözmeye koyulduğunda donakaldı. “Tanrım, Bella, dur! Sakın bunu yapma!”

Ama itirazları Bella’nın yaptığı şeyle dindi. Bella erkekliğini tutuyor, okşuyor, daha önceden hiç sergilemediği bir cüretle elini aşağı yukarı oynatıyordu.

Yanlış. Lachlan o sırada bir tek bunu düşünebiliyordu. Onu geri itmeliydi. *Yaptığı şey yanlış.*

Ama kendisini çok da iyi hissediyordu. Bacak arası alev alev yanarken, inlemeye başlamıştı. Erkekliği setleşiyor, bir nabız gibi Bella’nın avucunun içinde atıyordu.

Yanlış. Bella’nın elini kavrayıp, o muhteşem hissi sona erdirdi. “Kahretsin, Bella, yeter!”

Bella altın rengi saçları ateş ışığında parıldarken başını kaldırıp ona baktı. Lachlan eline sertçe vurdu. Bedenindeki kasların hepsi Bella’nın yarattığı baş döndürücü hisse karşı gerildi. O çekik, iri gözleri ve dolgun dudakları bir, iki santim ötedeydi...

Bella gözlerini kıstı. Lachlan onun ne yapmak üzere olduğunu anladı. Bunu dört gözle bekler halde ona baktı. Bu anı hayal etmişti. Yanlış olabilirdi, ama hayal etmekten kendisini alamamıştı.

Bella onu yalamaya başladı. Minik pembe diliyle onu yalıyordu. Saf bir haz hisseden Lachlan dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve dengesini sağlayabilmek için yanındaki ahşap direğe tutundu. Hissettiği o içini yakıp kavuran his hayal ettiği her şeyi aşıyordu.

İnlemiş olmalıydı ki, Bella hafifçe gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Eliyle erkekliğini bırakmadan gözlerinin içine baktı. Lachlan kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti; kesik ke-

sik nefes alıp verirken Bella'nın ağzı ağır ağır bedeninde ilerlerken, kasları zevkle gerildi. Ona hayır de. Tanrım...

Bella erkekliğini ağzına aldı. Ilık dudaklarıyla kavradı. Pembe renkli yumuşacık dudaklarını hafifçe etrafına sardı. Hayatında gördüğü en erotik manzara, en karanlık hayallerinin gerçekleştiği an oydu.

Onu geri itmeliydi. Şayet Bella'nın istediği erkeğin birazı bile olabilseydi, bunu çoktan yapardı. Ama ona itiraz etmeye çalışırken, kendisini bir anda muazzam bir haz dünyasında bulmuştu.

Bella onu merhametsizce, acımasızca baştan çıkarıyor, her hareketi onu dizlerinin üstüne çöktürecek kadar planlıymış gibi davranıyordu. Ağzının ılıkılığı onu giderek daha fazla sıcacık bir mağaraya çekiyor, dilinin çizdiği tatlı dailer erkekliğinin ucunu yalayıp geçiyor, yumuşacık eli onu sıkı sıkı tutuyordu...

İnanılmaz bir histi. Aklını yitirmek üzereydi. Bella onu nasıl tadacağını, emceğini, zevkten sarhoş edeceğini çok iyi biliyordu. Bunları nasıl öğrenmişti?

Kahretsin. Nasıl öğrendiğini biliyordu.

Gerildiğini hissedip geri çekildi. Onu durduracak gücü bulmuş olabilirdi, ama Bella elleriyle kalçalarını kavrayıp onu daha da içine çekti. Daha da sert bir biçimde emdi. Daha hızlı. Dili ve dudakları erkekliğinden bir an olsun ayrılmıyor, ona kaçacak fırsat tanımıyordu.

Kuyruk sokumunda bir baskı hissetti. Hissettikleri çok yoğundu. Kendisini tutamıyordu. Doruk noktasına ulaşmak üzereydi. Öylesine büyük bir haz alıyor, kendisini öylesine bırakıyordu ki, hiçbir şey kontrollü davranmasını sağlamazdı.

Bella'nın başının arkasını tuttu ve müthiş bir zevk dalgasıyla boşalırken onu tutmaya devam etti. Tanrım. Tanrım.

Evet. Dalgaların birbiri ardına bedenine yayıldığını hissetti.

Bella Lachlan'ın her damlasını içene dek dudaklarını erkekliğinden ayırmadı.

Sonra, her şey sona erdi. Tutku geldiği gibi kayboldu ve Lachlan'ı içinde bulundukları oda kadar soğuk ve boş bir halde bıraktı.

Ellerini Bella'nın sırtından çekti. Bella ılık ve ıslak ağzını geri çekerken, buz gibi hava onu kendisine getirdi. Bella'nın yapmasına izin verdiği şeyin inanılmazlığını tüm benliğinde hissetti. O kadar büyük bir utanca kapılmıştı ki, ona bakamıyordu bile.

Bella'nın onun için bir fahişe gibi davranmasına izin vermiş, onun hakkında düşündüğü her şeyi doğrulamıştı.

Onu umursamaya çalışan tek kadını dizlerinin üstüne çöktürmüş, yaptığı şeyin ondan istediği tek şey olduğuna inandırmıştı. Geri dönüşüyle birlikte ellerine geçebilecek son şansı da tüketmişti.

Ama gerçekler bu düşüncelerden de acıydı. Ne yaptığını anladığı anda, midesine bir taş oturmuş gibi hissetti. Yokluğun en dibine vardığı anda anlamıştı gerçeği: *Onu seviyorum*.

Her zaman reddettiği, başkalarını küçümsediği o his, ona ilk baştan beri azap çektiren o kafa karıştırıcı hisleri somut bir biçimde hayata geçirmişti.

O açlık. Doyumsuzluk. Duygularının yoğunluğu. Onu koruma isteği. Onu mutlu etmek için içinden bir türlü atamadığı dayanılmaz istek.

O çaresizlik.

Mesele şehvet değildi, asla da olmamıştı. Onu seviyordu ve bunu hissettiği ilk andan beri de buna karşı direniyordu. Çünkü Bella'nın onu asla sevmeyeceğinden ödü kopuyordu.

Artık bunu garantilemişti.

Bella'nın gözlerine bakınca, hissettiği dehşetin aynısını

onda gördü. Daha da kötüsü, gözlerinde saf bir acı ve müthiş bir hayal kırıklığı da gördü.

Gözlerini gözlerine diktiğinde, kalbi delinmiş gibi hissetti. Ona ne yaptığını fark edince, kendisinden hiç etmediği kadar nefret etti. “Yapacağım,” dedi buz gibi bir sesle.

Bunun ona her şeye mal olacağını bildiği halde, onu geri çevirememişti. Ona bu kadarını borçluydu.

Tanrım, ne yaptım? Bella yanaklarının utançla kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Onu kaybetmek üzere olduğunu anlamıştı. Fikrini değiştirmeyeceğini de. Öylesine büyük bir paniğe ve çaresizliğe kapılmıştı ki, bir daha asla kullanmamaya yemin ettiği tek silaha başvurmuştu. Çok güzel olabilecek bir şeyi almış, bunu utanç verici bir şeye dönüştürmüştü. Lachlan’ın ona karşı hissettiği isteği, kendi istediği şeyi elde etmek için kullanmıştı.

Bir fahişe gibi davranmıştı.

İşin daha da kötüsü, Lachlan onu durdurmamıştı. Bunu yapmasına nasıl izin verebilmişti? Oysa...

Bella aralarındaki ilişkinin özel olduğunu sanmıştı. Ama diğer şeylerden farklı değildi. Lachlan da diğer erkekler gibiydi. Ondan istediği tek şey şehvetti. Bunu da Lachlan’a yaptığı şeyle kanıtlamıştı.

Lachlan ona bakmaya bile yeltenmiyordu. Haksız da sayılmazdı. Lachlan’ın umduğu gibi davranması, Bella için soğuk bir teselli gibiydi. Kızı için yapması gerekeni yapmıştı, ama bu arada, aralarındaki şey her neyse, bu da silinip gitmişti.

Lachlan’ın heykel gibi surat ifadesine, ses tonuna uyuyordu. “Eşyalarını toparlayıp, bir saate burada ol.”

“Ama...” Bella yumruklarını sıktı. Bir şey demeliydi,

ama ne? Az önce olanları geri alabilecek hiçbir şey söyleyemezdi.

Lachlan kaskatı bir halde orada duruyor, Bella'nın huzursuzluğunu ya hissetmiyor, ya da görmezden geliyordu. "Kapılar geceleyin kapatılmadan önce gideceksek, elini çabuk tutmalısın. Becerebilirse, yokluğun için bir bahane uydur. Onları geciktirecek herhangi bir şey bul." Düşüncelerini doğrulayan ve kıyıya yanaşan gemilere baktı. "Atla gitmemiz gerek. Tek başımıza, kuzenimden hızlı ilerleyemeyiz."

Bella ona baktı. "Sence kral peşimizden birilerini yollar mı?"

Lachlan omuzlarını silkti. "Olabilir. Nereye gittiğimizi tahmin edebilir. İkimiz de ona karşı geldiğimiz için, bu durumdan hoşnut olacağını sanıyorum."

Bella dudağını ısırdı. Kim bilir annelik içgüdüleri kaç kez vicdanıyla karışıyordu. Kızının güvende olduğundan emin olması gerekiyordu, ama bunun Lachlan'a neye mal olacağını da biliyordu. "Lachlan, özür dilerim. Keşke bunun başka bir yolu..."

"Git," dedi Lachlan lafını kesip. Özür dilenecek vakit çoktan geçmişti. Bella onu bu beklenmedik göreve gitmeye zorlamıştı ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı. "Fazla vaktimiz yok."

Bella, Leydi Anna'ya, yani Sir Arthur'un ona arkadaş olmuş tatlı genç karısına yalan söylemeyi hiç istemiyordu, ama kendisini iyi hissetmediğine annesi haricinde kimseyle görüşmek istemediğine dair uyduruğu bahane onlara biraz vakit kazandırmıştı. Annesi istemeyerek de olsa, planına razı gelmişti, çünkü Joan'un ne tür bir tehlike içerisinde olduğunu biliyordu.

İki gün boyunca, neredeyse hiç durmadan yol aldılar; sadece atlara su vermek ve tuvalet ihtiyaçlarını gidermek için

mola verdiler. Kat ettikleri her kilometreyle birlikte, Bella'nın göğsündeki acı ve boşluk hissi de aralarındaki mesafe gibi artıyordu. Lachlan'la konuşmak istiyordu, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Öylesine mesafeli ve kayıtsız görünüyordu ki. Ona baktığında, surat ifadesi bomboştu.

Onu hiç öyle görmemişti. Bir yanı, Lachlan'ın ona öfke lenip yine bağırıp çağırmasını istiyordu. En azından, bunu anlayabilir, kendisini avutabilirdi. Ama bu müthiş sessizlik Lachlan'ın her zamanki haline ve tavrına uymadığından, ne yapacağını bilemiyordu. Dengesi bozulmuştu ve aralarındaki bağın sonsuza dek koptuğuna dair şüpheleri doğrulamıştı.

Sessizlik canını acıtıyordu, ama konuşmaya çalışmak daha da zordu. Lachlan adeta yoldaki yol işaretlerinden ve 'ona bir şey olduğu takdirde' Berwick'teki güvenli evin yolunu tarif etmekten başka bir şey düşünemiyor gibiydi.

Onu bir şeye hazırlıyor gibiydi.

Yalnız oldukları halde, hiç o kadar uzak olmamışlardı. Lachlan'ın onun yanında değil, herhangi bir başka yerde olmayı tercih ettiği apaçık ortadaydı. Her fırsatta ava çıkıyor, ona yiyebileceklerinden çok daha fazla miktarda kaz, sülün ve keklik getiriyordu. Onu atlatmaya mı çalışıyordu, yoksa başka bir amacı mı vardı?

En sonunda, bu tuhaf durum Bella için o kadar dayanılmaz hale geldi ki, daha fazla kendisini tutamadı. Lachlan üçüncü gecede ona durmasını ve birkaç saatliğine bile olsa uyumaları gerektiğini söylediğinde, bu boğucu sessizliği kırması gerektiğini anlamıştı. Ona aralarında geçen şeyden en az onun kadar nefret ettiğini anlatmalıydı. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu, buna rağmen gitmesini istemediğini, onu önemsedini söylemeliydi.

Lachlan hislerine karşılık vermeyebilirdi, ama Bella'nın ona en azından kendi hislerinden söz etmesi gerekiyordu.

Bunları söylemek için vakti olacağını sanmıştı. Yağmurun altında yıkanmak için yanından uzaklaştığında, Lachlan öbek öbek funda toplamıştı ama niye topladığını söylememişti. Bella tuvalet ihtiyacını giderip buz gibi gölde elinden geldiğince yıkandıktan sonra, Lachlan fundaları yere bırakmış ve gitmişti.

Lachlan gece mola verecekleri nehir kenarındaki açıklık alana vardığında, hava nerdeyse kararmak üzereydi. İlk iki gece yağmur veya kar yağmamış olmasından dolayı şansları yaver gitmişti, ama Lachlan havadaki nemi hissedince, bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu anlamıştı. Buz gibi bir fırtına onları bekliyordu.

Tatsız bir yolculuk, daha da tatsız bir hal alacaktı.

Bella kesinlikle şikayet etmediği halde, onun bütün gece sulu kar ve yağmur altında yola devam etmesine izin vermezdi. Bir ara mola vermeleri gerekecekti ve bunu o gece yapabilirlerdi. Fırtınanın peşlerine takılmış olabilecek kişileri yavaşlatacağını umdu. Ama Bruce'un peşlerine muhafızlarından başka birilerini takmayacağını biliyordu ve onlar gemiyle gittikleri için çok öne geçmiş olabilirlerdi.

En azından, o ve Bella hava değişmeden önce tepeleri aşabilmişlerdi. Yolculuklarının en zorlu arazisi geride kaldığı halde, yüksek tepelerden uzaklaşmaları en tehlikeli bölgeye girdiklerine işaret ediyordu. İngiliz garnizonları oradan Berwick'e kadar tüm önemli kaleleri ele geçirmişti. Zamanında manastıra varabilmek için, daha da büyük bir tehlikeye girerek, ana yolda ilerlemeleri gerekecekti.

Şanslarını bir anda konaklayarak sınamak istemeyen Lachlan, Stirlin'in kuzeyinde Doune olarak bilinen eski bir kale yıkıntısında mola vermeye karar vermişti. Kale artık bir harabeydi, ama o gece onları koruyacak kadar duvar hâlâ

sağlamdı. Ufak bir tepedeki kale yıkıntısı, ayrıca oraya yaklaşanları da görebileceği kadar yüksekteydi.

Yıkık taşların ve ahşapların arasından etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Issız ve harap bir yerdi. Kızıl kahverengi fundalarla kaplı tepe yamacı, nehrin karanlık, kahverengi-gri sularının hemen yanında başlıyordu. O topraklar gök kadar soğuk, ıslak ve tekinsizdi. Ama işlerini görecekti. Lachlan oralara kimsenin gelmeyeceğini umuyordu.

Düşündüğünden daha uzun süre avlanmıştı. Hayvanlar da fırtına kopacağını hissetmişlerdi, ama Lachlan ufak tavşan yakalamayı başarmıştı. Belki de tavşan kuşlardan daha çok Bella'nın hoşuna giderdi. Ayrıca, bunu pişirebilecek ve onları gece boyunca sıcak tutacak kadar da çalı çırpı ve kütük toplamıştı.

Oradan uzaklaşırken, Bella yıkanmaya gittiğinden, Lachlan onu rahatsız etmemeye gayret etmişti. İçine derin bir utanç hissi çökmeden, ona hâlâ bakmayı beceremiyordu.

Bella'nın onu affetmeyeceğini bilse bile, en azından özür dilemeliydi. Aralarındaki gerginlik tahammül edilmeyecek bir seviyeye ulaşmıştı.

Onunla nasıl konuşacağını bilemiyordu. Elinden gelen tek şey, yollarla ilgili bir şeyler anlatmaktı. Ne kadar üzgün olduğunu ona gösterme girişimleri de hiçbir işe yaramıyordu. Ona avladığı ilk kuşları uzattığında, Bella ona çıldırması gibi bakmıştı. Daha önce topladığı fundaları Bella'nın üstüne uzanabileceği yumuşak bir şey olsun diye oraya getirmişti. Kadınlar bundan hoşlanmaz mıydı? Ama fundaların üstünde böcekler geziniyordu.

Yaklaştığını haber vermek için ısıklık çaldıktan sonra bir yanıt yerine hafif bir hıçkırık sesi duyunca donakalmıştı.

Nabızı çılgınlar gibi atmaya başlamış, paniğe kapılmıştı. Tanrım, Bella!

Yüreği ağzına gelmiş bir halde, ellerindeki tavşanla kütükler yere düştü. Koşarak ufak taş harabeye açılan basamaklara koştu.

Kafasını kapıdan içeri uzattığı anda, soğuk ve nemli hava suratına çarptı. İçerisi o kadar karanlıktı ki, ilk önce onu görmedi. Ufak odanın arkasından gelen sesleri ve ayaklarının ezdiği ufak taşların çıtırtısını izleyerek ilerledi. Bella dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına sarmıştı. Suratını da dizlerinin arasına gömmüştü.

Derhal yanına gidip eğildi. “Tanrım, Bella, ne oldu?”

Bella onun geldiğini yeni fark etmiş gibi gözlerini kırptırarak başını kaldırdı.

Lachlan dikkatle suratına baktı. Şükürler olsun, dedi içinden. Bella’nın bir şeyi yoktu.

“Ge-geri geldim... Bu-burada değildin,” dedi Bella hıçkırıkları arasında.

Lachlan içindeki sıkıntıyı biraz olsun attığını hissetti. Elini uzatıp çenesini tuttu ve Bella’nın başını kaldırdı. “Aptal kadın, seni terk ettiğimi düşünmedin, değil mi?”

Bella öylesine berbat görünüyordu ki, Lachlan ne yapacağını şaşırdı. Onu kollarına almak için can atıyordu, ama durumu olduğundan daha da kötü hale getirmek istemiyordu.

“Evet. Hayır.” Bella suçlayıcı bir bakışla suratına baktı. “Ama gittin.”

O andan değil, bir ay öncesinden söz ediyordu. *Gitmeyi denedim*. “Senin için önemli mi?”

Yanaklarından yine sel gibi yaşlar boca oldu, ama ona bıkkınlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle baktı. “Tabii ki önemli,” dedi hıçkırarak. Bunun ardında da “seni geri zekalı herif,” gibisinden bir şeyler homurdandı.

Lachlan gülümsedi. Bella gözyaşları arasında bile kişiliğinden bir şey yitirmiyordu. Olanların cehenneme kadar

yolu var diye düşündü. Bu duruma karşı koymaktan yorulmuştu. Aralarında bir şeyler olabilmesi gibi bir ihtimal varsa, şansını deneyecekti. Günlerdir ilk kez, her şeyi daha net bir biçimde görmeye başlamıştı.

Onu nazikçe kollarına alırken, Bella'nın onu geri itebileceğini düşündü. Ama Bella bir şey yapmayınca, içinde bir umut kıvılcımı belirdi. "Seni bir daha bırakmayacağım. Asla."

Bella hıçkırık hıçkırık göğsünde ağlarken, başını okşadı. Sonra, Bella onun ne dediğini fark edince başını kaldırdı. "A-asla mı?"

Öylesine afallamış görünüyordu ki, Lachlan gülümsemeden edemedi. Başını salladı. "İstemiyorsan, asla gitmem." Bella'yı kendisine çekip, onu ikna edebilecek ne söyleyebilir diye düşündü. Bella ona izin verdiği takdirde, bir ömür boyu her şeyi telafi etmek için uğraşabilirdi. "Eşeğin teki olduğumu biliyorum. Seni incittiğimi de. Seni hak etmiyorum, ama bana izin verirsen..."

Kahretsin. Hayatında bu sözleri kimseye söylememiştir ve zorlanıyordu. Kalbi gümbür gümbür atarken, kendisini konuşmaya devam etmeye zorladı. Artık bunun geri dönüşü yoktu. Bella dilediği takdirde, ona gülebilir, kalbini o minnacık topuğuyla ezip bir kenara fırlatabilirdi. Bunu kesinlikle hak etmişti, ama en azından, ona ne hissettiğini söylemiş olurdu. İçine derin bir nefes çekip "Seni seviyorum," dedi.

Bella'nın kaskatı kesildiğini, nefesini tuttuğunu hissetti. Uzunca bir süre bir şey demeyen Bella, ona bakakaldı. Lachlan hayatında hiç o denli göz önünde olduğunu hissetmemiştir. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi sert ve bıkmadan usanmadan atıyordu. Hiçbir şey söylemeden duramayacağını düşündüğü anda, Bella tereddütle "Beni *seviyor* musun?" diye sordu.

O tek sözcükte, hem temkinliydi, hem de şüpheliydi. Haksız da değildi. Lachlan bile bu fikirden huzursuzluk duyuyordu. Aşk hakkında ne bilirdi ki?

Bella onu önemsiyor olsa bile ki bunu mahvettiğine emindi, bir anda kollarına atılacak ve ilan-ı aşk edecek değildi, ama onun ne kadar temkinli olduğunu görmek bile içini acıtıyordu. Onu incitmişti ve Bella bunu tekrarlayacağından korkuyordu. “Bunu sana belli edemediğimi biliyorum.”

“Haklısın,” dedi Bella hemen. “Neden inanayım ki sana?”

Bella’nın bu işi kolaylaştırmayacağını tahmin etmiş olması gerekirdi. Ama kendi kuyusunu kendi kazdığından, tek başına çıkması gerekiyordu. “Hayatımda kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.”

Bella’nın dudakları titredi. “Bunun beni ikna mı etmesi gerekiyor? Bence bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Hisleri hakkında konuşmak bir kenara, hiçbir şey hissetmemiş bir adam olarak, Lachlan ne diyeceğini bilemedi. “Kimse için bu hisleri beslemedim. Beni çılgına çeviriyorsun. Mutlu ediyorsun. Daha iyi bir insan olmayı istememi sağlıyorsun.”

Bella hafifçe gülümsedi. “Ağzından bal damlıyor.”

Lachlan neredeyse boğulacaktı. “Bal mı? Yüce Tanrım, sakın böyle dediğini kimse duymasın.” Ama içinden, Bella’nın bunu tekrar tekrar söylemesini istiyordu.

Bella beklentiyle ona baktı. “O kadar mı?”

Lachlan dikkatle suratına baktı. “Bunları söylemek, benim için hiç kolay değil. Biraz anlayışlı davranabilirsin.”

Bella bu sefer alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. “Anlayışlı mı? Bu sözcüğün anlamını bildiğini bile sanmıyordum.” Başını salladı.

“Biliyor musun, hakkında söylenen şu korkutucu şeyler-

den şüphe etmeye başlamıştım. Hiçbir şeyden korkmadığını sanıyordum.”

“Ben de öyle,” diye homurdandı Lachlan. Kendisini bu denli çırılçıplak bırakmaktansa, bir İngiliz ordusuna karşı tek başına savaşmayı yeğlerdi.

Kalbindeki o muhteşem hisleri anlatacak sözcükleri nasıl bulacaktı? “Haklıydın. Sana karşı hissettiklerime direniyordum. Sana karşı da. Benden nefret etmeni sağlamak için her şeyi yaptım, ama bunu başarana dek ne kadar aptal olduğumu anlayamadım. Tekne kulübesinde olanları geri alabilseydim, hemen yapardım.” Ellerini saçlarının arasında gezdirip, affedilmesi güç o davranışı için bir mazeret düşündü. “Seni reddetmeliydim, ama yeteri kadar güçlü değildim. Her şey bir anda karıştı ve kendimi ve seni sana karşı hissettiğim tek şeyin şehvet olduğuna inandırmaya çalıştım.”

“Bunda yalnız değildin, Lachlan. Ben de öyle davranmalıyıldım.” Karanlıkta bile yanaklarının kızardığı belli oluyordu. “Seni o şekilde ikna etmem yanlıştı. Seni güçsüz düşürdüm, beni reddedecek bir şans bile tanımadım.” Lachlan Bella’nın ona gerçekleri söyletmek istiyormuş gibi suratına baktığını hissetti. “Ama anlayamadım. Beni seviyorsan, neden bana yardım etmek istemedin?”

Lachlan ona her şeyi anlatması gerektiğini anladı. “Biraz borcum olduğunu biliyorsun, değil mi?” Bella evet der gibi başını salladı. “Alacağım paranın bir kısmını benim için o gün ölen adamların ailelerine dağıtacağım.”

Bella şaşkınlıkla ona baktı. Lachlan gözlerini gözlerine dikti. “Ne kadarını?”

Lachlan sıkıntıyla omuzlarını silkti. “Kalabalık aileleri vardı.”

“Tanrım, on yıldır bu insanlara sen mi yardım ediyordun?”

Çenesini sıktı. “Yeterli değil bile.” Asla da olmayacaktı.

“Neden bana söylemedin? Tanrım, klanını önemsemediğini düşünmeme nasıl izin verebildin? Nasıl seni o şekilde suçlamama ses çıkarmadın?”

“Bana şu anki gibi bakmanı istemedim de ondan. Kahrolası bir aziz değilim, ama borçlarımı öderim.”

Bella bunun ne anlama geldiğini fark edince, gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tanrım, Lachlan, özür dilerim. Paranı geri alabilmen için bir yol bulacağıma yemin ederim. Nasıl olursa olsun, sana bu parayı geri ödeyeceğim.”

Lachlan gerildi. “Bu, benim borcum, Bella. Senin paranı istemiyorum. Bir yolunu bulurum.”

“Ama...”

Lachlan parmağını Bella’nın dudaklarına dayayıp onu susturdu. “Hayır.”

Bella dudaklarını büzdü. “Hep böyle inatçı mıydın?”

Lachlan kaşını kaldırdı. “Ya sen?”

Göz göze geldiklerinde, Bella’nın asık suratı yerini bilmiş bir gülümsemeye bıraktı. “Öyle olmasaydık, her şey daha kolay olabilirdi.”

“Evet, ama başka türlü olmanı istemezdim.”

Bella’nın suratındaki kocaman gülümseme içini ısıttı. “Öyle mi?”

Başını salladı. “İnat ve gurur seni güçlü kılıyor. Hayatta kalmanı sağlıyor. Seni bana sağ salım getiren güç bu.” Onu daha da kendisine çekti. “Seni korumam gerekirdi.”

“Elinden geleni yaptın. Ama kimse yenilmez değildir, sen bile. İkimize de ihanet edildi; sen ya da bir başkası bunu değiştiremezdi.”

Lachlan buna itiraz edecek gibi oldu, ama bu sefer Bella parmağını onun dudaklarına yaslayarak susturdu. “Hayatımı

başka kimsenin ellerine teslim edemezdim, Lachlan. Kimse. Ben de başka türlü olmam istemezdim.”

Lachlan yanıt olarak kaşını kaldırdı.

Bella gülmemeye çalışarak dudağını ısırdı. “Tamam, ama kaba saba konuşmasan da olurdu.”

Lachlan zamanında nasıl konuştuğunu hatırlayarak suratını ekşitti. “Söylediklerim için özür dilerim. İsteyerek olmadı.”

“Biliyorum.”

“Ama yine de seni incitti.”

Bella hüzünlü bir tavırla başını salladı. “Hem de çok.”

Lachlan ona sıkı sıkı sarılıp, dudaklarını ipeğimsi saçlarına dayadı. “Eşeğin tekiyim.”

Bella’nın dudakları titredi, ona yan yan baktı. “Söylediklerini tekrarlamaya başladın.”

Lachlan gülümsedi. Haklıydı. Toparlanıp, Bella’nın çenesini parmaklarının arasına aldı ve suratını kendi suratına çevirdi. Bella çok güzeldi. Kalbi nasıl atacağını unutmuş gibiydi. “Seni ikna edebildim mi?”

Lachlan bu görevi atlatma konusunda öylesine umutlu ve hevesliydi ki, içinde bulundukları durum o kadar ciddi olmasaydı, Bella gülebilirdi.

Lachlan’ın onu seviyor olması mümkün müydü? Ona her şeyiyle inanmak istiyordu. Ona baktığında da, dediklerine inanmamak güçtü. Öylesine tereddütlü ve savunmasız gözüküyordu ki. Bella bu iki şeyi Lachlan’ın suratında göreceğini asla hayal etmemişti.

Ama yıllar boyunca yaşadığı hayal kırıklığı, birisine güvenmesini zorlaştırmıştı; özellikle de kalbi gibi narin bir şeyle güvenmesini.

Lachlan’ın onu sevmesine izin verebilir miydi?

Gözlerinin içine bakınca, içini kaplayan o muhteşem hisle birlikte yanıtı da öğrenmiş oldu. Ne aptalca bir soruydu. Sanki kalbini kontrol edebilirdi. Aşk o istese de istemese de devreye giriveriyordu.

Tabii ki onu seviyordu. Dışarıdan bu denli sert ve umursamaz görünen, ama içi beklenmedik bir derinlikte ve ilişkilerle dolu olan adam. Lachlan bir saniye ona bağırabilen, sonraki saniye de üşümesin diye omuzlarına battaniye örtabilen birisiydi. Klanını yüz üstü bırakmıştı, ama bunu sadece şiddetli bir görev aşkı yüzünden yapmıştı. Klanına bakabilmek için, kılıcını en yüksek miktarı ödeyen kişiye kiralamıştı. Her tarafından hayat fışkıran, ama on yıldır hiçbir kadınla birlikte olmayan bir adamdı. Arkadaşlarının onun için hiçbir şey ifade etmediğini iddia eden, ama içlerinden birini kurtarmak için, alevler arasındaki bir binaya hiç tereddüt etmeden giren bir adamdı. Uğruna çaba sarf ettiği her şeyi, Bella için feda edebilecek bir adamdı.

Bella onu uzun süredir seviyordu. Ama bunu itiraf etmeyerek, kendisini koruyabileceğini sanmıştı.

İçine büyük bir mutluluk yayıldı ve suratında kocaman bir gülümseme belirdi. “Henüz değil, ne yazık ki.”

Lachlan’ın suratı asıldı. Öylesine gücenmiş gibiydi ki, bu sefer Bella yüksek sesle güldü.

Lachlan kaşlarını çatı. “Bu durumu bu kadar komik bulduğuna sevindim.”

“Ha, kesinlikle çok komik,” dedi Bella sırtarak.

“Başka ne diyebileceğimi bilemiyorum, Bella. Sözcüklere olan azıcık sevgimi de yitirmiş durumdayım.”

Bella artık ona işkence etmemesi gerektiğini düşündü, ama onun kıvranmasını ve her sözcüğü kiliseye gitmiş bir delikanlı gibi söyleyişini izlemek de eğlenceliydi. Belli ki,

hislerinden söz etmek, onun kolaylıkla yapabildiği bir şey değildi.

Elini uzatıp suratına koydu ve ılıklığının içine yayıldığını hissetti.

“O halde, bana göstersen iyi olur,” dedi fısıldayarak.

Lachlan kulaklarına inanamamış, ya da yanlış anlamış gibi dikkatle suratına baktı. “Emin misin?”

Bella birden utandığını hissederek başını salladı. “Ben de seni seviyorum.”

Lachlan’ın suratında anlamlı bir ifade belirdi. “Bunu söylemene gerek yok.”

Bella gülümsedi. “Biliyorum. Ama doğruyu söylüyorum.” Duraksadı. “Seni uzun süredir seviyorum, ama bunu kendime bile itiraf edemedim, çünkü beni sevmeyeceğinden korktum. Sonra, bana ihanet ettiğini düşündüm...” Sesi çatallaşınca sustu.

Lachlan parmağıyla yanağını okşadı. “Özür dilerim, aşkım.”

Bella başını salladı. “Artık bunlar geçmişte kaldı. Önemli olan tek şey, bu noktadan sonra ne yapacağımız. Sevmesi zor bir adamsın, Lachlan MacRuairi. Ama bu zorluğa göğüs gerebileceğimi biliyorum.”

“Muhtemelen, çok tartışacağız.”

“Evet, öyle olacak sanırım.”

“Öfkelendiğim zaman, kendimi tutamıyorum.”

“Fark ettim,” dedi Bella imalı bir tavırla.

“Çok kötü yürekli, dangalağın teki olabiliyorum. Seni incitecek şeyler söyleyebilirim.”

Bella güldü. “Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

Lachlan utanmış gibi gülümsedi. “Olabilir.”

“O halde, buna bir son ver. Kusurlarının farkındayım.”

Lachlan kaşlarını çatı. “Bunların kusur olduğunu söylememiştim.”

Bella gülüp, parmağıyla Lachlan'ın alnına düşen koyu renkli saçlarını geriye itti. O kadar yakışıklıydı ki, ona bakmaktan hiç usanıp usanmayacağını merak etti. Göz göze geldiklerinde, ikisi de ciddileşti. Birden, aralarında bir elektriklenme oldu.

“Beni ikna etmeye çalışacağını sanıyorum,” dedi Bella boğuk bir sesle.

Lachlan eğilip onu öptü ve dudaklarıyla dudaklarını hafifçe okşayarak yanıt verdi. O kadar tatlı ve şefkatli bir öpücükte ki, Bella nefesinin kesildiğini hissetti.

Dudaklarını sıkıntılı bir inlemeyle geri çekti. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım.”

Bella ona takılabilirdi, ama bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu. Lachlan doğru şeyi yapmak istiyordu.

“Ben de öyle,” dedi yavaşça. O da Lachlan gibi şehvetin ne demek olduğunu biliyordu, ama aşkı veya şefkati bilmiyordu.

Biliyor olsaydı, evliliği de farklı olabilirdi. Lachlan'a karşı hissettikleri ona geçmişine daha farklı bir gözle bakmasını ve geride, ait olduğu yerde bırakabilirmiş gibi hissetmesini sağlamıştı. Buchan artık anılarında gaddar bir adam olarak değil, acınacak bir adam olarak kalmıştı. Onu o kadar çok istemişti ki, bir takıntı haline getirmişti. Geçmişini düşününce, her şeyin ters gittiği ufak tefek şeyleri daha iyi görebiliyordu. Kocasını ona tepki vermesini istemişti ve Bella'nın ona karşı gelişinin onun daha fazla üstüne gitmesine sebep olmuştu. Böylece, ikisinin de kurtulamadığı bir kısır döngüye girmişlerdi. Her ikisi de yenilgiyi kabul etmeyecek kadar inatçıydı.

“Beni utandırıyorsun,” dedi Lachlan duyulu bir sesle.

“Sen de beni,” dedi Bella boğazı düğümlenerek. Bunların gerçekten olduğuna inanmıyordu. Hayatında muhteşem bir şey oluyordu. Bir yanı her an birisinin onu uyandıracağını ve bir rüya olduğunu söyleyeceğini sanıyordu.

Lachlan onu tekrar öpünce, hislerinin yoğunluğunu ta içinde hissetti.

İhtiyacı olan tek güvence buydu. Elini başına götürdü ve parmaklarını bir savaşçı olmasına rağmen yumuşacık, ipek gibi olan saçlarının arasında gezdirdi. Sonra da onu daha iyi öpebilmek için suratını suratına yaklaştırdı.

Dudaklarını aralayıp, Lachlan'ın dilini uzun ve içten hareketlerine karşılık verdi. İçine tatlı bir ılıklik yayıldı. Kendisini hiç öylesine güvende hissetmemişti. Tehlikede değildi.

Dahası, çok seviliyordu.

Bu tür bir şeyi daha önce hiç yapmamış olan bir adama göre, Lachlan bunda çok iyiydi.

Acele etmiyordu. Ona zevk vermeye çalışıyordu. Tadına bakıyordu. Arzularını yavaş yavaş harekete geçiriyordu. Dilinin bir hareketiyle. Eliyle hafifçe dokunarak. Lachlan'ın zevkle hafifçe inlediğini duydu.

Lachlan onu ağır ağır yere, Bella daha önceden bir battaniye olarak omuzlarına serdiği örtüye yatırdı.

Sonra, başını kaldırdı. “Üşüyor musun? Ateş yakmak için kütük topladım. Hemen...”

“Ateşe gerek yok.” Bella elini Lachlan'ın gömleğinin altına sokup, avuçlarının altında teninden yayılan sıcaklığı hissetti. Lachlan'ın ısısı ikisine de yeterdi. Elini sert karın kaslarının üstünde gezdirdi. Lachlan kaslarının gerilmesiyle birlikte nefesini tuttu. “Sen beni sıcak tutarsın.”

“Aramıza hiçbir şey girmesini istemiyorum,” dedi Lachlan. Bella bunu duyunca, onu daha da çok istediğini fark etti. Çıplak olacaktı. Tenleri ve bedenleri birbirine değecekti.

Tamam der gibi başını salladı.

Lachlan giysilerini çıkarmaya koyuldu. Bella başını çevirmesi gerektiğini düşündü. Onu soyunurken izlemek, ona yakışmazdı. Ama bir genç kız değildi, uzun süredir değildi.

Bu yüzden, bakışlarını onan ayırmadı. Lachlan'ın muhteşem bedeni yavaş yavaş çıplak kalırken, güzelliğini izledi. Çizmeleri, silahları, eteği, deri *cotun*'u, bacak zırhları ve gömleği teker teker çıktı, yanında bir öbek oluşturdu. Sonra, ellerini beline götürdü. Lachlan bağcıkları hemen açıp sert erkekliğini gözler önüne serince, Bella ağzının kuruduğunu hissetti. İçerisi karanlıktı, ama Lachlan'ın iri erkekliğini görebiliyor, ağzına aldığında nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Yavaşça yutkundu.

“Bana öyle bakmaya devam edersen, çok uzun süre dayanamam.” Lachlan pantolonunu da çıkarıp öbeğe fırlattı.

Çıplak, tahrip olmuş ve baştan aşağı kaslı bedenini görmek inanılmazdı. Bella bunu ona söyledi.

Lachlan da yanıt olarak onu öptü. Parmaklarının gömleğiyle pantolonunu çıkarmak için hareket ettiğini hissetti. Yolculuk için yine erkek giysileri giymişti. Lachlan'ın onu soyarken ellerini bedeninde hissediyordu, ama ağzı ve dili bu arada durmadığı için, ancak Lachlan geri çekildiğinde çırılçıplak kaldığını fark etti. “Asıl muhteşem olan sensin,” dedi Bella'nın bedenine hayranlıkla bakarken.

Bella utandığını, yanaklarının kızardığını hissetti. Daha önce de karşısında çıplak kalmıştı, ama o an daha farklıydı. Hayatında ilk kez bir erkeğin onu beğenmesi onu rahatsız etmiyordu. Hiçbir erkek ona o denli saygıyla, hayattaki en değerli, güzel kadınmış gibi bakmamıştı.

Lachlan elini uzatıp göğüslerinden birini nazikçe avuçladı ve başparmağıyla gergin göğüs ucunu okşadı. “Seni tatmak istiyorum, Bella.”

Bella bunun ne anlama geldiğini fark edince ürperdi.

Lachlan eğilip, göğüs ucunu hafifçe öptü. Bella bu hafif ve kısa öpücük karşısında yarı zevkle, yarı daha fazlasını ister gibi inledi.

Lachlan parmağını iri göğsünde gezdirip, bakışlarını muhteşem bedeninden ayırmadan karnına indirdi.

Yine göğüslerini öptü. Diliyle ağır ağır göğüs uçlarında daireler çizerken, elleri karnında, kalçalarında ve sırtında gezinirken Bella'yı mest ediyordu. Sonra, eli bacaklarının arasına kaydı.

Bella'nın göğüs uçlarını bırakıp, eliyle bacaklarının arasındaki ıslaklığı yoklarken gözlerini içine baktı. Bella bedenine bir ılıkliğin yayıldığını hissedip inledi. "Benim için ısladın mı?"

Bella yine inledi ve Lachlan'ın ellerinin altındaki kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıp, sessizce ona dokunması ve bunu hissetmesi için yalvardı. Ama Lachlan onu öpmeye devam etti. Dudakları karnından minik öpücükler kondurarak aşağıya kaydı.

"Buranın tadına bakmak istiyorum," dedi parmaklarını bacaklarının arasına bastırarak.

Tanrım. Bella heyecanla kesik kesik nefes almaya başladı; Lachlan'm ne yapacağını anlamıştı. Lachlan bunu daha önce de boğuk bir sesle bunu yapacağını söylemişti.

Onu durdurmalı mıydı? Durduramaz mıydı? Bedeni büyük bir arzuyla titriyor, bir nabız gibi atıyordu. Kalçalarıysa hareket halindeydi.

"Bana güveniyor musun?"

Sesi öylesine vaat doluydu ki, geri çeviremeyeceği kadar baştan çıkarıcıydı.

Bir tek başını sallayabildi. Konuşamadı. Heyecandan kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Lachlan başını bacaklarının arasına daldırdı, kalçalarını kavrayıp onu çekti ve gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Tanrım.

Bu yakınlaşma onu utandıramazdı. Ama Lachlan'ın ka-

rarlılığı, yaptığı şeyin zevk vermeyle ilgili olması Bella'yı daha da heyecanlandırdı.

Lachlan bir yanıt bekliyor gibiydi. Ya da Bella'nın aldığı hazzı geciktirmeye çalışıyordu. "Bırak da seni seveyim, Bella."

Dediğini yaptı. Onu öptü. Diliyle yokladı. Bella kendisini bile unutana dek ağzıyla onu sevdi. Lachlan'ın onu müt-hiş zevk veren bir işkence yaptığını düşünene dek. Doruk noktasına ulaşana dek.

Bu tür bir şey yaşayabileceği aklına bile gelmemişti. Lachlan'ın ağzının uyguladığı baskı. Dilinin hareketleri. Kirli sakalının en hassas yerine sürtünmesi.

Bella kıvrandı. İnledi. Sarsıldı.

Lachlan onu doruk noktasına ulaştırdı, ama durmadı. Bella bedenine dalga dalga yayılan zevk kasılmalarını hissetti.

Lachlan içindeydi. Onu dolduruyordu. Uzun ve hafif dokunuşlarla ona sahip oluyordu. Tenleri birbirine değiyordu. Bedenleri tutkuyla alev alev yanıyor, bir beden oluyordu.

Ama Lachlan'ın gözlerinin içine bakınca, bundan çok daha fazlası olduğunu gördü. Mükemmel bir andı. Lachlan ona her hafifçe dokunduğunda, içine girdiğinde, onu ne kadar çok sevdiğini hissediyordu. En sonunda birlikte doruk noktasına ulaştıklarında, Bella o sözcüklerin kulaklarında çınladığını duydu.

Hayatı boyunca hissetmediği aşk ve mutluluk artık onun olmuştu. Mutluluk dolu her anın keyfini çıkarırken, bunları ne kadar zor elde ettiğini biliyordu.

Saatler sonra, bir ateş yakıp onu doyuran Lachlan, onu yine sevdi. Bella kollarına yatmış uyurken, yıllardır ilk kez geleceğe umutla bakabiliyordu. Lachlan yanında olduğu sürece, her şey yoluna girecekti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Yapacağı şey Lachlan'ın hiç hoşuna gitmemişti. Ama başka bir seçeneği yoktu. Koyu renkli pelerininin kapüşonunu kaldırdı ve kapıda duran Bella'ya baktı. Tanrım, dedi içinden. Onu geride bırakmayı hiç istemiyordu. "Geç kalmam," dedi.

Bedeninin her karışını bilen bir kadının rahatlığıyla Bella kolunu tuttu ve onu rahatlatan bir ifadeyle gülümsedi. "Beni merak etme. Saatlerce eyer üstünde yol aldıktan sonra, biraz burada kalıp bacaklarımı esnetmek iyi gelecek."

Lachlan kaşlarını çatı. Onu bırakmayı istemiyordu, ama elinden başka bir şey de gelmiyordu. Manastırı gizlice gözetleyip Margaret'ı bulmalıydı. Bella birkaç saatliğine orada güvende olacaktı. "Kulübeden fazla uzaklaşma. Geceleyin buralarda avcılar veya yağmacılar pek olmaz, ama ormanda vahşi hayvanlar var. Hem düşüp takılabilir, bileğini incite..."

Bella gülerek onu susturdu. "Annem gibi konuşuyorsun."

Lachlan çenesini sıkı. "Kahretsin, Bella. Çok ciddiym. Buraya kadar sorunsuz geldik diye, tamamıyla güvende sayılmayız. Hâlâ kimse görmeden seni manastıra sokmamız gerekiyor."

İngiltere'den çıkıp hudutları aşmaktan ve İskoçya'nın güvenli bir bölgesine ulaşmaktan söz etmedi bile. Midesinin gerildiğini hissetti. Orada ne işleri vardı?

Ama Bella onu dinlemiyordu. Berwick'in eteklerine vardıklarından beri, "ayrıntıları" duymuyor, aklından türlü türlü şeyler geçiyordu. Despenser'ın grubunun bir gün önce kaleye vardığını İskoç Muhafız Alayı'nın geçmişte çok kez kullandığı bir haberciden öğrendiğinden beri yerinde duramıyordu.

Yol boyunca, esaretiyle ilgili ayrıntıları ona anlatmış, kızını bahane ederek onu kontrol altına tuttuklarından söz etmişti. Lachlan onun bir yanının bir hayal kırıklığıyla karşılaşma ihtimaline karşı hâlâ kendisini koruduğunu biliyordu. Ama Joan'un yakında olduğunu öğrenince, ne yazık ki onu sakın tutmak mümkün olmamıştı.

"Birkaç güne kadar kızımı göreceğime inanamıyorum. Yarın bile olabilir."

Bella'nın suratındaki hasret dolu gülümseme Lachlan'ı endişelendirdi. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve gerçekleştirebilmek için sağ kolunu bile kesebilirdi, ama Bella fazla heyecana kapılmıştı. "Seni manastıra sokabilirsem tabii."

Bella parmak uçlarına yükselip onu öptü. Lachlan Bella'nın onu yumuşatmaya çalıştığını düşündü. "Tabii ki bunu başaracaksın. Orası sıkı sıkı korunan bir kale değil, bir manastır. Muhafızlar değil, rahibeler var. Senin için çocuk oynacağı olacak."

Kendisine bu denli güvenilmesine alışık olmayan Lachlan huzursuz olduğunu hissetti.

Niye öyle hissettiğini anlayamıyordu. O ana dek, her şey planladıkları gibi gitmişti. Ama muhafızlar bir görevde kesin olan tek şeyin bir terslik olabileceğini düşünürlerdi.

O ana dek hiçbir şey ters gitmemişti. Fırtınanın ertesi günü, hava berrak ve güneşliydi. İnce kar örtüsü hızlarını kesmemişti ve öğlen olana dek erimmişti. Edinburgh'un gü-

neyinde atlarını değiştirmişler ve yolculuklarının beşinci gününde Berwick'e varmışlardı. Lachlan'ın umduğundan yarım gün daha erken yolculukları tamamlanmıştı. Haberciye Despenser'in oraya vardığını konuştuktan sonra, Bella'yı kurtardıklarında kullandıkları oduncu kulübesine gitmişlerdi. İşin en iyi yanı da, ortalıkta muhafız arkadaşlarından hiçbirinin olmamasıydı.

Peki, neden bir terslik olduğu hissinin üstünden atamıyordu?

Nedenini biliyordu. O kadar mutluydu ki, buna inanamıyordu. Mutluluk onu temkinli ve tereddütlü yapıyordu. Hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyordu.

Aralarında bir anlaşma yapmışlar gibi, Bella'yla aynı nedenler yüzünden gelecekle ilgili bir plan yapmamışlardı. Bella'nın ilk olarak kızının güvenliğini sağlaması gerekiyordu. Lachlan da onun güvenliğini sağlayacaktı. Aralarındaki ilişkiyi konuşmak için daha sonra da vakitleri olacaktı. Ama bir gelecekten son söz ettiğinde olanlar onu endişelendiriyordu.

Bella haklıydı. Lachlan düşündüğünden de fazla bağlıydı geleneklere. Bella'nın karısı olmasını istiyordu. Ama Bella onu seviyordu ve bunun bir süreliğine yeterli olması gerekiyordu.

"Beni endişelendiren şey, seni içeri sokmak değil. Dışarı çıkarmak. Ya rahibelerden biri bir şey fark eder de seni yakından görmek isterse? Ya Comyn anlarsa? Ona güvenmiyorum."

Lachlan'ın sözleri en sonunda Bella'yı sakinleştirdi. Kendisine geldi. "Bu riski göze almaya değer, Lachlan. Bunu yapmam gerek." Elini yanağına dayadı. Lachlan bu şefkatli dokunuşlara hemen alışmıştı. Bunları sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı.

“Yeminim, daha doğrusu Margaret’in ettiği yemin, beni koruyacaktır. Korumazsa da sen varsın.”

Tanrım, bu inanca layık olmalıyım, diye düşündü Lachlan. “Ben bir insanım, Bella, bir sihirbaz değil. Benim bile aşamayacağım engeller var. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun.”

Bella mahkum olduğu zamanı hatırlayınca, rengi soldu.

Lachlan bir küfür savurdu. “Kahretsin, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Sadece temkinli olmanı istiyorum. Unutma, söylediklerime uyacağına söz verdin.”

Bella’nın dudakları titredi. “Tamam. Sen kazandın. Kulübeden fazla uzaklaşmayacağım.”

Lachlan gülümseyip onu öptü. “Tamam, şimdi oldu işte.”

Bella suratını buruşturdu. “Git. Sana karşı gelmeden git buradan.”

Lachlan gülümseyip onu bu sefer daha ateşli bir biçimde öptü ve gitmeyi istemediğini fark etti. Manastır birkaç kilometre ötede olduğundan, yürüyerek yola çıktı. Yakınlarda birileri varsa, bu şekilde daha az dikkat çekerd. Bir süre sonra hızlandı ve ağaçların ve çalılıkların arasında ilerlemeye koyuldu.

Bazı görevlerde, muhafızlar o şekilde saatlerce engebeli arazilerde, tepelerde, karda, yağmurda ve güneşin altında koşarlardı. Sadist MacLeod ilk eğitimlerden birinde, her biri tepeden tırnağa silahlı olacak şekilde, iki saat içinde yaklaşık olarak on beş mil koşmalarını istemişti. Dungevan’daki kalesinden Waternish’in kuzey noktasına koşmaları gerekiyordu. Adamlar oraya vardıklarında, beş dakika dinlenmelerine izin verip geri koşturmuştu.

Denizde büyüyen ve atalarının hızlı Viking tarzı saldırılarına alışık olan Lachlan için koşmak doğal bir şeydi. Tıpkı MacKay için ata binmenin doğal olduğu gibi. Lanet olasıca

muhafız günlerce koşabilirdi. Lachlan eğitimin her dakikasından nefret ettiği halde, bu sayede elde ettiği dayanıklılığın ve hızın pek çok kere faydalı olduğunu anlamıştı.

Artık düşünmeden saatlerce koşabiliyordu, ama yine de bir yere tekneyle gitmeyi tercih ederdi.

Kasabanın dışındaki ıssız bir vadide bulunan St. Mary de Mount Carmel manastırına yaklaşıncı yavaşladı. Ortalık sakin olduğu ve sıra dışı bir şey görünmediği halde, temkinli olmaya kararlıydı.

Kendisine bunun diğer görevlerden farksız olduğunu söyledi, ama öyle değildi. Bella için endişeleniyordu.

Ağacların kenarına yaklaşp, yüksek duvarlı binanın etrafına göz attı. Dolunay etrafı yeteri kadar aydınlatıyordu. En azından, Lachlan için yeterliydi. Geceleri çok iyi görebiliyordu.

Manastır merkezi bir binanın etrafındaki üç ana bina-dan oluşuyordu. Rahibeleri dış dünyadan korumak için, ana binaların etrafına üç metrelik duvarlar ve bir hendek inşa edilmişti. Ama muhafızlar olmadan, sadece kilitli bir kapıyı açıp içeri girilebileceğinden, yüksek duvarlar aslında koruma amaçlı değil, mahremiyet amaçlıydı. Bir İngiliz bile bu zayıf koruma duvarlarını aşabilirdi.

Lachlan en büyük sorunun içeri girdiğinde kimseye görünmemek olduğunu biliyordu. Bir erkek hemen göze batar-
tardı. Koyu renkli pelerini karanlığa karışmasını sağlıyordu, ama iriliğini hiçbir şey gizlemiyordu. Diğer görevlerin aksine, herhangi bir terslik olduğunda da hançerine güvене-
mezdi.

Lachlan'ın yapmayı reddettiği çok az şey vardı, ama bun-lara kadınları, hele ki rahibeleri öldürmek de dahildi.

Karanlıkta bekledi ve etrafı dinledi. En sonunda, yarım saat kadar sonra, zil çaldı.

Beklediği şey buydu. Akşam duası başlayacaktı. Kadınların hepsi bir yerde toplanacaktı.

On dakika daha bekleyip herkesin kilisede olduğundan emin olduktan sonra harekete geçecekti. Kalenin en karanlık alanını seçti. Ağaçlarla çevrili, ardında dağ olan doğu kanadına karar kılıp açıklığa çıktı. Ağaçların arasından çıktıktan sonra, yüz metre boyunca gizlenebileceği hiçbir yer yoktu.

Hızla ilerledi ve sağ salım duvara vardı. Taşların arasındaki açıklıkları ve çıkıntıları tutunmak için kullanarak en üste varana dek duvara tırmandı. Kendisini üstündeki zırhlarla ve silahlarla güçlkle yukarı çekti. Ama bir engelden kendisini yukarı çekmek, en sevdiği eğitim egzersizlerinden biriydi.

Altmış santim genişliğindeki duvarın üstüne yatıp kıpırdamadan etrafına bakındı. Rahibelerin kaldığı bir yatakhanein üstünde olduğunu tahmin ediyordu. Sol tarafta, ortada kilise, karşıdaysa yemekhane vardı.

Kimse var mı diye dikkatle etrafı inceledi. Hiçbir şey görmeyince de aşağı atladı. Kiralık kılıçların dinle pek ilgisi olmadığından, duanın ne kadar süreceğini bilemiyordu. Hızla kemerli yolda ilerledi, mutfak bahçesine benzer bir yerden geçti ve kiliseyi yemekhaneye bağlayan yürüyüş yolundaki kemerli sütunun ardına gizlendi.

Oradan binaya giren rahibeleri gayet iyi görebilecekti. Margaret'ı bir an önce bulup takip etmeli veya diğerlerinden ayırıp yalnız konuşmanın bir yolunu bulmalıydı. Gerektiği takdirde, herkes uyuduktan sonra gizlice içeri girip onu uyandıracaktı.

Onu mutlaka o gece bulması gerekiyordu. Margaret manastırın planını ve programlarını bildiğinden, Comyn'le ve

Joan'la yapılacak görüşmeden önce Bella'yla en iyi ne zaman yer değiştirmesi gerektiğini biliyordu.

Ne yazık ki, gizlenecek çok yer yoktu. Ama Lachlan kilisenin eğimli çatısıyla, yürüyüş yolunun düz çatısı arasındaki boşluğa girdi. Yüksekten kiliseden çıkan rahibeleri daha iyi görebilirdi. İyi ve gözden uzak bir gizlenme yeri idi. Ayrıca, çatılarda ilerleyip duvarların üstünden atlayabilir, kolaylıkla birçok yerden kaçabilirdi.

Yerine yerleşip beklemeye başladı. Yirmi dakika kadar sonra, kapının açıldığını ve rahibelerin dışarı çıkmaya başladığını gördü.

Bir meşale kiliseden çıkan kadınları yeteri kadar aydınlattığı halde, rahibeler başlarını önlerine eğmiş yürüyorlardı. Suratlarını büyük ölçüde örten peçeleriyle ve atkılarıyla Margaret'ı bulmanın daha zor olacağını fark etti.

Tam onu kaçırdığını düşünürken, kiliseden çıktığını gördü. Şansı yaver gitmişti. Margaret hem en son dışarı çıkmıştı, hem de yalnızdı. Dikkatini çekebilirse...

Tam o sırada, arkasında bir sürtünme sesi duydu. Donakaldı. Kımıldamadan karanlıkta etrafına bakındı. Muhtemelen, endişelenecek bir şey değil, bir hayvandı.

Ama sonra aynı sesi yine duydu. Sesler bu sefer daha belirgindi ve yakından geliyordu. Boğuk ayak sesleri ve metal sesi duydu. *Zırhlar*. Hafif bir kişneme sesi. *Atlar*.

Bir küfür savurdu. Bir şey gerçekten de ters gitmişti.

Tuzağa düşmüşlerdi. Onu bekliyorlardı. Yani...

Bella! Onun manastırda olmadığını öğrenmiş olmalıydılar.

Nasıl öğrendikleri önemli değildi. Lachlan pelerinin altından kılıcını çıkardı ve sıçramaya hazır bir aslan gibi bekledi. Bella'nın yanına dönebilmek için, kocaman bir İngiliz ordusuyla bile savaşması gerekse, bunu yapacaktı.

Bella yıkandı, birkaç parça peynir ve yulaf çöreği yedi, ateşi karıştırdı ve üstüne bir örtü örttüğü eski saman yatağa uzanmaya çalıştı. Ama uyumayı başaramayınca, içeride volta atmaya koyuldu. Ama içerisi Balvenie Kalesi'ndeki odasından büyük olmadığından, birkaç adımda bir duvardan diğerine ulaşabiliyordu. Birkaç dakikada bir, ufak kepenkli pence-reye gidiyor, dışarıda kimsenin olup olmadığına bakıyordu.

Ama dışarı o kadar karanlıktı ki, bir tek kapkara bir boşluk ve ağaçların meşum gölgelerini görebiliyordu.

Çaresizlik içinde ellerini iki yanına sarkıttı. İşkenceden farksızdı. *Beklemek* resmen işkenceydi.

Berwick'e vardıklarından beri, heyecanını kontrol etmekte zorlanıyordu. Onca yıl sonra, kızını tekrar görebilecek, kollarına alacak ve sesini duyacaktı.

Lachlan bunu sağlayacaktı. Ondan bir an için bile şüphe etmemişti. Ona güvenebileceğini biliyordu.

Son birkaç günleri tehlike, buz gibi soğuk ve insanın zihnini uyuşturan bir yorgunlukla geçmişti. Ama Bella kendini hiç o kadar mutlu hissetmemişti. Sevişmek için başka fırsatları olmamıştı, ama Bella kollarında birkaç saat uyumuştur. Lachlan günlerce uyumadan idare edebilirdi. Hızlı gitmediklerinde de sohbet edebilmişlerdi.

Şartlara rağmen, birlikte geçirdikleri vakit çok güzeldi. Kızını da yanına aldığı anda, mutluluğu tamamlanmış olacaktı.

Tekrar pencereye gitti ve ahşap kepengi dışarı bakabilecek kadar açtı. Buz gibi hava içeri akın edip onu titretirken, Bella karanlığa baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Aradan ne kadar süre geçmişti? Bir saat mi, daha fazla mı?

Tam kepengi kapatacakken, gözünün ucuyla bir şey görür gibi oldu. Dallardan biri sallanıyordu. Rüzgardan da olabiliirdi, ama sonra bir adamın iri gölgesini fark etti.

Kalbi güm güm atmaya başladı. Şükürler olsun, diye düşündü. Lachlan geri dönmüştü.

Kepengi hemen kapatıp, yağ lambasını aldı ve kapıya koştu. Ardına kadar açtı. “Lachlan, ben...”

Gölgelerin arasından bir adam çıkınca daha fazla konuşamadı.

“Merhaba, Isabella.”

Kalbi duracak gibi oldu. Karşısında kocasının erkek kardeşi William Comyn duruyordu.

Köşeye sıkışmış bir tavşan gibi, kaçacak bir yer aradı. Ama ağaçların arasından çıkan yirmi küsur kadar adam etraflarını sarınca, kaçma umudunu yitirdi. Adamlardan biri Sir Hugh Despenser’dı.

Son birkaç gündür hissettiği mutluluk ve heyecan dolu dakikalar, geleceğe yönelik tüm umutları acımasız bir anla yıkıldı ve geriye çaresizlikten ve korkudan başka bir şey kalmadı.

Onu tekrar tutsak etmelerindense ölmeyi yeğlerdi.

Kocaman bir İngiliz ordusu değildi, ama epey asker vardı. Lachlan gizlendiği yerden askerlerin etrafını çevirdiğini gördü. Her şey ortadaydı. En azından yüz kadar silahlı asker hendeğin hemen ardındaki manastıra kadar ilerlemişti. Savaşarak kaçmayı deneyebilirdi, ama atı olmadan askerler ona kurtlar gibi saldıırırlardı.

Kapının sert bir biçimde çalınışı manastırı karıştırdı. Rahibelerin telaşla kiliseye girerken endişeyle bağıştıklarını duydu. Daha kıdemli oldukları belli olan birkaç rahibe ve başrahibe kapıya koşular. Birkaç saniye sonra da askerler manastıra doluştu.

Buyurgan bir erkek sesi duydu. “Size zarar vermeyeceğiz... Bir asinin peşindeyiz... Manastırı arayacağız...”

Rahibelerin hayretle buna itiraz etmeleri de fayda etmedi.

Lachlan fazla vaktinin kalmadığını biliyordu. Onu bulmaları an meselesiydi. Zil kulesinden aşağıdaki kiliseye atladı, sonra da daha önceden gördüğü bitişikteki çatıya süründü. Mutfağın arkasında ufak ve karanlık bir gizlenme yeri vardı.

Bu da işe yaramazsa, kaçabilmek için şansını deneyecekti. Ama atı olmadan bunu başarması çok zordu. Yüz metre kadar açıklık bir alan vardı.

Derken, şansı yaver gitti. Üç değil, sadece iki adam altındaki ufak alandan çıktı. Üç kişi olsa, zili çalabilirlerdi. Lachlan sadece iki eli vardı.

Bunları çok da iyi kullanırdı.

Çatıdan atlayıp adamlardan birinin boğazına yapıştı, diğelerini de Aziz'in zırhları delebilecek kadar keskin yaptığı özel hançerle öldürdü. Çelik hançer inanılmaz derecede keskin ve incedi. Bir bıçaktan ziyade, incecik bir kürdan gibiydi.

O gibi şartlarda kaçınılmaz olduğu gibi, insanları sessizce öldürmesini sağlardı.

Bir saniye sonra, aynı hançeri boğazına sarıldığı adama sapladı.

İki askerden daha ufak tefek olanını çöp alanının çitlerinin ardına attıktan sonra, diğer adamın beş gök mavisi baklava biçimde şeritten oluşan yabancı armalı giysilerini çıkarmaya koyuldu.

Diğer askerlerin mutfakta olduğunu duyabiliyor, etrafı kolaçan etmek için her an dışarı çıkabileceklerini biliyordu.

Pelerin, cüppe, zincirli gömlek, zırh ve miğfer en önemlileri olduğundan, bunlara odaklandı. Zincirli gömleği ölü adamın üstünden çıkarması birkaç dakikasını aldı. Sonra, bunu giydi.

Bu kahrolası İngilizler kısa boylu, ufak tefek adamlardı,

ama gömleği giymeyi başardı. Geriye kalanlar daha kolaydı. En sonunda, bir İngiliz askeri gibi kılık değiştirmişti. İkinci adamı diğerinin üstüne fırlatıp karanlığa seslendi. “Orada, kapıda.”

Umduğu gibi, adamlar mutfaktan çıkıp telaşla kapıya yö-neldiler. Lachlan da peşlerinden gitti.

“Nerede?” diye bağıştıklarını duydu. “Göremiyorum.”

“Adamı gördün mü, Penington?”

Giysilerini giydiği adamın ismi Penington olmalıydı. Lachlan hayır der gibi başını sallayıp kapıdan dışarı koşan adamların peşine takıldı.

Şansı birkaç dakika daha yaver gitti. Ama sonra, Penin-gton’ın yardımcısı onu görünce atını getirdi. “Sir William!”

Lachlan arkasına baktı. Delikanlının suratı kireç gibi ke-silmişti. “Siz Sir William değilsiniz.”

Lachlan bir şey yapmasına fırsat vermeden, dizginleri kapıp delikanlıyı kenara itti. Atın üstüne atlayıp arkasından gelen bağışmalara kulak asmadan dörtnala gitmeye başladı.

Önemli değildi. Ormana varması birkaç dakika sürerdi. Onlardan kurtulması biraz vakit alabilirdi, ama bunu başara-bileceğini biliyordu.

Ama İngilizler ormanı da karış karış arıyor olmalıydılar. Bella’yı bulamaları ne kadar sürecekti? İlk önce onu bulma-lıydı.

Soğuk tenine işliyor, kemiklerine kadar ulaşıyor, damarları-nı dolduruyordu, ama Bella ne ürkek, ne de korkak davranı-yordu. Kayınbiraderinin gözlerinin içine baktı. “Ne istiyor-sun, William?”

“Hep böyle gururluydun. Kardeşime seninle evlenmesi-nin bir hata olduğunu söylemiştim.” Kayıtsızca omuzlarını silkti. “En sonunda, haklı olduğumu anladı.”

“Beni nasıl buldun?”

William yine omuzlarını silkti. “Zor olmadı. Adamlarım manastırın etrafını gözetliyorlardı, size gördüklerinde haber verdiler. Daha kalabalık olacağınızı düşünüyorduk; ikiniz olunca işimiz kolaylaştı.” Küçümseyici bir ifadeyle ona baktı. “Demek hâlâ erkek giysileri giyiyorsun? İtiraf edeyim ki, adamlarımdan biri MacRuairi’nin bir kadınla ilerlediğini söyleyene dek, senin olabileceğin aklıma gelmemişti. Ama dudaklarını ve gözlerini tarif edince anladım.” Başını sallayıp cık cık etti. “Kızını bu şekilde görmeye çalışmak büyük aptallık. Yoksa ne yaptığını asla anlayamazdık.”

Bella neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Orada olduğunu zaten biliyorlarsa, o halde mektup... Bu, bir tuzaktı. Çaresizlik içinde kalp atışları hızlandı. *Joan*. Kızı neredeydi?

“Çok yaramazlık yaptın,” dedi Sir Hugh. “Ama en sonunda, her şey olması gerektiğini hale geldi.”

“Neden söz ediyorsun?”

William onun anlamadığını fark edince şaşırdı. “MacRuairi’den tabii. Bunca zahmet neden girelim? O kaçığın peşindeydik.”

Bella bunu gerçekten de tahmin edememişti. Kalbi güm güm atmaya başladı. “O halde, hayal kırıklığına uğrayacaksın. Burada değil. Duyduğuma göre, batıya gitmiş.”

Ama bu sözleri hiçbir işe yaramadı. Dispenser’ın ifadesi sertleşti. “Beni aptal yerine koyma, *Leydi* Isabella... Bu ifadeyi de ciddiye alarak söylemiyorum. Aşığın şu anda manastırda köşeye sıkışmış durumda.”

Bella yine endişeye kapıldı, ama tepki vermemeye, paniğe yenik düşmemeye gayret etti. Lachlan başının çaresine bakabilirdi. Her zaman bir yolunu bulurdu. Her zaman.

Dispenser aklından geçenleri anlamış gibiydi.

“Onun için hazırladığım tuzaktan kaçmayı başarırsa, seni yem olarak kullanıp onu yakalayabilirim.”

Bella’nın beti benzi attı. “Onu yakalamanız için kendimi kullandırtacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

“Özgürlüğün karşılığında bile mi?” Dispenser en büyük kozunu oynadı. “Kendin ve kızın için bile mi?”

Bella durdu. “Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

Dispenser omuzlarını silkti. “Sen değil, haydut önemli. Sör William büyük bir nezaket göstererek, kızınla birlikte Leicester’daki hanesine gitmene razı geldi. En azından, kızının evliliği ayarlanana dek. Kimse kim olduğunu bilmeyecek. Isabella MacDuff’ın bir manastırda olduğunu sanacaklar.”

Bella iki adama baktı. Onlara güvense bile ki bundan son derece şüpheliydi, Lachlan’a asla ihanet edemezdi.

Başını salladı. İçine bir dehşet hissi çökmüştü. Ama ona ihanet etmektense, hapse girmeyi yeğlerdi. “Beni derhal Berwick’e götürebilirsiniz, bunu yapmayacağım.”

Dispenser gülümsedi. “Ne kadar da cesursun. Ama bize zorluk çıkaracağını biliyordum.”

Sir William öfkelenmiş gibiydi. “Bir kez olsun mantıklı düşün, Isabella. O hayduda değmez.”

“Hayır, değer,” dedi Bella sert bir tavırla.

“Kızının hayatına karşılık mı?” diye araya girdi Dispenser.

Bella’nın nefesi kesildi. Dehşet içinde donakaldı. “Bunu yapar mısınız?” William’a baktı. “Erkek kardeşinin kızını bir adamı yakalamak için incitebilir misin?”

“O, sıradan bir adam değil,” dedi Dispenser asabi bir tavırla. “Bizi diğerlerine de götürebilir. Kral bu adamların kim olduğunu öğrenince minnettar olacak.”

Dispenser’in politik hırslarının da bu işin içinde olduğunu tahmin etmeliydi. Ne dediğini bilmiyormuş gibi davrandı ve dik dik William’a bakmaya devam etti.

“Tabii ki kızın başına bir şey gelmesini istemiyorum. Ama bize başka bir seçenek vermiyorsun.”

“Kızım nerede?” dedi Bella. “Nerede gizliyorsunuz?”

“Güvenli bir yerde. Şimdilik tabii,” dedi Dispenser onu korkutarak.

Ama William’ın surat ifadesinden, dahası da olduğunu görebiliyordu. “Berwick Kalesi’ndeki muhafız odasında.”

Hayır. Bella başının döndüğünü hissetti. Midesine kramplar girdi.

“Bu işi yapmayı reddedersen, onun için de bir kafesimiz var,” dedi Sir Hugh.

Tanrım, hayır! Bella dehşet içinde kaldı. Sonra, gözleri karardı.

Lachlan’ın geri dönmesi birkaç saatini aldı. Peşindekileri kilometrelerce güneye yöneltti. Atını ve üstüne dar gelen zırhı deniz kenarında bırakıp gemiyle kaçtığı izlenimini yarattıktan sonra yürüyerek geri döndü.

Yol hiç bitmeyecek gibiydi. Koşarken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bella’ya bir şey olursa...

Bunu düşünmemeye, etrafına odaklanmaya çalıştı, ama korku içine işlemişti; hiçbir güç ve kararlılık bunu değiştiremezdi.

Manastırın etrafında hâlâ birkaç keşifçi vardı, ama av kulübesinin bulunduğu orman fazlasıyla sessizdi. Duyuları daha da keskinleşti. Arada sırada arkasından köpeklerin havladıklarını duyuyordu, ama İngilizler henüz ormana kadar gelmemişlerdi.

Orman fazla sessizdi. Bir terslik olduğunu hissedebiliyordu. Atığı her adımla birlikte, kötü bir şey olduğu hissi artıyordu.

Kalbi Bella’ya mümkün olduğunca çabuk ulaşabilmek

için çarparken, kendisini dikkatle ilerlemeye ve tehlikelere karşı temkinli olmaya zorladı. Hata yapamadı. Duyduklarının onu bu sefer dikkatsiz davranmaya itmesine izin veremezdi.

Lütfen, güvende olsun. Lachlan içinden bunu tekrar tekrar söyledi. Ama epeydir dua etmediğinden, onu birisinin duyduğunda da emin değildi.

Gölgelerin arasından çıkmadan, ağaçların ve çalılıkların arasında ilerledi. Arada sırada durup etrafı dinledi ve bir tuzak olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Ses gelmiyordu. Kış mevsimi doğanın seslerini bile köreltmmişti.

Açıklık alanı ve eski kulübeyi gördüğünde, nefes nefese kalmıştı. Saatlerce nefesini tutmuş gibiydi.

Ay ışığının aydınlattığı alana göz attı. Sağda su, solda atları bağladığı ağaç ve biraz ileride de bir kısmı ağaçların arasında kalan kulübe vardı. Etraf karanlıktı ve kepenklerin aralığından sızan yağ lambasının ışığı haricinde, her yer karanlıktı.

Gerilmiş bir halde, ağır ağır ilerlemeye koyuldu. Duyularda ona bir terslik olmadığını söylerken, içgüdüleri tam aksini söylüyordu.

Aniden, yukarıdan gelen bir çıtırtı sesi duydu ve donakaldı. Birkaç saniye sonra, yaprak hışırtıları duyunca, bunun ağacın dallarında hareket eden bir hayvan olduğunu fark etti.

Nefesini dışarı verip yola devam etti. En sonunda, kulübeye birkaç metre yaklaştı. Elini ağzına götürüp, Bella'ya geldiğini haber vermek için baykuş ötüşünü andıran bir ses çıkarıp heyecanla, kalbi güm güm atarken yanıt vermesini bekledi.

Yanıt geldi. Tatlı bir bülbül sesini andırıyordu. Hayatında duyduğu en güzel sestti. Şükürler olsun, dedi içinden. Her şey yolundaydı.

Son birkaç metreyi de aşır Bella'yı göreceğini umarak kapıyı açtı.

Ama onu şömineye dönmüş bir halde, bir taburenin üstünde otururken görünce şaşırdı.

Yine de Bella oradaydı. Derin bir iç çekti. "Bella?"

Bella gözlerine bakamayacağını anlamış, sadece yan dönmüştü. Suratı yontulmuş bir mermer taşı gibi durgun ve solgundu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Lachlan ürperdiğini hissetti. Öne atılıp elini tuttu. Eli buz gibiydi. "Sorun ne? Ne oldu?"

Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, yanıtı aldı. Dışarıdan gelen seslere döndüğü anda, askerler akbabalar gibi etraflarını sardı.

Hayır. Zihni kalbiyle savaş halindeydi. Açık kapıya koştu ve gördüklerine inanamadı.

Ama Dispenser'la Comyn'in ağaçların arasından çıktığını görünce, kaçınılmaz gerçeği anladı: Bella onu tuzağa düşürmüştü.

Tüm benliği şok içinde sarsıldı. Ama ihanete uğramanın acısı kalbine bir hançer gibi saplandı.

Yine aynı şey olmuş olamaz. Yine aynı hayatı yapmış olamazdı. Bella onu seviyordu, ona asla ihanet etmezdi. Bunun bir açıklaması olması gerekiyordu.

Adamlar onu almak için geldiklerinde, Bella'ya döndü. "Neden?"

Bella'nın bunu reddetmesini bekliyorsa bile, hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Özür dilerim," diye ağladı Bella çaresizlik içinde. "Tanrım, Lachlan, çok üzgünüm." Adamlar onu kısı kıvrak yakaladılar. Lachlan direnmeden gitti. "Joan ellerinde. Kızım ellerinde!"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ona yalan söylemişlerdi.

Bella adamlar Lachlan'ı götürürlerken, suratında gördüğü şok ifadesinin bu korkunç kabusun en kötü anı olduğunu düşündü. Ama Berwick Kalesi'ne götürülüp muhafız odasına tıklandığında ve kızıyla görüşmeyeceği, orada olduğundan kızının haberi olmadığı söylendiğinde, bunların Lachlan'ı yakalamak için söylenmiş bahaneler olduğunu anladı ve dehşete kapıldı.

Kızı tehlikede değildi. William'a göre, annesiyle kesinlikle görüşmek istemiyordu ve İngiltere'de mutluydu. Bella kızının güvende olduğuna sevinmişti, ama geriye kalan sözlerle inanmamıştı.

Bu kadar oyuna getirildiği için, kendisin aptal gibi hissediyordu. Bir kez daha kızıyla ilgili korkularını onu kontrol etmek için kullanmışlardı ve bu sefer sevdiği adama ihanet etmeye zorlamışlardı.

Lachlan'ın bir terslik olduğunu fark ettiği andaki surat ifadesini hayatı boyunca unutamayacaktı. Taş duvara yaslandı. Hayatının geri kalanı ne kadar kısa sürecek olsa da.

İçini müthiş bir çaresizlik kapladı. Bunca yıl sonra bulunduğu mutluluğun bu denli gaddar bir biçimde elinden alınması son bir darbe gibiydi. Lachlan onu asla affetmeyecekti.

Karısı ve annesi gibi, Bella da ona ihanet eden bir başka kadın olmuştı.

Bir başka seçeneğinin olmadığını bilmek de durumu kolaylaştırmıyordu. Lachlan hapisten sağ çıkabilirdi, ama kızı çıkamazdı.

Lachlan haklıydı. Herkes ihanet edebilirdi, çünkü herkesin zayıf bir noktası vardı. Onunkini de bulmuşlardı.

Başını dizlerine eğdi ve içini büyük bir acı kapladı. Lachlan neredeydi? Ona ne yapıyorlardı? Canını acıtıyorlar mıydı? Uğradığı ihanet karşısında, Bella'ya lanet mi okuyordu?

Bella bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Gözyaşları yanaklarını asit gibi yaktı. İşleri çok kötü bir hale getirmişti. Sadece Lachlan için değil, kızı için de. Artık hepsi Edward'ın ve adamlarının insafına kalmıştı.

Yüce Tanrım, onlara ne olacak, diye düşündü.

İngilizler kaçmaması için her türlü önlemi almışlardı.

Lachlan üstüne boca edilen buz gibi sudan önce en son Bella'nın götürülüşünü acı dolu bir ifadeyle izlediğini hatırlıyordu. Ellerini zincirledikten sonra, kulağının arkasında müthiş bir acı hissetmişti. Şiddetli baş ağrısından, başının arkasına bir savaş baltasının veya bir kılıcın kabzasıyla vurulduğunu tahmin ediyordu.

Buz gibi su onu bir anda kendisine getirdi. Doğrulduğunda, başında keskin bir ağrı ve hemen ardında da mide bulantısı hissetti. Yana dönüp kontrolsüzce nemli zemine öğürdü. Çift görmeye başladı.

"Kendisine geldi galiba," dedi yukarıdan bir ses.

Yukarı bakınca, bir adamın üç metre kadar yukarıdaki kare biçimli bir delikten ona baktığını gördü. Karanlık çukurdaki tek ışık kaynağı o açıklıktı. Lachlan muhafız bölmeyi kapatmadan önce, etrafına bakınıp her şeyi hafızasına

yazmaya çalıştı, çünkü bölme kapandığı anda, içerisi yine zifiri karanlık olacaktı.

Yine kusacakmış gibi hissetti, ama bunu düşünmemeye çalıştı. Paniğe kapılmaması gerekiyordu, ama zihninin gerisinde biriken korkudan kurtulamıyordu.

Duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Boğulacak gibiydi ve nefes alabilmek için bile kendisini zorluyordu.

Çukur insan yapımı olmayan, tırtıklı ve pütürlü kaskatı bir yerdi ve üçe dört buçuk metre boyutlarındaydı. Zemin toprak ve taşı. Yerde kemikler, saman çöpleri ve çukurda son bulunan kişi tarafından bir kenara itilmiş ve kaskatı kesilmiş insan dışkıları vardı. İçeride hiç sıçan görmediği halde, cıyıklamalarını ve çıkardıkları diğer sesleri duyabiliyordu.

Alnında boncuk boncuk terler birikti. *Sakin ol. Düşün.*

Aradığı şeyi diğer köşede gördü.

Lachlan yanıt vermeyince, yukarıdaki adam üstüne bir kova daha buz gibi su boca etti.

Bu sefer, neyle karşı karşıya olduğunu daha iyi anladı. Su çıplak tenine değdi. Onu çukura atmadan önce, tüm giysilerini çıkarmışlardı. Silahları, aletleri, hiçbir şeyi yoktu.

Ellerini nasıl çözecekti?

Ani bir hareketle, ellerini arkasında tutan zincirleri çekti. Bunları çözemeyeceğini anlayınca, zincirler sanki daha da darlaşmış ve güçlenmişti.

Panik içini serbest bırakılmayı bekleyen kuduz bir köpek sürüsü gibi kapladı.

Düşüncelerini toparlayabilmek için başını salladı ve ıslak saçlarından suları etrafa saçtı. “Banyo için teşekkürler,” dedi. “Bir dahaki sefere bir kalıp sabun da yollayabilirsiniz.” Etrafı kokladı. “Burası leş gibi kokuyor.”

Adam güldü. “Bir süre sonra fark etmezsin. Espri anla-

yışını kaybetmediğine sevindim. Buna ihtiyacın olacak. Senin için özel birisini getirtiyorlar.” Lachlan tepki versin diye bekledi. “Sökücü” yü duymuşsundur herhalde.”

Lachlan kanının donduğunu hissetti. Sökücü, İngiltere en korkulan işkencecisiydi ve en kararlı mahkumları bile kolaylıkla konuştururdu.

Gözünün önünden türlü türlü şey geçti; daha önceden başına gelenlerle, o zamandan beri öğrendiklerini düşündü.

Ama bunu duyduğundan etkilendiğini belli etmedi. “Hiç gelmese de olur, onun gibi adamlarla çok karşılaştım.”

Suratı ardındaki ışığın gölgesiyle kaplı olduğu halde, Lachlan muhafızın gülümsediğini gördü. “Zorluk çıkabileceğini duymuştuk. Ama buraya sırf seninle tanışmak için gelmiyor.” Başını çevirdi. “Getirin kadını.”

Tanrım, hayır. Lachlan’ın kalbi duracak gibi oldu. Bedeninki kasların tamamı isyan etti. Ama tepki veremeyeceğini biliyordu.

“Durun!” diye bağırdı Bella. “Nereye götürüyorsunuz beni?”

Bella’nın sesindeki korkuyu hisseden Lachlan’ın yüreği sızladı. Ama hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

İki adam onu çukura doğru sürüklerken, yukarıdan boğuk sesler geldiğini duydu. Bella’nın başını onu görsün diye içeri zorla uzattıklarında, kıpırdanmamaya çalıştı.

“Lachlan! Aman Tanrım, sen misin? Sana ne yaptılar?”

Lachlan acı acı güldü. “O sürtüğü çıkarın buradan.”

Bella irkilerek geri çekildi. “Lachlan, lütfen, özür dilerim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

“Açıklamalarını dinleyeceğimi mi sanıyorsun? Bana ihanet ettin,” dedi hışımla. “Götürün bu kadını buradan!”

Adamlar onu geri çekerken, Bella’nın hıçkırıklara boğulduğunu duydu. Göğsü yanıyordu. İlk gardiyan tekrar geri

gelince, Lachlan “Misafirinizin o sürtük için ne planladığını görmeyi iple çekiyorum. İşi bitince, kadını bana da verin,” dedi.

Onu götürürlerken, Bella’nın boğuk ağlama sesi içini yaktı.

Gardiyan yaptıkları şey işe yaramamış gibi kaşlarını çat-tı. “İkiniz sevgili değil miydiniz?”

“Burada olmamın nedeni o kadın. Ona ne olacağı umu-rumda mı sanıyorsunuz?”

Gardiyanın bunu duymayı beklemediği belliydi.

Lachlan da zaten bunu ummuştı.

Gardiyan başını salladı. “Kalpsiz hergelenin tekisin, MacRuairi. Ama bunları düşünecek bol bol vaktin var. Sö-kücü yarın geceye kadar burada olmayacak.”

Lachlan’m başka bir şey söylemesine fırsat vermeden bölmeyi kapattı ve onu karanlıkta yapayalnız bıraktı.

Lachlan adamların Bella hakkında söylediklerine inanmalarını beklemiyordu. Bella’yı konuşturmak için neler yapabi-leceklerini de...

Midesi bulandı. Uzun süre dayanamazdı. Onları yalanlarla oyalamayı umuyordu, ama ne kadar süre yapabilirdi bunu? Sevdiği kadının acı çektiğini izlemekle arkadaşlarını ele ver-mek arasında kalana dek ne kadar tahammül edebilirdi?

Bruce’u korumak için her türlü işkenceye katlanabilece-ği gibi cesur açıklamalar yapmaması gerekirdi. Herkesin bir kırılma noktası vardı. Kendisinin bile.

Bella’nın kızıydı. Onu yaptığı şey için nasıl suçlardı? Zorlu bir seçim yapması gerekmiş, kızını korumayı seçmiş-ti. Lachlan’ın ihanete uğradığını düşündüğü an, gerçekleri öğrendiğinde anlayışa dönüşmüştü. Bella’yı razı etmek için ona ne gibi tehditler savurduklarını tahmin edebiliyordu.

Peki, Bella da yine tutsak olduğuna göre ne yapabiliirdi?

Oradan en kısa sürede kurtulması gerekiyordu. Karanlıkta otururken bir şeyler düşünmeye çalıştı. İçerisi o kadar akranlıktı ki, ayaklarını bile göremiyordu. Gardiyandan işine yarayacak bir şey öğrenmişti: Bella için endişelenmesi, bir başka rutubetli ve karanlık çukurda olmanın önüne geçmişti.

Çukura baktı, kemiklere doğru gitmeye çalıştı. Elleri arkasından zincirlendiği için, bunu yapmak kolay değildi, ama pis kemiklerin arasından büyükçe bir parça bulmaya çalıştı. Serçe parmağı büyüklüğünde ve uzunluğunda bir kemik buldu.

Ayağa kalktı. Doğru yükseklikte bir taş bulunca, kemiği sıkıca tuttu ve ellerini duvara savurdu. Kemiği elinden düşürünce bir küfür savurdu. Karanlıkta yeri elleriyle yoklayarak kemiği bulmaya çalıştı. Ama ikinci denemesinde başarılı oldu. Kemik ikiye bölündü.

İki parçayı da inceledi ve daha keskin olanını seçip, bir süre duvara sürterek biletti.

Kemik doğru büyüklüğe ve şekle kavuşunca, dikkatle zincirin kilidini açmaya çalıştı. Acele etmek istemediğinden ve kemiğin kilidin içinde kırılmasını engellemeye çalıştığından, kilidi açması bir saatten uzun sürdü, ama en sonunda başardı.

Artık karanlıkta etrafı yoklamak daha kolaydı. Daha önceden fark ettiği şeyi buldu: ufak, dikdörtgen biçimli bir boru.

Berwick Kalesi deniz kenarındaki bir bayıra inşa edilmişti. Eskiden bayırın bir kısmının etrafı suyla çevriliydi. Boru da çukurun suyla dolmaması için gerekli olmuştu. Üstünde demir bir ızgara vardı, ama biraz çaba sarf edip içinden geçerek kaçması mümkün olabilirdi.

Saatlerce ızgarayı çıkarmaya çalıştı. Ellerinden çıkardığı

zincirleri ızgaranın etrafına sarıp sertçe çekti. Ama lanet şey kayayla birleşmiş gibiydi.

Elleri kanlar içinde kalana dek zincirleri çekti ve kazdı. Boyd'un gücüne sahip olmak için her şeyini verebilirdi.

Kahrolası ızgara yerinden çıkınca, hayatının en mutlu anlarından birini yaşadı.

Aklından dönüp duranları düşünmemeye çalışarak, daracık delikten geçmeye çalıştı. Etrafında hiç boşluk kalmamıştı. Bir yılan gibi taş deliğe girdi, bedenine mümkün olabilecek en dar şekli vermeye çalıştı ve sıkışmamak için dua etti. Tırtıklı taşlar bedenini kesti, ama aşağıdaki suyun sesini duyabiliyor, yaklaştığını hissediyordu.

Derken, karşısına bir engel çıktı. Boru aniden aşağı doğru kıvrıldı ve yarısı kadar kalacak biçimde daraldı. Deniz ve özgürlük yaklaşık olarak 12 metre aşağıdaydı, ama Lachlan daha fazla ilerleyemiyordu.

O anda kendisini cehennemde hissediyordu, ama olmasaydı bile ettiği küfürler yüzünden oraya gidebilirdi.

Pes etmeyecekti. Onu almak için geldiklerinde bile. Ama Lachlan kurtulmasının bir mucizeye bağlı olduğunu biliyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

O mucize gece gerçekleşti.

Lachlan bölmenin her an açılmasını bekliyordu. Saatlerce silah olarak kullanabileceği şeyler bulmaya çalışmıştı. Borunun duvarlarından koparmayı başardığı altı tane irili ufaklı taş, kelepçeler ve zincir, bir de hançer gibi kullanabileceği, bileyleyip keskin hale getirdiği daha irice bir kemik.

Birisinin bölmeyi açtığını duyduğu anda, sırtını en karanlık köşedeki duvara yasladı. Gözlerinin aniden içeri dolacak ışığa hazırlaması için zamana ihtiyacı olacaktı. Gardiyanın başını içeri uzatmasını istiyordu.

Gardiyan kilidi açmakta zorlanıyor gibiydi. Lachlan adamın boğuk küfürlerini duydu.

Bölme nihayet açıldı.

İçeri bir anda giren dar ışık huzmesi gözlerini kamaştırdı. Gardiyanın başını görür görmez, bulanık şekle nişan aldı ve zinciri var gücüyle ona savurdu.

Gençliğinde denize taş atmayı çok severdi. Gardiyanın bir küfür savurup içeri devrildiğini görünce, bu eski alışkanlığının faydalı olduğunu anladı. Gardiyan tipik bir İngiliz gibi ince değildi. Büyük bir gümbürtüyle çukura düştü.

Lachlan adamın öfkeli küfürlerini duymazdan geldi ve

diğer gardiyanın gelmesini bekleyerek, bölmeye odaklandı.

“Kahretsin, Engerek,” dedi yukarıdan birisi. “Ona neyle vurdun?”

Lachlan midесinin heyecanla burulduğunu hissetti. İnılmazdı. “Şahin?”

Kuzeni sırtıarak yukarıdan ona baktı. Göz kırptı. “Hizmetindeyim.”

Lachlan yerde inleyen adama yaklaştı. “Kime vurdum?”
“Lider’e.”

Bunu duyan Lachlan inledi. Elleriyle miğferi tutan adamın İskoç Muhafız Alayı’nın lideri olduğunu fark etti. Adamın burun miğferindeki göçüğe ve burnundan akan kanlara bakılacak olursa, gözlerinin arasındaki o ufak metal parçasının onu daha büyük bir yaralanmadan kurtardığı belliydi.

“Kendimi lanet olasıca bir kilise zili gibi hissediyorum,” diye inledi MacLeod. “Kulaklarım çınılıyor. Ne oldu bana?”

Lachlan sırtıttı. Tor MacLeod’u sık sık geçemezdi, ama bunu yapabildiğinde de keyfini sürerdi. “Zincirim bir parçası,” dedi. “Bilmiş bilmiş gülümsedi. “*Bàs roimh Gèill.*” Liderlerine, teslim olmadan önce ölmek anlamına gelen İskoç Muhafız Alayı’nın sloganını hatırlattı.

“İyi vuruştı,” dedi MacLeod. Suratını buruşturup kanları sildi. “Birkaç şey öğrenmişsin bakıyorum.”

Lachlan elini uzatıp kalkmasına yardım etti. “Sizi görmeyi beklemiyordum.”

MacLeod ona ters bir bakış fırlattı. “Dediklerimi unut. Bir bok öğrenmemişsin.”

“Seni çürü diye buraya tıktıklarına inanamıyorum kuzenim,” dedi MacSorley yukarıdan. “Bir dahaki sefere, kimseye bir şey söylemeden gitmek yerine yardım iste.”

Lachlan MacLeod’a bakarken çenesini sıktı. “Bu göreve kralın resmi bir izin vermediğini biliyorsunuz sanırım.”

“Evet, emirlere uyma meselesini daha sonra konuşuruz. Ama Şahin haklı. Bir dahaki sefere, yardım istemeden tek başına bir göreve gitme. Seni kurtarmayı bırak, bulmamız bile çok zor oldu. Kilitleri açana kadar akla karayı seçtik.” Dik dik ona baktı. “Hem şunu unutma: Ben de izinsiz çok göreve gittim.”

Lachlan onun karısının tutulduğu kaleye izinsiz gittiğini biliyordu. Tüm muhafızlar bu göreve katılmışlardı.

Lachlan onları hafife aldığını biliyordu. Evet der gibi başını salladı.

MacLeod, MacSorley’ye döndü. “Şahin, şu lanet olasıca halatı aşağıya sarkıt.”

Kuzeni onları sırayla çukur hapishaneden çıkarırken, Lachlan olanları anlattı. MacLeod da ona kaleye girmeyi nasıl başardıklarını kısaca anlattı. Bella için düzenledikleri ilk operasyonu andırıyordu. Boyd ve Seton önceki gün bir malzeme arabasına gizlenip içeri girmişler, gece çökene dek ambarda beklemişlerdi. Yeteri kadar vakitleri olsun diye ambarın denize bakan kapısındaki nöbetçinin değişmesini beklemişler, sonra da harekete geçmişlerdi. Askerleri etkisiz hale getirmişler, onların giysilerini giymişler (Lachlan gibi) ve duvarın önündeki yerlerini almışlardı. MacLeod’la yakınlardaki bir kumsalda bekleyen diğer muhafızlara işaret vermişlerdi.

Karanlıkta sessizce ilerleyerek, kaleye girebilmek için bir halat ve tırmanma çengeli kullanarak denizden gelmişlerdi. MacLean, Lamont ve MacGregor, Boyd’la Seton’ın denize bakan kapıda beklediği yere gitmişlerdi, Gordon’la MacKay de gerekli olabilir diye kalenin ana kapısına yönelmişlerdi. MacLeod ve MacSorley de onu bulmaya çalışmıştı.

Lachlan muhafız odasında yerde yatan cesetleri görünce, askerleri nasıl aştıklarını sormadı.

“Hiç sorun çıkmadı mı?” diye sordu.

“Hudutlardaki en sıkı korunan İngiliz kalelerinden birine girerken mi? Hiçbir sorun çıkmadı,” dedi MacLeod alaycı bir tavırla. “Kahretsin, Engerek, neden bir dahaki sefere Londra Kulesi’nde tutsak olmuyorsun. İlginç bir görev olabilir.”

MacSorley kapının orada nöbet tutuyordu. “Hazır görev demişken, fazla vaktimiz kalmadı. Gecenin bir yarısı, ama dışarıda 1 Mayıs’ı kutlayan bir sürü asker var. Leydi Isabel-la’yı bulup birileri gelip adamlar kontrol etmeden kaçırma-lıyız.” Yerdeki askerleri işaret etti.

Lachlan Bella’nın ilk tutsaklık dönemiyle ilgili anlattıkları- nı düşündü. “Onu geçen sefer doğu kulesinde tutmuşlar.”

“Güzel,” dedi MacLeod. “Denize yakın olan girişte ve o kadar sıkı korunmuyor. Emniyet şefinin kulesine ve ön girişin yakınlarındaki baş kuleden uzak durmalıyız. Orası Beltane gibi ıslıl ıslıl.”

Lachlan suratını ekşitti. MacLeod planlarından hiç hoşlanmayacaktı.

İskoçya’nın en muhteşem kılıç ustası küfreder, her şeye karşı çıkardı, ama Lachlan bunların aslında bir gösteri olduğunu biliyordu. MacLeod da en az onun kadar zorlu işlerden hoşlanırdı. Yapmayı düşündüğü şeyse kesinlikle çok zordu.

“Bir saatin var,” dedi MacLeod. “Daha fazla bekleyemeyiz. Deniz kapısındaki nöbetçi değiştiğinde, buradan gitmemiz gerek.”

Lachlan başını salladı. “Orada olacağız.”

Gitmek üzere arkasını döndü.

“Hey, kuzen.”

Arkasına bakınca, MacSorley’nin ona giysilerini ve zırhını uzattığını gördü. “Bunlar lazım olabilir.”

Lachlan sırtıttı. Çıplak olduğunu unutmuştu.

Bella kaba saba saman şiltenin üzerine kıvrılmıştı. Göz-yaşları çoktan tükenmişti. Son derece yorgun ve bitkin olduğu halde, başlarına gelen kabus yüzünden ne uyuyabiliyor, ne de başka bir şey yapabiliyordu.

Tekrar tekrar olanları düşünmüştü. Dispenser'la William'ın tuzağı kusursuzdu. Bella'nın kızını görmek için manastıra gideceğini ve yokluğunu örtbas edeceğini biliyorlardı. Lachlan'ı da daha önceden yanından gördükleri için birlikte olacaklarını da anlamışlardı. Tuhaf bir biçimde, aşk ikisinin de sonunu getirmişti. Birbirlerine karşı hissettikleri, Bella'nın kızına karşı olan sevgisi yüzünden başlarına bunlar gelmişti.

Yeniden aynı şeyleri yaşasa da bir şeyi değiştiremeyeceğini bilmenin bir faydası olmuyordu. Bella sadece keşke bu işe Lachlan'ı karıştırmasaydı diye düşünüyordu.

Ondan nefret ediyor olmalıydı. O dehşetengiz çukurda bile, öfkeli gözleri yeşil ateşler gibi parıldamıştı.

Onu suçlayamazdı. Orada çıldırıyor olmalıydı. Muhtemelen, kendi hatalarını düşünüyordu.

Özür dilerim, demişti çaresizlik içinde. Çok üzgünüm.

Mumun ışığı bir hava akımıyla titredi. Kapı açılıyordu.

Arkasına bakınca, hayretler içinde kaldı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Lachlan kapının önüne dikilmiş, kapkara deri giysileri ve kılıcıyla ürkütücü bir hayalet gibi duruyordu. Delip geçen yeşil gözlerini miğferinin ardından gözlerine dikti.

Bella derhal doğruldu, ayaklarını altına çekip duvara yaslandı.

Sanki kendisi öyle koruyabilirmiş gibi.

Nasıl... Zihninde oluşan bu soruyu tamamlamamıştı. Lachlan oradan nasıl kaçtığı artık onu şaşırtmıyordu.

Lachlan parmağını dudaklarına götürdü, kapıyı ardından kapattı ve iki adımda yanına geldi.

Bella ne yapacağını bilmediğinden öylece bekledi. Söyledikleri, nefret dolu bakışları...

Lachlan kollarını boynuna dolayıp onu sıkıca kendisine çekti ve başının arkasını tuttu. "Tanrım, Bella, iyi misin?"

Şefkatli ses tonu Bella'nın aklını karıştırdı. Ona bakabilmek için geriye çekildi. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Lachlan gülümseyince, Bella'nın yüreği sızladı. "Seni korumaya çalışıyordum." Şefkatle yanağını okşadı. "Seni suçladığımı duyarlarsa, beni konuşturmak için seni kullanmayacaklarını umuyordum."

Bella olanları anlayınca donakaldı. Dudağını ısırıp tereddütle ona baktı. "Çok ikna ediciydin."

Lachlan gülüp onu hafifçe öptü. "Özür dilerim."

Bella kendisini daha fazla tutamadı. "Tanrı aşkına, Lachlan, ne diye özür diliyorsun? Olanların hepsi benim suçum. Sana asla ihanet etmeyeceğimi söylemiştim, ama haklıydın. Herkes ihanet edebilir."

Lachlan Bella'nın çenesini tutup kaldırdı. "Yanıldım. Her şey siyah ve beyaz değildir. Sen bana ihanet etmedin. Seni zor bir seçim yapmaya zorladılar, sen de ikisi arasından daha az kötü olanı seçtin."

"Bana onu kafese koyacaklarını söylediler." Lachlan fena bir küfür savurdu. Bella ağlamaya başladı. "Bunu yapmalarına izin veremezdim, Lachlan. Kızımı bir kafese..."

"Şşş," diye onu avutan Lachlan, ona nazıkçe sarıldı. "Tabii ki buna izin veremezdin. Artık düşünme." Birkaç dakika onu avuttu, ama sonra geri çekilip suratına baktı. "Fazla vaktimiz yok. Hazır mısın?"

Bella evet der gibi başını salladı. Kızının o kadar yakında olduğunu öğrendiğinden beri hayal kırıklığı yaşamanın saçma olduğunu biliyordu, ama orada ne kadar kalırlarsa tehlike de bir o kadar artıyordu.

Ama kızı bir krallık kadar uzakta da olabilirdi. Yüzlerce askerin ve bir sürü kalın taş duvarın koruduğu bir krallık.

Lachlan onun ne düşündüğü tahmin ettiyse bile bir şey demedi. Kaşını havaya kaldırdı. “Nasıl kaçtığımı sormayacak mısın?”

Bella omuzlarını silkti. “Kapıyı açmanın bir yolunu bulduğunu düşündüm.”

Lachlan başını salladı. “Seni etkilemek çok zor. Bölmenin dokuz metre yukarıda olduğunu gördün değil mi? Hem kilit dışarıda kalıyordu.”

“Duvarlara mı tırmandın? Uçtun mu?”

Lachlan güldü. “Pek sayılmaz. Onlar bana geldiler.”

Sesinin ne kadar gururlu çıktığını fark edince, kimlerden söz ettiğini anladı. Göz göze geldiler ve Bella gülümsedi. “Şaşırmadım.”

“Bruce öfkeden çıldıracak.”

“Evet.”

“Muhtemelen, yeni bir anlaşma yapmak zorunda kalacağım.”

Bella’nın kalbi umutla çarpmaya başladı. “Kalacak mısın yani?”

Lachlan onu bir kez daha kollarına alıp başını salladı. “Doğruyu söylüyordum. Seni bir daha asla bırakmayacağım. Bedavaya savaşmak zorunda kalsam bile.” Bella mutlulukla ona baktı. Kalbinin her santimini mutluluk kaplamıştı. “Ama bunu sakın Bruce’a söyleme.”

Güldü. “Söylemem.”

Lachlan burnunun ucunu öpüp onu ayağa kaldırdı. “Güzel, şimdi gitsek iyi olacak. Birisi bizi bekliyor.”

Olayların birdenbire başka bir yön alması başını döndüre-

bilirdi, ama koridora çıkar çıkmaz, Bella'nın odak noktası tehlike ve yakalanma korkusu oldu.

Tanrım, dedi içinden, Lachlan bunu sürekli olarak nasıl yapıyordu? Duyduğu her ses, gördüğü her parıltı Bella'ya yakalanacaklarını düşündürüp korkutuyordu.

Lachlan ondan öndeydi. Bella bir tehlikeyi fark edene dek, Lachlan çoktan bununla başa çıkmış oluyordu.

Onu etkilemek için de endişe duymasına gerek yoktu. Bella zaten hayranlıkla onu izliyordu.

Ne planladığını konuşacak vakitleri olmamıştı, ama Bella doğu kulesinden çıktıktan sonra, Lachlan'ın onu uyuyan askerlerle dolu barakaların ilerisindeki kale kilisesine götürdüğünü görünce şaşırdı.

Soru sorar gibi elini sıktı.

Lachlan başını sallayıp endişelenmemesini anlatmaya çalıştı ve onu ufak kilisenin arka kapısından içeri soktu. İçeriye bir ölüm sessizliği hakimdi. Dualar okunduktan sonra orada bırakılan mumların titrek ışıkları, içerisini aydınlatıyordu.

"Neden buradayız?" diye fısıldadı konuşacak kadar güvende olduklarını düşünerek.

"Seni görmesi için birisini buraya getirdim." Birden, suratında endişeli bir ifade belirmişti. "Diyeceklerini iyi dinle, aşkım. İşin bittiğinde burada olacağım."

Bella'nın beti benzi attı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Tanrım. Olamaz. Yapmış olamazdı. Ama yapmıştı.

Lachlan giyinme odasının kapısını açtı ve Bella kızının rahip giysilerini giymiş, orada durduğunu gördü.

Dizleri boşalınca, Lachlan onu tuttu. "Joan!" Üç yıl süren ayrılıktan sonra, Bella bir tek kızının ismini haykırabilmişti.

Güzel kız, daha doğrusu genç kadın, tereddütle ona baktı. "Merhaba, anne."

Bella toparlanıp gözlerinde yaşlarla Lachlan'a baktı. Ona dünyanın en muhteşem hediyesini vermişti. Kızını geri vermişti. Kalbi sıkıştı. Lachlan'ı çok seviyordu. "Teşekkür ederim."

Lachlan başını salladı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Bella öne doğru bir adım atıp. Ama Joan geriye çekildi. Bu aleni reddediliş Bella'yı mahvetti. Ona zaman tanımalıydı. Aradan uzunca bir süre geçmişti. Ama Bella ona sarılmayı iple çekiyordu. Ne kadar üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak "Eşyalarını toparlayabildin mi?" diye sordu.

Joan Bella'nın arkasında duran Lachlan'a baktı. Lachlan başını salladı. "Dışarıda olacağım."

Bella bunun ne anlama geldiğini idrak edemeden, kızıyla yalnız kaldı.

"Gitmiyorum," dedi Joan.

Bella kalbinin duracağını sandı. Zihni boşaldı. Bunu duymak istemediğini biliyordu. "Aradan üç yıl geçtiğini biliyorum. Seni kasıtlı olarak geride bıraktığımı..."

Joan açıklama yapmak için lafını kesti. "Beni yanında götürmek istediğinin farkındayım. Olanlar için seni suçlamıyorum. Ne yapman gerekiyorsa, onu yaptın. İnandığın şeyi yaptın. Seni asla bunun için suçlayamam."

Bella'nın yüreği parçalandı. Bu sessiz, mesafeli genç kadın kimdi? Bu yabancı kimdi? Masal okuduğunda onu dinlemek için yanına kıvrılan, dizini yaraladığında ona koşan, ona *ihitiyaç* duyan kız neredeydi?

"O halde, neden?" dedi çatlak bir sesle. "Neden benimle gelmek istemiyorsun?"

Joan dengesini sağlamak istermiş gibi yanındaki ufak masaya dayandı. Bu konuşmayı yapmanın onun için de zor

olduğunun tek göstergesi buydu. Öylesine sakın ve akli başında duruyordu ki. Son derece *kararlı* görünüyordu.

“Artık benim hayatın kuzenlerimle ve amcamla birlikte İngiltere’de.”

Bella kalbinin kırıldığını hissetti. “Ama senin için tehlikeli olabilir.”

Joan alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. Olgun bir insan yaşar bu hareketi Bella’yı daha da üzdü. “İskoçya’dan daha mı tehlikeli?” Başını salladı. “Hiç sanmam. MacRuairi bana seni neyle tehdit ettiklerini anlattı, ama seni temin ederim ki asla tehlikede kalmadım. Kral Edward beni kolluyor. Bence...” Sesi biraz çatallı çıkıyordu. “Bence babamın sana yaptığı şeyden utanç duyuyor. Sir Hugh da bana destek oluyor. Beni kısa sürede evlendireceğine söz verdi. Kontlukla ilgili haklarımı geri alabilmeme yardım edebilir.”

Bella şok içinde kızına baktı. Olmayacak şey değildi tabii, ama... “Evlenmek mi istiyorsun? Ama daha on dört yaşındasın!”

“Hemen değil belki, ama kısa süre sonra. Ben sadece neden gidemeyeceğimi açıklamak istedim. Daha doğrusu, neden gitmeyeceğimi. Sen kendi yolunu çizdin, anne. Şimdi sıra bende.”

Bir terslik vardı. Ya da belki sadece kendisini öyle olduğuna inandırmak istiyordu. “Ama...”

Kapı açıldı.

Lachlan gelmişti. “Özür dilerim, Bella, ama gitmemiz gerek. Nöbetçiler biraz sonra değişecek.”

Ama Bella bacaklarını oynatamıyordu. Onca yıl, onu ayakta tutan tek şey kızıyla günün birinde birleşeceği hayal idi. Joan’un onunla gitmek istemeyeceği aklının ucundan bile geçmemişti.

“Hayatım artık burada, anne,” dedi kızı yine alçak sesle.

Bella omuzlarının titrediğini, yıkılmak üzere olduğunu hissetti. Ama Lachlan arkasındaydı. Onu tutuyor, destek oluyordu.

Ona yaslandı. Onun vereceği güce çok ihtiyacı vardı.

“Eğer öyle istiyorsan,” dedi titrek bir sesle.

Joan ciddi ciddi başını salladı. “Öyle.” Görüldüğü kadar duygudan yoksun değildi. Bella kollarının ve omuzlarının gerildiğini görebiliyordu. Kızı kendisini zor tutuyordu.

“Sana mektup yazabilir miyim?”

Joan göz göze gelmemeye çalışarak başını önüne eğdi. İlk kez, Bella’nın hatırladığı küçük kız çocuğuna benzedi.

“Yazmazsan, benim için daha iyi olur.”

Bella yutkunmaya çalıştı, ama boğazındaki düğümlenmeyi gideremedi. “Anlıyorum.” Başkalarının ikisinin ayrı olduğunu düşünmesi daha güvenli olacaktı.

Annesinin ne kadar üzüldüğünü gören Joan onu avutmak istedi. “Belki savaş sona erince olabilir.”

Bella zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. “O halde, bir an önce sona ermesi için dua edeceğim.”

Joan tereddütle ona gülümsedi. “Ben de öyle.”

Birkaç saniye sessizce bakiştılar ve adeta güzel bir gelecek için birlikte dua ettiler.

“Özür dilerim, Bel,” dedi Lachlan arkasından. “Gitmemiz gerek.”

“Ama...” Bella sakinleşmeye çalışarak sustu. İçine derin bir nefes çekip, göğsündeki yanma hissinin geçmesini bekledi. “Elveda, Jo.”

Küçükken kızına öyle hitap ederdi.

Joan gözlerinin içine baktı. Yanıt verebilmek için epey mücadele etti. “Hoşça kal, anne.”

Sesi tuhaftı. Bakışlarının ardındaki bir şey Joan’un gö-

ründüğü kadar yabancı olmadığını belli ediyordu. Kızı hâlâ oradaydı. Yıllarca ayrı kalmışlardı, ama hâlâ oradaydı.

Bella kendisine hakim olamadı. Bir, iki adımda yanına gitti ve kaskatı duran kıza sıkıca sarıldı. Bir an için, Joan öylece kaldı. Ama sonra omuzlarını dikleştirip geri çekildi.

Bella omuzlarını tuttu. “Tehlikede olduğun anda bana haber yollaman için söz vermeni istiyorum.”

Joan başını salladı. “Tamam. Söz veriyorum.”

Bella pelerinindeki broşu çıkarıp kızına verdi. “Bunu almanı istiyorum.”

Joan MacDuff broşunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ben bunu...”

Geri vermeye çalıştı, ama Bella almadı. “Lütfen. Sende kalmasını istiyorum. Senin bir parçan.”

Joan gözleri dolu dolu başını salladı. Çaresizlik içinde *Lachlan’a baktı.*

Lachlan Bella’yı nazikçe geri çekti. Bella ikinci kere kızını geride bırakarak karanlığa karıştı.

Lachlan’la konuşma fırsatı bulana dek uzunca bir süre beklemek zorunda kaldı, ama diğer muhafızlarla buluşup kaleden kaçarken onun yanında olması güç verdi. Ayağı tökezlediğinde tutunacak bir dalı, kızının onsuz bir geleceği seçmiş olmasının yarattığı acıyı hafifleten kişi oydu.

Saatler sonra, Lachlan’ın onu güvende hissettiren ılık kollarında, at sırtında uyumaya çalışırken, nihayet gözyaşlarını akıttı ve kızını değil, birlikte geçirebilecekleri bir hayatı yitirdiği için ağladı. Her anne o günün geleceğini bilirdi, ama onunki çok erken gelmişti. Oğullar yetiştirilmek veya bir şövalyeye yardım etsinler diye annelerinin kollardan alınırdı. Ama kızlar... Kızı evlenene dek yanında olmalıydı.

“Çok üzgünüm, aşkım,” dedi Lachlan yavaşça.

Bella başını salladı. Lachlan’ın onun için ne kadar endi-

şelendiğini fark edince gülümsemeye çalıştı. “Sakın kuzenin duymasın.”

Lachlan kaşlarını çatı. “Şahin’in canı...” Özür dilermiş gibi ona baktı. “Ne düşündüğüm umurumda değil.”

“Sahi mi? Bir süre önce ona öyle bir bakıyordun ki, seni çok rahatsız ettiğini düşündüm. Sana ne dedi?”

“Hiçbir şey,” dedi Lachlan hemen, ama Bella ona kızmış gibi kaşını havaya kaldırıncı bir açıklama yapması gerektiğini düşündü. “Evlilik konusundaki fikirlerim yumuşadı için benimle dalga geçtiğini söyleyebilirim.”

“Öyle mi?”

“Evet... Şey... Kahretsin, Bella, benimle evlenmeni istiyorum. Sana sunacak bir şeyim olmadığını biliyorum. Benim gibi bir adamla hayatını paylaşmanın aptallık...”

“Bu, bir evlenme teklifiyse, bana artık seninle neden evlenmem gerektiğini söylememelisin.”

Lachlan lakabı ölümcül bir yılan olan bir adama yaraşan aksi bir ifadeyle kaşlarını çatı, ama Bella bunu ona sonra hatırlatacaktı. “Sadece kendini nasıl bir işe bulaştırdığını bildiğinden emin olmak istemişim.”

Bella güldü. “Bunu gayet iyi biliyorum. Ama bence en önemli kısmı atladin.” Lachlan şaşkın şaşkın ona bakınca, Bella devam etti. “Bana olan sonsuz aşkını ilan etmeyi unuttun.”

“Bunun belli olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Ama bu bir evlilik teklifiyse, tekrar duymak isterim.”

Lachlan Bella’nın çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Seni seviyorum, Bella. Ölene dek değil, ruhum cennetin ya da cehennemin derinliklerinde yok olana dek de seveceğim.”

Lachlan bu konuda giderek daha iyi olmaya başlamıştı. Bella Lachlan’ın hafif bir kirli sakalla kaplı yanağını tuttu. Onu çok seviyordu. “Karnı olmaktan şeref duyuyorum.”

Lachlan Bella'nın gördüğü en tatlı, en mutlu gülümsemeyle karşılık verdi. Onu kollarına alıp öptü. Dilinin ve dudaklarının yumuşacık dokunuşlarıyla, onu ne kadar çok sevdiğini göstermeye çalıştı.

Lachlan geri çekildiğinde, Bella nefessiz kalmıştı ve keşke gecenin bir yarısı at sırtında merakla onları izleyen ve sırtıran on İskoçyalıyla birlikte ormanda yol almıyor olsalardı diye düşündü.

Bella'nın aklından geçenler suratına yansıyor olmalıydı. Lachlan hafifçe gülümseyip “Sonra,” diye fısıldadı.

Bu sözcüğün yarattığı tatlı vaat Bella'nın tüm bedenine sıcak bir hissin yayılmasına neden oldu. Tamam der gibi başını sallayıp sırtına iyice ona yasladı.

“Kızın güvende olacak, Bella. Bu kahrolası savaşta herhangi birisinin güvende olabileceği kadar.”

Bella'yı çok iyi tanıyordu. Aklından geçenleri tahmin etmişti. “Amcasının ve Sir Hugh'nun onu koruyacaklarından son derece emindi.”

Lachlan sessizleşti. Hatta biraz fazla sessizleşti.

“Ne yaptın?”

Lachlan omuzlarını silkti. “Sir Hugh'nun bunu unutması için bir hatırlatma yaptım.”

Bella gözlerinin içine baktı. “Gizlice odasına mı girdin?”

“Eh, birkaç dakikam vardı.”

Bella başını salladı. “Peki, şeyi nasıl ikna...” Sustu. “Boş ver, bilmek istemiyorum.”

Lachlan sırıttı. “İçine Tanrı korkusu saldım diyelim.”

“Hayalet Muhafız korkusu da olabilir.”

Lachlan güldü.

“Bu ses de neydi?” dedi MacSorley arkalarından.

Bella güldü. “Kuzenin gerçekten de komik bir adam.”

Lachlan yanlarındaki adamların da duyabileceği bir biçim-

de bikkınlıkla ofladı. “Tanrım, sakın böyle dediğini duymasın.”

Ama geç kalmışlardı. Şahin bunu duyar duymaz, Lachlan’ı sinir ederek ne kadar komik olabileceğini göstermeye koyuldu. Ama bir süre sonra, Lachlan onu susturmaktan vazgeçti, hatta bir, iki espri de kendisi patlattı.

Çok daha sonra, Tor MacLeod ‘sohbeti’ sona erdirmek için onlara seslendiğinde, Bella sırtını ona yaslayıp gözlerini yumdu.

“Farklı bir son olmasını umduğunu biliyorum,” dedi Lachlan alçak sesle.

Bu savaş Bella’dan çok şey alıp götürmüştü. Ama hâlâ kızından umudu kesmemişti. “Bu, bir son değil, sadece bir başlangıç.”

Lachlan yanında olduğu müddetçe, var gücüyle savaşmaya devam edecekti.

SON SÖZ

Aralık 1314, Benbecula, Batı Adaları

Bella tam altı yıl o günü beklemişti. O gün gelip çattığı için de yerinde duramaz haldeydi.

Kocasının onun için cennette, daha doğrusu cennetin kendilerine ait köşesinde inşa ettiği muhteşem kule evinin Büyük Salonu'nun penceresinin önünde heyecanla bekliyordu. Kuzey ve Güney Uist arasında kalan Benbecula isimli ufak ada, kum tepecikli kumsallarıyla, muhteşem yeşillik alanlarıyla ve parlak ve masmavi engine sularıyla Cennet Bahçesi kadar gözlerden irak, تنها ve güzel bir yerdi.

Yıllar önce gittikleri izinsiz görev yüzünden kral onlara çok kızgın olmasına rağmen, Robert sözünü tutmuş ve Lachlan'a başarıyla tamamladığı görevler karşılığında parasını ve topraklarını geri vermişti. Savaş bitene dek Bella'nın onun savaşması için ısrar edişinden miydi, yoksa kız kardeşi Mary'nin geri dönüşlerinden birkaç hafta sonra hapishane-den serbest bırakılışından mıydı, Bella bunu bilmiyordu.

Ama Lachlan'ın onun için savaşıırken ölen klan üyelerinin ailelerine yardım edilmişti ve Lachlan uğruna çok çaba

sarf ettiği o huzurlu ve sakin yuvaya sahip olmuştı. Özellikle de artık temelli olarak orada kalacağı için. Seçkin savaşı Haziran ayında son savaşına katılmıştı. Savaş artık sona ermişti. Hepsinden çok şey alıp götür en savaş nihayet bitmişti, ama her biri üstlerine düş eni yapmış ve hayatta kalmıştı.

Ama aradan geçen senelerde Bella'nın hayatı oldukça telaşlı olduğu halde, kalbinde hâlâ boş bir yer vardı. O gün, bu boşluk da dolacaktı.

Pencereden dışarı bakıp berrak ufku incelerken, ellerini nereye koyacağını bile bilemiyordu.

Arkasına bakınca, onu her gördüğünde olduğu gibi kalp atışları hızlandı. Lachlan onu ilk gördüğü zamankinden de yakışıklıydı. Azılı haydut çok değişmişti. Fiziksel olarak da muhteşemdi, ama ağzının etrafındaki o sert çizgiler yumuşamıştı. Artık çok daha sık gülümsüyordu. Mutluluğu çok zor elde etmişlerdi, ama başarılı olmuşlardı.

“Bugün olacağına emin misin?” diye sordu Bella.

Lachlan o tatlı gülümsemelerinden biriyle yanıt verdi. “Evet, son beş sefer sorduğunda da emindim. Merak etme, Bel. Gelecek. Şahin öğleye burada olacağını söyledi.”

Lachlan şöminenin yanından kalkıp, Bella'nın beline arkasından kollarını dolayıp boynunu öptü. Bella otuz altı yaşında bir kadın gibi değil de bir genç kız gibi kıkırdadı. “Gıdıklandım.” Arkasına dönüp, şirin bir edayla Lachlan'ın bıyığını çekiştirdi. “Sen ve kuzenin hep çok tuhaf fikirlerle çıkageliyorsunuz.”

Bir iddiayı andıran bu son fikir, Bella'nın duydukları arasında en inanılmaz olanıydı. Bella iki adamın ne yapacaklarını merakla bekliyordu. Lachlan'ın son girdiğı iddia bıyık bırakmasıydı. Ama bıyığı ona komik bir görünüm vermek bir kenara, onu eskisinden de yakışıklı kılmıştı.

Lachlan kaşını havaya kaldırdı. “Sevdiğini sanıyordum.”

Bella ona bıyığını ne kadar çok sevdiğini nasıl söylediğini hatırlayınca, yanakları kızardı ve onu hafifçe dürttü. “Asla iflah olmayacaksın.”

Lachlan onu kendisine çevirip öptü. “Sen de çok güzelsin.”

Bella kollarında eridi, ellerini boynuna götürdü ve dilinin uzun, ağır hareketlerinin keyfini çıkardı.

“Kahretsin, yine aynı şeyi yapıyorlar.”

Bella Lachlan’a dik dik baktı ve onun gülmemek için kendisini nasıl zor tuttuğunu görünce, bakışları daha da sertleşti. “Ağzından çıkanlara dikkat edeceğini sanıyordum.”

Lachlan masum bir tavırla omuzlarını silkti. “Elimden geleni yapıyorum.”

Bella arkasını dönüp ellerini beline dayadı ve sırf babası gibi görünen değil, onun gibi de konuşan beş yaşındaki oğullarını azarlamaya koyuldu. “Erik, bu konuda ne demiştik?”

Siyah saçlı, yeşil gözlü tatlı çocuk onu muhteşem bir gülümsemeyle baktı. “Bugün harika görünüyorsun, anne.”

Tanrım, bana yardım et, dedi Bella içinden.

Lachlan’ın güldüğünü duyunca, ona yine ters bir bakış fırlattı.

“Bana bakma,” dedi Lachlan. “Ona Şahin’in ismini koymayı sen istemiştin.”

Oğulları babasına benziyor ve onun gibi konuşuyor olabilir, ama Erik MacRuairi adaşı gibi tatlı, serseri ve karşı koyulmazdı. Ona kızgın kalmak mümkün değildi. Annesini o minik, tahta kılıçlarının ucunda oynatıyordu. İki kılıcı olması için direktmişti. Babasıninkiler gibi, onun kılıçlarının üstünde de “usque ad finem” sözcükleri yazıyordu. Sonuna kadar. Bu konuda da babasını aratmıyordu.

Lachlan en büyük çocuğunun yanına gidip çömeldi. Oğlunun söylediklerini komik bulduğu halde, kaşlarını

çatmayı başardı. “Şu yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun, oğlum?”

Erik başını sallayınca, siyah saçları alnına döküldü.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın,” dedi Lachlan ciddi bir ifadeyle. “Hanımların yanında küfür etmek hiç nazik bir davranış değildir.”

Ufak Lachlan kaşlarını çatıp, bir süre babasının dediklerini düşündü. Ama sonra gülümsedi. “Tamam, o zaman bir tek erkeklerin yanında küfredirim. Ama Tina’yı uyarsan iyi olur. Ranald onu senin ufak tekneni Robbie’yle birlikte kullanmak için dışarıya çıkarırken durdurunca, o da küfretti.”

“Ne!” diye bağırdı Bella.

Bu sefer, Lachlan bir küfür savurdu.

Erik onlara şaşkın şaşkın baktı. “Buraya bunu söylemek için gelmiştim,” dedi sabırla. “Tina babamın teknesini alıp Erik Amca’yı karşılamak istedi, ama Ranald ona izin vermedi.”

“Tanrı aşkına!” diye bağırdı Bella dehşet içinde.

Erik babasının yakasını çekiştirdi. “Bu da bir küfür müydü, baba?”

“Merak etme,” dedi Lachlan karısına. Erik’e bunun açıklamasını sonra yapabilirdi. “Gidip ben ilgilenirim.”

Bella tamam der gibi başını sallayıp, kendisini en yakındaki sandalyeye attı. Dört yaşındaki sarışın, yeşil gözlü ve bir korsan olma yolunda ilerleyen kızları iki yaşındaki erkek kardeşi Robert’ı ikinci kaptan yapıp birlikte bir tekneyi kullanabileceklerini düşünmüştü. Bunu muhtemelen becerebilirdi. Küçük cadı Bella’yı mahvediyordu. Kızlarına hem Adaları’nın Christina Teyzesi’nin, hem de son altı yıldır Bella’nın en yakın arkadaşı olmuş olan Tor MacLeod’un karısının ismini vermişlerdi, ama kızlarının damarlarında Viking atalarının kanı akıyordu.

Baba oğul el ele dışarı çıktılar. Lachlan'ın suratında Bella'nın her zaman hayranlık duyduğu sert ifade vardı; Erik'se öyle bir çalımla yürüyordu ki, ileride kızların kalbini epey kıracağı her halinden belliydi.

Onları çok seviyordu. Yıllarca çektiği zorluklardan sonra, kader nihayet yüzüne gülmüştü. Joan'dan sonra uzunca bir süre hamile kalmayınca, artık yaşının geçtiğini sanmıştı. Ama Berwick'ten döndükten kısa bir süre sonra Erik'e hamile olduğunu anlamıştı.

Erik dünyaya geldiğinde, hayatlarını birçok açıdan aydınlatmıştı.

Bella hüznü düşünceleri aklından atıp, tekrar pencerenin önüne geçti. Lachlan'ın Erik'le birlikte Robbie'yi havaya atıp tuttuğunu, Tina'nın kumsalda etraflarında koştuğunu görünce gülümsedi. Çocuklarına o özel gün için yepyeni giysiler giydirdiğine pişman olmak üzereydi. Ailesinin cazibesine ve alışılmadık derecede güneşli Aralık gününe dayanamayıp, Salon'dan çıkıp yanlarına gitti.

Ama dışarı çıkar çıkmaz, yelkenliyi gördü. Şahin armalı teknenin zahmetsizce kıyıya yanaştığını merdivenlerin başında görünce donakaldı.

Gelmişti. Bella minnetle gözlerini kapattı. Bunca yıl sonra, Joan nihayet onu ziyarete gelmişti.

O kadar duygulandı ki, nefes alamadığını hissetti. Gözleri dolmuştu.

Ahşap tirabzana bir can simidiymiş gibi tutunup, ağır ağır aşağıya indi. Ama Joan tekneden inip de ona doğru yürümeye başlayınca, Bella sakın kalmayı başaramadı. Giderrek daha hızlı adımlarla ona yürürken, gözyaşlarını da serbest bıraktı.

Joan ona baktı. Dünyalar güzeli bir kadın olmuştu. Genç kızlığında çok güzel olacağı belli olan kızı, hakikaten çok

güzeldi. O sakın ve güzel suratında kocaman bir mutluluk gülümsemesi görünce, Bella her şeyin yolunda gideceğini anladı.

Kızı ona geri gelmişti. Ona tahmin edebileceğinden de çok benzeyen kızı gelmişti. Bella belki de herkesten çok daha fazla kızının vermiş olduğu kararı anlıyordu. Neden ondan kaldığını biliyordu. Ama neredeyse on yıllık fedakarlık sona ermişti ve hayatlarının geri kalanı artık diledikleri gibi yaşayacakları bir düzene girmişti.

Joan yanındaki adamın elini bırakıp, son birkaç adımı koşarak kat etti ve Bella'nın kollarına atıldı.

Güldüler, ağladılar ve mümkün olan her türlü mutluluğu tattılar.

Birbirlerine söyleyecekleri çok şey vardı, ama bunlar bekleyebilirdi. Bunun için vakitleri olacaktı.

En sonunda, Bella geri çekilip ona baktı. "İyisin."

Joan gülümsedi. "Gayet iyiyim."

Bella kızının tekne de Şahin'in yanında duran adama fırlattığı bakışı kaçırmamıştı. İngiliz şövalyesiyle *Gall-Gaedhil* denizcisi arasında artık bir düşmanlık olmadığına da sevinmişti. Lachlan'ın ona karşı nazik davranacağına dair verdiği sözü tutacağını umuyordu.

Çocuklar ne yapacaklarını bilemediklerinden, Lachlan'ın bacaklarının arasından onları izliyorlardı.

"Annem ağlıyor mu?" diye sordu Tina.

"Mutluluktan ağlıyor." Lachlan'm Bella'yla göz göze gelince gülümsedi. "Çok mutlu. Gelin, çocuklar, size ablanızla tanıştırayım."

Bella çocuklarının bir araya gelişini izlerken, en sonunda mutluluğunun tamamlandığını hissetti.

Tüm sıkıntılara değmişti.

YAZARIN NOTU

Lachlan karakteri gerçek Lachlan (Roland olarak da biliniyor) MacRuairi'yle erkek kardeşi Ruairi'nin bir karışımı. Her ikisi de Alan Garmoran'm gayrimeşru oğullarıydı. Tarihçiler "Vikinglerin korsan geleneğini yaşatan" MacRuairiler'in Somerled soyundan gelen en çılgın ve yasa tanımaz aile olduğu konusunda hemfikir. (R. Andrew MacDonald, *The Kingdom of the Isles, (Adalar Krallığı)* Tuckwell Press, 2002, s. 190)

Lachlan'dan "sinsi bir kişilik" ve "sırf kendi çıkarlarım düşünen bir korsan avcı" olarak söz edilir. (MacDonald, s. 190 ve G.W.S. Barrow, *Robert Bruce*, Edinburgh University Press, 2005, s. 377'ye bakınız.) Barrow ise onu "Karanlık bir kişilik, Lachlan her zaman geri planda kalan ve baş belası birisi olarak Anglo-İskoç savaşı kayıtlarında göze çarpar. Başına hiçbir şey gelmeden Kral John'a, 1. Edward'a, Muhafızlara ve Ross kontuna karşı gelmiştir. Kendi başına, adaların krallarından biri olarak da sayılabilir..." diye tanımlar (Barrow, s. 377).

Bu tür referanslarla karşılaşıldığında, Lachlan konusunda meraklanmamak elde değil. Tam manasıyla bir "kötü çocuk" kahramanı için biçilmiş kaftan!

Lachlan'ın Lornlu John'un ismi bilinmeyen kızıyla evlendiği söylenir. Doğru klan isimlerini kullanabilmek için, Juliana ismini Alexander MacDonald (Agnus Og'un erkek kardeşi) ile evlenen teyzesinden ödünç aldım.

1297 senesinde, Kentra Körfezi savaşının Lachlan MacRuairi ve İngilizler arasında olduğu söylenir. Ancak Lornlu John'un romanda geçen oyunu benim uydurduğum bir olay. Lachlan gerçekten de MacDonald hapishanesinde bir süre yattı ve MacDougallar hapisten kaçtıktan sonra onu gizledi. Ama bundan kısa bir süre sonra, Lachlan saf değiştirdi ve bu noktada, hayal gücümü tetikledi. Kusursuz bir ihanet yaratmak için gayet uygun bir olay olduğunu düşündüm.

Korsan MacRuairiler'in aksine, Buchan Kontesi Isabella MacDuff tarihe en muhteşem kadın İskoç kahramanlarından biri olarak geçmiştir. Buchan Kontu John Comyn ile çok geçen yaşta evlenen Isabella (Comyn kendisinden yaşça epey büyüktü), kocasından kaçıp (bazı kaynaklara göre, kocasından çaldığı atlarla) Bruce'a ta takmak için Scone'a gitmişti, ama bir gün geç kalmıştı. Ancak, ikinci bir tören de gerçekten düzenlenmiş, Bruce'un tahta çıkma isteğinin yasal geçerliliğini sağlayabilmek için geleneklerin ne kadar önemli olduğu da ortaya konulmuştu.

Teknik olarak, MacDuff Klanı liderinin İskoç krallarına, onları kader taşına götürerek ta takma hakkı bulunuyordu (ama bu hak 1. Edward tarafından ellerinden alınmıştı). Aslında, ta takmak daha önceki zamanlarda törenin bir parçası değildi. Edward İskoçların İngiltere'nin devrik kralları olduğunu göstermek için, törenlerde ta takılmamasını ve kutsal yağ kullanılmamasını bahane olarak sunmuştu. Daha basit olması açısından, ta takma ve tahta çıkma işlemlerini değiştirilebilir bir biçimde kullandım.

Isabella'nın Bruce için neden o kadar çok fedakarlık yaptığı bilinmiyor. Romanda da ima ettiğim gibi, Bruce'un sevgilisi olabileceğine dair söylentiler bulunmaktadır. Doğru olabilir tabii, ama bu konuda bana daha ziyade İngiliz propagandası gibi geliyor. Özellikle de Kraliçe ve Isabella

kaçarken birlikte yolculuk ettikleri için. Ama Bruce'un çok sayıda gayrimeşru çocuğu olduğu da biliniyor.

Bruce'un şansı Methven savaşındaki yenilgisinden sonra yaver gitmeyince, Isabella da kendisini oldukça zor bir durumda bulmuştu. Çoğu tarihçi, kadınların Dal Righ savaşına dek Bruce'la birlikte olduğu konusunda hemfikir. Bruce kadınların Kildrummy gibi daha güvenli bir kaleye yollarken, kendisi ve adamları batıya kaçmışlardı. Kadınların Kildrummy'den neden ayrıldıkları da belli değil, ancak Ross Kontu onları korumaktan vazgeçince Tain'de yakalandıkları biliniyor.

Kildrummy Kalesi kadınların kaçışından kısa bir süre sonra ele geçirilmişti. Romanda da anlattığım gibi, garnizon geçici olarak Büyük Salon'da muhafaza edilen tahılları yakan bir nalbant tarafından ihanete uğramıştı. Nigel Bruce da oradan kaçmayı başaran Robert Boyd gibi yakalanmıştı. Ama Nigel idam edilmişti (Bruce'un bir yıl içinde öldürülen üçüncü kardeşiydi). İngilizler nalbandın ihanetinin karşılığını, boğazından aşağı altınlarını dökerek ödemişlerdi.

Bruce'un taç giyme törenine katılmasının sonucu olarak, Isabella MacDuff bir kafese hapsedilip, Berwick Kalesi'ndeki bir kuleye asılmıştı. Fransızca bilenler, web sitemde Edward'ın diğer kadınların mahkum edilmesi için çıkardığı emrin aslına ilişkin bir link görebilirler.

Isabella'nın bu gaddarca mahkumiyete ne kadar süre katlandığı bilinmemekle birlikte, dört yıl kadar olabileceği düşünülüyor. Bu sürenin sonunda, Carmel Dağı'ndaki bir rahibe manastırına nakledilmişti, ama sonradan başına neler geldiği bilinmiyor. Muhtemelen, savaştan sonra diğer kadınlarla birlikte iade edilmediğinden, manastırda hayatını kaybetmişti. Ama kaynaklardan birine göre, bu tür bir kah-

ramana yaraşır en olası olmasa da en tatmin edici bir kaçış öyküsüne de rastladım.

Buchan'ın Isabella'dan boşanmak istediğine dair herhangi bir kanıt olmasa da, bu girişimde bulunmuş olması mantıksız değil. Dahası, Isabella'nın cezasını hafifletmek için Edward'ı etkilemeye de çalışmamıştı. Hatta bazı kaynaklar, onun Isabella'nın idam edilmesini istediğini bile söyler. Orta Çağ'da evliliklerin feshedilmesi oldukça karmaşık bir konuydu. Dolayısıyla, uzmanlar ne kadar yaygın olduğu konusunda farklı fikirlere sahiptir. Bu konuyla ilgileniyorsanız, web sitemdeki 'Özel Başlıklar' bölümüne bakabilirsiniz.

Isabella ve Buchan'ın muhtemelen çocuğu yoktu, ama bir kaynakta Isabel isimli bir kızları olduğu bilgisine rastladım. Öyküme uygun olarak, Buchan 1308 senesinde öldüğünde, Isabella hâlâ tutsaktı. Lachlan'la olan ilişkisi kurgu olduğu halde, güzel bir sonu hak ettiğini düşündüm.

Diğer kadınların sonları hakkında daha fazla bilgiye rastladım. Bruce'un kız kardeşi Christina (Mar Kontu'nun ve Christopher Seton'ın dul karısı) Sixhills rahibe manastırına götürülmüştü. Kraliçe Elizabeth, büyük bir ihtimalle Ulster Kontu olan babasının da etkisiyle, Burstwick'te ev hapsine alınmıştı. Bruce'un ilk karısı Marlı Isabella'dan olan kızı Marjory de Londra Kulesi'ndeki bir kafese hapsedilecekti. Edward bundan vazgeçince, Walton manastırına yollanmıştı. Bruce'un küçük kız kardeşi Mary ise Isabella'nınkinden benzer bir son yaşamış ve Roxburgh Kalesi'ndeki bir hücreye kapatılmıştı.

Mary Bruce hapsedilip diğer kadınların hapsedilmemiş olmasının nedenini bilmiyorum. Bu denli acımasızca bir cezanın neden bir tek ona layık görüldüğünü de bilmiyorum. Mary o zamanlar sadece on üç, ya da on dört yaşındaydı.

1309 senesinde Mary serbest bırakıldı, ama kadınların

geri kalanı 1314 senesinde savaş sona erene dek İskoçya'ya iade edilmedi. Mary kendisinden yaşça çok büyük olan Neil Campbell'la evlendi; Campbell'ın ölümünün ardından da Alexander Fraser'la evlendi.

Daha ayrıntılı bilgiler için, lütfen www.monicamccarty.com adresindeki web sitemi ziyaret ediniz.